

Giới thiệu Đẹp Nhất Chính Là Yêu Em

Truyện Đẹp Nhất Chính Là Yêu Em của tác giả Lục Xu là một câu chuyện với mở đầu rất bất ngờ. Nhân vật chính có cảm giác ngỡ ngàng không hiểu chuyện gì đang xảy ra hoặc giả vờ...

Anh là Trình Vũ Phi khi có người gõ cửa thì lại gặp một cậu nhỏ đang tìm đi ba? Nhưng anh không phải là ba của cậu bé! Nhưng cậu bé lại một mực nhận anh là ba???

Liệu anh ta đang giả vờ hoặc đó là một cái bẫy tình nào đó? Cùng theo dõi truyện để hiểu rõ câu chuyện này nhé.

Bạn đang đọc truyện *Đẹp Nhất Chính Là Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1

Hôm nay Trình Vũ Phi rất không thuận lợi, đầu tiên là bước xuống xe buýt thì vấp ngã, tiếp theo lúc pha cà phê thì làm bỏng tay, cuối cùng tài liệu cô chuẩn bị rất lâu, sau khi máy vi tính bị chết máy thì tất cả những tài liệu đó đều không cánh mà bay. Cũng may lãnh đạo cũng không yêu cầu cô trong vòng hôm nay phải đem tất cả tài liệu xử lý tốt, khi nhìn tới tài liệu trống trơn, cô lập tức “tâm phiền ý loạn”.

Hôm nay là một ngày tồi tệ, cô nghĩ như vậy.

Đến giờ tan sở, đang làm việc mệt mỏi, tan sở mọi người như được uống thuốc kích thích bắt đầu thu dọn đồ đạc của mình, trong công ty có mấy thực tập sinh mới tới, tuổi tác không lớn, còn chưa tốt nghiệp đại học, mang đến cho phòng làm việc đầy sức sống, lúc này một cô gái cầm tờ báo cười vui vẻ, "Chúng ta đi xem phim được không, tôi thích nhất Hạ Tư Tư, hôm nay chiếu phim mới của cô ấy."

Có vài đồng nghiệp cũng bàn luận sôi nổi đôi đi, cũng không phải là thích mình tinh điện ảnh Hạ Tư Tư này, mà vì hai ngày trước Hạ Tư Tư vinh quang đạt được giải diễn viên xuất sắc, cũng là đối với diễn xuất gần như từng bước được công nhận, bây giờ thế giới giải trí thực lực và thần tượng cùng tồn tại thật khó tìm được diễn viên như vậy, này Hạ Tư Tư miễn cưỡng có thể coi là một người như vậy.

Cầm tờ báo đưa cho bạn học của mình, nhận lấy tờ báo cô ta liếc mắt nhìn, "Tại sao lại là tin này, cũng lặp lại nhiều lần rồi, báo chí cũng không sáng tạo gì." Làm cho người ta cũng có chút hoài nghi là báo chí đang cố ý lăng xê cô ấy thành ngôi sao điện ảnh mới.

"Tuần nam mỹ nữ đứng chung một chỗ không phải rất xứng đôi sao? Nhìn hoài cũng không chán, hơn nữa bọn họ qua lại đã lâu, hiển nhiên sẽ bị chụp nhiều lần có thể chấp nhận được."

Lời vừa mới nói ra khỏi miệng, mọi người lập tức tham gia, suy đoán sôi nổi quan hệ của Hạ Tư Tư và An Diệc Thành. Từ khi Hạ Tư Tư bắt đầu xuất hiện, An Diệc Thành scandal không ngừng, có tờ báo còn đưa tin tỉ mỉ quan hệ của hai người, Hạ Tư Tư và An Diệc Thành cùng học một lớp ở cấp hai, lúc đó đã có lời đồn hai người ở cùng một chỗ, quan hệ rất không bình thường, khi cấp ba hai người học cùng trường, tình cảm hiển nhiên không cần nói.

Lúc đầu, mọi người chú ý Hạ Tư Tư là ngôi sao mới trong làng giải trí, tiếp theo Hạ Tư Tư và An Diệc Thành nhiều lần bị truyền thông đưa tin sau khi cùng nhau ăn tối, tên tuổi An Diệc Thành liền bị loi ra. Khi tiến một bước nữa biết được thân phận An Diệc Thành, mọi người càng thêm mở rộng tầm mắt, An Diệc Thành này lại là một trong những người lãnh đạo "Hoàng Thành".

"Hoàng Thành", vốn không thể tưởng tượng nổi sẽ còn tồn tại, trước kia thế lực phía sau đầy bí ẩn, thế lực lại sâu về mọi mặt, kể từ khi thay đổi lãnh đạo, giữa thời kỳ đen tối đó chủ nhân mới cũng xuất hiện ở trước mắt mọi người, "Hoàng Thành" cũng chậm chậm tẩy trắng, trở thành thế lực không thể rung chuyển, bao gồm đời sống, giải trí, máy móc, du lịch phương diện kinh doanh, đây chỉ là kinh doanh trên mặt nổi, cũng không ai biết rõ phạm vi của thế lực này to lớn cùng sâu xa bao nhiêu, hơn nữa mấy năm gần đây hàng năm "Hoàng Thành" quyên góp nhiều trường tiểu học hi vọng trợ giúp giảm thiểu trẻ em thất học, lại tích cực phối hợp với chính phủ xây dựng cơ sở công cộng, nền móng càng thêm vững vàng.

Theo đó "Hoàng Thành" càng thêm bí ẩn, mấy Đại Đương Gia "Hoàng Thành" cũng trở thành đề tài rất nhiều người nói tới, mà An Diệc Thành, chính là tứ thiếu của "Hoàng Thành", người ta gọi là Hoàng Thành An thiếu gia.

Trình Vũ Phi nghe các đồng nghiệp nói chuyện, ánh mắt lại ngơ ngác nhìn văn bản trống không, gõ bàn phím, sự thật là không gõ được một chữ nào.

Cô dùng tay gõ lên bàn phím, dự định làm thêm giờ thử xem có cứu vãn những tài liệu này được không, khóe miệng cô nâng lên một nụ cười, có chút hiếu kỳ muốn biết, nếu như nói cho bọn họ biết, An Diệc Thành là bạn học cấp ba của cô, bọn họ sẽ phản ứng như thế nào.

"Chị Trình, đi xem phim cùng đi, dù sao chị tan việc cũng không có chuyện gì." Cô gái đột nhiên nhìn về phía Trình Vũ Phi.

Trình Vũ Phi lắc đầu một cái, tiếng "Chị Trình" này không chỉ làm cho cô phục hồi tinh thần, mà còn làm cho cô biết mình không phải là cô bé mười sáu tuổi, là một người phụ nữ hai mươi sáu tuổi, vì cuộc sống mà bôn ba, mà những ảo tưởng quá khứ, cũng chỉ là một giấc mơ đẹp, "Không, mọi người đi đi, hôm nay tôi có hẹn."

Cô nói như vậy, người khác cũng không khuyên nữa, thu dọn đồ đạc rời đi.

Trình Vũ Phi nhìn chằm chằm máy vi tính, suy nghĩ một chút, vẫn là tắt máy vi tính. Khi cô cầm giỏ sách chuẩn bị rời đi, thoáng cái thấy tờ báo lúc này các đồng nghiệp bàn luận lại để trên bàn, cô vốn không có ý định dừng lại, lại thấy trang đầu tờ báo "Từ thiếu gia hôn nhân tan vỡ cưới người khác", cô lập tức cầm tờ báo lên.

Lúc này cô mới nhớ, mới vừa rồi đồng nghiệp còn đang bàn luận tin tức Hạ Tư Tư đạt được danh hiệu diễn viên xuất sắc cho nên không nhìn đến tin tức bên trên, thì ra là vì xuất hiện điều này nên tin tức càng thêm bùng nổ.

Từ thiếu gia Từ Triệu Luân, là chồng của Tiết Giai Nhu, mà Tiết Giai Nhu là bạn tốt nhất của Trình Vũ Phi, không còn ai khác.

Tin tức này, thành công làm Trình Vũ Phi đem những phiền muộn kia nuốt vào lòng.

Trình Vũ Phi lập tức cầm điện thoại di động lên, gọi cho Tiết Giai Nhu, khi nói chuyện Tiết Giai Nhu hoàn toàn bình thường, tuyệt đối không giống như bị chồng vứt bỏ, khắp thành phố ai cũng biết chồng cũ muốn kết hôn người phụ nữ khác, Trình Vũ Phi cắn môi, nhưng không tức giận trong điện thoại, chỉ là nói với Tiết Giai Nhu cùng đi ra ngoài dùng cơm, Tiết Giai Nhu tâm tình hình như còn rất tốt, tuyên bố cô ấy biết nhà hàng rất tốt, đang muốn đi thử khẩu vị một chút, hơn nữa còn nói Trình Vũ Phi không được giành trả tiền với cô ấy.

Giọng Tiết Giai Nhu nhẹ nhàng như vậy, làm Trình Vũ Phi đều không thể không nghi ngờ, có phải mình nhầm không? Nhưng báo chí rõ ràng viết Từ Triệu Luân và Tiết Giai Nhu ở riêng từ khi nào, hôm nay Từ Triệu Luân lại có ý định kết hôn với con gái của ai, ngay cả thời gian đính hôn cũng đã có rồi.

Trình Vũ Phi cũng quên mất mình làm cuộc cách mạng duy trì tình bạn với Tiết Giai Nhu như thế nào, hai người ở cùng một khu nhà, tiểu học cùng học bài, lúc trung học cơ sở lại ngẫu nhiên học chung trường chung lớp, ngay cả cấp 3 cũng vẫn học chung một lớp, mỗi lần chia lớp cũng không làm hai người tách ra, khi đó Tiết Giai Nhu từng mỉm cười nói: xem ra đời này chúng ta nhất định phải ở cùng nhau.

Trình Vũ Phi đi ra cửa lớn công ty, đến gần trạm xe buýt đi gặp Tiết Giai Nhu. Bạn tốt nhất của mình ly hôn, cô lại còn phải nhờ báo chí mới biết, không thể không trách mình, đối với bạn bè không đủ quan tâm. Cô cũng không ngờ rằng, Tiết Giai Nhu và Từ Triệu Luân quan hệ xấu đến nỗi này.

Thời gian trước, em trai của Trình Vũ Phi chạy trốn vì cô quá hốt hoảng nên đến tìm Tiết Giai Nhu. Tiết Giai Nhu lúc đó đồng ý, nhưng chuyện vẫn chưa được giải quyết. Trình Vũ Phi biết, chuyện mà Tiết Giai Nhu có thể giúp, tuyệt đối không nói hai lời. Dựa vào địa vị của Từ Triệu Luân ở thành phố An Xuyên, có rất ít chuyện anh ta không giải quyết được, chuyện kia không giải quyết, tất nhiên là do Từ Triệu Luân không chịu ra mặt. Trình Vũ Phi đoán Tiết Giai Nhu và Từ Triệu Luân chắc chắn có vấn đề, nhưng không nghĩ sẽ đến nỗi phải ly hôn, nghiêm trọng hơn chính là Từ Triệu Luân lại trong thời gian ngắn muốn đính hôn cùng một người phụ nữ khác.

Trình Vũ Phi trong lòng rất rõ, Tiết Giai Nhu đồng ý với mình ra ngoài ăn cơm, còn có ý đi đến nhà hàng giá đắt là vì biểu đạt sự áy náy khi không giúp được em trai cô.

Thật sự người nên bày tỏ sự áy náy chính là cô, mà không phải là cô ấy người bạn tốt này, Trình Vũ Phi trong lòng càng lúc càng khó chịu, tại sao cô có thể vào lúc cô ấy khó khăn nhất còn gây phiền phức cho cô ấy, mình thật đáng chết.

Khi Trình Vũ Phi tới nhà hàng thì Tiết Giai Nhu đã đến trước. Tiết Giai Nhu mang theo nụ cười ngoắc ngoắc tay gọi Trình Vũ Phi, bởi vì mấy ngày trước Tiết Giai Nhu ra nước ngoài du lịch, da hình như bị nắng ăn đen một chút, nhưng trên mặt nụ cười vẫn rực rỡ như cũ, khuôn mặt xinh đẹp vẫn động lòng người, ngay cả phục vụ cũng không nhìn được nhìn cô ấy.

Từ khi thấy nụ cười trên mặt Tiết Giai Nhu thì Trình Vũ Phi đã hiểu, cô chuẩn bị lời nói đầy bụng chỉ sợ cũng không nói ra được. Hai người biết nhau nhiều năm như vậy, đối với tính tình của nhau cũng hiểu rất rõ, Tiết Giai Nhu tuyệt đối không phải là loại người giả vờ cười trước mặt nhưng khóc sau lưng, dù có chuyện gì xảy ra, cô ấy vẫn có thể ăn được ngủ được như cũ, có thể nói cô ấy không tìm không phôi cũng được, nói hiểu được cuộc sống cũng được, tính tình phụ nữ như vậy, chưa chắc không phải là may mắn.

Tiết Giai Nhu đã từng nói, làm người cần gì phải đem chuyện không vui hiện trên mặt, hãy nghĩ tới chuyện vui vẻ, cười tốt hơn nhiều, giống như những vết thương trong lòng thật sự là không có giá trị để nhắc tới, từ từ cũng chỉ còn nhớ đến những chuyện vui vẻ những chuyện khó chịu thì phải quên hết.

Trình Vũ Phi vốn muốn tới khuyên Tiết Giai Nhu, dù sao Tiết Giai Nhu còn có một cô con gái tên Từ Nhân Nhân, nhưng bây giờ nhìn trạng thái Tiết Giai Nhu, ngược lại thấy mình suy nghĩ quá nhiều.

Trình Vũ Phi mới vừa đến gần, Tiết Giai Nhu liền đứng lên, nắm một tay Trình Vũ Phi, "Tớ đột nhiên nhớ đến một nhà hàng khác làm món đậu hũ rất ngon, hiện tại đột nhiên tớ đặc biệt muốn ăn, chúng ta đi đến đó đi, tớ nhớ cũng không xa lắm."

Suy nghĩ của Tiết Giai Nhu thay đổi quá nhanh, Trình Vũ Phi có chút theo không kịp, nhiều phục vụ nhìn như vậy, nếu là cô, chắc chắn sẽ ngượng ngùng không dám đi ra ngoài, nhưng Tiết Giai Nhu hình như thật sự không nghĩ đến điều này, cô không thể làm gì tốt hơn là gật đầu.

Đang chuẩn bị đi ra ngoài, phía sau đột nhiên có người kêu lên, "A. . . . . Thật sự là Hạ Tư Tư, cô có thể cho tôi xin chữ ký không?"

Nhà hàng vốn nguy nga, trang trí rực rỡ, phong cách phục vụ cũng tốt, nghe nói tới đây ăn cơm không phú cũng quý, ở đây gặp mình tình, cũng không có gì lạ.

Trình Vũ Phi theo bản năng xoay người lại, đúng lúc nhìn thấy Hạ Tur Tur từ trong phòng mới bước ra, cách không xa sau lưng Hạ Tur Tur là một người đàn ông —— An Diệc Thành.

Trình Vũ Phi nhanh chóng thu hồi tầm mắt, xoay người nhìn Tiết Giai Nhu một cái, Tiết Giai Nhu mỉm cười sờ sờ tóc của mình, "Thôi, ở chỗ này ăn đi, tớ cũng lười đi bộ.."

Nguyên nhân là bởi vì nhìn thấy An Diệc Thành và Hạ Tur Tur ở đây, vì vậy nên muốn nhanh chóng mang Trình Vũ Phi đi khỏi đây, không nghĩ sẽ đúng lúc gặp phải, dứt khoát cũng không rời đi.

Trình Vũ Phi cùng Tiết Giai Nhu chọn bàn gần cửa sổ, rất nhanh có phục vụ tiến lên hỏi hai người muốn dùng gì, hai người cũng không quay đầu lại nhìn đôi nam nữ kia nữa.

Ngược lại Hạ Tur Tur sau khi kí tên xong thì mỉm cười, đưa mắt nhìn hướng hai người, cô hiển nhiên sẽ biết Tiết Giai Nhu. Lúc học cấp hai khi chọn hoa khôi của trường vì không thuận lợi yếu thế nên thua Tiết Giai Nhu, trong lúc nữ sinh tranh đấu, có lúc cũng không phải là vì vật chất mà đạt được, chỉ là không có được danh hiệu, người thua sẽ canh cánh trong lòng.

Hạ Tur Tur nhủ mảy một cái, quay đầu nhìn An Diệc Thành phía sau, có chứa mấy phần hài hước, "Ai, anh có thể nói tên người đẹp kia không? Có phải là bạn học cấp hai."

An Diệc Thành trầm mặc, gương mặt anh tuấn tinh tế của anh thậm chí không có chút cảm xúc nào, ngay cả đầu cũng không hướng về phía cô chỉ nhìn vào hướng cũ.

Hạ Tur Tur cũng không thấy bất ngờ, An Diệc Thành cho tới bây giờ cũng không có hứng thú mấy chuyện này, thậm chí cô dám cam đoan, có lẽ anh cũng không biết Tiết Giai Nhu là ai, dù năm đó có nhiều nam sinh chỉ muốn một cái liếc mắt của Tiết Giai Nhu không ngại ở lớp học chờ thậm chí mấy giờ, nhưng An Diệc Thành có khả năng có thể tự động loại bỏ mỹ nữ sắc nước hương trời.

"Thôi quên đi, không làm khó dễ anh."

An Diệc Thành đối với lời Hạ Tur Tur từ chối cho ý kiến, đi qua bên cạnh Hạ Tur Tur, bất thành linh nói ba chữ "Trình Vũ Phi."

Hạ Tur Tur hơi sững sờ, sau một lúc mới phản ứng lại, anh đang nói đến người ngồi đối diện Tiết Giai Nhu. Hạ Tur Tur không nhận được nhủ chân mày, cô đối với cô gái kia cũng không quen, mới vừa nói với anh đó là bạn cấp hai cũng chỉ là nói vậy, thế nhưng anh lại có thể nói ra đúng tên của đối phương.

Một lát sau, Hạ Tur Tur lại bình thường lại, An Diệc Thành nói không chừng là đang gạt cô đây, nói một cái tên lung tung, cô chắc chắn đây lại là bẫy của anh.

Cô dừng từ "lại" này, Hạ Tur Tur nghĩ cô lúc trước hỏi An Diệc Thành, bé trai anh nuôi có phải con anh hay không, anh nghiêm túc gạt đầu, sau này Hạ Tur Tur nghĩ rất lâu, kết hợp tất cả mọi chuyện của anh lại, anh cũng không thể có một đứa con lớn như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Đẹp Nhất Chính Là Yêu Em* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2

Sau khi ăn thức ăn ngon, Trình Vũ Phi nhìn bạn tốt của mình, "Cậu không cần như vậy." Lời này một câu hai nghĩa, vừa υπển chuyển nói cho Tiết Giai Nhu biết không cần phải áy náy khi không giúp được em trai cô, Trình Vũ Phi cũng có ý không hy vọng Tiết Giai Nhu vì cô làm mọi chuyện như hôm nay.

Bắt đầu từ rất nhiều rất nhiều năm trước, Trình Vũ Phi không ngừng tưởng tượng đến ngày cô và An Diệc Thành gặp nhau, thậm chí cô còn tưởng tượng ra vô số cảnh tượng, chuyện mà cô nhớ lâu nhất là một giấc mơ ban ngày, anh sẽ nhớ đến cô như cô nhớ đến anh. Càng về sau, cô càng không nghĩ nữa rồi, cha cô đầu tư bắt đầu xảy ra vấn đề, cuối cùng thiếu nợ một số tiền lớn, đột nhiên ba bị xuất huyết não qua đời, mẹ chống đỡ không được bao lâu cũng ra đi theo ba, Trình Vũ Phi phải một mình chăm sóc đứa em trai nhỏ bảy tuổi, khi cô và em trai đứng ở đó, nhìn người khác dán tờ giấy niêm phong lên nhà của mình bán đấu giá, cô ngay cả nhà cũng không có, sau đó cô chỉ dốc lòng kiếm tiền cho em trai đi học, tình hình thực tế khác những tưởng tượng về tình yêu đó, cho nên chỉ là thoáng qua như mây khói.

Cô cho là mình thật sự quên mất, cho tới bây giờ mới hiểu được, cô chẳng qua chỉ những chuyện trải qua không muốn đề cập đến đặt ở sâu trong lòng, không muốn lộ ra, thậm chí cô cho là mình rất kiên cường buông xuống tất cả.

Tiết Giai Nhu hành động, vì cô lừa mình dối người hung hăng tát cô một bạt tai, cô ngay cả người khác cũng không lừa gạt được, làm sao có thể gạt được mình.

"Nhiều năm như vậy rồi cậu vì sao không yêu ai?" Tiết Giai Nhu về mặt lại bình thường, chăm chú nhìn Trình Vũ Phi, "Tại sao không muốn nghĩ về tình cảm nữa?" Thấy Trình Vũ Phi chuẩn bị mở miệng phản bác, Tiết Giai Nhu lắc đầu một cái, "Cậu không phải lại định nói cậu muốn toàn tâm toàn ý chăm

sóc cho em trai cậu đã rất nhiều năm rồi, lý do này chỉ là cái cớ, cậu sử dụng rất nhiều năm, cũng nên đổi mới rồi."

Trình Vũ Phi lập tức mất đi dũng khí giải thích, việc của cô Giai Nhu hiểu rất rõ, giống như một chiếc gương, soi thấy tất cả hình ảnh của mình, nhưng mình vẫn muốn không ngừng che giấu.

Tiết Giai Nhu hiểu rất rõ tình cảm Trình Vũ Phi đối với An Diệc Thành, trong lúc vô tình cô phát hiện ra. Khi đó học chính trị lớp 12, thầy giáo mỗi ngày đều ở trên lớp không sợ làm phiền người khác nói tầm quan trọng của thi tốt nghiệp, mong muốn mọi người ngày đêm học tập chăm chỉ vì kì thi tốt nghiệp. Ở trường thì căng thẳng, mỗi ngày Trình Vũ Phi vẫn lựa chọn đi bộ trở về nhà. Lúc đầu, Trình Vũ Phi nói muốn rèn luyện thân thể, muốn đi bộ nhiều một chút.

Cho đến có một ngày, Tiết Giai Nhu phát hiện, Trình Vũ Phi một thời gian dài không đứng cùng mình đợi taxi về nhà, cũng vì chợt có ý nghĩ đi theo phía sau Trình Vũ Phi. Nếu như hôm đó cô không đi theo Trình Vũ Phi, có lẽ đời này cũng không biết bí mật của Trình Vũ Phi, ở chuyện tình cảm Trình Vũ Phi cũng thật có năng lực che giấu, không đem cô ấy bức đến chết, cô ấy tuyệt đối sẽ không nói bất cứ đề tài gì về việc này.

Tiết Giai Nhu thấy Trình Vũ Phi vẫn đi theo phía sau lớp trưởng, thậm chí ngay cả cô đi theo phía sau cô ấy đều không phát hiện, rốt cuộc sau đó cô ấy không thể không rẽ hướng khác, Tiết Giai Nhu mới đi đến trước mặt Trình Vũ Phi, vỗ một cái thật mạnh vào vai Trình Vũ Phi, Trình Vũ Phi bị sợ đến thiếu chút nữa hét âm lên, "Thì ra là cậu đối với lớp trưởng chúng ta. . . . ." Tiết Giai Nhu cười đến mức kỳ dị lại xảo quyệt, chọc cho Trình Vũ Phi lập tức đỏ mặt.

Cho dù lúc đó, Tiết Giai Nhu phát hiện bí mật của Trình Vũ Phi.

Tiết Giai Nhu đối với chuyện tình cảm của Trình Vũ Phi cũng không muốn phát biểu thái độ gì, cô đối với An Diệc Thành thái độ bình thường, thật ra thì trong trường người thầm mến An Diệc Thành không ít, mỗi lần có nữ sinh lớp khác đỏ mặt đưa thư tình. An Diệc Thành đối với nữ sinh này, thật không có bất kỳ đặc biệt gì, cũng không coi người ta có bao nhiêu xinh đẹp, vẫn lạnh lùng cự tuyệt. Thật sự đặc biệt, cũng chính vì việc An Diệc Thành đối với nữ sinh trường học Hạ Tư Tư đặc biệt hơn một chút, những cô gái khác anh cũng không để vào mắt, mà thái độ của anh cũng không kiên cường không tỏ vẻ bề trên, mà là không hiện lên mặt cảm xúc gì. Tiết Giai Nhu cảm thấy nam sinh như thế, càng thêm đa thương người, người khác ngay cả cảm xúc của anh cũng không thể nào động được một ít.

Không có chuyện gì thì Tiết Giai Nhu thích trêu ghẹo Trình Vũ Phi, cô cực kỳ tò mò, rất muốn biết Trình Vũ Phi vì sao lại động lòng vì một nam sinh như vậy. Ở trong mắt Tiết Giai Nhu, An Diệc Thành cũng chỉ là đẹp trai, thành tích tốt mà thôi, việc khác cũng không tính là được, hơn nữa gia đình An Diệc Thành hết sức khó khăn là sự thật tất cả mọi người trong lớp đều biết.

Tiết Giai Nhu nhớ Trình Vũ Phi hình như có nói qua, Trình Vũ Phi cũng không biết tại sao, chỉ là nhìn anh thì trong lòng tình cảm tràn đầy, muốn đến gần anh một chút, gần anh thêm một chút nữa.

Nhìn Trình Vũ Phi vì có thể ở bảng vàng trong kì thi tháng gần tên anh hơn một chút mà nghiêm túc nghe giảng cố gắng học tập, Tiết Giai Nhu cố gắng đem lời khuyên của mình nuốt xuống.

Tiết Giai Nhu thừa nhận, mình so với Trình Vũ Phi thực tế hơn rất nhiều rất nhiều. An Diệc Thành coi như được Thầy giáo và bạn học thừa nhận về sau có khả năng thành công thì thế nào, coi như anh thành công, cũng là chuyện nhiều năm nhiều năm sau này, hướng chỉ trên cái thế giới này nhiều người thành tích tốt không kể hết, vậy thì có thể nói lên vấn đề gì. Lấy thái độ cha mẹ Trình Vũ Phi, là tuyệt đối không thể nào chấp nhận Trình Vũ Phi đi theo một người không có địa vị không có thân phận cao quý như vậy. Đừng nói đến hoàn cảnh gia đình Trình Vũ Phi như vậy, ngay cả trong gia đình bình thường, cha mẹ cũng không đồng ý đem cả đời con gái của mình giao cho một nhà nghèo đói như vậy.

Quan trọng hơn là, Trình Vũ Phi còn có một đối tượng đính hôn, từ sớm đã được sắp xếp xong xuôi việc đính hôn.

Nhưng lúc đó Trình Vũ Phi hoàn toàn lâm vào tình trạng yêu say đắm, Tiết Giai Nhu không muốn làm cụt hứng. Nếu không phải vì sau này Trình gia gặp chuyện ngoài ý muốn, nhà trai từ hôn, có lẽ thật sự Trình Vũ Phi đã kết hôn với đối tượng đó rồi. Tiết Giai Nhu có mấy phần hiểu rõ Trình Vũ Phi, cô ấy rất ít khi cãi lời ba mẹ mình, coi như có thể vì tình cảm mà phản kháng, cuối cùng cũng không chịu được khi cha mẹ cô ấy cầu xin và uy hiếp.

"Có lẽ chưa gặp được người thích hợp!" Lời nói này không đúng với lòng, Trình Vũ Phi cũng không khỏi khẽ cười mình một tiếng.

"Tớ giới thiệu giúp cậu, tớ nhất định sẽ giới thiệu cho cậu đối tượng tốt." Tiết Giai Nhu cảm thấy rất hứng thú đối với chuyện này.

"Chờ một thời gian ngắn nữa đi!" Trình Vũ Phi ăn thức ăn, "Cậu cứ như muốn đem tớ nhanh chóng bán ra ngoài?"

Tiết Giai Nhu nhìn Trình Vũ Phi lúc lâu, cũng muốn thừa nước đục thả câu, "Vũ Phi, cũng nhiều năm như vậy rồi, nên để xuống cũng nên buông xuống, đừng nói hai người chưa bao giờ ở cùng nhau, coi như đã từng ở chung một chỗ, buông ra đi sống chết giữ lấy như vậy là rất ngu xuẩn. . . . Như cậu được tính là gì?"

"Mặc kệ cậu có tin hay không, trong nhiều năm nay, tớ chưa bao giờ nghĩ sẽ xảy ra việc gì với người kia, một chút cũng không có." Cô đã nói chân thành và cũng thật sự nghĩ như vậy. Trước đây rất lâu, còn từng có ảo tưởng, có lẽ hai người còn có một phần vận tỷ lệ với nhau, cho đến có một ngày, cô hỏi tin tức về anh từ đám bạn ở trường trung học, biết được tin tức của anh. An Diệc Thành học một trường đại học, nhưng lại nghỉ học, không người biết tung tích của anh. Cho đến bây giờ An Diệc Thành đều đặt việc học tập là một phần quan trọng nhất của anh, hy vọng duy nhất của mẹ anh là anh dựa vào học tập để thành công, người như anh lại lựa chọn nghỉ học. Trong nhóm bạn học có người suy đoán, có lẽ vì anh ra nước ngoài để tìm bạn gái Hạ Tư Tư, khi đó Hạ Tư Tư đang du học ở nước ngoài.

Một người đàn ông dám vì một người phụ nữ vứt bỏ việc mình từng xem là sinh mạng, tình cảm như vậy, người ngoài nhìn vào cũng thấy vì một thứ mà

mình mong muốn cũng thật tâm thường.

Có một ngày, Trình Vũ Phi nằm ở trước máy vi tính, yên lặng nhìn các bạn học nói, cuối cùng khép lại lòng mình, cô không bao giờ muốn biết tin tức của anh nữa, từ giờ phút bắt đầu, cô đã ý thức được hai người thuộc hai thế giới không liên quan đến nhau, tất nhiên không nên xuất hiện cùng một chỗ.

Cô không biết tại sao mình lại rơi nước mắt, giống như là dùng cách tốt đẹp này để dấu chấm hết, cô tự thấy đây là một nghi thức kết thúc buồn cười.

Tiết Giai Nhu nhẹ nhàng thở dài, "Tìm một người đàn ông tốt gả đi, An Diệc Thành, anh ta không thích hợp với cậu." Tiết Giai Nhu lắc đầu một cái, "Anh ta không còn là người thiếu niên áo trắng của quá khứ trong lòng cậu đâu, anh ta đi theo Cố Trường Dạ, ở trong nước thế lực rộng lớn bao nhiêu, chúng ta đều không thể tưởng tượng được, mà anh ta có thể trở thành tâm phúc của Cố Trường Dạ, có chút bản lĩnh không phải người nào cũng có thể làm được?"

Những năm sau này, thật ra thì Trình Vũ Phi cố ý tránh những tin tức của người kia, đối với lời nói của Tiết Giai Nhu, hiểu một chút, lúc này gật đầu một cái.

Tiết Giai Nhu tiếp tục nói, "Đừng nói đến cuộc sống trước đây của anh ta. . . . ." Cô dừng một chút, "Scandal của anh ta và Hạ Tư Tư đã truyền nhiều năm như vậy, là thật hay giả, người sáng suốt đều rõ."

Từ lúc học trung học đã có lời đồn An Diệc Thành và Hạ Tư Tư ở cùng một chỗ, chỉ là người trong cuộc chưa bao giờ có đáp trả gì.

Trình Vũ Phi mấp máy môi, đột nhiên không biết mình nên nói gì.

Tiết Giai Nhu lại ném một quả bom tấn ra, "An Diệc Thành có một đứa con, mặc dù không công bố ra ngoài, nhưng mọi người trong 'Hoàng Thành' đều biết rõ. . . . ."

Trình Vũ Phi đột nhiên hiểu, đây mới là lời mà hôm nay Tiết Giai Nhu muốn nói với cô nhất, không nên lãng phí thời gian với An Diệc Thành. Tiết Giai Nhu có thể chấp nhận Trình Vũ Phi vờ ngớ ngẩn nhưng trong lòng có một người đàn ông, nhưng không thể chấp nhận bạn tốt của mình khi nào cũng nghĩ tới một người đàn ông đã có gia đình, đó cũng ranh giới cuối cùng, các cô cũng cần có ranh giới cuối cùng.

Sắc mặt Trình Vũ Phi đột nhiên trắng bệch, Tiết Giai Nhu cũng không nói thêm gì nữa.

Cô đột nhiên cảm thấy có chút buồn cười, cô nghĩ đến đây để an ủi bạn tốt của mình, lại bị Tiết Giai Nhu khuyên.

Buổi ăn cơm gần kết thúc thì Tiết Giai Nhu nhận một cuộc điện thoại, sắc mặt đang bình thường lập tức thay đổi. Trình Vũ Phi trong lòng cũng biết có chuyện xảy ra rồi, "Thế nào?"

"Bảo mẫu gọi điện thoại tới nói Nhân Nhân không biết đi đâu, cô ấy không tìm được bé."

"Vậy cậu mau trở về tìm đi." Định nói nhiều một chút, suy nghĩ một lát thì lựa chọn không nói gì. Lúc này Nhân Nhân buồn bực có lẽ là do bố mẹ ly hôn, nhưng bây giờ nói ra, cũng chỉ làm cho Tiết Giai Nhu thấy ngột ngạt.

Tiết Giai Nhu gật đầu một cái, nhưng vẫn đi trước quẹt thẻ rồi mới rời đi.

Trình Vũ Phi nhìn chằm chằm đồ ăn đầy bàn, tâm sự cũng nặng nề, cô cầm chiếc đũa lên, liều dốc sức gắp đồ ăn vào miệng, giống như làm như vậy có thể làm cho cảm giác dạ dày trống trải được lấp đầy.

Mãi cho đến khi cô cảm thấy dạ dày cũng không căng được nữa, lúc này mới chuẩn bị rời đi.

Chỉ là đi ra khỏi nhà hàng không xa, cô tựa vào thùng rác ói như điên, trong dạ dày không ngừng co bóp, thức ăn mới vừa ăn, cô phun ra rất lâu, nước mắt cũng rơi ra ngoài, cô đứng tại chỗ nghỉ ngơi một lát, lúc này mới lấy ra khăn giấy lau chùi miệng mình.

Sau khi cô sửa sang mình xong, đang chuẩn bị rời đi, đột nhiên phát hiện có gì đó không đúng, cô xoay người, nhìn thấy một chiếc xe đậu cách mình không xa, quen mắt như vậy, thậm chí cô có thể đoán được người trong xe dùng ánh mắt gì thường thức về nhếch nhác của mình.

Cửa sổ xe từ từ hạ xuống, An Diệc Thành liếc mắt nhìn người phụ nữ cách đó không xa, sắc mặt vẫn âm trầm như cũ, "Lên xe."

Bạn đang đọc truyện *Đẹp Nhất Chính Là Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3

Anh hận cô, mỗi lần nhìn vào ánh mắt anh thì cô luôn nhìn thấy rõ có sự thù hận, rõ ràng như vậy, nhưng hình như không phải là muốn róc xương róc thịt cô, cô không nói được cảm nhận của mình trong giờ phút này, người đàn ông này thế nhưng hận mình.

Cô ngồi lên ghế bên cạnh tài xế, mặt mày rù xuồng. Cô đã từng nghĩ tới quan hệ tốt nhất với anh trong quá khứ, đó là một ngày, hai người gặp trên đường, anh dừng bước, chào hỏi cô, còn nhớ cô từng là bạn học của anh, vậy là tốt nhất. Kém nhất, cũng không coi là kém cỏi nhất, nhưng có khả năng nhất, nhưng mà cũng chỉ là anh hoàn toàn không biết cô là ai. Loại cảm giác này không phải chưa từng có, sau khi kết thúc kỳ thi tốt nghiệp trung học, cả lớp cùng đi ăn bữa cơm chia tay, cô lấy dũng khí cầm một ly rượu tới trước mặt anh, mời anh một ly, anh nhìn cô bằng ánh mắt xa lạ nhưng có mấy phần kinh ngạc, giống như anh hoàn toàn không biết cô. Thái độ xa lạ như vậy, làm cho cô trực tiếp uống hết ly rượu bức người đó, mới có thể đè nén ghen tuông trong lòng.

Cô cho là kém cỏi nhất chỉ là không nhớ đến cô, xem như cô chưa từng tồn tại trong cuộc sống của anh, thì ra đây không phải là kém cỏi nhất, kém nhất là anh lại hận cô.

Không chỉ một lần, không chỉ một lần cô cảm thấy thù hận trong mắt anh, không dày đặc, lại đi lặp lại xung quang cô, làm thế nào cũng không mất đi. Không phải là không từng nghĩ ngợi, có lẽ bởi vì chuyện cha cô làm, cô tốn rất nhiều thời gian đi tìm hiểu, kết luận là hai gia đình hai người hoàn toàn không có giao tiếp, chứ đừng nói đến ân oán hai gia đình.

Cha An Diệc Thành chết sớm, mẹ của anh nuôi anh lớn lên, tình trạng gia đình đơn giản như vậy, ngay cả muốn nghĩ phức tạp, hình như cũng không thể có phức tạp. Như vậy, Trình Vũ Phi càng thêm không hiểu, ánh mắt thù hận kia là vì sao. Không nghĩ ra, vì vậy không suy nghĩ thêm nữa.

Cô ngừng suy nghĩ, liếc mắt nhìn cây kim chỉ tốc độ, anh chạy tốc độ rất nhanh rồi, làm cho dạ dày cô lại co bóp mạnh. Cô hơi nhếch môi, không có ý định nhắc nhở anh, cô không quên chuyện lần trước nhắc nhở anh chạy chậm lại một chút, anh không những không chạy chậm lại mà còn tăng tốc độ, ngược lại nhanh hơn, thậm chí bởi vì cô nhắc nhở, anh quay mặt lại nhìn cô, một chiếc xe từ phía đối diện lái tới, anh quay đầu nhìn lại phía sau cũng không nhìn nó, cô bị sợ đến sắc mặt trắng bệch còn anh thì vẫn rất tự nhiên.

Thật ra thì cô không ngờ tới sẽ gặp anh ở nhà hàng, Hạ Tư Tư đạt được danh hiệu nữ diễn viên xuất sắc, đối với giới truyền thông công khai bày tỏ hiện tại sự nghiệp của cô ấy thuận lợi, chỉ hy vọng tình cảm cũng như sự nghiệp thuận buồm xuôi gió, khi đó kí giả hỏi cô ấy, có ăn mừng cùng người yêu mình hay không, Hạ Tư Tư chỉ cười không nói.

Khi đó An Diệc Thành còn chưa về nước, Trình Vũ Phi còn tưởng rằng anh sẽ ở nước ngoài với Hạ Tư Tư, không nghĩ tới chuyện hai người lại nhanh chóng trở về như vậy, ngay cả truyền thông cũng chưa từng đoán được.

Trình Vũ Phi nghĩ đến thời cấp ba, mọi người đã công khai chấp nhận Hạ Tư Tư và An Diệc Thành là một đôi, cũng cho hai người là một đôi do trời đất tạo nên, Hạ Tư Tư xinh đẹp nổi tiếng toàn trường, An Diệc Thành thì thành tích học tập xuất sắc nhất trường mọi người đều biết, hai người này cho dù đứng chung một chỗ, cũng là cảnh đẹp ý vui. Nhiều năm trước là một đôi, đi tới bây giờ vẫn là một đôi, như vậy mới phù hợp với sắc màu cổ tích.

Cô nghĩ tới những thứ này khóe miệng nâng lên hơi giễu cợt. Cô khó chịu, lại không chịu thừa nhận, nhất định phải nén trong lòng mới bằng lòng bỏ qua. Người đàn ông này là người mà cô đã từng thương nhớ, là cô ngày đêm tưởng tượng có thể cùng chung bước với người đàn ông này, thậm chí cô đã từng tưởng tượng sẽ sinh con dưỡng cái vì anh, trong lòng cô anh là người thiếu niên không nhiễm tạp chất. . . . . Nhưng bây giờ thì sao, người đàn ông trên cao này, là thế nào đối với cô? Đem mình nuôi giống như người tình, thậm chí anh còn có một người bạn gái, việc làm của anh với đại đa số đàn ông có tiền trên thế giới này đều giống nhau, cũng không có gì sai, cũng không tới lượt người khác chỉ trích, nhưng cô khó chịu, người thiếu niên áo trắng trong lòng cô, biến thành bộ dạng mà chính cô không chấp nhận được.

Lái xe rất lâu, rốt cuộc cũng tới biệt thự tư nhân. Mỗi lần xe của anh đi về hướng này thì cô đều không nhận được nghĩ đến biệt thự này không phải nhà của anh, có lẽ chỉ là một trong những khu nhà cao cấp bên ngoài, có phải từng khu nhà cao cấp này đều có một người phụ nữ hay không? Cô tự nghĩ mình rất dễ tiện, giống như không bảo vệ tự ái sứt mẻ rách nát buồn cười của chính mình hoặc thứ khác, dù sao đều hèn mọn như thế, vì vậy không giằng gựa khổ sở nữa.

Nhà chính thức của anh, truyền thông từng nói tới, mặc dù ngày thứ hai công khai nói xin lỗi không nên ảnh hưởng sinh hoạt cá nhân của anh, mà nguyên nhân bị nói đến là Hạ Tư Tư từng vào lúc sáng sớm lái xe rời khỏi đó, vì vậy quan hệ của hai người, không cần nói cũng biết.

Rốt cuộc xe cũng dừng lại, Trình Vũ Phi mở cửa xe liền nhanh chóng đi xuống, đứng ở một bên, lại không nhận được phun ra. Dạ dày cô vô cùng khó chịu, nhưng ngực, so với dạ dày càng khó chịu hơn.

Cô không muốn chấp nhận thiếu niên mặc áo trắng lại biến thành bộ dạng hôm nay, cũng không muốn chấp nhận mình có một ngày cũng trở thành loại phụ nữ mình đã từng khinh bỉ nhất.

Trình Vũ Phi rốt cuộc không chế nổi cơn giận, xoay người lại thì An Diệc Thành đã rời đi. Cô đứng tại chỗ thờ đờ một lúc lâu, khóe miệng nâng lên cười như không cười, anh lạnh nhạt đối với mình như vậy, lại cứ để cho cô trở thành người phụ nữ của anh, cô không biết nên hình dung là người đàn ông này yêu thích cô hay là nên cảm thán sở thích đặc biệt của anh.

Lúc cô đi vào biệt thự nhỏ này thì người giúp việc đang bung thức ăn lên, xem ra là biết anh hôm nay sẽ tới, mới chuẩn bị xong tất cả nhanh như vậy. Cô đã từng chú ý, ở đây bình thường trừ người làm thêm giờ, hình như chỉ có một người giúp việc ở lại chỗ này, khi nào anh trở về thì có thêm một di nấu cơm.

Anh rõ ràng đã ăn cơm rồi, nhưng lúc này lại còn ngồi ở bên bàn cơm. Trình Vũ Phi suy nghĩ một chút, đi tới, ngồi vào đối diện với anh, kim chủ muốn ăn cơm, cô cũng nên cùng ăn mới đúng. Cô tự dưng nghĩ như vậy, lần lượt ghé thăm mình, giống như được một loại khoái cảm muốn tự làm khổ mình.

Lúc An Diệc Thành ăn cơm, không thích nói chuyện, cũng không nhìn cô. Trình Vũ Phi thấy anh hoàn toàn không có dự định để ý chính mình, hỏi thăm đi giúp việc có nấu cháo không, di cũng ở đây một thời gian, biết được cô cũng được coi như bà chủ ở nơi này, lập tức gật đầu, đi phòng bếp vì cô bụng

cháo ra ngoài.

Trình Vũ Phi nhìn cháo còn bốc hơi nóng, lúc này mới dùng cái muỗng khuấy lên, từng miếng từng miếng uống. Lúc nấy dạ dày bị ói đã trống không, sau khi có cháo vào, có chút ấm áp, chính cô cũng không cảm thấy khó chịu nữa.

Cô ăn rất chậm, ăn được một nửa thì người đàn ông ngồi đối diện cũng đã lên lầu, Trình Vũ Phi cũng thả lỏng căng thẳng xuống. Cô không thích ở cùng anh, nhất là mặt đối mặt như vậy. Cô thả rằng anh vẫn sống trong ký ức của cô, cũng không cần anh dùng cách này xuất hiện trong cuộc sống của cô, mà hình tượng của anh cũng sụp xuống như vậy.

Dù có ăn chậm nữa, vẫn phải tới lúc ăn xong, cô cố ý kéo dài thời gian ăn cơm, hơn nữa sau đó còn ngồi một lát, lúc này mới đi tới lầu hai. Xung quanh biệt thự nhỏ này rất xinh đẹp và tinh mịn, phong cảnh tươi đẹp, không gian lớn nhỏ cũng phù hợp với sở thích của cô, không đến nỗi lớn để người ta cảm thấy trống trải, chỉ làm cho người ta cảm thấy ấm áp, vốn là phù hợp sở thích của cô, nhưng trong lòng cô không thể có ấn tượng tốt lên được.

Khi cô vào phòng thì vừa đúng lúc An Diệc Thành từ trong phòng tắm đi ra, đối mặt với cô thì có vẻ mặt khác. Cô và anh cùng nhìn nhau không khoảng khắc ngắn ngủi, cô nghĩ anh khi đối mặt với Hạ Tư Tư có vẻ mặt như thế hay không? Chắc không phải, chính cô cũng có thể tự trả lời cho mình.

Thân hình của anh không tệ, không có vận động viên nam nào bắp thịt rắn chắc như vậy, mặc dù gầy, nhưng dưới quần áo tuyệt đối có thân hình, người cao thon, hiện tại cho dù tóc nhỏ nước, cũng không có bất kỳ cảm giác nhếch nhác, ngược lại còn làm cho gương mặt tinh xảo càng rõ ràng hơn. Người đàn ông như anh, coi như trừ tiền bạc ra, cũng sẽ có một đồng lớn phụ nữ nhào đến, huống chi hôm nay anh còn có tài sản to lớn, một người đàn ông như thế muốn phụ nữ nào không được, vì sao hết lần này đến lần khác lại chọn trúng mình?

Trình Vũ Phi rất nhanh dời tầm mắt của mình đi, bước đến phòng tắm. Cô đã hai mươi sáu tuổi, không phải mười sáu tuổi còn có thể tưởng tượng người đàn ông này có phải cũng sẽ yêu mình hay không, cô vô cùng hiểu bản chất của tình yêu nam nữ, anh mang cô tới đây chỉ có một mục đích duy nhất.

Mặc dù là suy đoán không tốt, nhưng trên thực tế thì chuyện đúng như vậy mà, con người phải biết địa vị của mình, mới không bị thương.

Sau khi Trình Vũ Phi từ trong phòng tắm đi ra, phát hiện anh chỉ mặc áo choàng tắm đứng trên ban công hút thuốc. Mùa đông An Xuyên, không khí luôn ẩm ướt và lạnh, rét lạnh vào trong xương cốt, làm thế nào cũng không thoát khỏi tâm hồn lạnh lẽo được. Cô nhìn chăm chăm bóng lưng đó, trong lòng từ từ cảm thấy chua xót, coi như cô cho rằng bây giờ anh không còn là người thiếu niên áo trắng trong lòng cô nữa, nhưng cô không lừa được mình, khi cô nhìn bóng lưng đó, vẫn có thể làm cho nhịp tim của cô rối loạn như cũ.

Giống như phảng phất ngày đó cô đi theo phía sau người thiếu niên đó, không biết vì sao lại đi theo anh, nhưng không kèm chế được muốn nhìn anh, cho dù chỉ là một bóng lưng, nhưng vẫn là không kèm chế được nhìn. Cô ngu ngốc cỡ nào, còn có thể là lúc đang đi học, cố ý đem theo một chiếc gương nhỏ, soi gương thành một đường cong, đúng lúc có thể nhìn thấy anh ngồi một góc phía sau, từ gương quan sát động tác của anh, coi như chỉ có như vậy, tìm cô cũng có thể đập rộn lên.

Cô hung ác bấm mình một cái, Trình Vũ Phi, cô thật là không có thuốc nào cứu được.

Giống như cảm thấy ánh mắt của cô, An Diệc Thành từ từ xoay người, tầm mắt rơi trên mặt cô. Anh khẽ ném tàn thuốc, trực tiếp đi về phía cô, tới trước mặt cô thì đứng lại, sử dụng bàn tay anh vừa rồi còn cầm đầu thuốc tới mặt cô. Tay anh hoạt động ở trên mặt cô, làm cho cô tự động cảm thấy nhột, giờ phút này cô nhìn không được cảm xúc trong mắt anh, cũng không hiểu vì sao ánh mắt anh khi nhìn cô có sự hận thù.

Rốt cuộc anh cũng rút tay về, cúi đầu, hôn trên bờ môi của cô. Trong miệng anh còn mang theo mùi thuốc lá như có như không, giống như kỳ tích không làm cho cô chán ghét, cô không có phản ứng, cũng không có phản kháng. Anh hôn cô một lát, đột nhiên đẩy cô đến trên tường, giờ trò muốn cởi áo ngủ của cô.

Trong phòng vừa đủ ấm, nhưng cô vẫn có thể cảm nhận được lạnh lẽo tay anh mang tới, giống như hành vi của anh chỉ là muốn lấy đi nhiệt độ của cô.

Một lúc lâu, anh mới nửa ôm nửa kéo cô đến bên giường, cô nằm trên giường lớn, ngay sau đó, anh lập tức trực tiếp đè lên.

Môi của anh dọc theo từ mặt của cô đi xuống phía dưới, tay cũng tới gần nơi riêng tư của cô. Đúng lúc này, điện thoại Trình Vũ Phi vang lên, theo bản năng cô cứng lại một chút,

tròng mắt An Diệc Thành ngưng tụ, đột nhiên cười, dựa vào tay dài của mình với tay cầm lấy điện thoại, để bên tai của cô, mà môi anh dán bên tai khác của cô, "Cô nhận đi. . . . ." âm thanh thế nhưng trong đó mang theo mê hoặc vô hạn.

Trình Vũ Phi muốn đẩy anh ra, nhưng đẩy không được, chỉ có thể nhìn anh chăm chăm, nhưng anh chẳng những không có ý định rời đi cô, mà còn nhìn thẳng vào ánh mắt của cô, ánh mắt dường như còn cố ý khiêu khích : có dám nhận hay không?

Trình Vũ Phi cắn môi, An Diệc Thành cũng ngay sau đó nhấn phím call kết nối.

Bạn đang đọc truyện *Đẹp Nhất Chính Là Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 4

"Chị, hôm nay công việc rất nhiều sao?" tiếng nói của Trình Gia Đồng từ trong điện thoại truyền đến, "Hôm nay chị có về nhà hay không?"

Trình Vũ Phi không thể không chế được nhũn chặt chân mày, người đàn ông trên người cô không có một chút tính tự giác, hoàn toàn không có ý định rời đi, ngược lại còn nhìn chăm chăm mặt cô, hình như bởi vì lúc này phản ứng của cô cứng đờ nên làm cho anh cảm thấy thú vị, tí mỉ thường thức cảm xúc trên mặt cô. Trình Vũ Phi trừng mắt liếc anh một cái, muốn cướp điện thoại trong tay anh, nhưng An Diệc Thành không chịu buông tay, cô đành phải thôi, nhưng sợ Trình Gia Đồng nghe được cái gì, chỉ đành mượn tay An Diệc Thành cầm điện thoại trả lời, "Ừ, hai ngày nay có bận một chút."

"Vậy bây giờ chị còn ở công ty sao?" Trong giọng nói của Trình Gia Đồng có sự lo lắng, trời đã tối rồi, lúc này mà chị còn ở công ty, lúc nào cũng cảm thấy không yên tâm.

Trình Vũ Phi cũng gật đầu nhanh theo bản năng nói "Ừ", An Diệc Thành quay đầu đi, dựa vào bên bả vai còn lại không có điện thoại, tự dưng phát ra một tiếng cười, giống như đang cười nhạo cô nói xạo, làm cho cô thu hồi lại lời đang muốn nói, mà An Diệc Thành phả hơi bên tai cô, làm cho cô cảm thấy ngứa ngáy.

Cứ như vậy kéo dài một lát, Trình Gia Đồng cẩn thận mở miệng, "Chị, khi nào thì mới hết giờ làm?"

Trình Vũ Phi không muốn thân thể của mình bị An Diệc Thành kiểm soát, hơn nữa lúc này cô còn đang nói chuyện với em trai mình, cô muốn che giấu những hành động làm ảnh hưởng mình của An Diệc Thành, vì vậy tập trung tinh thần vào cuộc nói chuyện với em trai, "Chị không có ở công ty, bây giờ đang ở chỗ Giai Nhu, sao vậy?"

Cô vừa mới dứt lời, bên tai lại truyền tới tiếng cười của An Diệc Thành, cô không muốn để ý tới anh, Trình Gia Đồng biết tình bạn của cô và Tiết Giai Nhu, cô nói như vậy Trình Gia Đồng cũng không nghi ngờ gì, cô sợ Trình Gia Đồng sẽ phát hiện ra chuyện gì, cô không muốn em trai mình biết cô là một người phụ nữ như vậy.

"Như thế à, không có gì, chị ở lại với chị Giai Nhu đi, chào chị ấy giúp em."

Trình Vũ Phi đồng ý, thờ phào nhẹ nhõm, cửa ải này coi như đã qua, chỉ là cô đột nhiên phát hiện ra chuyện gì, "Gia Đồng, bây giờ em đang ở đâu vậy?"

Trình Gia Đồng chần chờ một chút, "Hôm nay từ trường chạy về, phát hiện chị chưa về nhà, nghĩ chắc là chị làm thêm giờ, muốn đi đón chị!"

Cơ thể Trình Vũ Phi cứng đờ, cũng may lúc này không nói mình đang làm thêm giờ, nguy hiểm thật, "Chờ một lát, lập tức chị sẽ về." Nói ra câu này thì, cô nhìn An Diệc Thành một cái, ý bảo anh nên buông cô ra.

"Không cần, chị ở chỗ chị Giai Nhu là được rồi, sáng sớm ngày mai em còn có lớp, trở về trường rất sớm. Chị không cần phải lo lắng cho em...em đã trưởng thành rồi." Trình Gia Đồng suy nghĩ một chút, "Chị tâm sự với chị Giai Nhu nhiều một chút."

Xem ra Trình Gia Đồng cũng biết chuyện Tiết Giai Nhu và Từ Triều Luân, cũng đúng, báo chí sao lại bỏ qua tin tức lớn này chứ, mỗi ngày đều lên trang đầu, ly hôn kết hôn cũng là sự kiện lớn.

Trình Vũ Phi lúc này mới không nói gì nữa, cũng đúng lúc này thì An Diệc Thành nhấn nút tắt, hơn nữa anh còn dùng răng nhẹ nhàng cắn cắn tai cô, những lời trong điện thoại, đương nhiên anh cũng nghe thấy được, nếu nói chuyện xong rồi, thì nên tiếp tục chuyện đang làm nhưng bị quấy rầy thôi. Cô run rẩy nhẹ nhàng, muốn trốn khỏi anh đang cắn tai mình, nhưng không được. Giữa người tình mới có hành động thân mật như thế này, nhưng cô lại không cảm thấy thân mật, thậm chí có cảm giác bài xích, tại sao anh có thể làm hành động thân mật như vậy với mình?

An Diệc Thành cầm điện thoại ném ra xa, bắt đầu hôn mặt cô, Trình Vũ Phi trong lòng khó chịu, vì vậy không phối hợp, hình như anh hơi bất mãn, "biểu hiện bất mãn của mình trong trường hợp này là ngu ngốc nhất."

Anh dùng hành động thực tế để chứng minh lời nói của mình, cô không phản ứng, anh có thể ép cô có phản ứng với mình.

Khi Trình Vũ Phi tỉnh lại, An Diệc Thành đã rời đi, toàn thân không hết cô bần rần, nghĩ đến câu nói sau cùng của An Diệc Thành, không thể không cười khổ một tiếng, loại đàn ông này chỉ thích hợp để mơ ước, bởi vì ở trong mơ mới có sự hoàn mỹ, một khi đặt vào thực tế, tóm lại có nhiều hoặc ít chuyện không như ý, chẳng qua điều làm cô càng cảm thấy buồn là, cho dù An Diệc Thành làm những chuyện mà cô hận, nhưng từ đáy lòng cô vẫn không ghét anh.

Cô kéo cơ thể mềm nhũn của bò dậy mặc quần áo, sau khi chỉnh đốn mình xong, lúc này mới gọi điện cho Trình Gia Đồng. Tối hôm qua hoàn cảnh không thích hợp, cũng không nói thêm được gì với Trình Gia Đồng.

Trình Gia Đồng nghe điện thoại rất nhanh, "Chị, có chuyện gì vậy?"

"Bây giờ em trở về trường sao?"

"Đã lên xe buýt."

Nghe lời nói của em trai, Trình Vũ Phi cảm thấy được an ủi một phần. Em trai của cô cũng không giống những đứa con nhà giàu trên TV diễn, sau khi gia đình gặp biến cố tính khí còn cáu kỉnh, bất mãn với chuyện này, khó chịu với chuyện kia. Trình Gia Đồng khi còn nhỏ cũng dưới sự yêu thương của ba

mẹ lớn lên, cũng được coi là ngàn vạn cung chiều lớn lên, nhưng sau khi gia đình gặp chuyện không may, càng ngày Trình Gia Đồng càng hiểu chuyện, không muốn tạo cho cô thêm gánh nặng.

Trình Vũ Phi trong lòng rất rõ, em trai mình cũng không phải là một đứa bé rất hiểu chuyện gia đình, trong mắt mọi người đã từng làm ra chuyện hơi "Gấu", ý vào cha mẹ chiều chuộng cũng làm một ít chuyện làm người khác tức giận. Nhưng kể từ sau khi được Trình Vũ Phi chăm sóc, cậu bắt đầu nghe lời và hiểu chuyện rất nhiều, Trình Gia Đồng nhìn thấy chị mình cực khổ cỡ nào, lúc mới xảy ra biến cố, hai người hai bàn tay trắng, còn phải trở mặt đứng nhìn nhà mình bị bán đấu giá, khi đó Trình Vũ Phi cũng chỉ mới hai mươi mốt tuổi, cũng chưa tốt nghiệp đại học, Trình Gia Đồng chỉ có mười bốn tuổi, năm đó hai người biết rõ, mình không còn nhà.

"Ngày hôm qua trở về có chuyện gì không?" Trình Vũ Phi đối với người em trai này chú ý càng ngày càng nhiều, không phải bởi vì quan hệ máu mủ, cũng bởi vì nhiều năm như vậy, em trai làm cô có thêm dũng khí, thời điểm mà cô mệt mỏi nhất, cũng cần rằng kiên cường.

"Không có chuyện gì, đột nhiên nhớ chị, trở về nhìn chị một chút, đâu biết lại không may mắn như vậy." Trình Gia Đồng cười cười, "Chủ nhật chị phải mua những thứ em thích ăn, em phải bù lại ngày hôm qua không được ăn."

Trình Vũ Phi cười đồng ý, còn khuyên mấy câu, "Ở trường học tập tốt, đừng suy nghĩ chuyện khác, chuyện đó giải quyết xong rồi, em cũng không cần phải có bất kỳ gánh nặng gì."

Trình Gia Đồng nghe chị càu nhàu cũng không cảm thấy khó chịu, vẫn gật đầu nói đúng.

Trình Vũ Phi cúp điện thoại của em trai, suy nghĩ một lát, gọi cho Tiết Giai Nhu. Tiết Giai Nhu vừa bắt máy đã oán thán với Trình Vũ Phi đã tìm được Nhân Nhân, hiện tại đang nổi giận với bé. Tiết Giai Nhu không ngừng cảm thán, trẻ em bây giờ thật khó dạy bảo, cũng không biết trong đầu chứa những gì.

Tiết Giai Nhu còn có thể nói như vậy, vậy thì nói lên không có chuyện gì, Trình Vũ Phi đang lo lắng thì thở phào.

Sau khi nói chuyện với bạn tốt xong thì cúp máy, Trình Vũ Phi nhanh chóng rửa mặt, cô còn phải đi làm, hơn nữa cô cũng không muốn đi trễ. Lúc xuống lầu, người giúp việc đã chuẩn bị xong bữa sáng, cô ăn bữa sáng một mình, hơi tò mò nghĩ, không biết người giúp việc đối đãi mình với thân phận gì.

Có phải là người tình không? Hay là bọn họ đã quen với mấy chuyện này, hoàn toàn không tồn tại lòng hiếu kỳ.

Ăn đầy bụng, cô đi ra ngoài, vốn muốn tới trạm xe buýt, dù khoảng cách có hơi xa. Không ngờ đến An Diệc Thành đang ngồi ở ghế tài xế chờ cô, cô định xem như không nhìn thấy, nhưng lướt qua lại thay đổi. Cô vốn đang ghét bỏ hành động của mình, việc gì phải tỏ ra cao quý đi khinh thường hành động của mình, giống như chỉ muốn ngoài thân thể thì hoàn toàn không quan hệ với An Diệc Thành, nhưng tất cả đều là lừa mình dối người.

Cuối cùng cô vẫn lựa chọn lên xe.

Sau khi ngồi lên xe, cô tựa lưng vào ghế, không gian ngột ngạt làm cho cô buồn buồn. Nếu như cô không phải là một người chị vô dụng, Trình Gia Đồng cũng sẽ không vì nghe lời người khác lừa mà đi bán thuốc giả. Những năm này, Trình Gia Đồng nhìn cô cực khổ làm việc, nuôi cậu lớn lên, nuôi đi cậu học từ cấp hai cho đến đại học, mặc dù cậu không nói, nhưng trong lòng đều nhớ, thậm chí khi có thời gian sẽ đi kiếm việc làm thêm, không cần Trình Vũ Phi phải cung cấp phí sinh hoạt.

Nhìn hành động của em trai, Trình Vũ Phi không phải là không cảm thấy chua xót.

Mấy tháng trước, lúc Trình Gia Đồng tìm việc làm thêm, gặp phải một người nói hán ta kiếm được rất nhiều tiền, thấy có duyên với Trình Gia Đồng, vì vậy bí mật nói cho Trình Gia Đồng cách kiếm tiền, lúc ấy Trình Gia Đồng thấy động lòng trước lời nói của hán ta, lập tức gia nhập vào. Nhưng Trình Gia Đồng mới làm được ba ngày, nhóm người đó lại bị cảnh sát bắt, thì ra cảnh sát đã theo dõi nhóm này từ lâu, nhóm người này chuyên đi bán thuốc giả lừa gạt người lớn tuổi, số người bị lừa đã lên tới mấy ngàn người.

Vụ án này cũng không được gọi là lớn, Trình Gia Đồng cũng được xem là người không biết chuyện. Đầu tiên là sở cảnh sát nói với Trình Vũ Phi không cần phải lo lắng, em trai của cô không có chuyện gì. Lúc này Trình Vũ Phi mới an tâm, Trình Gia Đồng mới mười chín tuổi, cuộc sống không thể có bất kỳ vết dơ nào.

Nhưng lần sau khi Trình Vũ Phi đến cảnh sát thì lời nói của cảnh sát lại thay đổi, cấp trên truyền lời xuống, phải nghiêm túc xử lý vụ án này, bởi vì chuyện này xảy ra ở nhiều nơi, cho nên muốn đem chuyện này xử lý nghiêm túc. Lúc này Trình Vũ Phi mới căng thẳng, nhưng vẫn không thể gặp được Trình Gia Đồng, không biết hoàn cảnh của cậu ở bên trong như thế nào.

Trình Vũ Phi không còn cách nào khác, chỉ đành phải tìm Tiết Giai Nhu, hi vọng Từ Triệu Luân có thể ra mặt nói một chút. Nhưng cô đợi mấy ngày, cũng không có bất kỳ tin tức nào của Tiết Giai Nhu truyền đến, cô sốt ruột, nhưng lại không muốn làm khó bạn tốt của mình.

Có một ngày khi cô từ trong sở cảnh sát đi ra thì có một chiếc xe dừng lại bên cạnh mình, người chủ xe mở cửa sổ, lấy mắt kính to đang đeo xuống, người đàn ông trong xe nói "Muốn cứu em trai sao?"

Một lúc lâu, Trình Vũ Phi cũng không thể thừa nhận, khi An Diệc Thành lấy mắt kính xuống thì cô cho rằng trước mắt mình là ảo giác, giống như giấc mơ khi cô mười mấy tuổi, hoảng từ từ trên trời bay xuống, chỉ vì cứu mình.

Ý tưởng rất buồn cười, nhưng cô lại nhớ rất rõ.

Chương 5

Trình Vũ Phi về đến nơi thì bận rộn công việc, lúc rảnh rỗi thì nghe đồng nghiệp trêu chọc nhau, "Thức dậy sớm hơn gà, làm còn nhiều hơn bò, lương thì chỉ đủ mua cái trắng", lời này hơi cường điệu, nhưng vẫn có điểm đúng, ừ, tiền lương thấp. Trình Vũ Phi nghe lời nói này, ngược lại có cảm giác đúng, giống như cô, tiền mướn phòng chuẩn bị tăng lên, bây giờ thức ăn cũng lên giá, tiền lương một tháng trừ ra tiền phòng tiền điện tiền nước, tiền lương còn lại không được bao nhiêu.

Ngược lại với cảm giác chân thật này còn bởi vì cảm giác không chân thực đối với An Diệc Thành, cô biết rõ mình và An Diệc Thành dính líu với nhau là sự thật, hoặc nói là đang xảy ra, cũng không thấy người đàn ông đó, trong tiềm thức của cô có một loại cảm giác, có lẽ chuyện xảy ra liên quan đến An Diệc Thành, toàn bộ đều là ảo giác của cô.

Lí trí của cô không chấp nhận "Ảo giác" này, nhưng trong lòng, trái ngược với lí trí.

Sau này cô từng tìm hiểu về An Diệc Thành, làm sao anh có thể biết được em trai cô đang ở cục cảnh sát. An Diệc Thành nói là, đúng lúc anh có chuyện ở cục cảnh sát, vì vậy nhìn thấy, biết chuyện của cô, nhưng anh cố tình không muốn giúp đỡ không công, muốn anh ra tay giúp đỡ thì anh phải có lợi, mà hình như trên người cô lúc đó không có thứ gì làm cho anh hứng thú, tiền bạc hay địa vị anh đều có, vì vậy anh cũng không muốn giúp.

Vì như vậy chỉ mình cô có lợi.

An Diệc Thành mới vừa trở lại "Hoàng Thành", Nguyễn Ngô Minh đã dùng ánh mắt bí ẩn dõi theo anh, chỉ là An Diệc Thành cũng không muốn tò mò về hành động kì quái của người khác, trên mặt không có thái độ gì đi qua Nguyễn Ngô Minh. Nguyễn Ngô Minh thấy anh Tư một chút cũng không để ý tới mình, vì vậy bước tới gần An Diệc Thành lại, "Anh Tư, tối hôm qua anh đi đâu vậy?" Nói xong còn cố ý ngửi mùi trên người An Diệc Thành, "Anh Tư mùi trên người anh bây giờ với lúc trước không giống nhau, chẳng lẽ giống như mọi người nói, sau khi người đàn ông có phụ nữ, hơi thở trong cơ thể phát ra cũng khác."

An Diệc Thành mặc kệ anh, "Lầu dưới công ty đang tuyển chó dẫn đường có hứng thú thì đi xem một chút đi."

Nguyễn Ngô Minh đang muốn phản bác, lầu dưới "Hoàng Thành" làm gì có công ty nào khác, chỉ là bịa chuyện, lời còn chưa nói ra khỏi miệng, nghĩ thông suốt lời nói châm chọc của An Diệc Thành, hận nghiền răng nghiền lợi.

Lúc này An Diệc Thành cũng đã đến văn phòng của An Trường Dạ, báo cáo tình hình chuyến đi công tác này với Cố Trường Dạ, để cho Cố Trường Dạ cho phương án giải quyết.

Nguyễn Ngô Minh nhìn bóng lưng của An Diệc Thành, hừ một tiếng, anh vẫn không tin, thật sự mình không hỏi được gì. Anh thừa nhận mình hơi buồn chán, nếu không sẽ không cuộc với Lão Bát, anh có thể điều tra ra mẹ ruột của con trai An Diệc Thành, nếu như anh tìm ra được, Lão Bát sẽ chuyển sân chơi bowling qua cho anh quản lý. Nguyễn Ngô Minh khẳng định mình không tham tiền, chỉ muốn có được danh tiếng này, phải cố gắng một chút, đây là vì danh dự.

Vì vậy Nguyễn Ngô Minh vẫn chờ An Diệc Thành ra ngoài, để tiếp tục cố gắng vì danh dự của mình.

Sau khi An Diệc Thành ra ngoài, nhìn thấy Nguyễn Ngô Minh vẫn còn ở đây, cũng không thể không khâm phục tính kiên nhẫn của Lão Thất, chỉ là ánh mắt của Lão Thất, không khỏi làm cho người ta hoảng loạn.

"Anh Tư, buổi sáng hôm qua anh đã xuống máy bay, đến buổi tối vẫn không về nhà, như vậy là không được rồi." Nguyễn Ngô Minh quyết định sử dụng kế sách uyên chuyển, "Anh Tư, đừng hiểu lầm, em không phải muốn quản chuyện riêng của anh, mà là Tiểu Gia gọi tới hỏi anh đang ở đâu, em vì cháu thôi, đương nhiên không thể làm cháu thất vọng, nên mới chú ý tới hành tung của anh."

An Diệc Thành nhìn Lão Thất một cái, không nói.

"Anh Tư, tối hôm qua anh ở đâu vậy?" Nói ra suy đoán của mình, "Dường như hôm qua có người nhìn thấy anh và Cô Hạ ở cùng một chỗ. . . . ."

"Cậu tò mò với sinh hoạt cá nhân của tôi, tôi nói với cậu không phải là đánh vào sự tò mò của cậu sao, cậu tiếp tục đoán đi." An Diệc Thành không nhìn Lão Thất, xoay người rời đi.

Nguyễn Ngô Minh nhìn chằm chằm bóng lưng An Diệc Thành, "Em đặc biệt nhờ anh đánh vào sự tò mò của em, em xin anh đánh em đi, đánh em nhanh lên, có được không?" làm bầm lẫu bầu lời quái dị.

Sau khi An Diệc Thành xử lý tốt chuyện của mình ở công ty, liền rời đi. Anh tự mình lái xe đến trường tiểu học trọng điểm; bây giờ, giờ tan học của trường tiểu học so với mấy năm trước sớm hơn rất nhiều, đã có rất nhiều phụ huynh đứng trước trường. Học sinh đều mặc đồng phục giống nhau, được cô giáo dẫn ra cổng trường. An Diệc Thành dừng xe ở khá xa, lúc tan học, xe quá nhiều, ngăn trước cửa trường học.

Anh đợi một lát, bạn nhỏ An Minh Gia băng qua lối đi bộ, đến gần xe cha. An Minh Gia mở to hai mắt nhìn người bên trong xe, xác nhận là cha mình, hài lòng mở cửa xe, ngồi xuống.

An Diệc Thành liếc mắt nhìn cặp sách to của con mình, giống như thường ngày hỏi việc học ở trường của con. An Diệc Thành đối với con mình không cưng chiều, từ lúc bắt đầu học kỳ, thì đã để bé một mình tự đi xe buýt về nhà, chỉ khi nào An Diệc Thành có thời gian rảnh mới lái xe đón bé, mà An Minh Gia biết cha mình sẽ dừng xe ở đó, khi không nhìn thấy xe, thì ngoan ngoãn ngồi xe buýt tự mình về nhà.

"Con lại gọi điện thoại làm phiền Thất Thúc rồi hả?" An Diệc Thành vừa nhìn đèn đèn xanh đèn đỏ phía trước, vừa hỏi con trai mình.

Người bạn nhỏ An Minh Gia mở to hai mắt nhìn cha mình, xác nhận anh không tức giận, mới nhẹ nhẹ gật đầu, "Ba đi rất lâu chưa trở về, con mới gọi điện hỏi Thất thúc."

An Diệc Thành đối với việc này không nói gì, khuôn mặt nhỏ nhắn của An Minh Gia rối rắm, cũng không biết cha mình đang nghĩ gì.

Sau khi về đến nhà, An Diệc Thành tự mình nhìn An Minh Gia làm bài tập, cũng chuẩn bị nội dung cô giáo dặn ngày mai học, Tiểu Gia có bất cứ chỗ nào không hiểu, An Diệc Thành cũng sẽ tỉ mỉ giảng giải.

"Cha, có phải lúc cha đi học rất lợi hại?" Tiểu Gia trừng mắt nhìn, cách cha giảng còn dễ hiểu hơn cô giáo, rất nhiều chỗ không hiểu, chỉ cần cha hơi nhắc nhở một chút, lập tức hiểu ngay.

An Diệc Thành đối với vấn đề này hứng thú không lớn, "Tạm được!"

Sau khi làm xong bài tập, giống như bình thường Tiểu Gia có một khoảng thời gian xem phim hoạt hình. Sau đó mới đi ăn cơm tối, tắm, sau đó thì xem sách ngoại khóa.

Lúc Tiểu Gia tắm, kéo theo An Diệc Thành xuống, "Cha, cha tắm cho con đi!"

"Con bao nhiêu tuổi rồi?" An Diệc Thành dùng ngón tay điểm điểm vào chóp mũi con trai, mặc dù nói như vậy, nhưng vẫn vén tay áo lên, chuẩn bị tắm cho Tiểu Gia.

Anh không phát hiện ra khi nhìn con trai mình ánh mắt anh luôn dịu dàng, lão Thất thường nói, anh Tư chỉ khi nhìn con mới có sắc mặt dịu dàng.

Tiểu Gia hưởng thụ được cha tắm cho, nhiều năm nay, đều là An Diệc Thành chăm sóc bé lớn lên, bé đối với cha tình cảm rất sâu đậm, "Cha, có phải cha thật sự ở cùng một chỗ với di Hạ không?"

Tiểu Gia hình như rất quan tâm vấn đề này, mắt mở thật to, An Diệc Thành nhìn chăm chú đôi mắt có chút giống với người đó, thoáng nghiêng đầu, "Nghe ai nói?" Anh cũng biết, con trai muốn anh tắm cho là có mục đích, mục đích là muốn ở riêng với anh, hỏi thăm chuyện bé muốn biết.

"Mọi người ai cũng nói như vậy." Tiểu Gia phồng cái miệng, "Những tin tức trên báo."

An Diệc Thành nở nụ cười, "Chuyện của người lớn, trẻ con không được quan tâm."

An Minh Gia không vui, "Nếu như cha thật sự ở cùng một chỗ với di Hạ, di Hạ cũng giống như làm mẹ con, việc này rất liên quan." bé rất quan tâm đến chuyện cần thiết này.

An Diệc Thành nhìn con trai có dáng vẻ như quan lớn, nhưng không biết nên nói cái gì mới đúng.

Cảm giác của Tiểu Gia đối với di Hạ thật ra thì không tệ, di Hạ dáng người rất đẹp, tính tình không tồi, mỗi lần đến thăm bé đều mua rất nhiều đồ chơi, còn có thể chơi với bé, lúc bé làm ba tức giận thì nói tốt bé với ba. Nhưng trong lòng bé, vẫn có suy nghĩ muốn mẹ bé hơn, hơn nữa mẹ bé chắc sẽ hơn hẳn di Hạ, nếu không sao ba có thể cùng mẹ sinh bé được?

"Tắm nhanh lên một chút, coi chừng bị cảm." An Diệc Thành nhắc nhở.

Tiểu Gia cũng rất không phối hợp, "Cảm thì cảm đi, dù sao con cũng là đứa bé không có mẹ, cha cũng không thương yêu."

An Diệc Thành đang cầm mặt nhỏ nhắn của con trai, "Người lớn có rất nhiều chuyện phức tạp, nói con cũng không hiểu, con chỉ cần biết cha vĩnh viễn yêu con, vậy cũng tốt."

Tiểu Gia đột nhiên hồng vành mắt, "Nhưng người khác đều có mẹ, nhưng con không có, con cũng muốn có mẹ của mình."

An Diệc Thành nhẹ nhàng thở dài, lau khô cơ thể con trai, ôm Tiểu Gia đến giường bé. An Diệc Thành dỗ Tiểu Gia thật lâu, Tiểu Gia mới đi ngủ.

Anh ngồi bên giường, nhìn khuôn mặt ngủ say của con. Đối với gia đình, anh thật sự không mong muốn nhiều lắm, tưởng tượng cũng không nhiều, chỉ hi vọng con mình có một gia đình đầm ấm, anh sẽ cố đủ khả năng mang lại hạnh phúc cho họ. Nhưng anh không có làm được, con anh không có mẹ.

Anh lắc đầu cười khổ, anh cũng không có cha, được mẹ nuôi lớn lên, khi đó rất muốn, sau này sẽ không để cho con mình có gia đình đơn thân, sẽ không để con có cảm giác cô đơn giống mình, nhưng lại giống như vòng tuần hoàn, con anh, vừa sinh ra đã không có mẹ.

Chương 6

Giản Ngung là bạn thời đại học của Trình Vũ Phi, năm đó còn ở cùng một phòng, quan hệ của hai người vì vậy cũng không tệ, Trình Vũ Phi đối với Giản Ngung có nhiều chăm sóc. Trình Vũ Phi tự nhận mình không phải là một người có tình yêu bao la, nhưng đối với Giản Ngung, ngay cả có sai như thế nào, cho dù có chuyện phiền phức, cũng đồng ý giúp Giản Ngung. Đối với điều này Tiết Giai Nhu cũng từng tò mò hỏi nhiều lần, Trình Vũ Phi luôn lắc đầu, chỉ nói dù sao cũng là bạn của nhau.

Chỉ có Trình Vũ Phi mới hiểu, cô tình nguyện giúp Giản Ngung, vì cô có suy nghĩ riêng.

Trước khi gia đình cô tan nát thì cô cũng giống như Giản Ngung, có nụ cười đơn thuần, cho rằng thế giới này tốt đẹp như truyện cổ tích, nhưng sau khi gia đình xảy ra biến cố lớn, cô không thể không ép mình phải trưởng thành, giống như đại đa số mọi người trên thế giới này vì cuộc sống bộn ba.

Vì vậy khi cô nhìn thấy sự đơn thuần trong mắt Giản Ngung thì theo bản năng cô hi vọng cô gái này có thể mãi mãi đơn thuần tốt đẹp như vậy, giống như để bù vào phần thiếu hụt mà mình đã mất đi.

Trình Vũ Phi nhìn màn hình điện thoại Giản Ngung gọi tới, vẫn đồng ý đi gặp Giản Ngung.

Các cô hẹn nhau ở một công viên không xa nơi làm việc, lúc này, cũng không có nhiều người, cộng với nhiệt độ thấp, cảm thấy có hơi vắng vẻ.

Khi Giản Ngung tới nơi, cô ấy mặc một bộ áo lông thật dày, trên cổ viền rất nhiều lông, vốn phải mang lại cảm giác ấm áp, nhưng lại làm nổi bật lên gương mặt nhỏ nhắn của cô ấy. Trình Vũ Phi nghĩ, Giản Ngung lại gầy hơn lần gặp trước rồi.

Rất nhanh Giản Ngung đã nói lí do muốn gặp.

Hôm nay con trai Giản Ngung được chồng của cô ấy mang đi, Giản Ngung muốn tìm luật sư hỏi xem hiện tại cô ấy có cơ hội giành lại con mình hay không, nhưng chồng của cô ấy rất có thể lực, vì vậy nên không có người nào muốn ra mặt giúp cô ấy. Giản Ngung hi vọng Trình Vũ Phi có thể xin Tiết Giai Nhu giúp một tay, để Từ Triệu Luân ra mặt.

Trình Vũ Phi chỉ cần môi, không dám mở miệng, cô không muốn nói bất kỳ đáp án nào mà Giản Ngung không hi vọng nghe, điều này không khỏi làm cho người ta thấy khó chịu, nhưng trong mắt Giản Ngung lại ẩn chứa sự cầu xin làm cô không chịu được muốn khóc.

Cô cảm thấy mình bất lực, giống như cảm giác trước đây khi không cứu được Trình Gia Đồng ra. Nhưng cô không thể gạt đầu đồng ý với Giản Ngung, Tiết Giai Nhu là bạn tốt nhất của cô, cô không thể vào lúc quan hệ Tiết Giai Nhu và Từ Triệu Luân xấu nhất mà làm phiền được, dù ngay cả cô cũng cảm thấy mình giả nhân giả nghĩa.

Cho đến sau khi Giản Ngung rời đi, Trình Vũ Phi vẫn ngồi ở đó. Cô nhìn về phía mặt trời đang dần dần lặn xuống, rõ ràng còn ánh nắng, nhưng thời tiết vẫn lạnh như cũ làm người ta phải kinh ngạc, tay cô đã hoàn toàn lạnh lẽo.

Cô đột nhiên cũng nhớ lần trước gặp Giản Ngung.

Lúc đó cô với Tiết Giai Nhu đi làm phẫu thuật, Tiết Giai Nhu thân thể không tốt, lúc đó lại có thai, bác sĩ đề nghị Tiết Giai Nhu phá thai, từ trước đến nay Tiết Giai Nhu không phải là một người dong dài, lập tức quyết định ngày phẫu thuật phá thai. Trình Vũ Phi nhắc nhở cô ấy, muốn nói chuyện này với Từ Triệu Luân hay không, lúc Tiết Giai Nhu ở bệnh viện, cũng chỉ lắc đầu.

Những năm gần đây, Trình Vũ Phi không biết rõ lắm tình trạng hôn nhân của Tiết Giai Nhu, cũng biết rất rõ trong lòng Tiết Giai Nhu không phải không cất giấu một người rất sâu trong lòng, vẫn không đưa ra ánh sáng, giống như người đó chưa bao giờ xuất hiện.

Sau khi cô và Tiết Giai Nhu đi ra, đúng lúc gặp Giản Ngung. Cô và Giản Ngung đã lâu không gặp, lập tức cảm thấy tò mò, cô thật sự không ngờ có một ngày còn có thể nhìn thấy Giản Ngung ở thành phố này. Nhưng lúc ấy cô đi cùng với Tiết Giai Nhu, không thể nói chuyện nhiều với Giản Ngung, chỉ có thể để lại cách liên lạc và địa chỉ cho Giản Ngung.

Vào ngày thứ hai thì Trình Vũ Phi lại đi bệnh viện đó, tìm được Giản Ngung. Lúc cô bước vào, Giản Ngung đang rửa mặt cho người đàn ông trên giường bệnh, động tác của Giản Ngung rất nghiêm túc, cũng rất tỉ mỉ, làm cho người ta thấy sự kiên định. Nhìn Giản Ngung và người đàn ông kia ở với nhau, cô cũng có thể biết được, quan hệ của họ nhất định không bình thường.

Ý nghĩ đầu tiên trong lòng cô không phải chúc phúc, chỉ đơn giản là cực kỳ muốn khóc. Cô luôn nhớ Giản Ngung đã từng nói, muốn tìm một người đàn ông đẹp trai địa vị cao đối với cô ấy là một người đàn ông tốt, thương cô ấy, cưng chiều cô ấy, bảo vệ cô ấy. Rất rõ ràng, người đàn ông đang nằm trên giường bệnh này không đáp ứng được giấc mơ thời thiếu nữ về thế giới cổ tích đó.

Thật kỳ lạ, chúng ta thường không giữ được sự ngây thơ đơn thuần của mình, nhưng lại hi vọng người khác sẽ bảo vệ nó, đến khi người khác không bảo vệ được, cuối cùng hòa tan vào cái thế giới hiện thực này, thì giống như một chỗ trong lòng tan vỡ cái gì đó, như thế không thoải mái.

Sau cô và Giản Ngưng lên sân thượng nói xong thì trở về phòng bệnh.

Cô chưa bao giờ nghĩ tới, sau nhiều năm cô và An Diệc Thành gặp lại. Anh đứng ở bên trong phòng bệnh, thái độ lạnh lùng, mắt sáng như đuốc, giống như đêm khuya cô thấy ảo giác, nhưng không phải, anh là một người cực kỳ rõ ràng. Nhưng anh không nhìn cô một lần, cho dù anh gặp thoáng qua cô khi rời đi.

Sau khi anh tránh trước mặt cô, cô nhẹ nhàng nhắm mắt lại, thì ra suy đoán của cô là thật, khi hai người gặp lại một lần nữa, cô vẫn như cũ không cần do dự, tên của anh đã khắc sâu trong lòng cô, không cách nào xóa đi, nhưng đối với anh, cô chẳng qua là người không liên quan không tồn tại, anh hoàn toàn không nhớ đến cô.

Giản Ngưng để cô rời đi, cô yên lặng đi ra khỏi phòng bệnh, sau khi đứng trong thang máy, cô cũng không khống chế được lòng mình, miệng há to hô hấp, chân cũng không khống chế run lên, cô nhìn chân mình không ngừng rung động, trong tim càng dâng lên sự chua xót. Anh chỉ xuất hiện một lần trước mặt cô mà thôi, cô có nên phản ứng thái quá như vậy không, buồn cười, mỉa mai biết bao nhiêu.

Cô dựa vào vách tường lạnh lẽo trong thang máy, nhìn chằm chằm hình ảnh chật vật của mình trên đối diện, đột nhiên cảm thấy lúc trước Tiết Giai Nhu nắn cô rất chính xác, cô đúng là một kỳ tích, cô và người đàn ông kia yêu cũng chưa từng nói đến, thế nhưng cô có thể biểu hiện thành cái bộ dạng này, thật sự là đem mình trở thành nữ chính phim thần tượng rồi.

Cô nhắm lại mắt, khóe mắt tự dưng rơi ra một giọt nước mắt.

Bây năm trước người thiếu niên đó luôn mặc áo sơ mi, màu trắng tinh khiết, giống như chỉ cần mặc ở trên người anh, nhất định sẽ không dính một hạt bụi. Khi Trình Vũ Phi đi theo phía sau lưng người thiếu niên đó, từng nghĩ rất nhiều lần, tại sao áo sơ mi của anh có thể luôn luôn trắng sạch như vậy? Mà không giống quần áo của cô, mặc lâu, luôn có màu vàng xám xịt.

Khi đó anh là học trò cưng của thầy cô giáo, chỉ cần giáo viên nhắc đến tên An Diệc Thành, thì luôn nở nụ cười, khen anh nghe lời hiểu chuyện, thành tích xuất sắc. Cho dù là nam sinh cao ngạo, cũng không thể không khâm phục anh, anh có thể giải được đáp án cuối cùng tất cả các bài thi, điểm tối đa đối với anh như cơm bữa.

Làm sao có thể có học sinh thông minh như vậy, các giáo viên luôn cảm thấy ngạc nhiên về anh.

Làm sao lại có thể có bạn học thông minh như vậy, các học sinh khác không nhìn được cũng cảm thấy khâm phục.

Trong lòng giáo viên và bạn học anh là học sinh xuất sắc nhưng kỳ lạ, nhưng lại biến thành ánh sáng xẹt qua trong lòng Trình Vũ Phi, cô nhắm hai mắt lại, giống như nhìn thấy người thiếu niên áo trắng quần trắng giày trắng lúc đó.

Anh vĩnh viễn đi phía trước, chưa từng quay đầu lại, không nhìn thấy được sau lưng, cô im lặng nhìn theo dõi anh.

Khi đó Trình Vũ Phi, nỗ lực học tập, sử dụng toàn bộ thời gian để học tập, thành tích tốt nhất cũng chỉ có thể đứng trong top 100, hơn nữa không tiếp tục tiến bộ nữa. Cô muốn đến gần anh một chút, gần anh thêm một chút nữa, nhưng dù cố gắng thế nào, cũng không thể nào đem khoảng cách từ mình đến gần người đứng đầu top 100 trên bảng vàng được.

Cái tên đó luôn đứng ở đỉnh bảng vàng mà tên của cô lại đang đứng ở cuối bảng vàng.

Sau mỗi kỳ thi hàng tháng, mọi người đều đứng trước bảng vàng, bạn học vây xung quanh cuối cùng cũng rời đi, chỉ có cô, vẫn đứng ở đó, nhìn cái tên đó, dường như muốn đưa nó khắc sâu vào tim, dù dùng cách nào cũng không biến mất.

Cô cười khổ, đi ra khỏi thang máy.

Đi tới cửa chính khu nội trú thì có một bóng người chặn đường cô lại.

"Tiểu thư Trình, đã lâu không gặp."

Người đàn ông đứng trước mặt cô, có khuôn mặt trắng ngần tinh tế, ngũ quan nhu hòa tốt đẹp, mắt anh khép hờ, lộ ra một chút ý nghĩ sâu xa.

Gương mặt quen thuộc này, rõ ràng như vậy, so với bất kỳ tưởng tượng nào chân thực hơn, cô vươn tay, muốn xác định xem có đúng là anh hay không, tay chỉ khẽ động, lập tức ngừng lại, cô không dám. Dù cho đây là ảo giác, cô cũng muốn ghi nhớ một lát, bảy năm, cô yếu đuối vẫn không thể quên anh, còn đem hình ảnh người thiếu niên lúc đó đặt sâu trong lòng, thỉnh thoảng có thể lấy ra nhớ lại.

Cô muốn cười với anh, nhưng toàn thân cô cứng ngắc, thậm chí ngay cả hô hấp đều mang theo cảm giác đau đớn rất nhỏ.

An Diệc Thành nhìn trên mặt cô mấy giây, xoay người, nhanh chóng rời đi, lưu lại một bóng dáng thật dài trong mắt cô.

Nhìn bóng dáng của anh càng ngày càng xa, cuối cùng biến mất không thấy nữa, nụ cười cô chuẩn bị, cuối cùng cũng từ từ nở rộ, chỉ là anh không nhìn thấy nữa, giống như quá khứ, anh cũng không quay đầu lại với cô, lần này cũng giống vậy.

Cho đến khi không thấy anh nữa, cô mới hồi phục tinh thần, cuối cùng không làm kẻ ngu đứng ở đó nữa.

Trình Vũ Phi ngồi ở công viên rất lâu, nghĩ đến những chuyện đã trải qua, không khỏi nhẹ nhàng hết than lại thở. Nhưng giờ phút này, một sự thật vô cùng rõ ràng, anh nhớ cô, hình như vẫn luôn nhớ.

Bạn đang đọc truyện *Đẹp Nhất Chính Là Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7

Trình Vũ Phi ánh mắt vô hồn nhìn phương xa, lúc này cô cũng không hề suy nghĩ bất cứ điều gì, trong lòng trống trải, thế nhưng không phải là thần nhiên, ngược lại càng có nhiều phiền muộn hơn, khó trách người khác luôn muốn dựa vào người mạnh mẽ, ai không hi vọng những gì mình muốn đều có thể thực hiện, khi bản thân không có cái năng lực này thì chỉ có thể dựa vào người khác. Giải thích này buồn cười biết bao nhiêu, xuất hiện chỉ để thỏa mãn ham muốn của mình. Vào lúc này Trình Vũ Phi không thể không chấp nhận, mình biến thành một người phụ nữ bình thường không có gì thú vị, cuối cùng đã cách xa với hình mẫu phụ nữ mà mình muốn trở thành rồi.

Cô chưa bao giờ chủ động gọi cho An Diệc Thành, mỗi lần đều là anh gọi tới. Anh cũng không thường xuyên gọi lắm, hơn phân nửa là tài xế của anh gọi đến nói cho cô biết xe dừng ở một chỗ xa trước cổng công ty, có ý nói hôm nay An Diệc Thành đã về, cô được "Tuyển dụng".

Lấy điện thoại di động ra, ngón tay ở danh bạ cố gắng tìm kiếm, giống như muốn che dấu cái gì. Tên An Diệc Thành, đứng thứ hai, sắp xếp theo thứ tự chữ cái trên điện thoại, cô buồn cười phát hiện tránh đông tránh tây cũng không thể tránh được. Cô cố ý thêm chữ a trước tên của em trai mình, vì vậy Trình Gia Đống trở thành tên đầu tiên trong danh bạ, cô dùng hành động này chứng minh điều gì, như ý biết mình đang che dấu sự thật.

Do dự thật lâu, cuối cùng mới nhấn nút gọi.

Cô hi vọng anh không nghe điện thoại, điện thoại không gọi được, hoặc anh tắt máy, sự thật mấy cái lí do này đều không xảy ra, sau hai giây thì anh lập tức bắt máy.

Thời gian ngoài một giây gọi ra thì chỉ có một giây sau, chưa có bất kỳ tiếng động nào, Trình Vũ Phi nhẹ nhàng thở dài, "Tôi. . . . ." Lời nói đến khóe miệng, nhưng không biết phải nói gì, dường như vì kích động nên mới gọi cuộc điện thoại này.

Bởi vì khó chịu, cô ngay cả tay mình cũng không biết nên đặt ở đâu, sau đó thì im lặng.

"Cô đang ở đâu?" một lúc lâu yên lặng, cuối cùng An Diệc Thành mở miệng nói.

Trình Vũ Phi nhanh chóng nói địa chỉ mình đang đứng.

"Ừ."

Sau đó điện thoại khôi phục trạng thái yên tĩnh, chỉ là lần này cũng không tính thời gian.

Cô nhìn thời gian ghi lại, cuộc nói chuyện nửa rồi khoảng chừng nửa phút, có ghi lại là thời gian hai người nói chuyện chưa tới 15 giây, thời gian còn lại chỉ nghe không khí chuyển động thôi.

Cô tiếp tục ngồi trên hành lang dài bên cạnh, cho đến khi mặt trời nhanh chóng lặn xuống, mùa này thời gian ban ngày ban đêm thay nhau rất nhanh, dần dần thì xuất hiện hơi mỏng màu đen.

Trình Vũ Phi cũng không biết mình đợi bao lâu, cuối cùng An Diệc Thành cũng lái xe tới, chân của cô có hơi tê, cẩn thận đứng lên, ép mình đi tới chỗ anh, người đàn ông kia tuyệt đối sẽ không xuống xe đi về hướng cô, cô là tự giác. Cô mở cửa xe ngồi vào cố gắng quan sát về mặt của anh, không có bất kỳ điều gì không ổn, lúc này mới an tâm chút.

Cô chủ động gọi điện thoại, lại không biết nên nói gì, cũng không có gì muốn nói với nhau.

Có lúc cô nghĩ, anh đối với "giá trị hứng thú" của cô duy trì được bao lâu, cô không vui vẻ nong nổi bông bột giống những thiếu nữ mười bảy mười tám tuổi nữa, cũng không thể giống những người phụ nữ khác làm nũng với anh, thậm chí cô cũng không thể trang điểm để mình trở thành một đóa hoa xinh đẹp ướm ắt được, anh cuối cùng nhìn thấy được điều gì ở cô, có lẽ anh yêu thích loại không khí trầm lặng ở kiểu phụ nữ này?

Cô biết mình không phải là cô gái xinh đẹp động lòng người, cũng tất nhiên hiểu rõ cho dù đã từng có người khác phái theo đuổi cô ví cô như một cảnh hoa hải đường đầu cành, hải đường duyên dáng nhưng cuối cùng vẫn không bằng hoa mẫu xinh đẹp động lòng người.

An Diệc Thành thận trọng lái xe, dưới kính râm màu đen là ánh mắt khẽ nhắm lại. Đây là lần đầu tiên cô ấy chủ động gọi cho mình, anh cho là có chuyện lớn gì, xem ra mình nghĩ sai rồi.

"Giản Ngưng. . . . hiện tại cô ấy có tốt không?" Hỏi xong những lời này cô cảm thấy mình thật giả dối, hỏi được mọi chuyện thì sao, cô cái gì cũng không làm được.

Đuôi lông mày An Diệc Thành khẽ nâng lên, mắt kính màu đen che giấu tâm trạng của anh.

Thì ra là vì chuyện của chị dâu, anh khẽ cười mỉa mai, An Diệc Thành, chẳng lẽ mày còn mong đợi điều gì ở cô ấy sao?

Cô ấy gọi điện, cũng chỉ vì muốn biết chuyện người khác. Cô ấy thật sự cho rằng chuyện mình làm không ai biết sao? Lúc đầu nếu không phải vì cô, Từ Triệu Luân sẽ không giúp chị dâu chạy trốn, nếu như anh hai truy cứu từng người, dù là ai cũng không thoát khỏi liên quan, cô còn cố tình nhảy vào chuyện này, ngu không ai bằng.

"Cô tốt nhất nên quên việc từng quen người phụ nữ kia đi." Giọng anh mang theo đe dọa vang lên, đột nhiên làm lòng người ta thất chặt.

Cô chu chu miệng, vẫn muốn nói điều gì.

"Trình Vũ Phi, cô cho mình là thượng đế sao?" Anh tháo mắt kính xuống, ánh mắt lạnh lùng quan sát cô.

Cô chỉ cảm thấy lồng ngực mình khó thở, nếu như cô là Thượng Đế, ngay cả chuyện của em trai mình còn không giải quyết được sao? Cô nhắm mắt lại, trong lòng lặng lẽ nói một câu "Giản Ngưng, rất xin lỗi", cô thật sự không thể làm gì được. Nhưng đối mặt với ánh mắt An Diệc Thành, cô lựa chọn nghiêng đầu né tránh, người đàn ông này là như vậy, một câu nói nhẹ nhàng cũng có thể làm cho trong lòng cô cảm thấy mình thật vô dụng.

Sau khi xe chạy được một đoạn xa, điện thoại Trình Vũ Phi vang lên.

Trình Gia Đồng gọi tới, kể từ sau lần trước trở về, Trình Gia Đồng gọi điện thường xuyên hơn.

Trong điện thoại, Trình Gia Đồng nói cho cô biết, cậu tìm được một công việc làm thêm được đối xử rất tốt, cũng không mệt mỏi. Trình Vũ Phi vừa vì em trai hiểu chuyện cảm thấy vui mừng, nhưng lại sợ cậu khổ, cuối cùng cũng chỉ dặn dò vài câu, Trình Gia Đồng hiểu chuyện muốn cố gắng phấn đấu là chuyện tốt, hoàn cảnh hai người bây giờ không thể bằng lúc trước được, muốn có cuộc sống tốt hơn, chỉ có thể dựa vào chính mình đạt được, vừa nghĩ điều này, cô cũng bình thường trở lại, cũng không thể để em trai mình không biết gì được, hiện tại ra ngoài tiếp xúc với cuộc sống, sau này cũng có ích.

Cô nói chuyện với Trình Gia Đồng, mặt không giấu được nụ cười, sự quan tâm trong giọng nói cũng không giấu được, An Diệc Thành không thể không xuất hiện buồn phiền.

"Xuống xe ở đâu?"

"Cái gì?" Cô còn chưa hiểu được anh nói có ý gì.

Nhưng anh không có tâm trạng giải thích với cô, trực tiếp dừng xe lại, trong đôi mắt lộ ra cảm xúc khó chịu, thúc giục cô lập tức xuống xe. Trình Vũ Phi cảm thấy không hiểu nổi, cho đến khi xuống xe, nhìn anh lái xe một đoạn xa, cô mới hơi hiểu được ý của anh là cô tìm anh để hỏi chuyện của Gian Ngưng, nếu anh đã nói ra ý kiến của mình, chuyện này cũng coi như kết thúc.

Gió lạnh thổi, cô lắc đầu, hơi cười khổ.

Tuần này Trình Vũ Phi đi siêu thị mua rất nhiều món ăn về, cô chọn tất cả rau xanh mà Trình Gia Đồng muốn ăn, khi cậu về cô nhất định phải cho cậu ăn nhiều món. Nghĩ đến điều này, cô bắt đầu bận rộn.

Sau khi Trình Gia Đồng về nhà, khi ngửi thấy mùi thơm từ phòng bếp, không nhìn được đi vào đứng phía sau chị mình, "Oa, chị làm nhiều món ngon như vậy, hôm nay em nhất định phải ăn thật nhiều, mới có thể bù lại dạ dày lâu nay bị căn tin hành hạ."

"Thức ăn trong căn tin trường rất khó ăn sao?" Trình Vũ Phi tỏ ra nghi ngờ, cô từng đi ngang qua trường học của cậu, biết điều kiện căn tin trường cậu cũng không tồi.

"Có tốt hơn nữa cũng không bằng chị làm." Hơn nữa trường học to như vậy, cho dù mùi vị tạm được, cũng không có khả năng ăn ngon ở đó, còn nấu với số lượng lớn chất lượng kém xa.

"Được, em ra ngoài trước đi, chị xong ngay thôi." Trình Vũ Phi đẩy cậu ra ngoài.

Trình Gia Đồng do dự một lát, có lẽ nên ra ngoài. Cậu biết, những năm nay chị của mình luôn cố chịu đựng, chưa bao giờ nói với cậu điều kiện kinh tế kém, cậu phải phụ giúp cái gì, cho dù chị không nói, cậu cũng hiểu, cậu không thể trở thành gánh nặng của chị, ví dụ lấy bạn chị ấy là Tiết Giai Nhu mà nói, con đã lớn như vậy, những năm này chị cũng không kết hôn, không thể không nói đây là một nguyên nhân, nhìn chị càng ngày càng lớn tuổi, cậu cũng bắt đầu quan tâm tới hôn nhân của chị mình.

Trình Vũ Phi nói thức ăn lập tức xong ngay, một lúc sau. Sau khi cô bụng thức ăn ra, Trình Gia Đồng cũng rất tự giác đi lấy bát đũa, xới cơm lên. Trình Vũ Phi nhìn động tác của em trai, trong lòng xuất hiện một cổ ấm áp, cho dù đây là một chuyện rất nhỏ.

Cô lớn hơn Trình Gia Đồng bảy tuổi, khi đó cô cũng không biết, vì sao mẹ kiên trì sinh em trai. Cơ thể của mẹ không tốt lắm, lúc sinh cô rất đặc biệt khó khăn, lúc mang thai em trai cũng thường xuyên phải đến bệnh viện, cho dù như vậy, mẹ vẫn kiên trì sinh em trai. Khi còn bé, cô thỉnh thoảng cũng nghĩ tới chuyện này, vì sao thời đại này rồi, còn trọng nam khinh nữ như vậy, đối với cách làm của mẹ cô luôn cảm thấy khó hiểu.

Cho đến khi cô từ từ lớn lên, mới bắt đầu hiểu mẹ mình, thậm chí còn cảm ơn em trai từng bị cô ghét bỏ, có thể là sau khi cô mất đi tất cả, còn có một người ở bên mình, cùng mình trải qua tất cả.

Cô nhớ, lúc còn rất nhỏ, cha mẹ thường cãi nhau, lúc mới bắt đầu, hai người chỉ ở trong phòng ẩm ỉ, không để cho cô biết, sau này cãi nhau càng ngày càng nghiêm trọng, ở trước mặt cô cũng cảm thấy không sao mà cãi nhau.

Cho đến khi mẹ bắt chấp tất cả sinh em trai, tình hình trong nhà hoàn toàn thay đổi.

Cha mẹ không cãi vã nữa, mẹ trở nên hòa nhã dễ gần, ba cũng không nổi giận đùng đùng như lúc trước nữa, sau khi tan việc sẽ trở về nhà, bế em trai chơi đùa ở phòng khách, sau khi cô tan học trở về, luôn luôn thấy cha ôm em trai cười ở đó.

Quan hệ ba mẹ cũng càng ngày càng tốt, thậm chí trở thành quan hệ vợ chồng được người khác hâm mộ.

Lúc cảm thấy buồn chán Trình Vũ Phi sẽ nghĩ tới, nếu như không có người em trai này sẽ như thế nào đây? Có lẽ, gia đình cô sẽ không được như quá khứ, ba ngày một trận nhỏ, năm ngày một trận cãi lớn. Mà ba của cô, có lẽ ba cô sẽ biến thành người đàn ông tệ hại, ở bên ngoài nuôi có vô số người tình, có vô số con riêng. Chỉ mới nghĩ như vậy, cô đã cảm thấy thương để ưu ái mình, ít nhất gia đình cô vô cùng đầy đủ, cha mẹ đối với em trai rất yêu quý nhưng cũng không nuông chiều, đối với cô cũng chăm sóc chu đáo không để cô thua thiệt gì, đối những điều cô muốn cũng không từ chối, cô đối với cuộc sống của mình rất hài lòng.

Cuộc sống đại khái chính là như vậy, chỉ cần nghĩ, cũng có thể hạnh phúc. Tất cả bất hạnh, đến từ những theo đuổi không hợp với cuộc sống của mình, hơn nữa mình cũng không thể giành được.

Trình Vũ Phi nhận không được bật cười, nhận lấy chén Trình Gia Đống đưa tới, bắt đầu gấp thức ăn cho em trai, "Em ăn nhiều một chút, chị thấy em cũng gầy đi rất nhiều."

Trình Gia Đống kéo ống tay áo của mình lên, gồng tay trên bàn, "Hoàn toàn biến thành bắp thịt, em hiện tại đang đi trên con đường đầy sức mạnh."

Trình Vũ Phi thổi phù, lần này cười đến lợi hại. Trình Gia Đống cũng nhẹ nhàng bỏ tay xuống, ăn xong vài miếng cơm, mới đem dự tính của mình nói ra, "Chị, sau này em định chủ nhật sẽ ở lại trường."

Trình Vũ Phi nhìn cậu, không hiểu nguyên nhân, ánh mắt Trình Gia Đống rất kiên định, "Em tìm việc làm thêm, Chủ nhật đi làm, ở lại trường thuận tiện hơn." Trên thực tế không chỉ có Chủ nhật, bình thường cũng vội vàng đi, vì lần đầu dạy kèm cho học trò, nên bình thường khi hết giờ học phải lập tức chạy tới.

Trình Vũ Phi trầm mặc một lát, mới gạt đầu, "Ừ, đừng làm mình mệt mỏi."

Trình Gia Đống không khỏi cảm thấy mất ê ẩm, sau khi gia đình xảy ra chuyện, đều do chị một mình nuôi cậu, cậu cúi đầu ăn cơm, không muốn để cho chị nhìn thấy mình thất thường. "Em lớn rồi, không còn là trẻ con, chị không phải lo lắng cho em." Cậu điều chỉnh mình một lúc lâu, mới ngẩng đầu lên, "Chị, chị cũng nên có bạn trai."

Trình Vũ Phi không để ở trong lòng, "Sao đột nhiên lại nói chuyện này? Có phải em có bạn nữ nào thích rồi không?"

Trình Gia Đống thờ dãi, "Sao lại nói đến chuyện của em, thôi, không nói với chị nữa." Cậu thường ở nội trú trường, cũng hi vọng chị ở nhà chú ý đến bản thân, quan tâm nhiều hơn đến chuyện chung thân đại sự của bản thân.

Bạn đang đọc truyện *Đẹp Nhất Chính Là Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8

Buổi chiều hôm đó Trình Gia Đống trở về trường, Trình Vũ Phi kiên quyết muốn đưa cậu đi, cậu hơi từ chối, nhưng không còn cách nào, đành để chị mình đưa đến trạm xe. Trên đường đi, Trình Gia Đống luôn cười cô, muốn cô mau tìm một người anh rể về cho mình, như vậy cậu cũng không cần lo lắng cho cô nữa, dù sao cũng có một người đàn ông khác sẽ bảo vệ cô, chăm sóc cô.

Trình Vũ Phi nghe em trai nói như vậy, chỉ cười, hình như cũng không để trong lòng.

"Chị, khi ấy có phải chị rất yêu người đó không?" Đến trạm xe buýt, Trình Gia Đống dè dặt hỏi cô. Từ khi cậu bắt đầu có trí nhớ, người chị này luôn được người khác khen là người khéo léo hiểu chuyện, cũng không bao giờ làm người lớn lo lắng, trên thực tế chị cũng là một đứa bé như vậy, cũng không nghịch ngợm gây sự, không gây cho người lớn phiền phức nào, chỉ làm gì, cha mẹ cũng cảm thấy an tâm, cho dù thành tích học tập của chị không tồi, một khóa học có mấy ngàn người, chị cũng có thể thi được trong top 200 người đứng đầu, hơn nữa còn tự thấy thành tích của mình chưa được tốt, chịu khó cố gắng hết sức.

Nhưng một người có tính tình dịu dàng giống như chị, năm đó khi đang học lớp mười hai đã cãi nhau ầm ĩ với cha mẹ, chị kiên quyết không gả cho người đàn ông mà cha mẹ định ra hôn ước, nhất định phải gả cho người chị yêu. Lúc đó Trình Gia Đống mới hiểu, thì ra trong lòng chị mình có một người, thậm chí sẵn lòng trở nên dửng dưng vì người đó, nhin ăn, quậy phá, thậm chí tuyên bố muốn tự sát, những chuyện rất xa xôi đối với chị, tất cả chị đều làm. Nhiều năm sau, Trình Gia Đống còn nhớ rất rõ những chuyện này, có lẽ bởi vì chị của mình chưa từng làm những chuyện điên cuồng như vậy!

"À? Cái gì?" Trình Vũ Phi còn chưa phản ứng kịp.

"lúc chị học lớp mười hai xong. . . . ." Trình Gia Đống cũng cảm thấy mình đã nói chuyện không nên nói, âm thanh càng ngày càng trở nên thấp, thật ra thì cậu muốn an ủi chị gái mình một chút, dáng vẻ điên cuồng rất đẹp, rung động lòng người, làm cho người ta không đành lòng dời mắt đi.

Chân mày Trình Vũ Phi khẽ nhô lên, "Đều đã qua lâu rồi, chị quên những chuyện đó rồi, em sao vẫn nhớ."

Sau khi cô nói như vậy, làm Trình Gia Đống cũng không biết phải nói gì, lúc này xe buýt tới, cậu cũng lên xe, cuối cùng chỉ nhìn cô một cái, phát hiện cô mắt hồng khê run.

Khi cô nói dối sẽ xuất hiện dáng vẻ này.

Sau khi nhận được điện thoại Tiết Giai Nhu, Trình Vũ Phi chạy tới rất nhanh. Khi tâm trạng Tiết Giai Nhu tốt hay xấu đều thích đi ăn, đặc biệt ăn nhiều, phải ăn cái gì đó ngon, cuối cùng không phải không muốn ăn, mà là bụng no ăn không vô, cố ý dùng cách ăn xấu nhất này, thân hình thon thả của Tiết Giai Nhu, không muốn làm người khác không hâm mộ cũng không được.

Khi Trình Vũ Phi đến, Tiết Giai Nhu đã ngồi ở đó, hơn nữa đã gọi món ăn, cô một mình vui vẻ phần chân ăn. Nhà hàng này cũng thuộc loại kiểu cách sa hoa, Trình Vũ Phi âm thầm suy đoán, khách sạn nổi tiếng ở thành phố này, tất cả đều có dấu vết Tiết Giai Nhu lưu lại, hơn nữa còn được dùng cách ăn high như vậy của Tiết Giai Nhu, làm gì giống như lời âm ĩ của Tiết Giai Nhu trong điện thoại tới "Tớ tâm tình tệ hết biết rồi, cậu ra ngoài với tớ đi".

Tiết Giai Nhu vừa nhét đồ ăn vào miệng mình, vừa đẩy thực đơn qua Trình vũ Phi, món ăn ở đây có điểm đặc sắc, còn cung cấp các món điểm tâm ngọt và kem. Trình Vũ Phi nhìn thức ăn đầy bàn với đủ loại điểm tâm ngọt, ý định muốn mở thực đơn ra cũng không có.

"Cậu sao vậy?" cô ngược mắt nhìn Tiết Giai Nhu, đột nhiên thấy buồn cười, lúc này Tiết Giai Nhu giống như một đứa bé, làm gì giống người mẹ của một đứa bé năm tuổi

"Đừng nói nữa." Tiết Giai Nhu nói đến đây thì tức, "Nhân Nhân muốn đi theo cha nó, không muốn ở cùng một chỗ với tớ."

Tiết Giai Nhu càng nghĩ càng giận, "Đi đi, đi đi, để cho mẹ ghê hành hạ nó không ngừng, lúc đó mới biết tớ tốt với nó. Ai mà thèm, muốn đi theo ba nó sao không nói sớm, để tớ đừng tốn nhiều tiền như vậy giành quyền nuôi dưỡng, nếu không còn có thể làm cho Từ Triệu Luân cho thêm ít tiền, con bé lừa đảo chết tiệt."

Trình Vũ Phi bị Tiết Giai Nhu làm cho tức cười, nhìn thấy được Tiết Giai Nhu cũng không phải đặc biệt tức giận, khi Tiết Giai Nhu thật sự tức giận đều không nói được gì. Tiết Giai Nhu là một người thông cảm cho người khác, vì con cô ấy muốn cố gắng đáp ứng nhu cầu của con mình, lấy được quyền nuôi dưỡng bé, nếu như bé không muốn ở cùng cô ấy, cô ấy cũng không giành và khóc, từ trước đến giờ cô ấy luôn tôn trọng lựa chọn của người khác, cho dù là đứa bé, điều kiện trước tiên là phải trong giới hạn cho phép.

Trình Vũ Phi vẫn trầm mặc, nghe Tiết Giai Nhu nhai đi nhai lại "Lỗi" của con gái mình, chờ Tiết Giai Nhu nói đủ rồi, Trình Vũ Phi mới đưa cho Tiết Giai Nhu một ly nước.

Thấy Tiết Giai Nhu giận dữ, Trình Vũ Phi phát hiện thậm chí cô còn hâm mộ. Cô vượt bụng mình, nếu như không phải ngoài ý muốn, cô cũng có một đứa bé mới đúng, cô cần mồi, để cho mình đừng cảm thấy khó chịu như vậy, nhưng cô ngay cả con mình là con trai hay con gái cũng không biết, làm sao có thể nghĩ đến chuyện "con" lớn lên như thế nào, sau đó đứa bé vĩnh viễn rời khỏi cô. Có lẽ yêu cầu của cô quá đáng, cho nên ngay cả trời cao cũng chưa từng cho cô cơ hội làm mẹ.

Trình Vũ Phi kèm chế về mặt đau đớn, giống như là một vết thương có mủ, sẹo bên ngoài đã tốt lên nhiều, hoàn toàn giống như đã tốt, cô lại biết rõ, vết thương đó bắt nguồn từ bên trong.

Tiết Giai Nhu châm chọc xong, nhìn bạn tốt ngồi đối diện, hơi cảm thấy có lỗi, đang chuẩn bị nói gì đó, lúc này có một cô gái đến trước bàn hai cô, cô gái nhìn Tiết Giai Nhu, lộ ra vẻ mặt khinh thường, ngay sau đó nhìn Trình Vũ Phi, "Cô Trình, đã lâu không gặp. . . . ."

Lúc nói chuyện, cố gắng kéo dài âm, đôi tay ôm ngực, "Cũng không muốn tới quấy rầy hai người ăn cơm, chỉ là vừa đúng lúc gặp, còn vội muốn nói một câu đề cô Trình tỉnh ra."

Trình Vũ Phi cau mày, cô rõ ràng cảm thấy người phụ nữ này không có ý tốt.

"Cô Trình, nhìn cô cũng coi như xinh đẹp động lòng người, số tuổi cũng không coi là lớn, gương mặt cũng sạch sẽ đáng yêu, đàn ông đều thích phụ nữ có loại dáng vẻ này, chắc là sau này cũng sẽ có cuộc sống tốt. Muốn trải qua cuộc sống giàu có thì cũng không có gì khó, bám theo đàn ông có vợ, vậy thì hơi xấu hổ rồi." Bạch Kinh Nhu nói tới chỗ này thì sắc mặt trầm xuống, mặt cũng không có nhiệt độ gì, "Cũng khó trách, nghe nói cô từng có gia cảnh rất tốt, còn chưa thích ứng cuộc sống từ trên đường rơi xuống đất ngục sao, từ công chúa Bạch Tuyết lập tức biến thành Cô bé lọ lem, chẳng qua tôi cảnh cáo cô...cô muốn tìm người đàn ông coi tiền như rác cũng mở to hai mắt nhìn rõ chút, dám đi tìm chồng tôi, cô hãy thử xem?"

Đây quả thực giống tai họa bất ngờ rơi xuống, Trình Vũ Phi vừa cảm thấy buồn cười, lại cảm thấy không thể nói lý được, muốn nói gì, Tiết Giai Nhu lúc

này đã đứng lên, "Phục vụ, sao các người để cho một người miệng đầy lời nói tục như vậy vào nhà hàng? Cũng không sợ kéo cấp bậc của nhà hàng này xuống à." Dứt lời mới nhìn Bạch Khanh Nhu, "Thật là có bản lĩnh, chạy tới nơi đây khi để bạn của tôi, có bản lĩnh như vậy sao không làm cho chồng mình xem trọng mình, tôi đây để bị mất mặt, vì chồng cô không muốn nhìn sắc mặt này của cô, gặp cô ở đâu lập tức trốn tránh à?"

"Cô. . . . ." Bạch Khanh Nhu tức giận không nhẹ, chỉ vào Tiết Giai Nhu, một lúc lâu mới ổn định hô hấp, "Quả thật là có nhiều dạng như cô ta sẽ có bạn như cô, cô không phải cũng là hàng hóa thấp hèn đàn ông không cần. . . . ."

Lúc này Trình Vũ Phi chịu đựng không nổi đứng lên, trực tiếp đem một chai nước trái cây ném vào chân Bạch Khanh Nhu, làm cho Bạch Khanh Nhu dậm chân, sắc mặt Trình Vũ Phi cũng không tốt, "phu nhân Lê, nói chuyện phải tôn trọng người khác, cô ở đây rồi, tôi cũng đang muốn nói với cô, cô làm ơn quản lý chồng mình cho tốt, đừng quấy rầy tôi, chuyện này rất ảnh hưởng cuộc sống riêng của tôi, sẽ làm cho bạn trai tôi hiểu lầm."

Đôi mắt Trình Vũ Phi rất lạnh, làm cho Bạch Khanh Nhu nói không ra lời.

Bạch Khanh Nhu quậy cũng thấy mất mặt, hùng hùng hổ hổ đi ra ngoài. Lúc này Tiết Giai mới nhìn bạn tốt của mình, nhìn không được bật cười, "đám nam sinh từng mến cậu ở trung học nếu như mà biết rõ cô gái ngoan ngoãn trong lòng bọn hán cũng có thể tức giận như vậy, không biết có tiêu tan giấc mơ hay không." Tiết Giai Nhu nói xong vỗ vỗ vai Trình Vũ Phi.

Trình Vũ Phi muốn nói Tiết Giai Nhu lần sau gặp chuyện như vậy không cần lo, chính cô có thể tự mình giải quyết được, có thể nghỉ, vừa rồi Tiết Giai Nhu cũng chỉ muốn dựa vào chuyện này trút hết tức giận mà thôi, vì vậy không thể làm gì hơn là hết than lại thôi.

Tiết Giai Nhu gọi phục vụ tính tiền, nhìn thì thấy tâm trạng không tệ.

Họ cùng nhau đi ra khỏi nhà hàng, Tiết Giai Nhu tay vẫn ở trên cánh tay của Trình Vũ Phi, đột nhiên nghĩ đến những lời Trình Gia Đồng nói trước đây rất lâu, chị em thoát nhìn nhu nhu nhược nhược, chỉ khi nào có người chị quan tâm, sẽ đem hết toàn lực, chứ không núp sau lưng người khác chờ được bảo vệ.

"Lê Hồng Diệu vẫn còn bám cậu à?" Tiết Giai Nhu không nhìn được than thở.

Lê Hồng Diệu chính là người đàn ông năm đó đính hôn với Trình Vũ Phi, hiện tại là chồng của Bạch Khanh Nhu, sau khi Trình gia phá sản, Lê Hồng Diệu không chịu nổi người nhà ép buộc, cưới thiên kim gia đình giàu có khác, chỉ là sau nhiều năm như vậy Lê Hồng Diệu vẫn tưởng Trình Vũ Phi chờ anh ta, anh ta nói nhất định sẽ ly hôn, sau đó tìm cô, cho dù Trình Vũ Phi có nói thế nào cũng đều không có tác dụng.

Nhắc tới điều này Trình Vũ Phi cũng cảm thấy không biết phải làm sao, hoàn toàn không muốn nói tới chuyện này.

Chỉ là sau khi cô đi tới một khoảng cách rất dài, Trình Vũ Phi đột nhiên nghĩ đến, hôm nay Bạch Khanh Nhu tới tìm cô, giữa cô và Lê Hồng Diệu không có bất kỳ rồi rắm gì, cho nên đối với anh ta cô không thiện với lương tâm, nhưng nếu hôm nay cô ta tới tìm cô vì một người khác?

Nói ví dụ như là có một người phụ nữ lạ xuất hiện với danh nghĩa An Diệc Thành, như vậy cô phải ứng đối phó như thế nào? Vẫn có thể nói hợp tình hợp lý như vậy không?

Cô không nhìn được lời tay Tiết Giai Nhu, "An Diệc Thành, có kết hôn hay không?"

Tiết Giai Nhu bị cô bất ngờ hỏi điều này, nhìn cô chằm chằm một lúc lâu, mới hất tay của cô ra, không nhìn được tức giận, "Trình Vũ Phi, cậu rất ngu có phải không, vẫn hỏi người đàn ông kia, anh ta và cậu có quan hệ sao? Còn quan tâm anh ta có kết hôn hay không, anh ta chẳng lẽ chưa kết hôn cậu sẽ có cơ hội sao?"

Trình Vũ Phi hơi nhếch môi, không giải thích, nhưng thái độ này trong mắt Tiết Giai Nhu chính là cam chịu, "Tớ xin cậu, đừng đại dốt nữa, cậu và An Diệc Thành không thể nào, quên anh ta đi, tìm một người đàn ông tốt thoải mái sống qua ngày."

Tiết Giai Nhu ngẫm nghĩ một chút, mấy người lãnh đạo "Hoàng Thành", khu vực quản lý cũng khác nhau, nhưng chuyện bọn họ kết hôn rất được quan tâm, cũng chưa từng truyền ra ngoài An Diệc Thành đã kết hôn, nhưng cô không muốn nói cho Trình Vũ Phi biết.

Bạn đang đọc truyện *Đẹp Nhất Chính Là Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9

Trình Vũ Phi vẫn như bình thường sau khi làm việc xong liền tan việc, chỉ là hôm nay có hơi khác, khi cô ra khỏi công ty thì đã thấy có người đứng trước xe cách cửa chính không xa, nghĩ đến lời Bạch Khanh Nhu nói lúc trước, sắc mặt của cô không tốt lên tí nào. Dù cho cô là người vô tội, cô cũng cảm thấy không thoải mái khi bị dán lên nhãn "người thứ ba". Cô đã từng nghe được một quan điểm, trong phim mỹ người thứ ba đều tốt đẹp, bởi vì là vợ chồng khi người đàn ông có người khác bên ngoài, người vợ cũng không đi tìm người đó để phá hoại tình cảm của họ, chỉ áp dụng biện pháp với chồng mình. . . . . cô cười khổ, đáng tiếc, đây không phải là phim mỹ, ở đây từ xưa đến nay chỉ có phụ nữ làm khó phụ nữ.

Cô chưa đi được mấy bước, Lê Hồng Diệu đã vội vàng bước đến đón, trên mặt là vẻ mặt rất nôn nóng. "Cô ta đến tìm em à? Anh thật sự không biết, anh đi công tác mới về. . . . ." Lê Hồng Diệu khuôn mặt nôn nóng, hình như lo lắng cô sẽ tức giận.

Trình Vũ Phi đưa tay vén sợi tóc của mình ra sau tai, xem ra anh ta đã biết chuyện vợ mình đến tìm cô, cô nhìn chăm chăm anh ta, phía dưới công ty có rất nhiều người sẽ nghe chuyện, vì vậy đi sang bên kia đường. Nên hẹn một chỗ để nói chuyện mới đúng, loại chuyện này, hơn nữa bỗng nhiên cô không muốn một mình ở cùng chỗ với anh ta.

Cô đứng lại, "Vợ của anh có đến tìm tôi...hình như anh với vợ có hiểu lầm gì đó, tôi hi vọng anh có thể cùng cô ta nói chuyện." Nói tới chỗ này anh ta không nhịn được khẽ cười, lời nói của cô nhìn như khôn khéo hiểu lòng người, mục đích cũng chỉ muốn vợ anh ta không tức giận lên cô, dù sao nhiều một chuyện không bằng bớt một chuyện, thà đắc tội quân tử không thể đắc tội tiểu nhân.

Sắc mặt Lê Hồng Diệu trầm xuống, hình như cảm xúc không tốt, "Anh thật sự không biết cô ta sẽ làm chuyện như vậy, anh và cô ta thật sự không có tình cảm, đã muốn ly hôn từ lâu. . . . . em đừng sợ, chờ sau khi anh ly hôn, anh sẽ. . . . . anh sẽ cưới em."

Trình Vũ Phi không thể không cảm thấy xấu hổ, cô khe khẽ thở dài, "Tôi nghĩ là anh hiểu lầm rồi, tôi chỉ hy vọng anh có thể khuyên nhủ vợ mình, đừng để cho cô ta làm phiền tôi. Về chuyện anh và cô ta ly hôn hay sống chung, thật ra thì chẳng quan hệ gì tới tôi, hơn nữa coi như hai người ly hôn, xin anh cũng đừng nói là bởi vì tôi, cái mũi này quá lớn."

Cô hơi hốt nói xong, không có bất kỳ cảm xúc nào bên trong. Lúc đầu sau khi gia đình cô xảy ra chuyện, Lê gia lập tức tới giải trừ hôn ước, ba mẹ Trình rất tức giận, lúc ấy cô cũng không tức giận, dù cha mẹ nguyên rủa Lê gia không có tính người bên tai cô, nhưng cô cũng chưa bao giờ muốn đem tình cảm của mình bán đi, Lê gia nói đến chuyện giải trừ hôn ước, cô rất hài lòng, dù trong mắt người khác, giấc mộng thành bà trẻ của cô tan nát, cô vẫn muốn tự cố gắng vì cuộc sống của chính mình.

"Có phải em còn hận anh không?" Lê Hồng Diệu hiện lên vẻ bi thương, "Anh biết lúc đầu anh không thể cưới em, để em nhận hết mọi khổ sở, trong lòng em không thoải mái, nhưng lúc ấy anh cũng không có cách nào khác, cha mẹ của anh. . . . ." Chính anh ta cũng nói không nổi nữa, "Anh chỉ biết xin lỗi em, để cho em chờ đợi nhiều năm như vậy, nhưng xin em hãy tin tưởng anh...anh nhất định sẽ không để em chờ lâu nữa."

Lời như vậy, cô đã nghe nhiều lần lắm rồi, mỗi lần cô đều cười, mỗi lần đều nói cho anh ta biết, cô không chờ đợi anh ta, cô chỉ là chưa tìm thấy người thích hợp mà thôi, nhưng hôm nay, cô đã mất đi tính nhẫn nại của mình, không muốn tiếp tục nói đến đề tài nhàm chán này nữa, cũng không muốn cùng anh ta có bất kỳ liên quan nào nữa.

Cô không phải không nói ra lời nói độc ác, chỉ là do phần lớn hoàn cảnh không thích hợp, cũng không muốn làm mình khó coi như vậy.

"Thiếu gia Lê, tại sao anh có thể tự tin như vậy, nghĩ tôi chờ anh nhiều năm nay sao? Xin hỏi anh có phong lưu phóng khoáng đẹp trai có một không hai không. Hơn nữa tôi không phải không có não, cũng sẽ không đem cuộc sống của mình đặt vào một người đàn ông đã kết hôn, xin anh đừng đánh giá sức hút của mình quá cao, cũng đừng đánh giá thấp trí khôn của tôi."

Tiết Giai Nhu nói đúng, mỗi lần cô cho người khác đường lui, ngược lại lại làm cho mình không có lối thoát, cô được xem là vô tội, nhưng cứ xuất hiện liên tiếp nhiều người, lại không biết nhìn cô như thế nào? Ở trong mắt người khác, chắc họ không muốn biết sự thật như thế nào, chỉ cho là nhân cách của cô không đứng đắn, nhân phẩm xấu xa.

Lê Hồng Diệu từng sốt một lúc, hốc mắt hơi ửng đỏ, "Anh biết tại sao em lại nói chuyện như vậy với anh, em hi vọng anh không vì chuyện này mà khó chịu, để cho anh sống tốt, nhưng em làm như vậy với anh, khổ sở sẽ là em. Em đừng sợ, lẽ ra chúng ta phải đến với nhau, là cô ta phá hoại tình cảm của chúng ta, nếu như không phải cô ta cố gắng muốn gả cho anh...chúng ta sẽ là một một đôi vợ chồng hạnh phúc, là cô ta xen vào tình cảm của chúng ta, không nói đến chuyện phá hoại, còn ác độc lên án trước. Em đừng sợ, em đợi anh nhiều năm như vậy, anh biết em là người như thế nào, anh sẽ đối xử tốt với em, em chờ anh. . . . ."

Trình Vũ Phi thờ ra một hơi dài, sắc mặt cũng trầm xuống, cô cười lạnh, "Tùy anh muốn nghĩ như thế nào thì nghĩ chỉ là tôi xin anh, đừng xuất hiện trước mặt tôi, bởi vì từ trước đến nay tôi không muốn nhìn thấy anh. Mặt khác, tôi thật sự không chờ đợi anh, mặc dù lúc đó hôn ước của chúng ta hủy bỏ, nhưng thật ra thì tôi rất vui, bởi vì khi đó tôi có người trong lòng, không cần phải gả cho anh, tôi cực kỳ hài lòng. . . . . Xin đừng quấy rầy tôi, mà cũng xin anh hãy bảo trọng."

cô mặc kệ Lê hồng Diệu có nét mặt gì khi cô bước đi.cô cảm thấy rất phiền não, vì vậy ngay cả giữ chút mặt mũi cho anh ta cũng không muốn làm, chỉ muốn thoát khỏi phiền toái này. Loại phiền phức này, từ khi cô bắt đầu hỏi Tiết Giai Nhu người đàn ông kia kết hôn hay chưa, theo cô, cô không biết mình vì sao quan tâm như vậy, nhưng chỉ biết là rất quan tâm rất quan tâm.

trên thế giới này, thật ra thì có rất nhiều người làm trái đạo đức luân lý, dù là bị người khác chê cười, nhưng họ vẫn sống cuộc sống như cũ, cũng hiểu rõ, chính là loại người dù không có được lại càng muốn hạnh phúc hơn nữa cho dù có trở thành đề tài để người khác bàn tán, cô không sợ bị người khác nói xấu, không sợ người khác sẽ đối xử thế nào với mình.

Nhưng cô biết, mình không phải người như vậy, nếu như người đàn ông kia kết hôn, cô muốn mình dù thế nào cũng sẽ không ở lại, nếu không dừng lại cô sẽ cảm thấy khinh bỉ mình, cong trong lòng cô màu trắng sẽ biến thành màu đen, hơn nữa vĩnh viễn cũng sẽ không rửa sạch sẽ được, cô biết điều này.

Trình Vũ Phi theo con đường đi rất xa, mới phát hiện có gì đó không đúng, dự định đi về phía những chiếc xe trên đường kia. Hình như cô đi rất nhanh, chiếc xe này cũng đi nhanh hơn, cô nghi ngờ một lúc lâu, nghĩ chắc do mình tự cho là đúng, có lẽ chiếc xe kia hoàn toàn không phải theo cô.

Nhưng khi cửa kính xe hạ xuống, ý nghĩ đầu tiên của cô là thật đáng giận, anh lại đổi xe.

An Diệc Thành nhìn về phía cô, đuôi long mày khẽ giờ lên, giống như gặp chuyện gì tốt, làm co tâm trạng của anh rất tốt. Trình Vũ Phi tự dưng cảm thấy chán nản, anh tới đây khi nào?, tới bao lâu rồi.....

Rất nhanh, anh liền chủ động cho đáp án.

Đầu tiên là anh đánh giá cô cẩn thận một lần, trong ánh mắt có điều tra và đánh giá, sau một lúc lâu thì nhếch khóe miệng, “Tôitại sao lại không nhận ra cô có sức hấp dẫn như vậy?”

Có thể để cho một người đàn ông nói ra muốn kết hôn với cô, còn vì cô tình nguyện ly hôn, anh tại sao lại không nhìn thấy cô có sức hấp dẫn lớn như vậy.

Tìm cô căng thẳng, thì ra anh đã tới lâu như vậy, nhưng cũng chỉ như một người khách đến xem, bây giờ còn mìa mai cô như vậy, bỗng nhiên cảm thấy không thoải mái, cô cười đi tới phía trước xe, theo dõi sắc mặt của anh, “Sức hấp dẫn này sao? Rất khó nói, chỉ là có thể làm cho thiếu gia An coi trọng, thật sự là vinh hạnh của tôi.”

Ánh mắt của An Diệc Thành lập tức chuyển lạnh, đưa tay ra bóp cằm cô, dùng lực xuống, giữ không để cho cô khom xuống được thân thể, tầm mắt nhìn thẳng anh, lúc này anh mới thư thái thả lỏng, “Tôi đây là đang khen cô, nhìn không ra sao?”

Anh tức giận, mặc kệ vì việc gì, nhưng biết là vì cô.

Cho đến khi Trình Vũ Phi ngồi vào trong xe của anh, cô vẫn không biết anh tức giận vì cái gì, vì cô bị người khác vừa ý, người đàn ông khác muốn chiếm đoạt cô nên chộc đến anh, hay cô như vậy mà bị người khác nhìn vừa ý, vì vậy cảm thấy không thể tưởng tượng nổi?

cô không kết luận được.

An Diệc Thành lại cảm tay lái, không linh hoạt như thế. cô có thể qua nhiều năm như vậy vẫn là cho Lê Hồng Điều luôn nghĩ đến cô, cô thật có bản lĩnh. Anh nhắm mắt lại, phải thừa nhận, anh khó chịu không phải vì chuyện này, chuyện làm anh khó chịu nhất là, sau nhiều năm như vậy, thế nhưng anh cũng luôn nghĩ về cô.

thật mĩa mai, anh nghĩ, anh hận cô, anh tự nói với mình như vậy, chỉ có ý nghĩ này mới khiến những phiền não trong lòng anh bình phục lại, mới có thể làm cho anh an tâm, anh hận cô, anh định nghĩa như vậy cho mình.

Trình Vũ Phi tâm trạng cũng là một trăm lần muốn trở lại, cô bỗng nhiên cảm thấy ghê tởm bản thân, cô đi theo An Diệc Thành như vậy, từ một góc độ khác mà nói, cũng chỉ là bán mình cho anh mà thôi. Nhưng lại bởi vì trong lòng cô không thể thay đổi việc anh là người thiếu niên áo trắng, cô từng thương nhớ anh, vì vậy hành vi bây giờ của cô làm cho người ta khinh bỉ.

thật ra đều là một dạng không chịu nổi, làm cho người ta cảm thấy ghê tởm, cứ cố khoác lên mình một lớp áo gọi là tình yêu, làm như vậy để mình không cảm thấy bản thân đáng xấu hổ mà thôi.

thật ra thì cô chính là một người phụ nữ kinh khủng đó, cô cũng nghĩ mình như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Đẹp Nhất Chính Là Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 10

Tối hôm qua Trình Vũ Phi không ngủ được ngon giấc, An Diệc Thành đem cô giày vò lặp đi lặp lại trên giường, dùng các loại phương thức, làm cho cô phải hét lên muốn anh, mặc kệ là đối với chuyện này cô có vui vẻ hay không vẫn bị anh dày vò không thể không cầu xin sự tha thứ, anh muốn cô thỏa mãn anh, mặc kệ cô có đồng ý hay không.

Cho đến cuối cùng, Trình Vũ Phi không hiểu được do anh bỗng nhiên lương thiện buông tha cho cô, hay do âm thanh của mình quá mức chói tai, nhưng cô toàn thân bần rần không chịu được, nhưng vẫn không ngắt đi, thậm chí choáng váng đầu kịch liệt, làm thế nào cũng ngủ không được.

Cô ngừng suy nghĩ của mình lại, nhưng vẫn không thể tập trung xử lý công việc, mấy chữ cái trên màn hình máy vi tính kia, biến thành từng con nòng nọc nhỏ, thậm chí còn chuyển động. cô tự hỏi mình có nên đi xin phép nghỉ không, loại trạng thái này của cô không làm được bất kỳ chuyện gì. Cuối cùng khi cô quyết định nhờ người làm giúp thì chuyện không thể tưởng tượng nổi lại xảy ra.

Chỉ là Trình Vũ Phi cảm thấy rất buồn cười cô lại xem mình như khách xem kịch để xem trò cười này, bởi vì người tới là Bạch Kinh Nhu, bước vào lập tức là hét gọi Trình Vũ Phi ra ngoài, dám làm không dám chịu, núp ở chỗ nào. Trình Vũ Phi tựa vào một bên, nhìn chằm chằm bóng dáng của Bạch Kinh Nhu, cảm giác như mình đang tham gia vào trò cười đầy khoa trương lại giả tạo này.

Bạch Kinh Nhu ở đây gào thét, làm cho Trình Vũ Phi phải đi ra ngoài, Trình Vũ Phi đứng một nơi đúng lúc có thể nhìn thấy Bạch Kinh Nhu, nhưng Bạch Kinh Nhu lại không thể nhìn thấy cô. Bạch Kinh Nhu gậy rồi một lúc, kéo đến rất nhiều khán giả, bắt đầu không chút kiêng nể gì mắng lên, trước

mắng Trình Vũ Phi không biết nhục nhã, ghê tởm, quyền rũ đàn ông có vợ, loại phụ nữ này nên róc xương lóc thịt, phá hoại gia đình người khác. . . . .

Vốn tất cả mọi người đang xem kịch hay, sau khi nghe Bạch Kinh Nhu mắng chửi người, vài người liền nhìn về phía Trình Vũ Phi, đối với người thứ ba phá hoại gia đình nhà người khác, mặc dù người đứng xem không thể mắng chửi được gì, nhưng muốn giúp vợ chính thức người ta không phải là không thể. Trình Vũ Phi không khỏi khẽ cười, cái thế giới này luôn có một số người như vậy, nghe một chút chuyện, lập tức liền nhận định người khác phạm tội, cho dù là sai, cũng chỉ sẽ trách tội người khác không thể kiểm chế được, cũng không nghĩ lại hành động của mình.

Khi Trình Vũ Phi đi ra, Bạch Kinh Nhu nhìn thấy cô lập tức chạy tới, muốn đem Trình Vũ Phi xé rách thành mấy mảnh. Trong khi Bạch Kinh Nhu đang chạy tới Trình Vũ Phi thuận tay cầm bình hoa bên cạnh, ôm vào trong tay, mắt thẳng tắp nhìn về phía Bạch Kinh Nhu.

Từ nhỏ cô đã có cách sống người không phạm ta, ta không phạm người, thậm chí còn có tính thỏa hiệp với người khác, cho rằng nhiều một chuyện không bằng bớt một chuyện, nhưng cuộc sống dạy cho cô một đạo lý, rất nhiều chuyện, nếu như mình lùi một bước, người khác sẽ tiến một bước, cho đến khi bức mình đến không đường lui.

"Phu nhân Lê phu nhân không phải chưa nghe thấy tội phi báng chứ?" hôm nay thân thể cô không tốt, cho nên cũng không còn tính nhẫn nại đối với người này, rõ ràng biết rằng làm âm ỉ lớn sẽ không tốt, nhưng vẫn không nhịn được, "Công khai phi báng như vậy, là sợ không có nhân chứng chứng minh tội của cô sao?"

Bạch Kinh Nhu nhìn bình hoa trong tay Trình Vũ Phi, cũng không có ý định đến gần, "Cô cho rằng tôi đang hù dọa sao? Dám quyền rũ chồng tôi sao lại không dám thừa nhận? A, cô còn muốn có mặt mũi à, tôi nhỏ vào, muốn mặt mũi còn làm chuyện không biết xấu hổ như vậy."

Trình Vũ Phi cười cười mỉa mai, "Tùy cô, muốn mắng cứ mắng đi, cô cứ tiếp tục, tốt nhất làm cho nhiều người nghe hơn đi, để cho tất cả mọi người biết chồng cô vì sao không cần cô nữa".

"cô . . . . . ." Lúc này Bạch Kinh Nhu cũng nhịn không được vọt tới.

Trình Vũ Phi trực tiếp ném bình hoa vỡ thành nhiều mảnh vụn dưới chân Bạch Kinh Nhu, tiếng ầm ầm đột nhiên vang lên. Bạch Kinh Nhu sững sờ một giây bỗng khóc lên.

Trình Vũ Phi nhìn Bạch Kinh Nhu lập tức lấy điện thoại đi động ra gọi an ninh, nhường cho người có trách nhiệm xử lý, hơn nữa những người này có tới đây gây rối cũng không biết tới xử lý.

Bạch Kinh Nhu khóc đến đau lòng, ngồi dưới đất vừa khóc vừa nói: "cô bây giờ đã hài lòng chưa, anh ấy muốn ly hôn với tôi . . . . . Chúng tôi đã kết hôn nhiều năm rồi, tại sao cô vẫn không bỏ qua cho tôi . . . . ."

đã có nhiều người chỉ chỉ trỏ trỏ Trình Vũ Phi rồi, dùng ánh mắt khinh bỉ nhìn cô. Mà lúc này, lãnh đạo của cô cũng đi ra, thấy trường hợp này, gọi người đưa Bạch Kinh Nhu đến phòng tiếp khách, nói chuyện với Bạch Kinh Nhu một lúc, mới gọi người đưa Bạch Kinh Nhu rời đi.

Chưa được bao lâu, thì Trình Vũ Phi bị mời đến văn phòng.

cô cũng biết mình hơi kích động một chút, dù sao cũng bởi vì mình, mới gây ra trò cười này cho nên cô bày tỏ áy náy trước, sau mới giải thích mình không phá hoại gia đình nhà người khác. Vị lãnh đạo trẻ tuổi này chỉ nói mấy câu, cũng không nói thêm gì, nhưng Trình Vũ Phi lại cảm thấy lo lắng, thái độ của cấp trên như vậy, giống như vẫn trách cứ mình, dù sao gây ồn ào lớn như vậy, đối với danh dự công ty cũng bị ảnh hưởng.

Hôm nay thật là đủ xui xẻo rồi, cô nghĩ.

Mà khi cô rời công ty không được bao lâu, lại nhận được điện thoại của Lê Hồng Diệu, anh ta nhận lỗi với cô, cũng tình nguyện gặp lãnh đạo của cô để giải thích rõ ràng.

Trình Vũ Phi nghe Lê Hồng Diệu nói, không khỏi cảm thấy phiền, "Tại sao anh muốn ly hôn?" không đợi đối phương trả lời cô trực tiếp thốt lên: "Anh và vợ anh xứng đôi như vậy, ly hôn rồi biết tìm đâu người thích hợp như vậy, một đôi hiếm gặp." nói xong trực tiếp cúp điện thoại.

Đàn ông luôn tự cho mình đúng, phụ nữ cũng không khá hơn chút nào.

Trình Vũ Phi bỗng nhiên cảm thấy phiền não, có lẽ là choáng váng đầu, thân thể cũng không tiện, làm cho cả người cô tinh thần sa sút.

Mà khi cô đi lang thang một lát, lại nhận được điện thoại của An Diệc Thành, thật là ghét cái gì tới cái đó, hôm nay chắc chắn là ngày không may của cô.

An Diệc Thành để cô đứng tại chỗ chờ anh, cũng không hỏi cô thời gian làm việc sao không ở công ty, có lẽ anh hoàn toàn không quan tâm, cái anh muốn là cô nghe theo mệnh lệnh của anh, về phần cô nghĩ như thế nào, hoàn toàn không quan trọng.

cô quên mất bản thân bao lâu, hình như cũng chưa lâu, sau khi anh dừng xe lại, cô bước đến ngồi vào chỗ, từ đầu tới đuôi không có bất kì thái độ gì.

Chỉ là anh lái xe tốc độ ngày càng nhanh, cho đến khi cô cuối cùng nắm chặt chỗ ngồi mình, cô không chịu đựng nổi tốc độ như vậy, nhìn chằm chằm vào anh, cũng không nói gì.

An Diệc Thành đánh giá cô từ trên xuống dưới, nở nụ cười: "đã học được cách làm người khác thay đổi sắc mặt, thật có tiến bộ"

Hai tay Trình Vũ Phi siết chặt, hàm răng cắn vào môi, vẫn không nói một lời, chịu đựng tốc độ của anh làm cho dạ dày cô không ngừng đảo lộn.

Trải qua một lúc lâu, khi cô chịu đựng không nổi nữa thì An Diệc Thành cuối cùng cũng dừng xe lại, gần như cùng lúc đó, cô đẩy cửa ra lập tức xuống xe, không ngừng nôn ở ven đường.

Sau một lúc, cô xử lý tốt mình mới lên xe lại.

“Thời gian là bao lâu?” cô nhẹ nhàng nói những lời này, còn nở nụ cười: “dù sao cũng nên cho một thời hạn chứ?”

An Diệc Thành nhìn cô, cũng không nói chuyện.

cô đã hơi nóng nảy, “Anh đã cứu em trai tôi, tôi nên báo đáp anh, chỗ là cho một thời hạn đi, bao lâu?” thấy anh không nói lời nào cô cười lên “Cũng không phải là muốn tôi cả đời chứ?”

Sắc mặt anh càng ngày càng trầm, Trình Vũ Phi quan sát anh, “Ý của tôi là . . . . thanh xuân của người phụ nữ cũng không được bao lâu, xung không thể để cho tôi đến khi hoa tàn bướm ít mới đuổi đi chứ, định một kì hạn, đối với chúng ta đều . . . .” tốt.

An Diệc Thành khởi động xe, nhanh chóng lái xe ra ngoài, rồi lại hung ác đạp thắng xe, cơ thể cô bối vì quán tính bỏ nhào tới trước. Xe chạy một lúc lâu mới dừng hẳn, thế nhưng dán sát mặt mình vào mặt cô, quan sát cô hồi lâu, “cô muốn rời đi tôi như vậy?” nói xong anh lập tức trở lại vị trí của mình, cũng không nhìn cô một cái, tiếp tục lái xe, “Tôi không cho cô được như ý.”

Bạn đang đọc truyện *Đạp Nhất Chính Là Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 11: Khi tôi yêu anh

Mấy ngày ăn uống thỏa thích, Tiết Giai Nhu nằm trên giường nhìn trần nhà, để tay trên cái bụng tròn vo vì ăn no của mình, cô nghĩ đến vẻ mặt than vãn của chị Dương khi nhìn mình, có phải cô thật sự không bình thường? Chồng của cô, không đúng, ngày mai chồng trước sẽ đính hôn với người phụ nữ khác, từ nay về sau cái chữ "Trước" kia sẽ vĩnh viễn không đi theo cô nữa. Còn con gái của cô, mấy ngày trước đều âm ỹ đòi về với ba, vì vậy cô không có cách nào, đành đưa Nhân Nhân đến chỗ người đàn ông kia.

Bây giờ, cô không có chồng, cũng chẳng có con.

Ở trong mắt người khác, trong hoàn cảnh hiện tại, có lẽ cô nên khóc lớn một trận mới không làm mình thất vọng? Cô vuốt vuốt hai mắt của mình, không khóc nổi, chính là không khóc nổi. Ngoại trừ bên ngoài có chút phiền muộn, kỳ thật cũng không quá đau lòng. Cô bò dậy từ trên giường, liếc mắt thấy cái cân cách đó không xa, đứng lên cân, MD (mẹ nó), cô nặng một tiếng, vậy mà tăng thêm năm cân (2,5 kg).

Đều tại tên khốn Từ Triệu Luân kia, muốn đính hôn thì đính hôn, sao phải để cả thành phố đều biết? Khiến cho cô giống như người đàn bà bị chồng ruồng bỏ vậy, hiện tại cô không biểu hiện chút đau lòng dường như có lỗi với thân phận của chính mình, cô cố tình cười, người khác lại cho là cô đang cố nén thương tâm. Khốn kiếp khốn kiếp... Trong lòng cô chửi loạn một trận, vẫn chưa hết giận.

Cô đi lục lọi mấy tờ báo đưa tin về lễ đính hôn của Từ Triệu Luân, tờ báo giới thiệu đủ các loại thông tin về vị hôn thê hiện tại của Từ Triệu Luân, gia thế thân phận là điều tất nhiên, nhưng ngay cả thông tin về chiều cao nhóm máu tính tình sở thích của vị hôn thê kia đều không thiếu.

Là một nữ nhân, Tiết Giai Nhu quăng tằm ảnh người phụ nữ mặc váy cưới đi, cũng không phải là kết hôn, long trọng như vậy làm gì, giống như muốn toàn thế giới biết Từ gia nhiều tiền không có chỗ tiêu, vì vậy một chút chuyện không đâu cũng tốn kém như thế.

Cô ném tờ báo đi, "Từ Triệu Luân, tôi nguyện rửa anh lấy được người bên ngoài một đấng bên trong một nẻo, trước mặt anh là cô gái bé nhỏ dịu dàng, còn sau lưng thì đôi trắng thay đen..." Cô hàm hừ tức giận, trừng mắt liếc người đàn ông trong tờ báo nằm trên đất, còn lấy chân đạp vài cái, cuối cùng mới hả giận.

Chuyện tốt đẹp nhất trong cuộc sống chính là hết ăn lại ngủ, cô đã ăn uống thỏa thuê rồi, tiếp theo nên làm chuyện hạnh phúc nhất cuộc đời, đi ngủ, dù là ai cũng đừng nghĩ tới chuyện quấy rầy cô.

Hôm sau, Tiết Giai Nhu bị tiếng chuông điện thoại đánh thức, kẻ nào quấy rầy giấc ngủ của người khác nên xuống Địa ngục đi, cô vừa cầm điện thoại đã muốn mắng đối phương.

"Phu nhân, đã có chuyện không hay xảy ra..." Tiểu Trương cầm điện thoại nhỏ giọng nói, Tiểu Trương là trợ lý bên cạnh Từ Triệu Luân, cũng chỉ có trí nhớ cậu ta mới kém muốn chết như vậy, bọn họ đã ly hôn, lại vẫn gọi cô là phu nhân.

Tiết Giai Nhu mở mắt, đang chuẩn bị nổi giận, Tiểu Trương lại lập tức nói tiếp, "Nhân Nhân bị thương..."

"Cái gì?" Tiết Giai Nhu lập tức ngồi dậy, "Nói địa điểm."

Khi Tiểu Trương nói địa điểm, Tiết Giai Nhu liền liền nhảy xuống từ trên giường, hấp tấp tìm quần áo mặc vào, nhanh chóng chạy tới địa điểm mà Tiểu Trương đã nói.

Địa điểm ấy là một nhà hàng cao cấp bậc nhất. Hôm nay, Từ gia bao trọn gói nơi này. Tiết Giai Nhu quan sát nơi đã chuẩn bị làm lễ đính hôn một chút, tầm thường, tầm thường không chịu được, trình độ thưởng thức nghệ thuật của Từ Triệu Luân thật sự là xuống dốc trầm trọng, thật tốt khi mình ly hôn anh ta, không đến nỗi để anh ta ảnh hưởng tới trình độ thưởng thức của mình. Cô đánh giá bừa bãi một lát, rồi trực tiếp đi lên tầng năm.

Mọi thứ trang hoàng long trọng, đáng tiếc hiện tại cô không có tâm tình thưởng thức.

Hôm nay, nữ chính của buổi lễ, Bạch Hiểu Đình, vốn đang thử lễ phục đính hôn lần cuối cùng, nhưng giờ phút này lễ phục lại bị ai đó lấy dây kéo cắt thành một lỗ hổng lớn, mà trước mặt Bạch Hiểu Đình là một cô gái nhỏ, hai người đối mặt nhìn nhau.

Biểu tình trên mặt Bạch Hiểu Đình tràn đầy uất ức, đối với cô bé này cô tự thấy bản thân đã vô cùng ưu đãi, còn định coi bé như con mình mà nuôi dạy. Mấy ngày trước mọi chuyện đều tốt, nhưng không biết sao hôm nay lại như vậy, Từ Nhân nhân cố ý đi theo cô, lấy tất cả lễ phục của cô cắt nát. Hôm nay là lễ đính hôn của cô, nhưng tất cả lễ phục đều không mặc được nữa, cô không kiềm được tức giận mới nói Từ Nhân Nhân mấy câu, ai ngờ Từ Nhân Nhân khóc òa lên, nói muốn cắt quần áo của mình để bồi thường, kết quả bé cầm dây kéo không chắc tự làm mình bị thương.

Từ Nhân Nhân còn nhỏ, nhưng lúc này quật cường nhìn người phụ nữ sắp đính hôn với ba mình, "Người đàn bà xấu xa, cô cướp ba ba."

Bạch Hiểu Đình giận không thể tả, nhưng đối phương chỉ là một cô bé hơn năm tuổi, cũng không thể thật sự làm gì cô, hơn nữa mới hơn năm tuổi, sao có thể hiểu những thứ này, không khỏi nghĩ đến vợ trước của Từ Triệu Luân lại dạy con bằng loại phương pháp này, "Đi đưa con đi bệnh viện nhé, tay con bị thương rồi."

"Không cần cô lo, người đàn bà xấu xa."

"Mẹ này mới là đàn bà xấu, vậy mà giáo dục con gái của mình... mày xem lại bộ dạng mày, nhỏ như vậy đã có tâm kế, thật đáng sợ..." Dù là tiểu thư nhà quyền quý, gặp phải chuyện như vậy, không khỏi trở mặt.

Tiết Giai Nhu đứng một lát, đi tới, đứng lại bên cạnh Từ Nhân Nhân, đánh giá con gái mình một lượt, "Nói xin lỗi."

Nhân Nhân ủy khuất nhìn mẹ mình, "Con không xin lỗi, con không sai, cô ta chính là người đàn bà xấu..."

"Nói xin lỗi."

Nhân Nhân quật cường cúi đầu, nhưng khi ngược mắt nhìn thì phát hiện ánh mắt Tiết Giai Nhu lộ ra lãnh ý, lúc này mới bắt đầu nhìn Bạch Hiểu Đình, "Con xin lỗi."

Tiết Giai Nhu không tiếp tục nhìn con gái mình nữa, quay lại nhìn Bạch Hiểu Đình, "Con gái tôi được giáo dục ra sao không cần cô quan tâm, cũng không cần người khác giáo dục..." Nói xong liếc nhìn trang phục của Bạch Hiểu Đình với vẻ ghét bỏ, dương cầm lên, đứng một bộ dáng cao ngạo.

Bạch Hiểu Đình tức giận không phát tiết được, "Các người cố ý."

Tiết Giai Nhu thật muốn tát Bạch Hiểu Đình một bạt tai, có hai nguyên nhân, hôm nay trong lòng cô khó chịu, còn bị người vu cáo, một nguyên nhân khác là có thể tác thành cho Bạch Hiểu Đình, ủy khuất có thể tìm người đàn ông kia kể khổ, đó là cơ hội tốt cỡ nào, chắc chắn.

"Cô còn đợi ở đây, có tin tôi biểu diễn cho cô xem cái gì là thật sự cố ý hay không?"

Bạch Hiểu Đình thật sự bị ánh mắt Tiết Giai Nhu hù dọa, ủy khuất chạy ra. Mặc dù không thoải mái, nhưng Tiết Giai Nhu phải thừa nhận, người phụ nữ này không tệ, ít nhất lòng dạ không xấu, tính cách cũng tốt... Nghĩ xong không khỏi bĩu môi, liên quan gì đến mình.

Tiết Giai Nhu nhìn ngón tay bị thương của con gái mình, ở đó vẫn còn đang ứa máu, quan trọng là bé còn chịu đựng không kêu đau. Tiết Giai Nhu đột nhiên liền nở nụ cười, "Có bản lĩnh thật lớn nha?"

Ngu ngốc, cô không biết vì sao có nhiều người sẵn lòng làm mình bị thương để cho người khác áy náy, tuyệt đối sẽ không có khả năng cô làm như vậy, nếu bị thương cũng là để cho người khác bị thương, áy náy có thể mang lại mấy phần tiền, quan trọng là bản thân phải thoải mái.

Nhân Nhân nhìn thấy sắc mặt mẹ không được tốt, "Con không muốn bọn họ đính hôn, con không muốn cô ta cướp mất ba ba." Bé thà rằng người phụ nữ kia không tốt, đối với mình vô cùng xấu xa, như vậy có thể tố cáo với ba ba, nhưng người phụ nữ kia không xấu chút nào, còn đối với mình không tệ, nhưng bé ghét, dù thế nào cũng ghét.

"Vậy con cứ tiếp tục đùa giỡn, mẹ không chui cùng con được." Cô nói xong liền muốn đi.

Nhân Nhân kéo tay mẹ lại, "Mẹ đừng đi, đừng không quan tâm con."

Sắc mặt Tiết Giai Nhu cũng không thả lỏng hơn, ngược lại càng thêm nghiêm túc, "Có khi nào mẹ nói không cần con nữa? Con lựa chọn đi theo mẹ, mẹ liền chăm sóc con, con muốn ở với ba, mẹ sẽ đưa con đi gặp ba, mẹ không đứng chỗ nào?"

Nhân Nhân chột muốn khóc, lôi kéo tay mẹ không buông. "Con muốn mẹ, cũng muốn ba, con muốn ba mẹ ở chung với nhau... Giống như những đứa bé khác vậy, là có ba mẹ ở cùng, không giống con, nếu muốn mẹ sẽ không có ba ba, muốn ba ba sẽ không được ở cùng mẹ."

"A, điều này thì không thể thỏa mãn được con rồi."

Nhân Nhân vẫn khóc, "Mẹ đừng để ba ở cùng với người phụ nữ kia nữa, con muốn gia đình chúng ta ở với nhau."

Tiết Giai Nhu nắm tay con gái ra, "Tại sao? Tại sao mẹ phải vì con mà để người đàn ông kia trở lại? Tại sao mẹ chỉ vì con phải làm cả đời mình uất ức? Từ nhỏ đến lớn mẹ để con ủy khuất cái gì? Con muốn cái gì, chỉ cần mẹ có thể làm được, cái gì mẹ chưa từng cho con... Từ Nhân Nhân, mẹ nói cho con biết, mẹ là nấc nợ con. Mẹ không phải là người mẹ mà con hy vọng, vì bảo vệ con cái mình mà cam tâm cả đời bị ràng buộc bởi hôn nhân, muốn trách chỉ có thể trách con đầu thai nhầm nhà."

Nhân Nhân cái hiểu cái không, nhưng càng khóc lớn hơn.

Tiết Giai Nhu chỉ cảm thấy buồn cười, tại sao, tại sao con cái có thể yêu cầu cha mẹ mình thỏa mãn nguyện vọng về một gia đình tốt đẹp của chúng, mỗi người đều phải tồn tại độc lập, không có người nào phải vì ai đó mà bất chấp tất cả. Bất luận là tình thân, tình bạn, hay là tình yêu. Cô đối xử với mọi người thật lòng, nhưng sẽ không yêu cầu đối phương cũng thật lòng đối tốt với mình, nếu như gặp được người tốt, vậy là cô có lãi, còn không gặp được thì thế giới của cô cũng sẽ vĩnh viễn không sụp đổ.

Tiết Giai Nhu ngồi xổm xuống, nhìn thẳng vào con gái mình, "Nhân Nhân, vĩnh viễn đừng so sánh với cái gì đó, để bản thân mình vui vẻ mới là quan trọng nhất, mẹ phải đi con đường của mình, con cũng phải đi con đường riêng của bản thân."

Nhân Nhân gần như sụp đổ khóc lớn, bé đẩy Tiết Giai Nhu, "Mẹ không phải là người mẹ tốt, không phải..."

Tiết Giai Nhu thở dài, cười trào phúng. Trên thế giới này, người hạnh phúc chỉ là thiểu số, tại sao cho rằng mình sẽ là một trong số những người hạnh phúc kia, cô cũng không ép buộc người khác.

Cô đứng lên, không muốn quan tâm. Nhưng Nhân Nhân lại đuổi theo, không ngừng đánh đá lung tung vào người cô, Tiết Giai Nhu im lặng, đẩy bé một cái, Nhân Nhân liền ngã trên mặt đất.

Nhân Nhân không ngừng khóc, nhưng Tiết Giai Nhu không định tiến lên đỡ, cô nhớ đến thời điểm mình lớn bằng đây, cũng khóc như vậy, lúc đó mới hiểu được, khóc là vô dụng, nước mắt ngoại trừ có thể bài tiết độc tố, đúng là không có tác dụng nào khác.

Từ Triệu Luân bước nhanh tới, đỡ con gái mình dậy, ôm trong lòng, không ngừng an ủi, "Đừng sợ, ba dẫn con đi gặp bác sĩ." Lướt qua Tiết Giai Nhu thì không khỏi trừng mắt liếc Tiết Giai Nhu một cái.

Tiết Giai Nhu nhìn hai cha con đang đi xa dần, trong lòng không khỏi nguội lạnh.

Một năm ấy, cô và Trình Vũ Phi cùng nhau ngồi trên sân thể dục, nghe Trình Vũ Phi nói về cuộc sống vui vẻ của gia đình Trình gia, cảm thấy có một người em trai, gia đình hòa thuận, là một chuyện rất vui về hạnh phúc.

Khi đó Tiết Giai Nhu sẽ không muốn nhớ tới gia đình mình, anh chị em, cô có vô số.

Nhưng Tiết Gia Hòa bao dưỡng rất nhiều phụ nữ nhưng không có một người nào là vợ cả, nên cũng không phân biệt vợ cả với vợ bé, vậy cũng coi như Tiết Gia Hòa có chút lương tâm, sinh con cái, nếu nguyện ý trở về, đều được nuôi dưỡng trong tòa biệt thự lớn này. Mỗi lần thực sự tụ họp thì luôn gặp nhiều người xa lạ như vậy, cũng miễn cưỡng được coi là anh hoặc chị của Tiết Giai Nhu.

Đó là một gia đình vô cùng trọng nam khinh nữ, Tiết Gia Hòa không thích con gái, chỉ nguyện ý bồi dưỡng con trai. Nhưng ông không thích con gái cũng chỉ là một phần, mọi việc đều có ngoại lệ, trong đó chính là Tiết Tĩnh Nhu cùng Tiết Giai Nhu.

Tiết Tĩnh Nhu được Tiết Gia Hòa đối xử đặc biệt, không chỉ vì Tiết Tĩnh Nhu ngoại hình dịu dàng, đáng đáp tiêu chuẩn của một tiểu thư quyền quý, quan trọng hơn là Tiết Tĩnh Nhu cũng không chịu thua kém, sử dụng thuần thục các loại nhạc cụ, thành tích cũng rất xuất sắc, khiến Tiết Gia Hòa vô cùng hài lòng.

Mà Tiết Giai Nhu được Tiết Gia Hòa coi trọng, đơn thuần do vận khí, Tiết Giai Nhu là đứa con nhỏ nhất của Tiết Gia Hòa, cũng chính là về già lại có con, nên vô cùng yêu thương Tiết Giai Nhu, cũng dưỡng tính tình cô thành vô câu vô thúc. Thật ra thì Tiết Giai Nhu cũng rõ ràng, cô được cưng chiều còn có một nguyên nhân khác, mẹ của cô là người phụ nữ trẻ đẹp nhất trong những người đàn bà của Tiết Gia Hòa, đàn ông mà, cũng chỉ như vậy, thích phụ nữ trẻ tuổi lại xinh đẹp.

Lâm Nghê là một phụ nữ xinh đẹp, năm ấy bà mười chín tuổi đi theo Tiết Gia Hòa lúc đó năm mươi lăm tuổi, hai năm sau sinh ra Tiết Giai Nhu, sau nhiều năm như vậy, Lâm Nghê vẫn là người đàn bà được Tiết Gia Hòa yêu thương nhất, năm 36 tuổi, sự yêu thương ấy dần ít đi, cũng không thể tránh khỏi sự cách biệt về tuổi tác.

Lúc trước mỗi lần cùng Từ Triệu Luân trở về, thấy Từ Triệu Luân gọi cái người bằng tuổi ông ngoại anh bằng cha thì thấy không khỏi châm chọc.

Sinh ra trong gia đình như vậy, có thể làm sao đây? Tiết Giai Nhu chán ghét tất cả gia đình mình, lúc nào cũng anh lừa tôi gạt, những người đàn bà kia mình tranh ám đấu hoàn toàn không khác gì với phim ảnh.

Cô chán ghét, Lâm Nghề thấy điều đó nhưng lại chỉ nói với con gái “Con có thể chán ghét tất cả ở đây, nhưng con không có tư cách khinh bỉ đối với thân phận cho con vật chất.”

Nếu không phải không còn đường để chọn, ai lại nguyện ý đi theo người đàn ông như vậy. Lâm Nghề không phải là không yêu ai, quá trình cũng giống như vô số ngôn tình cầu huyết, bà đi làm cung cấp nuôi dưỡng người đàn ông kia đi học, sau khi học hành thành đạt, người đàn ông ấy lại lựa chọn người con gái khác, chỉ vì theo đuổi sự nghiệp của hắn. Coi như vậy, Lâm Nghề cũng không tuyệt vọng. Chân chính tuyệt vọng là khi người đàn ông kia vì phát triển sự nghiệp của mình, trực tiếp bán bà, bán cho Tiết Gia Hòa.

Năm ấy, người đàn ông kia nói với Lâm Nghề, "Cô cũng đừng trách tôi, đàn ông là như vậy, đều hi vọng sự nghiệp của mình phát triển, tất cả mọi người như nhau thôi."

Đúng vậy, đàn ông đều giống nhau, vậy thì đòi hỏi cái gì chứ ? Lâm Nghề đi theo Tiết Gia Hòa, đối với Tiết Gia Hòa cũng chăm sóc hơn, khi rời đi cũng sẽ không có bất kỳ nhớ nhung gì, bình thường đánh mặt chườm sau đó đi spa, cuộc sống thuận buồm xuôi gió, khi không có hi vọng đối với bất cứ thứ gì thì cuộc sống cũng rất đơn giản.

Bạn đang đọc truyện *Đẹp Nhất Chính Là Yêu Em* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12

Lần này An Diệc Thành thật sự tức giận, tức giận rõ ràng hiện lên trong ánh mắt. Trình Vũ Phi nhếch môi không nói gì, cô sợ một khi mở miệng An Diệc Thành sẽ trực tiếp đặt mình xuống ven đường rồi lái xe rời đi luôn. Có lẽ, chuyện xảy ra hôm nay quả thật làm cho Trình Vũ Phi không thoải mái, còn chuyện gì nữa thì phải đợi đến khi sắc mặt An Diệc Thành thay đổi rồi nói tiếp.

Cô nói mình rời đi mà An Diệc Thành lại phản ứng lớn như vậy. Có lẽ, nguyên nhân không phải tại hai chữ “rời đi” mà là bởi vì do chính cô nói ra. Đàn ông mà không thích đàn bà nữa thì cũng phải do chính đàn ông đuổi đi, không cho phép đàn bà chủ động rời đi. Tuy kết quả không khác nhau nhưng ý tứ lại kém hơn rất nhiều. Cô không khỏi suy nghĩ có lẽ An Diệc Thành tức giận vì nguyên nhân này.

Còn là chuyện kia, là về ngôi biệt thự.

Đối với sắc mặt rõ ràng không tốt của An Diệc Thành, Trình Vũ Phi phải thừa nhận mình cũng không có tâm trạng tốt. Đúng ra cô có thể lấy thân phận hiện tại làm nũng để anh thay đổi sắc mặt lạnh lùng nhưng ngay cả bản thân mình cô cũng không tự an ủi được. Trình Vũ Phi tự nhận mình không phải là người tốt hoàn toàn, nhưng cũng không phải người trong bụng đầy ý nghĩ xấu. Gặp được chuyện như vậy, tất cả các đồng nghiệp đều có thành kiến, cô không có biện pháp nhẹ nhàng giải thích rằng nguyên nhân là chồng cô ta không thích cô ta. Chạy đến tìm mình, đối phương lại tức giận. Cũng không nên làm rối loạn sinh hoạt của cô, cô không phải thánh nhân, hiện tại chỉ có thể suy xét tại sao để mình lâm vào cảnh ngộ gay go này.

Xe dừng, cô cho là anh sẽ trực tiếp xuống xe, giống như lúc trước ném cô xuống. Nhưng một cú điện thoại vang lên đúng lúc có lẽ đã cắt ngang sự tính toán của anh. Không thể tiếp tục ngồi trên xe mà cũng không thể trực tiếp xuống xe, điều này khiến cô cả người không thoải mái. Một giây sau, về mặt âm trầm của An Diệc Thành hiện lên nét dịu dàng, giống như một làn gió xuân thổi qua, băng tuyết trên mặt trong nháy mắt hoà tan. Điều này khiến cô rất tò mò, rốt cục điện thoại của ai mà có ảnh hưởng lớn như vậy?

Cố tình nghe anh nói chuyện cũng không nghe ra điều gì, câu trả lời của anh chỉ vền vền có một âm tiết “Ừ”.

An Diệc Thành để điện thoại di động xuống, tâm trạng xấu lúc trước đã không còn. Trình Vũ Phi âm thầm thở ra một hơi, tâm tình của anh cũng không quá tồi nên khi đối xử với cô cũng không quá đáng giận, hạnh phúc kéo dài, sẽ giành được không ít ưu việt.

Thật ra cũng là cô suy nghĩ nhiều.

Ở trên giường An Diệc Thành không có bá đạo nhưng anh cố tình dịu dàng mà tấn công. Ánh mắt trần trụi nhìn cô, phải buộc cô kêu lên những lời khiến người khác nghe được đỏ mặt tím tai nếu không thì anh cũng không cố ý hành hạ mà càng thêm dịu dàng...

Trình Vũ Phi ngủ được một đêm cực kỳ yên ổn. Thậm chí khi làm chuyện nam nữ, vào giây phút cuối cùng, cô thân mật ôm chặt người đàn ông này để thân thể tỉnh lại từng tế bào. Nhiệt tình, nóng bỏng hòa quyện vào cảm xúc so với trước kia còn kịch liệt hơn. Động tác giống như những đôi tình nhân thực sự khiến cho thân thể họ hoà vào làm một, chỉ có lẫn nhau.

Phụ nữ có trí nhớ tốt sẽ thiệt thòi, bởi vì tỷ lệ gặp được một người đàn ông có trí tốt giống mình vô cùng thấp. Mà cô cũng chẳng có cách nào thay đổi, trí nhớ của cô từ trước đến giờ vốn rất tốt.

Chỉ là lẽ ra nên chọn khoa báo chí mà cô lại quyết định sai lầm chọn khoa tự nhiên.

Một năm nào đó bầu trời rất xanh, giống như được khảm thủy tinh lên, không chút vết bẩn, giống như tâm hồn của một thiếu nữ không có nửa điểm trần tục cùng các thứ trang hoàng.

Trình Vũ Phi nhớ mình và mọi người ngồi ở trong hội trường, buổi lễ tựu trường cũng giống như hồi tiểu học cũng có tiếng trống, tiếng reo hò không dứt hướng về sân khấu, đầu đầu cũng vui vẻ, rộn ràng. Trên bục có người nói sục sôi, phía dưới hừng hực lửa nóng nói chuyện.

“Này này này, nghe nói người thi đạt điểm cao nhất đang học trường chúng ta...”

“Người ta ghi danh trường chúng ta, nhưng nghe nói hiệu trưởng trường A đến mời mà anh ta không đồng ý.” Bây giờ các trường cạnh tranh gay gắt, không ít hạt giống tốt ngay trong thời điểm đầu bị trường chuyên cấp ba nhìn trúng thoả thuận với cha mẹ cho dù kết quả thi hết cấp có tốt xấu ra sao thì cũng đến chỗ bọn họ học. Những thứ này tuy tốt nhưng vẫn khiến người ta tặc lưỡi tiếc rẻ khi hạt giống tốt đạt điểm tuyệt đối.

“Cái này cũng là do hiệu trưởng trường chúng ta đi mời, miễn toàn bộ học phí ba năm...”

“Nhưng mà nghe nói anh ta là người con có hiếu, trong nhà có mẹ nên chọn học gần nhà...”

...

Trình Vũ Phi bỏ qua không khí vui vẻ, một mình một kiểu cúi người xuống chơi trò chơi đơn giản trên điện thoại. Tuy bị Tiết Giai Nhu châm chọc nhiều lần nhưng cô vẫn thích chơi loại trò chơi không tốn chi số thông minh này. Nói oai ra là thông minh để dùng trong học tập còn bình thường không cần lãng phí.

Khi cô ngẩng đầu lên nhìn về khán đài thì nhìn thấy anh. Lúc ấy anh không anh tuấn, lịch sự, tao nhã, thân hình cũng chẳng cường tráng mà còn có phần vắn nhả giống thiếu nữ. Đập vào mắt cô là một tấm áo trắng tinh. Điều khiến cho cô nghĩ đầu tiên là anh dùng bột giặt hãng nào mà có thể khiến áo trắng như vậy?

Trang phục của cô tuy giặt rất sạch rồi cũng không tới nổi trắng như vậy. Cô vẫn đi theo bóng áo trắng kia giống như nghiện. Nhưng mà trên một tạp chí không phải cũng nói thích chính là một loại nghiện, khi ta đã phát hiện bị nghiện thì ta đã vào tình trạng không thể cai được rồi.

Ở trong phòng ăn, cô luôn có thể nhìn ra bóng áo trắng ấy. Coi như cô không có theo bản năng đi tìm nhưng khi nhìn lại tầm mắt lại đặt ở trên người anh.

Trong giờ thể dục, cô cũng luôn luôn dõi theo bóng áo trắng. Nhìn anh bị bạn cùng lớp mời thật lâu mới đồng ý đi chơi bóng rổ. Cô ngoan ngoãn ngồi nhìn, mà anh cũng không làm một nam sinh quá nổi bật. Hai bên sân bóng đều có một đám nữ sinh, nam sinh phần lớn đều ngẩng cao đầu đánh bóng, gắng hết sức ném bóng vào rổ. Nhưng anh lại không như vậy...

Lúc nghỉ giải lao mười phút, cô cũng rất niềm nở. Lớp cô đang học được phân lớp theo thành tích thi đầu vào, trường học xếp lớp cô cách nhà vệ sinh không xa. Hơn nữa cả một tầng đều phải từ bên ngoài hành lang đi qua, cô chỉ cần nhìn chăm chăm vào một cánh cửa sổ nào đấy thì trong một ngày có thể nhìn thấy anh mấy lần.

Cô tưởng tượng bản thân mình như nổi điên. Thích anh? Thích anh vì cái gì?

Khi đó các nữ sinh khác cũng để ý tới anh. Nghe nói nữ sinh thích anh nhiều vô số, rất nhiều người tặng quà cho anh. Tất cả anh đều từ chối, không chấp nhận bất cứ ai kể cả người tốt tính. Cô nghe mấy lời đồn đại này vui mà cũng không vui. Vui vì anh không phải là người tùy tiện, không vui vì sao anh lại khó gần như vậy?

Cho đến lúc theo bóng áo trắng kia tới nghiện mà cũng không biết.

Năm lớp 11 trường học chia ban. Trình Vũ Phi do dự thật lâu vẫn buông tha môn Ngữ văn mà cô am hiểu. Bởi vì lớp chuyên Văn và lớp tự nhiên không được học ở cùng tầng. May sao vận khí của cô tốt, khi ấy việc thi sát giáo dục đối với khối lớp được làm hết sức nghiêm khắc, nghiêm cấm trường học theo kết quả học tập mà phân ban, thậm chí còn phái người đến tận trường học giám sát. Cứ như vậy cô học cùng một lớp với An Diệc Thành.

Khi Trình Vũ Phi mở mắt, An Diệc thành vẫn ngủ bên cạnh. Không hiểu sao cô đột nhiên muốn khóc, không phải vì đau lòng, càng không phải khổ sở, dĩ nhiên cũng phải vì vui vô cùng mà khóc. Cô đã từng có mơ ước lớn nhất chính là cùng người đàn ông này ở chung một chỗ, cùng anh sinh con, nuôi con, thậm chí là đứa con luôn luôn nghe lời hiểu chuyện như cô cũng vì anh mà cùng cha mẹ cãi vã. Anh thật ra không làm gì cho cô nhưng tên anh lại theo cô cả tuổi thanh xuân.

Cô nghĩ mình vì một bài vật lý thế nào cũng không làm ra được, lại không giám ngồi ngay trước mặt bạn học khóc đành nằm gục xuống lặng lẽ rơi nước mắt. Sau đó viết trong sách luyện tập vật lý như điền một tên người như thể khắc vào trong lòng.

Cô vẫn luôn luôn hiểu một đạo lý, anh không yêu cầu cô làm cho anh điều gì, tất cả đều là do cô can tâm tình nguyện. Vì vậy anh có đáp lại hay không đều không liên quan. Nguyên nhân chính là cô cùng cô có một tình yêu mà tên gọi là tình đơn phương.

Trình Vũ Phi cười không ra tiếng.

Ở cách vách nhà cô có một đôi vợ chồng cùng một cô con gái nhỏ, cô bé rất đáng yêu. Có một lần mẹ bé nói cho bé trên ti vi rất nhiều thứ đều là do máy vi tính chế tác. Kể như có lần bé rất yêu thích một hồ ly cũng là do máy vi tính chế tác trong quá trình hậu kỳ. Bé liền kéo tay mẹ hỏi “Mẹ, cái đó cũng là do máy vi tính chế tác có đúng không?”

Mẹ bé cũng tò mò, nhìn một lát thấy cảnh nam nữ chính đi đến cạnh giường, thật ra là giống với việc tắt đèn đi ngủ, cùng lắm nhiều hơn chỉ là một cái hôn mà thôi. Mẹ bé có chút kinh ngạc, hỏi tại sao.

Bé nhìn mẹ “Bởi vì bọn họ đang làm chuyện vợ chồng mới có thể làm.”

Chuyện vợ chồng mới có thể làm. . . . .Trình Vũ Phi ngày đó được mời đi ăn cơm, cô không ngờ sẽ vì cô bé mà lại được học thêm chút chuyện. Trình Vũ Phi không cách nào nói ra được trên xã hội hiện nay chuyện này đã sớm biến thành chuyện không phải chỉ vợ chồng mới có thể làm. Trong lòng sao lại khó chịu như vậy, người khác chỉ cảm thấy không thể tưởng tượng nổi trẻ con sao mà trưởng thành sớm vậy, còn cô thì lại cảm thấy như thương tiếc chuyện không hề thuần túy kia.

Cô hít vào một hơi thật dài, không tiếng động mà khóc. . . .

Bạn đang đọc truyện *Đẹp Nhất Chính Là Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Khi tôi yêu anh (hai)

Từ Triệu Luân ôm Tiểu Nhân Nhân đi tới đến phòng khám bệnh gần đó, Tiểu Nhân Nhân ôm ba ba, về mặt ủy khuất, mẹ lại không quan tâm bé, càng nghĩ càng tủi thân, mẹ thật không tốt, mẹ trứng thối.

"Còn đau không?" Từ Triệu Luân ân cần hỏi con gái, lấy tay lau nước mắt còn đọng trên khóe mắt bé.

Nhân Nhân lắc đầu, "Không đau."

Từ Triệu Luân đặt Nhân Nhân xuống, để cho bé ngồi trên chiếc ghế nhỏ, còn anh ngồi xổm xuống bên cạnh bé, nhìn con gái mình đang uất ức, "Về sau đừng làm những chuyện này, biết không?"

Anh vừa nói như vậy, Nhân Nhân cảm thấy mình ủy khuất hơn, nước mắt lại chảy ra, cũng không gạt đầu, ngược mắt nhìn ba mình.

"Làm sai chuyện còn không biết xấu hổ ngồi khóc" Triệu Luân lắc đầu "Về sau không được làm mẹ tức giận, biết không?"

Lúc này Từ Nhân Nhân khóc òa lên, "Mẹ không phải người mẹ tốt, đối với con không tốt chút nào. . . . .Mẹ xấu xa, mẹ nghi ngờ, đáng ghét."

Từ Triệu Luân thở dài, cầm lấy khăn giấy lau nước mắt nước mũi trên mặt con gái "Ừ, mẹ không tốt, vậy đôi mẹ khác được không?"

Nhân Nhân lần này một mực lắc đầu, "Không cần."

Từ Triệu Luân nở nụ cười, chăm chú nhìn con gái của mình, "Nhân Nhân, con phải hiểu một điều, con muốn làm việc gì thì có thể nói với ba mẹ, nhưng con không thể tự đi làm mấy việc này, như việc cắt tóc tất cả quần áo của di Bạch, đây là lỗi của con. . . . .Nếu như con không thích di Bạch, con có thể nói cho ba, mà không phải đi làm chuyện như vậy."

Nhân Nhân hít hít cái mũi nhỏ, bĩu môi, không muốn nói chuyện.

Từ Triệu Luân cực kỳ bất đắc dĩ, ôm lấy con gái, lúc này mới đi đến phòng bệnh. Một lúc lâu sau Nhân Nhân mới dùng hai tay ôm lấy cổ ba, nhẹ nhàng hỏi, "Nếu như con muốn ba với di Bạch không kết hôn, ba sẽ không kết hôn sao?"

"Con không thử một chút làm sao biết?"

"Vậy ba với di Bạch đừng kết hôn."

Từ Triệu Luân vỗ vỗ lưng con "Ừ."

Mẹ Từ vẫn luôn không thích Tiết Giai Nhu, thấy cuối cùng con trai cũng quyết định ly hôn với Tiết Giai Nhu, liền trăm phương ngàn kế tác hợp anh với Bạch Hiểu Đình. Hôm nay vốn là bữa tiệc đính hôn, kết quả con trai của bà chỉ vì một cú điện thoại, nói hủy bỏ liền hủy bỏ. Lúc này Từ lão phu nhân vẫn còn tức giận, thấy Từ Triệu Luân ôm Nhân Nhân lại đây, nhưng vẫn như cũ không để ý tới.

Nhân Nhân trượt xuống từ trên người Từ Triệu Luân, nhảy nhót chạy tới bên bà nội "Bà nội, Nhân Nhân rất nhớ người."

Nhân Nhân cười đến rụng răng, làm nũng với bà nội, khuôn mặt Từ lão phu nhân cũng không kìm được nhu hòa, lập tức ôm Nhân Nhân lên. Mặc dù bà không hài lòng với Tiết Giai Nhu, nhưng cũng phải thừa nhận, người phụ nữ kia tướng mạo không tệ, sinh ra đứa bé tinh nghịch đáng yêu, khiến người ta không thể chán ghét được, chỉ là điều này không làm ảnh hưởng đến cái nhìn của Từ lão phu nhân đối với con dâu.

Kể ra cũng không phải Từ lão phu nhân cố ý làm khó người khác, mà là con dâu không thảo. Ban đầu Từ gia và Tiết gia có hợp tác, nên muốn dựa vào kết thân để quan hệ hai nhà khăng khít hơn. Quả thực Từ lão phu nhân đã mất một phen công sức, trong số con gái nhà họ Tiết chọn được Tiết Tĩnh Nhu, bà rất hài lòng về cô gái kia, học thức nhân phẩm đều không có gì phải nói. Hơn nữa tính tình Tiết Tĩnh Nhu khiến cho lão phu nhân rất hài lòng, có một nàng con dâu như vậy bà nằm mơ cũng có thể cũng có thể mỉm cười.

Ai biết, một người con dâu như vậy... , con vịt đã nấu chín lại có thể bay mất.

Đã nói con trai bà đính hôn với Tiết Tĩnh Nhu nhưng ngày hôm sau lại trở thành con gái út Tiết gia Tiết Giai Nhu, khiến lão phu nhân tức giận không thôi. Nhưng khi bà hỏi con trai, Từ Triệu Luân lại nói với bà là do anh uống say, phạm sai lầm, anh nên kiểm điểm lại mình. Con trai cũng đã nói như vậy, bà làm mẹ cũng không tiện nói gì. Mà bên phía Tiết gia cũng không sao cả, chỉ cần là con gái Tiết gia là được.

Lão phu nhân không hài lòng với cách ở chung của con trai với con dâu, sau khi cưới, phát hiện con dâu hoàn toàn không để ý đến con trai mình, không có một chút ý thức làm một người vợ đúng nghĩa, lúc này mới thực sự bất mãn.

Mãi cho đến gần đây bà phát hiện con trai và con dâu hình như đã ra ở riêng đúng như truyền thông đưa tin, lúc này mới gọi con trai trở về, một người phụ nữ như vậy, thì dứt khoát ly hôn đi. Bây giờ Tiết gia không còn giống như mấy năm trước nữa, hiện tại ly hôn cũng không có vấn đề gì. Bà cho là con trai sẽ phản đối, nhưng không ngờ anh lại gật đầu đồng ý.

Từ lão phu nhân ôm lấy cháu gái "Ngoan, bà nội cũng nhớ Nhân Nhân."

Nhân Nhân vui trong ngực bà nội cười khanh khách, Từ lão phu nhân cũng cười với bé, đột nhiên thấy tay Nhân Nhân bị thương "Đã có chuyện gì thế này?"

"Đó là do cái di xấu xa lắm... di xấu xa, còn muốn gả cho ba." Giương mặt Nhân Nhân vô cùng căm phẫn.

Từ lão phu nhân không khỏi nhìn về phía con trai mình, Từ Triệu Luân liếc mắt nhìn Nhân Nhân "Ừ." Con gái đã nói vậy thì cứ coi là như thế đi.

Từ lão phu nhân nói không ra được cảm giác của mình là như thế nào, bà rất hài lòng Bạch Hiểu Đình, tính khí tương mạo đều không tệ, gia thế cũng tương đối, thế nhưng làm tổn thương cháu gái của bà thì không thể tha thứ, xem ra đây mới là nguyên nhân Triệu Luân hủy bỏ lễ đính hôn, lập tức bà không nói gì về lễ đính hôn đó nữa.

Từ Triệu Luân trở lại phòng của mình, không khỏi nhẹ nhàng thở dài. Từ gia cùng Tiết gia kết thân, anh cũng không có cảm giác gì, từ nhỏ anh đã được cha bồi dưỡng làm người nối nghiệp, anh biết cả đời mình sẽ ở trên thương trường mà tranh đấu, vì vậy việc gì cũng phải gắn liền với lợi ích, anh chưa từng coi trọng tình yêu nam nữ, anh luôn mang một ý niệm những người nặng về nam nữ tình trường đều là hạng người vô dụng.

Vì vậy mẹ chọn cho anh một người vợ anh cũng không có cảm giác gì, dù sao chỉ cần một người phụ nữ, tính tình tốt một chút, không gây sự, đã là không tệ rồi, anh sẽ không dành nhiều tâm tư cho gia đình lắm, cho nên người phụ nữ này tốt nhất đừng làm âm ỉ. Anh gặp qua Tiết Tĩnh Nhu, bình tĩnh mà xem xét hay lấy ánh mắt của đàn ông ra mà nói thì cô rất tốt, hẳn là trong suy nghĩ của đại đa số đàn ông sẽ chọn người vợ như vậy.

Vì vậy anh cũng đồng ý.

Nhưng ngay bữa tiệc độc thân bạn bè tổ chức cho anh lại xảy ra việc ngoài ý muốn. Ở thành phố này, đính hôn mang một ý nghĩa phi phạm, đó là đại biểu cho sự hứa hẹn, không giống bình thường. Anh cũng chỉ là không muốn từ chối ý tốt của bạn bè, hưởng chi một lần mọi người tụ họp, cũng không có gì xấu. Đám bạn bè không có ý tốt cứ chúc rượu anh không ngừng.

Anh uống đến ba phần say, liền lấy cớ đi toilet, trên thực tế là đi ra ngoài hóng gió một chút.

Ngày đó trăng rất tròn lại sáng, ánh sáng bạc trải đầy đất, anh đi đến phía bên kia ban công. Không ngờ nơi đó đã bị người chiếm lĩnh, là một người con gái, một người con gái rất xinh đẹp. Từ Triệu Luân đứng tại chỗ, nghĩ tới người phụ nữ này có mục đích. Cô biểu hiện... rất rõ ràng, xoay người nhìn đến anh, cười với anh, không che giấu mục đích của mình chút nào.

Cô e sợ như vậy lại khiến anh có chút hứng thú, ít nhất có vẻ tốt hơn so với sự nũng nịu ngại ngùng bên ngoài, anh nghĩ như vậy liền đi tới, "Đang chờ người?"

Trên tay cô bưng một ly rượu, "Ừ, chờ anh."

Mỹ nhân như rượu, từng giây từng phút khiến người ta say mê. Dù là thời gian qua đi thật lâu, anh cũng không nguyện ý thừa nhận, anh đã bị cô mê hoặc, anh không say, không thể trách rượu kia gây chuyện, nếu muốn trách thì chỉ trách cô chính là rượu làm anh say.

Anh đã quên ngày đó bọn họ cùng hàn huyên những gì, chỉ nhớ rõ cô khỏa thân, biểu hiện rõ ràng cô cảm thấy hứng thú với anh, anh chính là mục đích của cô hôm nay, động tác hành động của cô thật vụng về, nhưng anh lại vẫn mắc câu. Anh thật không nguyện ý thừa nhận, mình cũng như những người đàn ông khác, bị một người phụ nữ xinh đẹp câu hồn, thật không nguyện ý thừa nhận chính anh cũng là một gã đàn ông tầm thường đến mức tận cùng.

Nhưng anh không cách nào phủ nhận, khi anh rong ruổi trên cơ thể cô thì cả thể xác và tinh thần như tiến vào Thiên đường, đặc biệt khi cô trong lúc cao trào, càng làm cho anh nhiệt huyết dâng cao, anh tự nói với mình, đây chính là người phụ nữ của anh.

Sáng sớm ngày hôm sau, tỉnh lại, cô nằm ở trên người anh, hai tay ôm lấy cổ của anh, "Yêu thích em sao?" Cũng không đợi anh trả lời, "anh lấy em có được không?"

Cứ như vậy vì một câu nói, anh vốn nên cưới Tiết Tĩnh Nhu, lại cưới Tiết Giai Nhu, hơn nữa bằng tốc độ nhanh nhất trực tiếp kết hôn.

Nếu như câu chuyện vẫn cứ phát triển như vậy, cũng coi là có một nửa tình ý lâu dần sẽ thành thân thuộc. Anh không có quá nhiều yêu cầu với người vợ

của mình, chỉ cần đừng làm âm ỉ là tốt rồi, anh thầm nghĩ khi mình về nhà, có kiểu thê đang đợi mình. Anh căn bản không hề để ý đến chuyện tình yêu.

Anh luôn luôn nghĩ, đến tốt cùng cũng là mình đối với cô ấy tốt như vậy, còn cô cái gì cũng không bằng lòng cho.

Cô thông minh cỡ nào, lúc nào cô cũng lựa chọn con đường dễ dàng nhất, cô biết mẹ anh không thích cô, vì vậy nhanh chóng mang thai, sau đó sinh một đứa bé, mẹ của anh nhắm một con mắt mở một con mắt với cô. Mà nhà bên kia, cô không bị mọi người thúc giục nữa rồi.

Anh không nghĩ tới cái gọi là tình yêu, nhưng tại sao khi phát hiện cô yêu người khác, anh lại khó chịu như vậy.

Nếu như anh không biết vợ mình có người trong lòng, nếu như cô không thành thật như vậy, có thể mọi thứ sẽ không thay đổi? Khi anh hỏi thì cô liền buột miệng nói ra.

Tiết Giai Nhu yêu Mạnh Thành, nói đúng ra người kia là anh rể cô. Khi Tiết Giai Nhu yêu Mạnh Thành, Mạnh Thành lại yêu Tiết Tĩnh Nhu. Tiết Giai Nhu là hạng người gì, không phải là cô không tận dụng cơ hội, dù Mạnh Thành đã trở thành bạn trai Tiết Tĩnh Nhu. Nhưng Mạnh Thành đã ngay trước mặt Tiết Giai Nhu nói rõ anh đòi này không cưới ai ngoài Tiết Tĩnh Nhu.

Tiết Giai Nhu vĩnh viễn nhớ lời của mình đã nói khi đó: Mạnh Thành, anh nên cảm thấy khổ sở vì đòi này bỏ lỡ tôi... Mất đi tôi là tổn thất của anh.

Lời nói dù hoa mỹ nữa thì như thế nào. Con gái nhà họ Tiết vĩnh viễn chỉ có tác dụng để củng cố Tiết gia, Mạnh Thành thanh bạch như vậy, Tiết gia nhìn churóng mắt, cái gì năng lực, cái gì tiềm lực trong tương lai, tất cả những thứ đó thật buồn cười. Hơn nữa lúc ấy Tiết Tĩnh Nhu cãi vã với Mạnh Thành, sau đó chia tay, tình yêu của hai người chân chính đi đến tuyệt lộ, nếu như Tiết Tĩnh Nhu thật sự gả cho Từ Triệu Luân, thì bọn họ không còn khả năng trở về với nhau nữa.

Tiết Giai Nhu tự nhận mình là một người ích kỷ, vì vậy cô quyến rũ cái người sắp trở thành anh rể của mình, hơn nữa còn thành công đem anh biến thành chồng của mình.

Làm tất cả mọi người mắng cô bỉ ổi, đê tiện, chỉ có Tiết Tĩnh Nhu nhìn cô, nói với cô, "Cám ơn."

Tiết Giai Nhu làm ra chuyện như vậy, ở Tiết gia cuộc sống cũng không thoải mái. Mẹ của Tiết Tĩnh Nhu từng đứng trước mặt Tiết Giai Nhu mắng cô là hồ ly tinh, ngay cả người đàn ông của chị mình cũng quyến rũ. Dĩ nhiên Lâm Nghê cũng không phải ngồi không, chỉ trả lại một câu, "Tự mình không quản được người đàn ông của mình, quan hệ gì đến người khác?"

Tiết gia không quan tâm những chuyện đó, bất kể là đứa con gái nào, chỉ cần có thể kết thân với Từ gia, tất cả đều dễ nói chuyện.

Cứ như vậy, Tiết Giai Nhu gả cho Từ Triệu Luân.

Từ Triệu Luân thường nghĩ, tại sao cô có thể thành thật như vậy, tại sao có thể ở trước mặt mình thừa nhận, cô và anh ở chung với nhau là vì thành toàn cho người cô yêu?

Bạn đang đọc truyện *Đẹp Nhất Chính Là Yêu Em* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 14

Ngày hôm sau Trình Vũ Phi trở lại công ty đã thấy mấy đồng nghiệp đang xúm lại nói gì đó, sau khi thấy Trình Vũ Phi bước đến thì đồng loạt tản ra, cùng lấy ánh mắt đầy thâm ý mà nhìn cô, dần dần, ánh mắt mang theo sự khinh bỉ. Cô làm như không nhìn thấy, ngồi vào vị trí của mình, chú tâm vào bản báo cáo ngày hôm qua vẫn chưa hoàn thành, mà vài người đồng nghiệp thường ngày có quan hệ khá tốt với cô “Chào” một tiếng, hình như cũng phát hiện bầu không khí trở nên tế nhị.

Có người không quan tâm mở miệng, “Người khác thế nào tôi không biết nhưng tôi ghét nhất chính là loại nữ nhân ghê tởm chuyên đi phá hoại gia đình người khác.”

Bàn tay đang đặt trên bàn phím của Trình Vũ Phi cứng lại, trong lòng hơi mất mát nhưng nhanh chóng hồi phục lại bình thường. Điều nói ở cô đại sốg không bằng chết, chút tiếng xấu cũng có thể khiến người ta tự sát, bởi chỉ như vậy mới có thể chứng minh sự trong sạch của bản thân. Lời nói là thanh đao sắc, hơn nữa, nó có thể vô hình mà giết chết người ta. Đối lại hiện đại/ bây giờ, thật ra cũng như vậy, chẳng qua những lời nói đó chuyển từ vũ khí giết người sắc bén sang mềm dẻo hơn mà thôi.

Khổ sở sao? Trình Vũ Phi tự hỏi chính mình, đương nhiên đáp án là không, cô đều đã trải qua tất cả những gì gọi là thống khổ nhất, từ mối tình đầu tan vỡ đến gia đình phá sản, nếu cô dễ dàng bị đánh bại như vậy, cô đã sớm đầu hàng số phận từ lâu rồi. Huống chi những kẻ nói xấu sau lưng cô, có mấy người thực sự là người tốt? Cô làm việc ở công ty này lâu như vậy, lại chuẩn bị tăng lương, sao có thể vì những chuyện này ảnh hưởng tới công việc.

Buổi trưa, những người thường cùng Trình Vũ Phi dùng cơm do dự thật lâu vẫn không bước tới gọi cô cùng đi. Trình Vũ Phi cảm thấy trong lòng có chút lạnh lẽo, cũng không phải thực sự bị tổn thương, chỉ là hơi cảm thán, mối quan hệ giữa đồng nghiệp có lúc mỏng manh như giấy.

Trình Vũ Phi một mình đi ăn cơm bọc lá sen, có điều đầu bếp hôm nay nấu hơi quá tay, khiến cô ăn cơm không được thoải mái, mà không thoải mái hơn chính là lúc cô trở về công ty, vừa khéo đứng ở cửa phòng rửa tay nghe thấy có người đang bàn luận về cô.

“Không biết lúc trước ai nói vừa nhìn Trình Vũ Phi đã biết là người hiền lành lương thiện chứ? Tôi vừa nhìn đã biết ngay cô ta chính là loại người không đơn giản, cũng từng đó tuổi rồi, vậy mà không hề vội vàng tìm bạn trai, không cần nói nguyên nhân cũng biết... Nhưng lần này vợ người ta cũng đã tìm tới cửa, thật là mất mặt.”

“Nếu ngày hôm qua không có người tìm đến tận cửa, có ai nghĩ cô ta là người như vậy chứ? Chẳng trách mỗi lần chúng ta rủ cô ta ra ngoài cô ta đều cự tuyệt...”

“Có khi nào là hiểu lầm không, tôi vẫn cảm thấy cô ấy không giống loại người như vậy.”

“Chẳng lẽ làm người thứ ba lại còn viết chữ lên mặt ư?”

.....

Trình Vũ Phi yên lặng lắng nghe, sau đó xoay người rời đi, cô không cần thiết phải để ý những điều đó, càng không cần thiết phải giải thích, con người sẽ chỉ nguyện ý tin tưởng thứ bọn họ cho là thật, còn về phần chân tướng thật sự sẽ không có ai quan tâm đến, dù sao người bị hại cũng đâu phải bọn họ. Nếu cố tình giải thích, không chừng bọn họ sẽ nói Tại sao lại chỉ có mình cô bị kéo vào chuyện này mà không phải ai khác, tất yếu chính là do nhân phẩm của cô có vấn đề.

Việc khiến người ta vô cùng không thoải mái là trước khi tan sở, quản lý mở một cuộc họp nhỏ, lúc kết thúc, giống như vô ý mà nói, tinh thần của công ty là đoàn kết hướng về phía trước, nghiêm cấm hành vi lan truyền tin đồn bôi nhọ nhân viên khác.

*****

Trình Vũ Phi cảm thấy mình là người theo chủ nghĩa AQ (lạc quan – Lấy từ cuốn tiểu thuyết “AQ chính truyện” của nhà văn Lỗ Tấn), tự an ủi mình, cô không làm việc then với lương tâm của mình thì ngại người khác nghĩ thế nào, bọn họ cũng chẳng phải người thân của cô, dù có nghĩ xấu về cô như thế nào thì cũng liên quan gì đến cô đâu. Cô mang suy nghĩ này trở về biệt thự của An Diệc Thành. Khi Trình Vũ Phi trở về, An Diệc Thành vẫn chưa về, cô nghĩ đến phản ứng hôm qua của anh, hình như anh rất tức giận, nếu như cô đắc tội anh, đó cũng không phải là việc tốt, nhưng làm thế nào để cứu vãn, Trình Vũ Phi nghĩ mãi cũng không ra.

Trong thời gian ngồi đợi An Diệc Thành trở về, Trình Vũ Phi đột nhiên thông suốt, cô gấp phải phiên toái lại trút giận lên người An Diệc Thành, đây là chỗ sai của cô, không có lý gì anh phải chịu sự oán giận của cô.

Trình Vũ Phi mơ hồ ngồi nghĩ tới chuyện xảy ra ngày hôm qua, cô đề xuất với An Diệc Thành về thời hạn của quan hệ giữa hai người, vì vậy anh tức giận, cho tới giờ cô vẫn không hiểu được tại sao anh lại tức giận, lại càng không biết anh đã ngồi giận chưa bởi buổi sáng khi cô thức dậy, anh đã sớm rời đi.

Trong phòng rất an tĩnh, hai đi giúp việc đều là người ít nói, dù thấy cô ngồi trên sofa lon ngán người một mình cũng không có ý định tiến lên bắt chuyện.

Cho đến khi nghe thấy tiếng động cơ xe, Trình Vũ Phi mới bỏ điều khiển ti vi trong tay xuống, xoay người bước ra cửa.

An Diệc Thành vừa dừng xe liền thấy cô đi ra, bước chân hơi lộn xộn, ánh mắt thấp thòm nhìn anh, mang theo mấy phần cẩn thận quan sát. An Diệc Thành cảm thấy buồn cười, chính cô cũng nhận ra hôm qua cô làm anh tức giận sao, nhưng bây giờ cô tính làm gì?

Anh đi qua cô, phát hiện sắc mặt cô không tốt lắm. Cô chu môi, muốn nói gì đó, nhưng vẫn không lên tiếng, chỉ im lặng theo anh vào nhà.

Anh vừa về, đi giúp việc lập tức vội vàng bắt đầu nấu cơm, mà anh thì trực tiếp bước lên thư phòng trên lầu hai.

Mãi cho đến lúc ăn cơm, Trình Vũ Phi mới lại thấy An Diệc Thành, vẻ mặt bình thản làm cô không đoán ra được cảm xúc hiện tại của anh. Mà điều chính cô không phát hiện ra là, sắc mặt cô khó coi hơn nhiều.

An Diệc Thành dùng cơm xong, cầm khăn giấy lau tay, cuối cùng mới nói, “Nếu không hài lòng với công việc hiện tại, có thể từ chức.”

Trình Vũ Phi khẽ nhủ mày, anh bình tĩnh nói ra mấy lời này khiến cô quan sát anh một lúc lâu, anh có ý gì? Anh biết chuyện cô ở công ty? Biết cô vì những chuyện đó mà cảm thấy khó chịu?

Cô có thể xác định dường như tâm trạng anh đang không tệ, vì vậy nhẹ nhàng đáp lại, “Anh muốn nuôi tôi sao?”

Anh nhìn cô, trên khuôn mặt lại mang ý cười, “Điều này cũng không hẳn là không thể.”

Cô sững sốt hai giây, lại nghe anh nói, “Ít nhất trở thành người chu cấp cho cô, không đến nỗi sẽ bị cô mặt nặng mày nhẹ.”

Lời này khiến Trình Vũ Phi hơi lúng túng, ngay sau đó lại cảm thấy anh nói không đúng, phải là cô luôn phải nhìn sắc mặt anh mới đúng.

Cô đang chuẩn bị phản bác, điện thoại di động của anh lại vang lên.

Cũng không biết có phải cô suy nghĩ nhiều hay không, nhưng cô cảm thấy, lúc anh cầm điện thoại di động lên sau khi nhìn hàng chữ trên điện thoại, dùng ánh mắt tế nhị nhìn cô, lúc này mới bước ra ngoài nghe điện thoại. Anh đi tới cửa, nhấn trả lời, Trình Vũ Phi không nghe rõ giọng nói của anh nhưng có thể cảm nhận được, rất dịu dàng, kỳ thật giọng nói của anh không tính là dịu dàng, nhưng lại khiến người nghe biết anh muốn phân lưu tâm đến người đầu dây bên kia.

Là Hạ Tư Tư sao? Truyền thông nhiều lần đưa tin nói đó là cô gái xứng đôi nhất với An Diệc Thành.

Trình Vũ Phi không biết phải hình dung tâm tình của mình giờ phút này như thế nào, nghe nói có vài người đàn ông, luôn đối xử rất tốt với vợ mình nhưng vẫn ra ngoài tìm tình nhân, lòng cô khẽ chua xót, cô chưa từng nghĩ, cô và An Diệc Thành sẽ gặp lại nhau trong tình huống như thế, cũng như chưa bao giờ nghĩ đến, sẽ có một ngày cô lại ở trong thân phận lúng túng như vậy.

Trình Vũ Phi không muốn suy nghĩ lung tung, vì vậy bước vào phòng tắm.

Mở hỗn độn kia cứ quanh quẩn trong đầu Trình Vũ Phi mãi không ngừng, cô cảm thấy mình đã phạm phải một sai lầm rất nghiêm trọng, vì sao những năm gần đây lại không chịu ra ngoài hẹn hò? Nếu cô chịu yêu đương, em trai cô cũng sẽ không cho rằng cô vì anh mà làm vậy, Tiết Giai Nhu cũng sẽ không cho rằng cô vẫn si tình chưa dứt, có lẽ vận số cô may mắn còn có thể gặp được người tốt để kết hôn, những chuyện này cũng sẽ không xảy ra.

Vậy nên, kết quả ngày hôm nay chẳng phải là chính cô tự làm tự chịu ư.

*****

Thời điểm An Diệc Thành lên lầu, cô đã tắm xong, ngồi yên trên giường chờ anh, sau khi anh tắm xong, cô đặt cuốn sách trên tay xuống, đôi mắt nhìn anh không dời, anh cho là cô muốn nói gì, kết quả cô chỉ chủ động cởi quần áo cho anh.

Nam và nữ, nói trắng ra cũng chỉ có một ít chuyện, là bản năng, cũng là ham muốn.

Lần này Trình Vũ Phi biểu hiện hết sức thân nhiên, không nhấn nhá hay trì hoãn thời gian như trước kia, cô đã thông suốt, dù sao cũng phải chịu một lần, còn không bằng chết sớm siêu sinh sớm, hướng chi cũng không phải là chưa từng làm qua, nếu cứ tiếp tục như vậy, chính cô cũng cảm giác thấy mình làm kiêu.

Cuối cùng cũng xong, thậm chí Trình Vũ Phi có cảm giác thờ phào nhẹ nhõm.

An Diệc Thành thấy bộ dạng cô xem việc này là nhiệm vụ, mặc dù vừa rồi trong nháy mắt hiện vẻ sung sướng, bây giờ tâm tình lại trở nên không tốt, sắc mặt cũng lạnh lùng, hình như vô cùng không hài lòng biểu hiện của cô.

Tiếng thờ dóc của hai người còn chưa bình tĩnh, sắc mặt đã sớm không còn nửa điểm vui mừng như lúc này. Mồ hôi thấm ướt cơ thể anh, nhưng cũng không ảnh hưởng đến vẻ đẹp của nó, không vạm vỡ nhưng săn chắc. Khí chất của anh từ nhỏ nhả thời trẻ biến chuyển thành đàn ông thành thực, Trình Vũ Phi mỗi lần nhìn anh, không tự chủ được mà ghép anh với người thiếu niên trong trí nhớ lại một chỗ.

Cô nửa tựa vào trên người anh, lại nghĩ tới cú điện thoại lúc anh mới ăn xong, trong lòng đột nhiên lạnh lẽo.

"Lúc này anh nói chuyện điện thoại với người nào?" Suy nghĩ của cô, không ngờ lại thực sự nói ra, cô nhìn thấy ánh mắt anh sáng lên không hiểu nhưng sau đó rất nhanh đã khôi phục bình thường.

Anh nhướn mày, "Hừm?"

"Lúc anh nghe điện thoại, vẻ mặt vô cùng...Ừ, rất dịu dàng."

"Cho nên?"

Trình Vũ Phi cắn môi dưới, mãi không thể thốt nên lời. Cô cảm thấy thật khó chịu, nếu như anh thừa nhận thì phải làm sao đây? Nếu thực sự như vậy, sao cô có thể đối mặt với tình huống này, rằng cô đi theo người đàn ông đã có gia đình, cô phải đối mặt với chính mình như thế nào? Chẳng lẽ lại tự đi lừa mình dối người, chỉ cần không hỏi, cũng sẽ không liên quan gì đến lễ nghi đạo đức.

Nuốt nước miếng, Trình Vũ Phi vẫn hỏi, "Ừm... Là vợ của anh sao?"

Trong nháy mắt An Diệc Thành bén nhọn nhìn cô, sau đó khóe miệng khẽ vẽ lên một đường cong giễu cợt, anh đưa ngón tay của mình ra, nâng cằm của cô, "Hả? Đúng thì thế nào? Không phải cô đã gánh trên lưng tội danh quyến rũ đàn ông có vợ sao, lần nữa mang lấy cái danh này, cũng đâu phải việc gì lớn..."

Trình Vũ Phi không đẩy tay anh ra, nhưng nơi nào đó trong lòng, đau nhói.

Cô cảm thấy vào giờ khắc này, cô không còn có biện pháp lừa gạt mình nữa, cô nhớ anh, rất muốn rất muốn trở thành người yêu của anh... Hồi tưởng lại, tình cảm của cô vẫn như trước đây, khi cô mười bảy mười tám tuổi, dường như năm tháng chưa từng thay đổi.

Thiếu niên trong lòng cô, thật sự đã biến thành một người như vậy sao? Tâm hồn của cô dường như sụp đổ, cô chỉ cảm thấy mình toàn thân vô lực, những mong đợi của cô sụp đổ, sụp đổ hoàn toàn.

Anh còn muốn nói gì đó, lại thấy mắt cô đỏ lên, sau đó nước mắt yên lặng chảy xuống, anh đột nhiên cảm thấy hoảng hốt, vì vậy khẽ thở dài, lật người đè lên người cô, dùng môi hôn những giọt nước mắt của cô, "Không có, anh chưa từng kết hôn, cũng không có vợ..."

Anh nói chuyện lời này, cũng không nhận được tự phi nhỏ mình. An Diệc Thành, mày không phải rất hận cô ấy sao? Tại sao không thừa cơ hội này để hành hạ cô chứ?

Bạn đang đọc truyện *Đẹp Nhất Chính Là Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15

Cô nghe thấy lời của anh, một lúc lâu sau tinh thần mới hồi phục lại, khi nhìn sắc mặt anh, phát hiện sắc mặt anh không được tốt, cô muốn nhìn anh rõ ràng hơn, vươn tay lau nước mắt mình thì anh đã lật người sang bên kia. Cô không rõ ràng lắm, vì sao vừa rồi về mặt anh chuyển biến nhanh như vậy, như là có ý không để cô nhìn thấy, giống như là đang tránh né.

Không chờ cô suy nghĩ cẩn thận, anh đã nở nụ cười, "Trình Vũ Phi, cô coi tôi là loại người gì? Há?" Cũng không đợi cô mở miệng, anh cứ thế nói luôn "Cô lo sau này lại có một bà vợ nữa tới gây sự sao?"

Cô không nói nên lời, thật sự cô đã nghĩ như vậy, sau khi nghe lời nói của Tiết Giai Nhu, dường như trong lòng cô thêm một quả bom hẹn giờ, làm cho cô không thể khống chế được mà nghĩ như vậy. Như rất nhiều người đã nói, đàn ông bây giờ dù không có tiền vẫn phải vay tiền để nuôi tiểu tình nhân, còn những người có tiền thì bao nuôi vài người để tỏ rõ địa vị, vậy hiện tại anh đang ở vị trí nào?

Những ý nghĩ này, khiến cho cô hồ thẹn không thôi, cô cho rằng anh trong sạch không vậy bản, nhưng ở điểm này ngay cả một chút tin tưởng cũng không có, luôn luôn nghi hoặc, mà cô hoài nghi anh, suy cho cùng là sợ anh biến thành loại người mà cô không thể chấp nhận được, có lẽ cũng không muốn mình trở thành loại đàn bà xấu xa mà chính bản thân mình chán ghét?

"Đúng... Thật xin lỗi."

"A..."

Âm thanh của anh lọt vào tai cô, càng khiến mắc cỡ cả mặt đỏ bừng, cùng với hai mắt hồng hồng của cô, khiến vẻ mặt có chút quái dị. An Diệc Thành cũng không thêm để ý tới cô, không biết là tức giận thật, hay đơn thuần chỉ là không quan tâm tới cô. Anh nằm một bên, trầm mặc một lát, lấy một điều thuốc ra hút.

Dáng vẻ hút thuốc của anh vô cùng thành thạo, động tác lưu loát đến cực điểm, ngón trỏ và ngón giữa tùy ý cầm điều thuốc, ánh mắt mê mang, đẹp mắt không nói nên lời. cô cứ nhìn anh như vậy, cảm thấy quen thuộc, lại cảm thấy vô cùng xa lạ. Cô nhớ khi học trung học, trong lớp rất nhiều nam sinh hút thuốc lá, có nam sinh hút thuốc trong toilet còn được miêu tả khuôn mặt vẩn vút khói, khói nhiều tới mức ánh sáng có thể tạo thành tinh thể, mà trong những nam sinh hút thuốc lá kia không có An Diệc Thành. Anh sẽ không bao giờ dính vào mấy thứ ấy. Khi đó cô cảm thấy, những thứ này, vốn không thuộc về anh, anh là loại người sẽ không chạm vào những thứ này, hiện tại cô thấy anh hút thuốc, không nói được bản thân có cảm giác gì.

Anh ném đầu mẫu thuốc lá đi, ngồi dậy, hình như chuẩn bị xuống giường. Anh có động tác như vậy khiến cô có loại cảm giác khẩn trương, chắc anh tức giận rồi, thế nhưng cô lại nghĩ về anh như vậy, loại tôn thương này, thật ra giống như khi đồng nghiệp nói cô quyền rũ đàn ông đã có vợ, có phải anh đang tức giận? Theo bản năng cô cũng ngồi dậy, đưa tay ra cầm lấy tay anh, không chịu để cho anh rời đi.

"Đừng đi." cô nhẹ nhàng nói, nhìn thẳng vào mắt của anh.

An Diệc Thành nhìn cô, không lên tiếng, cũng không có thái độ gì. Nếu cô muốn anh ở lại, như vậy cô nên có hành động gì đó chứ.

Nàng nuốt nước miếng, buông tay anh ra, đến gần anh, chủ động hôn lên môi anh. Anh vẫn không có phản ứng, vì vậy cô hôn sâu thêm một chút, cho đến khi ánh mắt của anh không còn trấn tĩnh như vừa rồi, cô cảm giác được hai tay của anh đặt ngang hông mình. Khi cô bị anh đặt dưới thân thì thậm chí cô có một loại cảm giác thờ phào nhẹ nhõm, mà ý nghĩ còn lại của anh là thế này mới tính là hoan ái, không làm theo lệ, càng không phải chỉ là một việc làm nhất thời.

*****

Sau hôm ấy, Trình Vũ Phi không gặp lại An Diệc Thành, cô cũng không biết rốt cuộc sau ngày đó bọn họ là như thế nào, bọn họ được xem là làm hòa chưa? Nhưng họ cũng chưa từng gây gổ cãi vã, lại không thể nói là hòa thuận. Về phần ở công ty, bởi vì lãnh đạo áp chế, mặc dù thỉnh thoảng đồng nghiệp vẫn nhìn cô với ý vị sâu xa, cô coi như không thấy, cần gì phí thời gian trên một người chán ghét mình, cô thản nhiên đón nhận ánh mắt của người khác, không lùi bước, dần dần, người ta không nói gì về cô nữa.

Thế giới này chính là như vậy, anh càng biểu hiện sự chột dạ khó chịu, người khác càng cố ý chĩa mũi nhọn về anh, khi anh thể hiện tự nhiên thanh thản, hơn nữa cương quyết không thúc giục thì người khác đương nhiên sẽ không quan tâm nữa. Mọi người chỉ thích bắt nạt kẻ yếu.

Mấy ngày này An Diệc Thành đi công tác, buổi tối hôm đó anh vừa đi công tác về, nhận được điện thoại của người đại diện cho Hạ Tư Tư, nói Hạ Tư Tư đang ở quán bar, bây giờ đang uống rượu không ngừng, miệng luôn gọi tên anh, hi vọng bây giờ anh có thể đến trấn an cảm xúc của Hạ Tư Tư một chút. Sau khi An Diệc Thành nhận được điện thoại, bảo tài xế vòng lại, đi đến quán bar.

An Diệc Thành luôn đem công việc và cuộc sống riêng phân biệt rất rõ ràng, nếu như đây là trường hợp trong công việc, anh sẽ không có cảm xúc gì, nhưng nếu trong thời gian riêng tư, anh có vài phần không thoải mái. Trong cuộc sống riêng của anh, anh không thích những nơi ồn ào kiểu này, càng không thích hành động điên cuồng như vậy, những cái gọi là hành động phát tiết, theo ý anh, chẳng có chút ý nghĩa nào. Những người thực sự lâm vào đường cùng hoặc rơi vào hoàn cảnh khó khăn, sẽ không có thời gian hay tinh lực (tinh thần và sức lực) để ra ngoài phát tiết như vậy, người có thể phát tiết, thật ra cũng không thực sự lâm vào khổ cảnh.

Lúc anh đến, Hạ Tư Tư đã uống nhiều rượu rồi, anh nhìn những trai rượu không, bất mãn nhìn về phía Phương Mộc đang ngồi cạnh Hạ Tư Tư, "Sao cô để cho cô ấy uống nhiều như vậy?"

Phương Mộc khổ mà không nói được, cô chỉ là một người đại diện nhỏ bé, cái gì cũng phải nghe Hạ Tư Tư, phải biết bây giờ Hạ Tư Tư đang là nữ minh tinh, không ít công ty muốn hợp tác với cô ấy, mà muốn đổi một người đại diện là chuyện dễ như trở bàn tay, Phương Mộc nào dám quản Hạ Tư Tư.

An Diệc Thành cau mày nhìn Hạ Tư Tư, xuất hiện trong trường hợp này, lại còn trong tình trạng say mềm, nếu bị truyền thông chụp được thì phải làm thế nào?

Thật ra Hạ Tư Tư cũng không hoàn toàn say, trong tay cô cầm một bình rượu, ánh mắt nhìn về phía anh, "Anh đã đến rồi... Em còn tưởng rằng bây giờ anh không muốn xuất hiện trước mặt em!"

Bây giờ thời gian bọn họ gặp mặt càng ngày càng ít, nói mấy câu đều vô cùng khó khăn, cô thật ghét cảm giác như thế. Cô nhớ anh, rất nhớ anh, nhớ đến phát điên, mới dùng cách này ép anh đến gặp mình, cô nhìn người đàn ông mình đã thích nhiều năm, có đôi khi thực hoài nghi, cô rốt cuộc thích anh ở điểm nào, chẳng lẽ bởi vì anh từ chối mình, cho nên coi anh như mục tiêu cả đời?

Là như vậy sao?

An Diệc Thành lấy ly rượu trên tay cô, để qua một bên, "Anh đưa em về."

Hạ Tư Tư nhìn anh cười, cũng không ngăn cản hành động của anh, được anh đỡ ra ngoài. Cô thích cảm giác dựa vào anh, khiến cho cô thấy an tâm, tựa như cô biết, khi cô gặp chuyện gì, chỉ cần gọi điện anh, anh nhất định sẽ tới, cô chính là biết.

Ngồi vào xe của anh, cô dần dần tỉnh rượu, lại cúi đầu khóc, "An Diệc Thành, anh nói thật cho em biết, có phải anh hận em, nên mới hành hạ em như vậy?"

Nhất định là anh hận cô, mới không chịu chấp nhận cô, như vậy có thể làm cho cô khó chịu, bù lại những chuyện năm đó cô đã làm đối với anh.

"Em uống nhiều quá rồi, bớt nói đi." Âm thanh của An Diệc Thành không hề có nhiệt độ.

"Em chỉ biết, anh đối với việc lúc trước em rời đi canh cánh trong lòng, lúc đó em đi như vậy, xuất ngoại mà hoàn toàn không cân nhắc tình cảnh của anh." Hạ Tư Tư vẫn canh cánh trong lòng chuyện năm đó, cô luôn nghĩ nếu như khi ấy cô không rời đi, cô và An Diệc Thành có thể giống như bây giờ sao? Cô mỗi lần nghĩ đến, đều vô cùng khó chịu.

"Hạ Tư Tư, em suy nghĩ nhiều quá, em đi hay ở lại, đều chưa từng ảnh hưởng đến cuộc sống của anh, thật sự em không cần cho rằng chuyện năm đó của anh là lỗi của mình mà tự trách, chuyện đó không liên quan đến em."

"Năm đó, nếu như em biết cuộc sống của anh gian nan như vậy, mẹ sinh bệnh, anh còn phải thôi học... Thậm chí còn phải vay tiền lãi suất cao, em nhất định sẽ không rời đi, để cho anh lâm vào hoàn cảnh khó khăn như vậy."

"Đủ rồi, anh nói những chuyện này không liên can tới em." Hơn nữa, với tính cách của anh, dù cuộc sống có khó khăn hơn nữa, cũng tuyệt đối không để một người phụ nữ nuôi, khoảng thời gian đó đúng là những ngày gian nan nhất trong cuộc đời của anh, nhưng đều đã qua rồi, cũng không phải hồi ức gì tốt đẹp, những chuyện đó, cũng không đáng giá để nhớ lại.

An Diệc Thành dừng xe lại, lần này không đỡ cô, mà là để cho Phương Mộc đỡ cô.

Phương Mộc đỡ Hạ Tư Tư, nhưng Hạ Tư Tư không chịu đi, đôi mắt to xinh đẹp của cô nhìn chăm chăm vào anh.

An Diệc Thành với cô giằng co hồi lâu, Hạ Tư Tư để Phương Mộc đỡ mình, đi từng bước một đến trước mặt anh, "An Diệc Thành, em vẫn luôn muốn hỏi anh một chuyện, anh nói cho em biết đáp án."

Từ sơ trung (cấp 2) cô đã bắt đầu yêu nam sinh này, cô yêu vì anh xuất sắc, cũng yêu vì anh có nghị lực, chưa bao giờ cô thấy một người nam sinh nào có ánh mắt kiên nghị giống như anh, chỉ cần nhìn anh sẽ biết, nhất định anh có thể nổi trội hơn người, chắc chắn anh sẽ có tương lai sang lạn, và có thể mang lại hạnh phúc cho người phụ nữ của anh, vì vậy cô càng kiên nghị với tình yêu của mình.

Cô không biết từ bao giờ ánh mắt mình bắt đầu dõi theo anh không dời, vì vậy trăm phương ngàn kế xuất hiện ở trước mặt anh, hi vọng anh có thể nhớ mình... Cứ như vậy một ngày lại một ngày, bây giờ cô đã hai mươi sáu tuổi rồi, từ mười hai mười ba tuổi đến hai mươi sáu tuổi, cuộc sống liệu còn mấy lần vài chục năm đây?

Cô hao phí toàn bộ tâm tư của bản thân trên người đàn ông này.

Cô vì anh, cầu xin cha mình, bố trí công việc cho mẹ của anh. Xin cha mình ở trường mở quỹ học bổng, vì cô biết anh là người ưu tú nhất. Cô làm nhiều như vậy tất cả đều vì anh.

An Diệc Thành chỉ là nhìn cô qua cửa kính xe, không lên tiếng.

Hạ Tur Tur cười cười, nhẹ nhàng mở miệng, "Năm đó vì sao anh không chịu đi cùng em?"

Cô muốn ra nước ngoài, người nhà của cô có thể sắp xếp để anh cùng đi, mà mẹ anh, người nhà cô cũng có thể cùng nhau chăm sóc. Cô không tin anh không biết tình ý của cô đối với anh, cô làm cho anh nhiều chuyện như vậy, anh thông minh thế chẳng lẽ không biết là vì sao.

Nếu như anh đi theo cô, vậy thì nhất định anh không cần trải qua những ngày đau khổ như thế, chỉ cần anh muốn, anh có thể trở thành con rể Hạ gia, trong nháy mắt thăng chức rất nhanh, trở thành chồng cô, mà không phải trở thành một kẻ nghèo kiết xác đến tiền thuốc thang của mẹ mình cũng không kiếm nổi.

Hắn lựa chọn từ bỏ, vì vậy cô vô cùng tức giận, liền rời đi như vậy, An Diệc Thành anh sẽ hối hận.

Cô không biết anh có hối hận hay không, nhưng cô biết, mình rất hối hận.

Anh nhìn cô, vẻ mặt rất chân thành, "Anh tôn trọng em, cũng tôn trọng bản thân mình như vậy."

Anh nói xong, nâng cửa kính xe ô tô lên.

Hạ gia chắc chắn có thể cho anh một cuộc sống tốt đẹp, nhưng cũng trở thành một kẻ bị khống chế cả cuộc đời, tôn nghiêm của anh không cho phép anh có quyết định như vậy, dùng tình yêu cả đời mình đổi lấy cả đời sung sướng, anh không thể bán đứng chính mình như vậy, anh tôn trọng tâm ý bản thân, anh cũng tôn trọng người con gái yêu anh, cô nên có một người đàn ông thực sự yêu cô, chứ không phải một người căn bản không để cô ở trong lòng như anh.

Hạ Tur Tur nhìn chiếc xe càng ngày càng xa kia, tim đau đớn không chịu nổi, cô nhìn Phương Mộc, "Cô nói xem có phải tôi thực đáng thương? Đưa tới cửa cho người ta mà họ cũng không muốn."

Phương Mộc không dám trả lời.

Hạ Tur Tur lạnh lùng cười, "Thì sao chứ, chỉ cần anh ấy còn độc thân, có nghĩa là tôi vẫn có cơ hội."

Người khác không, Hạ Tur Tur cũng không rõ, người giống như cô đối với bất cứ cái gì cũng không có hứng thú quá ba ngày, lại khẳng khái có chấp với một người như vậy, có lẽ đây là chấp niệm duy nhất của cô, vì vậy càng đáng quý, đương nhiên phải quý trọng thật tốt.

Bạn đang đọc truyện *Đẹp Nhất Chính Là Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 16

An Diệc Thành lái xe đi ra ngoài không được bao lâu, thì điện thoại di động vang lên, anh vừa cầm điện thoại di động lên, nhìn thấy người gọi là Tiểu Gia, không chút chần chừ nhanh chóng ấn phím nghe, tiếc là người nghe điện thoại không phải An Minh Gia, mà là chiêu bài của Nguyễn Ngô Minh nhất định phải tìm ra mẹ ruột cho Tiểu Gia.

"Đi công tác lâu như vậy đến con trai cũng không lo, cái người này có thể được gọi là cha sao!" Tiếng của Nguyễn Ngô Minh có thể nói là có quái khí, "Nếu như không phải là tôi thường tới chơi với Tiểu Gia. Tiểu Gia sẽ rất buồn bã. . . . ."

An Diệc Thành coi thường tất cả lời nói của Nguyễn Ngô Minh, "Bảo Tiểu Gia nghe điện thoại."

Nguyễn Ngô Minh buồn bực, "Sao tôi thường xuyên đến chơi với con trai anh, anh không tỏ ra biết ơn tôi thì cũng coi như đủ rồi, tại sao mà vô tình tới vậy, tôi mới mở lời nói một câu, anh liền yêu cầu đưa điện thoại cho con trai anh. Có phải là quá vô tình hay không hả? . ."

An Diệc Thành vẫn hết sức im lặng, trong khoảng thời gian gần đây, chẳng biết tại sao Nguyễn Ngô Minh này, đối với chuyện của Tiểu Gia quan tâm không phải là kiểu bình thường mà là ra vẻ cực kì quan tâm, hận không thể đi theo Tiểu Gia theo dõi 24h được, An Diệc Thành cảm thấy không biết làm sao, chỉ là nghĩ đi nghĩ lại lúc anh ta đến ở cùng với Tiểu Gia, Tiểu Gia cũng sẽ không buồn chán đôi chút, chính vì thế anh không thể làm gì khác hơn là mắt nhắm mắt mở, giả vờ không biết Nguyễn Ngô Minh cùng với những thứ nhảm chán kinh khủng kia.

"Để cho Tiểu Gia nghe điện thoại." Anh không có nửa điểm lộ vẻ xúc động.

Nguyễn Ngô Minh ở bên kia hung hăng liếc mắt, ai cũng nói đại ca cùng Ngũ Ca hung ác, so với sự vô tình này, vị Tứ ca đây cũng có kém ai đâu.

"Tiểu Gia ngủ rồi, tôi mới vừa dỗ nhóc con ngủ." Nguyễn Ngô Minh lúc này mới mở lời nói thật, hẳn dùng hai giây, đột nhiên hô, "Tứ ca."

"Hà?"

"Anh cũng nên suy tính tìm một người mẹ cho Tiểu Gia đi, anh xem anh thường xuyên đi công tác, không thể nào đưa Tiểu Gia đi cùng, để cho đứa nhỏ ở nhà một mình, thì rất tội nghiệp. . . . . Có một người đàn bà ở nhà cũng khác đi, không chỉ có thể ở cùng với Tiểu Gia, còn có thể thỏa mãn anh. . . . . Hắc hắc. . . . ."

An Diệc Thành trả lời Nguyễn gặp mình bằng cách trực tiếp cúp điện thoại, Nguyễn Ngô Minh nhìn điện thoại đã bị cúp, lúc sau mới nhớ, mình vốn là muốn hỏi Tứ ca lúc nào thì trở về, kết quả còn chưa kịp hỏi!

An Diệc Thành để điện thoại xuống, vừa đi, vừa nghĩ bây giờ đi về thì Tiểu Gia đã ngủ, cũng có thể quấy rầy giấc ngủ của Tiểu Gia, hiện tại không biết nên đi đâu. Anh lái xe đến chỗ chung cư nơi Trình Vũ Phi đang ở, cái chung cư này cách thành phố có hơi xa, nhưng được cái là giao thông coi như đi dễ dàng, nhưng bởi vì cũ kỹ nên tiền thuê rất thấp, mấy thiết bị cũng gần như bị hư hỏng. Anh cho xe dừng lại, không thể nói rõ được tại sao mình lại đi đến chỗ này.

Tất cả đèn xe đều tắt, khoảng không gian đen kịt bốn phía, anh lấy ra cái bật lửa, đốt điều thuốc, chọt hít vài hơi.

Anh thật ra thì cũng rất muốn biết, nếu như chuyện năm đó lại xảy ra một lần nữa, anh sẽ rời khỏi Hạ Tư Tư chứ không nguyên ý ở chung. Nhà của anh không được vững chắc, không đúng, phải nói là yếu rất sập xệ mới đúng, phòng ốc như vậy đều khiến người ta hoài nghi, một trận bão hoặc là một trận mưa to cũng khiến mọi thứ âm ỉ sụp đổ. Căn phòng đó mùa hạ thì nóng bức, mùa đông thì nóng rang, nhưng anh cũng từng ở nơi như vậy hai mươi năm. Ba của anh đã sớm qua đời, chỉ còn mẹ, một tay bà nuôi nấng anh, có thể nói mẹ anh đã lấy cả mạng sống của mình mà hiến tặng cho anh, chịu khổ kiếm tiền vất vả như vậy cũng là vì muốn anh học giỏi, sau này trưởng thành, người khác có thể không có thành tích gì, nhưng anh thì không được, đó là những gì mà cả đời mẹ anh mong muốn ở anh.

Mẹ của anh, so bạn cùng lứa tuổi thì đã già đi quá nhiều già rồi, mỗi lần sờ tay mẹ, thấy có nhiều vết sần sùi, anh nghĩ, nhất định phải để cho mẹ anh sống một cuộc sống tốt hơn, khiến cho bà thật hạnh phúc. Mà anh đại khái là một trong những người ghét loại con bất hiếu kia, anh sẽ như thằng ngốc đối với mẹ mình, mẹ bảo anh làm cái gì thì anh sẽ làm cái đó. Nhưng anh không ngờ, đến cơ hội này mà mẹ anh cũng không cho anh làm, hơn nữa anh đã phụ lòng kì vọng của mẹ anh, anh không nghe theo lời mẹ anh học đại học, làm nhân tài ưu tú, anh nghỉ học cho nên đến cái bằng đại học anh cũng không có được.

Mẹ của anh, mỗi ngày đều đi ra ngoài nhặt phế phẩm đi bán, mua sách cho anh đọc, lại không chịu để cho anh giúp một tay, bà nói, bà có thể đi nhặt những thứ này, nhưng anh thì không thể, anh có nhiệm vụ duy nhất chính là đọc sách, đọc sách thật nhiều, những thứ khác đều không cần anh lo.

Anh vẫn không hiểu nẫu thân kiên trì đến từ khi nào, cho đến lúc trước khi chết mẹ anh mới nói cho anh biết, cha của anh không phải chết sớm, mà là ghét bỏ bà không có học thức, cưới một người có học văn hóa Đại Học Sinh. Khi đó mẹ của bà ôm bà đi tìm người đàn ông kia, thế nhưng người đàn ông ấy không cần bà, bà cũng không hề quyến luyến người đàn ông kia, mà là một mình rời xa nơi chôn rau cắt rốn, sanh ra anh, bắt đầu từ khi đó, bà đã xem con của mình là tất cả đối với bà.

Lúc Hạ Tư Tư xuất hiện, giống như là ném cho một người đã đói rất lâu một ổ bánh mì, sau đó hỏi anh, anh có ăn hay không?

Hạ Tư Tư sắp xếp cho mẹ anh một công việc khác, để mẹ anh không phải bôn ba mỗi ngày ở ngoài, với lại nhờ Hạ Tư Tư mà anh lấy học bổng nhiều lần. . . . . Vì vậy, anh đối với Hạ Tư Tư hết sức cảm kích. Nhưng hình như mẹ anh cuối cùng lại khước từ công việc kia, mẹ anh nói, phải tiếp nhận việc từ người khác ở thời điểm khó khăn này, giống như là có ý nghĩ bán đi tương lai của con mình rồi, mà bà không hy vọng lại bán rẻ tương lai con trai mình, vì vậy mẹ anh bắt đầu làm lại công việc nhặt phế phẩm.

Anh thường nghĩ lại nếu như khi đó anh đi theo Hạ Tư Tư ra nước ngoài, mẹ anh có lẽ cũng phải ra đi đã sớm như vậy. Thân thể của bà từ đầu đã không được tốt, lại không chịu tốn tiền, cho dù ngã bệnh đến thuốc cũng không mua được, mà bệnh thì kéo dài ngày này qua ngày nọ.

. . . . . Nhưng nếu như anh và Hạ Tư Tư ở chung một chỗ, mọi chuyện cũng có thể tránh khỏi, mẹ anh có thể ở trong căn phòng sang trọng phòng, có thể hưởng thụ cuộc sống, có người giúp việc hầu hạ, ăn những món ăn ngon mà bà chưa từng được nếm qua. . . . . Hơn nữa bà cũng sẽ không rời khỏi nhân thế sớm như vậy.

Hạ Tư Tư nói lên đề nghị mê người như vậy, nếu như anh nói không có động lòng, anh cũng sẽ tự cười mình vì trông rất dối trá, nhưng anh cũng biết, nếu cho tới bây giờ thêm một lần anh nữa như vậy anh cũng sẽ từ chối đề nghị của Hạ Tư Tư, tương lai của anh, ngay từ lúc trước đã được quyết định.

Vì vậy sau này nếu lại nói đó là bi kịch, thì thật ra tất cả đều có thể xem là lẽ tất yếu bao gồm chuyện mẹ anh mất đi.

Anh nhắm hai mắt lại, mấy chuyện đã qua cứ xuất hiện lặp đi, lặp lại trong đầu anh, khiến cho anh muốn vứt bỏ cũng không được, những khổ sở cùng khó khăn mà anh có thể chịu được, mọi chuyện cũng đã là quá khứ, thế nhưng anh cảm thấy mình lại nhớ kỹ đến từng chi tiết. . . . . Mờ mắt, cảm trong tay tàn thuốc anh ném nó vào cái gạt tàn thuốc trong xe, lúc này anh mới mở cửa xe xuống xe.

Trình Vũ Phi hình như hoàn toàn không nghĩ tới anh sẽ tới nơi này, cô mở cửa nhìn thấy anh với vẻ mặt khó tin. Cô quả thật không nghĩ anh tới, thế nhưng anh lại đến. Chỗ anh ở mặc dù không coi là xa hoa lộng lẫy, nhưng có phong cách tao nhã, mà chỗ cô ở, mặc dù đã dọn dẹp coi như sạch sẽ, thế nhưng vẫn quá đơn giản mộc mạc, làm thế nào cũng không che lấp được, cô không khỏi có chút tự ti, anh đến đột ngột quá. Lúc trước, khi anh còn là thiếu

niên áo trắng, cô tin chắc có một ngày anh sẽ biến thành người xuất chúng, dù là Tiết Giai Nhu ở trước mặt cô hay ám chỉ anh, lấy người có gia cảnh như anh thì đời này sẽ ra sao? Nhưng bây giờ, anh đã trở thành người có vinh quang chói lọi, mà cô thì tan nhà nát cửa, cô có thể vượt qua để sống cuộc sống bình thường nữa hay không. Sống có khúc người có lúc, bọn họ nắm đó đối với với nhau ẩn tượng, giờ phút này nên thay đổi hoàn toàn.

Cô không mời anh đi vào, mà cứ đứng ở cửa ra vào nhìn anh, về mặt kinh ngạc từ lúc đầu giờ đã chuyển thành có mấy phần phiền muộn.

"Không nhận ra sao?" An Diệc Thành chau chau mày, cười nhẹ, không có ý giễu cợt, cũng không còn lộ ra khác cảm xúc, giống như chính là thoải mái cảm nhận.

Lúc này, Trình Vũ Phi mới mở lời mời anh đi vào, nhưng vẫn không nhận được, liền hỏi "Sao anh tới đây?"

Giữa bọn họ từng có thỏa thuận, quan hệ như vậy không thể để cho em trai của cô biết, đây cũng lí do vì sao mỗi lần gặp đều là cô đi đến chỗ của anh, anh tùy tiện xuất hiện như vậy, nếu như em trai của cô ở đây, thì sẽ như thế nào?

An Diệc Thành ngừng bước chân, đưa lưng về phía sắc mặt khó coi của cô, mắt khẽ híp một cái, ý lạnh trong người thẩm thấu ra ngoài, "Không hoan nghênh?"

Giọng nói anh cứng ngắt, hình như cảm xúc rất tệ, cô chu chu mỏ, cảm thấy không thể nói tiếp cái đề tài này, hôm nay anh đến đây cô đã thấy có chút kì quái, cũng không biết anh đang nghĩ gì, nhưng nếu cứ tiếp tục nói chuyện, có thể sẽ cãi nhau cũng không vui vẻ gì.

"Tôi chỉ là cảm thấy kỳ quái mà thôi. Anh đã ăn cơm chưa, có đói bụng không?" Cô lập tức nói sang chuyện khác.

Anh trực tiếp đi tới, ngồi vào trên ghế sa lon, lúc này mới ngẩng đầu lên, "Chưa ăn."

"Vậy tôi đi làm cơm cho anh." Cô nói xong liền đi về phía phòng bếp, lúc đi tới cửa phòng bếp mới nghĩ tới chuyện anh làm sao mà biết được cô ở chỗ này? Nhưng anh lại biết, không phải rất kì lạ sao?

Cô tùy tiện xào món ăn, nghĩ đến phản ứng vừa rồi của anh, cô cảm thấy hình như có chỗ không ổn, hoàn toàn không thỏa mãn. Ngày xưa cô nói với Tiết Giai Nhu rằng cô hi vọng có người đàn ông như vậy, là như nào? Trong lúc khốn khó có thể cứng rắn ứng phó hơn nữa không mang suy nghĩ chịu thua, ở hoàn cảnh thuận lợi thì đã có thể thấy rõ thân phận của mình trầm tĩnh ung dung. . . . . Khi đó cô mong đợi anh sẽ là người như vậy, hôm nay xem ra, anh thật sự thì chính là người như vậy, vô tình chạm trúng nơi nào đó trong lòng của cô.

Nếu như có một người, hoàn toàn phù hợp với lòng mình đối với tương lai lại có một nửa mong đợi, chuyện như vậy có mất mạng cũng đáng.

An Diệc Thành ngồi ở trên ghế sa lon, đôi tay để cùng một chỗ, mặt mày rũ xuống, hình như nhìn dưới mặt đất. Trong phòng bếp truyền ra âm thanh rang thức ăn, còn có mùi thơm của thức ăn tỏa ra, loại cảm giác này, hình như đã lâu rồi. Mẹ của anh, mỗi ngày sẽ vì anh tự mình chọn lựa làm món ăn anh thích, tuyệt đối không bạc đãi anh chuyện ăn uống, mỗi lần anh muốn giúp một tay, mẹ cũng không chịu, mẹ đem tất cả mệt nhọc cùng những đồ bẩn giành làm tất cả, muốn cho anh cả đời đều không phải đụng những thứ đó, bà cho là làm như vậy, thì cả đời này anh sẽ thật sự thoải mái mà sống tốt . . .

Anh nhếch miệng cười, nếu như nói trên đời này anh cần thật tâm xin lỗi ai, thì người đó nhất định là mẹ của anh, mẹ tận tụy một đời hi vọng anh biến thành người thành đạt anh đứng là vẫn còn không thể làm được.

Lúc này Trình Vũ Phi bung món ăn đi ra, cô thấy trên mặt anh thoáng chút đau khổ không hiểu sao cô lại cảm thấy đau lòng mấy phần, "Ăn cơm."

Anh nghe đến lời của cô..., đi về phía bàn cơm, không có phòng ăn riêng, bàn cơm cũng được bày ở một góc của phòng khách, mà anh xác định, cô sẽ không mang người nào tới chỗ này, cô cố chịu đựng một cuộc sống khó khăn như vậy cũng là một sự sĩ diện đối với người phụ nữ. Chuyện cô rời khỏi công ty cô cũng chưa bao giờ mở miệng nói với anh, để anh có thể ra tay giúp cô giải quyết chuyện .

Chỉ là một chút thức ăn, cô ngồi ở bên cạnh bàn, xem anh ăn cơm.

Anh ăn xong vài hóp, mới nhìn cô một cái, "Em không ăn?"

"Tôi buổi tối ăn rồi, không đói bụng."

"Tôi không thích người khác xem tôi ăn cơm."

Cô lộ vẻ lúng túng, lúc này mới đi qua một bên, không ngồi ở bên cạnh bàn ăn nữa.

Cô tránh ra sau, anh nhanh chóng ăn xong, liền buông bát xuống, sau đó Trình Vũ Phi dọn dẹp bát đĩa.

Lúc cô từ trong phòng bếp đi ra, nhìn thấy anh ngồi ở trên ghế sa lon, vẻ mặt khó chịu, cô thận trọng nhìn anh, cảm giác hôm nay anh hành động rất kỳ lạ.

"Ngày mai là ngày giỗ của mẹ tôi." Anh nói ra như vậy.

Anh đang có chút kỳ quái, cũng là vì chuyện này?

Trình Vũ Phi cũng biết mình nên nói gì, nên an ủi ra sao? Cô có gặp qua mẹ của anh, cô liền nghĩ đến một người phụ nữ làm lao công rất xinh đẹp, mà

không ai biết, cô năm đó đã làm một việc ngốc như thế nào, cô biết mẹ của anh nhét phở phẩm, liền đi mua thức uống tới uống..., sau khi uống xong, đem bình bỏ vào chỗ mẹ anh sẽ đi qua . . . . . Thức uống lúc đó hình như là bốn tệ một chai, sau đó cô mới biết, mình hoàn toàn có thể đi mua nhiều chai nước suối giá một tệ, đổ nước đi, như vậy không phải khá hơn chút hơn là đề nguyên bình nước . . . . .

Chuyện ngu ngốc như vậy, cô để trong đáy lòng, chưa bao giờ nói cho người khác, cho dù là nói với Tiết Giai Nhu.

Bạn đang đọc truyện *Đẹp Nhất Chính Là Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17

Cô không biết nên nói chuyện thế nào nữa, một lúc sau, mới tiếp lời, "Anh rất yêu thương mẹ anh."

"Có người nào mà không một lòng yêu thương mẹ của mình sao?" Anh sâu kín mở miệng, giống như là muốn nói thực sự là có người như vậy, "Cả đời này bà đều sống vì tôi, suy tính từng chuyện cũng đều vì tôi, chưa bao giờ nghĩ tới chính bản thân bà chút nào."

Chữ Mẹ đôi khi là cách gọi của tình thân, tình thương của mẹ vĩ đại đến mức khiến người ta không tìm ra bất kỳ từ ngữ nào để diễn tả hết, nhưng cô lại bật ra lời, "Anh một không?"

"Cái gì?"

Trong khoảng không ánh mắt của bọn họ thoáng giao nhau sau đó nhanh chóng rời ra, anh không phải không hiểu cô hỏi gì, trả lời cô cũng không khó khăn. Đúng như vậy, mẹ của anh thật vĩ đại, đều vì anh mà hy sinh cả cuộc đời. Nhưng không có ai hỏi anh, anh có muốn tiếp nhận sự hy sinh đó hay không, vì yêu thương như vậy, hóa ra lại giống như cả tảng đá đè ở ngực, mẹ anh đã vì cả một đời, đã báo đáp thì cũng cần báo đáp cả đời, ví dụ như anh làm theo tất cả những yêu cầu mà mẹ anh muốn. Nhưng mẹ anh đã qua đời, lúc đó, ý nghĩ mẹ đã vì anh mà làm tất cả mọi việc đã có ảnh hưởng rất lớn đối với anh, tuy bà không nói ra nhưng ngay từ đầu anh cũng không muốn suy nghĩ khác đi, chỉ cần mẹ anh bảo anh làm gì cho dù đó là chuyện không vui vẻ, cũng chẳng sao. Chỉ cần là mẹ anh bảo anh sẽ lập tức làm.

Sau một lúc trầm mặc, anh mới nói tiếp, "Bà đã vì tôi mà giành làm hết tất cả, cô có thể tưởng tượng, hoàn cảnh gia đình tôi như vậy, nhưng từ nhỏ đến lớn tôi chưa có một lần giặt quần áo chưa từng làm một bữa cơm nào không? Thậm chí, ngay cả đi đến chợ bán thức ăn tôi cũng chưa từng đi qua."

Anh nói thật đơn giản, nhưng lại khiến cô hơi giật mình, có chút hoảng hốt. Bởi vì có lúc chuyện của mẹ mình làm có sai có đúng, mình có cảm nhận được tình cảm của mẹ hay không nhưng một người mẹ không để con trai mình giặt y phục, mỗi một vết bẩn cũng được tẩy sạch sẽ, mà đôi tay kia lại càng ngày thêm vết sần thô ráp ở giữa, cô vừa mới nghĩ đến đó mà đã cảm thấy hổ thẹn.

Cô nhớ, quần áo của anh, trắng nõn, rất trắng sạch, giống như có thể đem đi quảng cáo bột giặt, trong khoảng thời gian dài cô cũng hết sức thắc mắc là vì sao mà quần áo của anh có thể tẩy sạch trắng tinh như vậy?

Tất cả những thứ này đều là nhờ công lao của mẹ anh.

"Mẹ của anh cũng rất yêu thương anh." Dù là yêu một cách khác thường, nhưng không cách nào phủ nhận, đó chính là tình yêu thương, có khi sự yêu thương như vậy là chưa đủ, nhưng đa số, không đúng, là phần lớn con người đều rất buồn bình, cứ cố chấp mà yêu thương.

Anh cười, anh là đứa trẻ không có tuổi thơ, lúc những đứa trẻ khác chơi đùa âm ỉ thì anh đã bị mẹ nhét vài cuốn sách vào tay, vì vậy những cuốn sách kia, trở thành thói quen sinh hoạt chính của anh. Anh từng đứng trong phòng nhìn ra cửa sổ, yên lặng nhìn những người bạn nhỏ chơi đùa ngoài kia, anh cảm thấy bọn họ đều cười đùa rất vui vẻ, cho dù là điệu bộ tranh cãi nhau, cũng làm cho anh hâm mộ vô cùng mặc dù mẹ anh nói cho anh biết, những người đó không có tương lai, còn anh nhất định không thể trở thành người như vậy.

Anh không biết mẹ nói vậy có đúng hay không, chỉ là anh không có cách nào biện phản đối, một người trao cả tính mạng cho anh, hơn nữa người phụ nữ đó lại sẵn lòng vì anh mà hy sinh cả đời, anh không thể nào có lựa chọn làm phụ lòng bà ấy. Vì vậy cuộc đời của anh, tựa như một ly nước lã không màu không vị, cuộc sống cứ như vậy mà trôi qua từng ngày, không có hờn giận, không có gì vui vẻ đáng kể, thậm chí anh không hiểu được, như thế nào mới là niềm vui thật sự, như thế nào mới là khổ sở thực sự, anh chỉ biết, anh phải hoàn thành hết từng bài tập trong sách vở, anh phải hiểu hết từng đề thi, anh phải lấy được thành tích cao nhất, người khác lấy được thành tích cao là một việc đáng giá là một chuyện vui sướng, còn anh lấy được thành tích cao thì đó là một chuyện mà anh phải làm, chuyện đó là trách nhiệm cơ bản của anh.

Trong quá khứ anh hình như cũng không nghĩ đến những chuyện như thế này, thật sự là chưa từng nghĩ tới, bây giờ ý nghĩ đó lại toát ra như vậy khiến cho anh thấy kinh hãi, thì ra là như vậy, là thế này phải không? Có vài chuyện, giống như vào giờ khắc này, lại có đáp án.

Cô thấy anh trầm mặc, không khí có chút nặng nề, "Mẹ anh, tại sao lại qua đời?"

"Thân thể bà không khỏe lâu rồi, về sau lại làm việc mệt nhọc quá sức, không bao lâu thì mất đi." Có duy nhất một chuyện khiến cho anh cảm thấy được an ủi, đó chính là vào lúc ra đi, mẹ anh đã ra đi trong sự thanh thản. Hơn nữa khi mẹ anh mất rồi, cũng không thấy cảnh anh khổ khổ, cũng có thể coi đó là sự an ủi.

Cô có chút mơ hồ, đoán rằng vào năm mà anh nghỉ học là có liên quan đến chuyện mẹ anh mất sao? Là bởi vì mẹ anh ngã bệnh, anh phải chăm sóc mẹ của mình, lúc này mới lựa chọn nghỉ học?

"Nghe nói anh từng nghỉ học phải không? Là vì. . . ." Câu hỏi "Tại sao" của cô còn chưa nói ra hết liền thấy ánh mắt của anh nhìn mình, giống như là anh có điều gì đó không thể không chế hết, một giây sau đó, tất cả mọi thứ xung quanh đều nhanh chóng bị ngưng đọng kết thành sương.

Cô cũng chỉ tò mò vì không thể nào hiểu nổi, ai cũng biết đối với anh việc học hành là quan trọng nhất, không thể so sánh với bất kì điều gì, với học lực như vậy ai cũng nghĩ anh sẽ thi đậu vào đại học, vì vậy lúc có người nói anh nghỉ học, thì cô mới nghĩ chắc là có chuyện ngoài ý muốn. Năm đó, cô nghĩ anh lựa chọn như vậy là vì Hạ Tư Tư, bây giờ nhìn lại, khả năng đó lại là khả năng ít xảy ra nhất.

Mà cô đừng phải điều cấm kỵ của anh, anh không muốn nói cho người khác biết là vì nguyên nhân gì, điều này thuộc về bí mật của riêng anh.

Cô không thấy, tay của anh nắm thật chặt tạo thành quả đấm, phía trên tay gân xanh nhanh chóng hằn lên, rồi ngay sau lúc đó một giây, tất cả mọi chuyện biến mất giống như là chưa từng xảy ra.

Chuyện đến đây là ngừng lại.

*****

Khi Trình Vũ Phi tỉnh lại, An Diệc Thành đã sớm rời đi, thứ cảm giác này không có gì xa lạ, hầu như mỗi lần đều là như vậy, ở chỗ của anh cũng vậy mà ở chỗ của cô cũng không có gì khác. Ngày hôm qua bọn họ trao đổi, cuối cùng biến thành giống như cũ, cho dù là lúc trước anh có tức giận thì cũng cố ý châm chọc cô vài lời, nhưng mà ngày hôm qua cách nói của anh không giống như vậy, anh không nói lời nào mà nhìn cô giống như cô chính là một người có tội, khiến cho cô muốn biết rõ, cô rốt cuộc đã làm sai chuyện gì mà anh phải dùng ánh mắt đó nhìn mình, vậy mà anh cũng không nói lời nào, chỉ có sự trầm mặc, cuối cùng lại im lặng đến quý dị suốt cả đêm.

Cô bắt đầu rời giường, rửa mặt, trang điểm nhẹ, sau đó chạy tới công ty, giống như những ngày trước, mỗi ngày đều giống như nhau.

Người bạn nhỏ An Minh Gia còn lơ mơ vì buồn ngủ, mở hai mắt ra lấy tay vuốt vuốt mắt mình, hồi lâu nhìn mép giường thấy có người người, mới phản kích từ trên giường bò dậy, "Ba."

Vừa tỉnh lại là có thể thấy ba, đối xử tốt thế này không bình thường tí nào. An Diệc Thành tránh chỗ vì đứa con trai chuẩn bị nhào tới, đứng ở bên giường, từ trên cao nhìn xuống Tiểu Gia "Mau rời giường, đi đã làm xong ăn bữa ăn sáng xong, đợi lát nữa ba đưa con đi học."

An Minh Gia tròn to hai mắt, trừng mắt nhìn, bé có nghe lắm không vậy, ba lại chủ động muốn tự đưa mình đi học, mẹ ơi không thể tưởng tượng nổi. Kể từ lúc bé bắt đầu học lớp một, ba yêu cầu mình đi học, tan học mình về nhà, chuyện của mình làm thì không được làm phiền tới người khác, còn trên phương diện học tập, bé không hiểu chỗ nào sẽ hỏi ba, nhưng ba không hề khác yêu cầu bắt bé có thành tích học tập. Luôn luôn cho chính bé tự do học tập với ba, thế nhưng hôm nay sao lại chủ động yêu cầu đưa mình học, Tiểu Gia lại thấy cảm động đến rơi nước mắt, chẳng qua là vì trong lớp của bé, bạn học đều được, ba, mẹ hoặc bà đưa đi học, lúc nào cũng có đi có đôi với nhau, bây giờ bé cảm thấy mình được thỏa mãn điều đó qua dễ dàng.

An Minh Gia nhanh chóng từ trên giường bò dậy, tự mình mặc quần áo mang giày, lại đi toilet rửa mặt, làm xong tất cả, ngoan ngoãn xuống lầu ăn điểm tâm.

Sau khi đi giúp việc mang bữa ăn sáng lên cho người bạn nhỏ An Minh Gia, bé mới nhìn về phía đối diện chỗ ba mình đang đọc báo, "Chú Thất đi khi nào vậy ba? Ngày hôm qua trước khi con ngủ chú vẫn còn ở đó."

An Diệc Thành đem tờ báo để xuống, cùng con trai ăn bữa ăn sáng, "Trong khoảng thời gian này chú Thất thường đến chơi với con lắm sao?"

Tiểu Gia gật đầu một cái, "Chú Thất nói công việc của ba rất bận, không có bao nhiêu thời gian dành cho con, cho nên chú mới tới chơi với con."

"Con thích làm bạn với chú Thất không?"

"Cũng tốt mà ba, chú Thất rất thú vị." Tiểu Gia ăn một cái trứng gà, lại nhìn ba mình, "Con còn hi vọng là ba ở cùng với con."

An Diệc Thành ăn một hộp cháo, "Thời gian gần đây, ba cũng không bận rộn như vậy nữa."

An Minh Gia cười híp mắt, ba không phải bận rộn, liền nghĩ đến thời gian ba bên cạnh mình sẽ nhiều thêm.

Nhóc con com nước xong, An Diệc Thành tự mình lái xe đưa An Minh Gia đến trường học. Ở trên xe, người bạn nhỏ An Minh Gia, chuyện đầu tiên phải làm là nịt dây an toàn, dọc đường cũng tự nói chuyện với ba mình, hai tuần lễ rồi đều giống nhau thầy giáo cũng chỉ dạy một phần nội dung, mà bé đã nói với thầy giáo một vài chuyện theo cái nhìn riêng của mình.

An Diệc Thành tuyệt đối không hi vọng con trai mình một mình trải qua cuộc sống như thế, bất giác đánh lảng nói sang chuyện khác, "Con chơi với bạn bè thế nào?"

"Rất tốt ạ, con với bọn họ còn cùng nhau đá banh! Nhưng mà bọn họ không có lợi hại như con."

An Diệc Thành cười, "Còn gì nữa không, có chuyện thú vị nào nữa không?"

Tiểu Gia suy nghĩ một chút, "Lớp chúng con có một bạn nữ, bị bạn nam ngồi phía sau nắm bím tóc kéo, bạn ấy rất tức giận, vì vậy muốn giơ tay mách bạn nam kia. Kết quả bạn nữ kia không biết, thầy giáo mới vừa hỏi một vấn đề, ai có thể đọc thuộc lòng bảng cửu chương, bạn nữ kia mới vừa giơ tay liền bị kêu lên đọc bảng cửu chương rồi. . . . ." Tiểu Gia nói xong liền nở nụ cười, "Còn có còn gì nữa không? " "Thầy giáo hỏi cái đề này có đáp án là bao nhiêu, kêu một bạn đứng lên trả lời, bạn ấy nói là 14, thầy giáo nói là 44, người bạn học kia gấp đến độ không suy nghĩ kịp . . . . . Là 14 không phải 44. . . . ."

Con trai đang cười nói giữa chừng An Diệc Thành dừng xe lại, Tiểu Gia cũng phát hiện đã đến trường học, vì vậy chủ động xuống xe, "Ba, hẹn gặp lại."

An Diệc Thành gạt đầu một cái, "Buổi chiều tan giờ học ba tới đón con."

Tiểu Gia xoay người động tác ngừng một chút.

"Chúng ta cùng đi thăm bà nội của con."

Tiểu Gia lúc này mới gạt đầu một cái, bé biết, bà của bé chính là một khối tấm bia đá, hàng năm vào thời điểm này, ba cũng sẽ đưa bé đi nhìn bà nội.

*****

Buổi chiều tan học, Tiểu Gia liền được An Diệc Thành dẫn tới khu mộ.

Tiểu Gia phát hiện, mỗi lần ba mình tới nhìn bà nội, sắc mặt đều rất phức tạp, đó là vì bé bây giờ còn quá nhỏ không thể hiểu được cái cảm giác kia, . . . không thể biết vì sao lại phức tạp.

Lúc này, Tiểu Gia đã quỳ gối trước mộ bia, nhìn trên mộ bia tấm hán đã hoàn toàn không có bất kỳ ấn tượng trắng đen nào, ba nói khi bé còn nhỏ bà nội thường thường công bề đi ra ngoài làm việc, nhưng khi bé hỏi ba bà nội làm công việc gì thì ba lại không chịu nói nữa, bé chỉ là muốn biết cái gì công việc còn có thể công thừa mà thôi, ba đều không nói, thật nhỏ mọn, chỉ là so với nhóm nữ sinh kia, điểm này ba có hẹp hòi cũng có thể bỏ qua không tính nữa.

"Bà nội, Tiểu Gia lại cao thêm, hơn nữa ở trong lớp con cũng thuộc về dạng hơi cao người đó, không lâu nữa, con có thể có được dáng dấp cao lớn vô cùng. . . . ."

"Kết quả thi của con không tệ nhưng ba con lại chê chữ con viết xấu xí, con phải tập viết chữ lại. . . . ."

"Mấy ngày trước con đi đá banh rồi, con rất lợi hại đó, lớp chúng con cả đội có tổng cộng ba quả bóng vào lưới thì có một quả là con đá vào, ..."

"Bà nội, bà có nghe lời con nói hay không vậy? Con rất khỏe, ba cũng rất tốt. . . . ."

. . . . .

An Diệc Thành đứng ở cách đó không xa, mấy năm gần đây, anh đối với mẹ mình cảm giác càng ngày càng sâu xa, đó là loại cảm giác nói không ra lời, áy náy, bất đắc dĩ, khó chịu. . . . . Điều gì đó giống như vậy nhưng không phải là vậy, vì vậy khiến anh không nói ra trọn vẹn cảm giác đó được, nhưng anh cũng biết, một khi người mẹ của anh đã dùng cả tính mạng để yêu thương anh thì không có gì để bàn cãi được.

Bạn đang đọc truyện *Đẹp Nhất Chính Là Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18

Một lần nữa Trình Vũ Phi lại thấy An Diệc Thành, không phải ở ngoài đời, mà là qua báo chí, trên báo là An Diệc Thành và Hạ Tư Tư, bối cảnh của bức hình chắc là tại một quán bar, Hạ Tư Tư xiêu vẹo dựa vào trên người An Diệc Thành. Mà theo thời gian trên bài báo, là ngày anh đột nhiên chủ động đến chỗ cô, ngày ấy cô thấy rất kỳ lạ, làm sao anh bỗng nhiên đến chỗ cô, dù là sau đó anh lấy lý do vì ngày giỗ của mẹ anh để giải thích sự khác thường của mình. Thì ra là không phải như vậy, là anh và Hạ Tư Tư cãi nhau?

Cãi nhau, tâm tình anh không tốt, vì vậy nghĩ đến cô.

Cô nhớ rõ, ngày đó trên người anh nồng nặc mùi thuốc lá. Vì bài báo này mà tìm cô như thất lạc, đối với cô mà nói, hôm nay hình như rất không thuận lợi, công việc vướng vãi lỗi không nhỏ, bị lãnh đạo gọi vào phòng làm việc giáo huấn một trận, với đồng nghiệp thì đang âm ỉ không vui vì việc lúc trước.

Đây là một ngày không dễ chịu .

Trước kia Tiết Giai Nhu có nói, tại sao trên cái thế giới này, đàn ông thành công hơn so với phụ nữ? Bởi vì đàn ông am hiểu che giấu nội tâm của mình hơn, ví dụ như một người đàn ông có thể cùng lúc chu toàn mấy người phụ nữ của mình, người nào đơn thuần cho bọn họ cảm giác hưởng thụ, người nào

có thể mang đến cho họ ích lợi, người nào cần bọn họ đi lấy lòng, họ cũng có thể phân rõ ràng được, hơn nữa còn làm rất chu đáo, mà đại đa số phụ nữ không làm được, kết quả là đàn ông so với phụ nữ dễ dàng thành công hơn.

Khi đó Trình Vũ Phi còn cười, nói như vậy đàn ông trắng hoa ngược lại chứng minh sự thành công của bọn họ?

Tiết Giai Nhu gật đầu liên tục nói, vốn là như vậy, thật ra loại động vật giống đực này, từ cổ chí kim đều cùng một dạng, có tiền có thể thì tam thê tứ thiếp, không tiền không thể một người cũng không cưới được, xã hội hiện đại cũng không khác biệt lắm.

Bây giờ nhìn lại cũng thật là như vậy, có thể An Diệc Thành từ chỗ Hạ Tư Tư rồi đến nhà cô, thời gian vừa khớp. hình như anh nói anh chưa kết hôn, không có vợ, nhưng chưa từng nói rằng không có bạn gái, Trình Vũ Phi, mà còn tự cho rằng may mắn cái gì?

Sau khi tan làm, cô tùy tiện lên một chiếc xe buýt, hiện tại tâm tình cô không tốt lắm, thích liến lăm, không nhìn điểm đầu điểm cuối của xe buýt, trực tiếp lên, sau đó âm thầm khuyên mình, những thứ khó chịu kia giống như sẽ vì vậy mà từ từ tiêu tan. Cái thế giới này có quá nhiều chuyện không tốt đẹp, việc mình có thể làm được chẳng qua là khiến cho bản thân khá hơn một chút, về phần những thứ không tốt kia, hãy để cho nó theo gió bay đi, tóm lại cuộc sống sẽ tốt đẹp, dù sao vẫn có rất nhiều người sống hạnh phúc.

Ở một bên cô tùy tiện xuống, sau khi xuống xe mới nhìn địa điểm mình tới, bốn phía đều là những tòa nhà sang trọng, hình như cách xa khu phố buôn bán, cô chọn một con đường đi tới, rẽ qua mấy con phố, mới biết mình đi tới thành phố nào, tính toán sẽ về nhà như thế nào.

Nhưng mà giống như có cảm ứng, cô cảm thấy có người đang nhìn mình, quay đầu, phát hiện một chiếc xe sang trọng dừng cách đó không xa, cô đang cảm thấy kỳ quái, liền thấy cửa xe mở ra, Từ Triệu Luân từ trong xe bước ra.

Từ Triệu Luân, Tiết Giai Nhu, không đúng, chính xác phải gọi là chồng cũ của Tiết Giai Nhu.

*****

Nếu như nói trong khoảng thời gian này, Trình Vũ Phi từ trên báo chí thấy được chuyện tốt gì, vậy nhất định là buổi lễ đính hôn của Từ Triệu Luân và tiểu thư Bạch gia bị hủy bỏ, hơn nữa Bạch gia vì thế mà tức giận, trên truyền thông trắng trợn chửi bới Từ gia, mà Từ gia cũng không có hành động kịch liệt gì để đáp lại, hẳn là thực sự cảm thấy có lỗi với Bạch gia, nếu không phong cách của Từ gia, tuyệt đối sẽ không chịu để yên.

Trình Vũ Phi cảm thấy ở điểm này mình so với Tiết Giai Nhu kém hơn, Tiết Giai Nhu nói kết hôn liền kết hôn, nói ly hôn liền ly hôn, làm cho bản thân mình giống như chỉ là một khán giả, bất cứ lúc nào cũng có thể nhập diễn, mà lúc nào cũng có thể thoát ra. Mà Trình Vũ Phi tự nhận là mình không làm được, bởi vì cho dù cuộc hôn nhân của Tiết Giai Nhu và Từ Triệu Luân không êm ấm, cô vẫn hi vọng giữa Tiết Giai Nhu và Từ Triệu Luân chỉ là hiểu lầm, hiểu lầm được hóa giải thì hai người lại làm hòa, huống chi giữa hai người còn có đứa bé.

Nếu như Tiết Giai Nhu biết trong lòng cô nghĩ như thế chắc sẽ mắng cô chết, Tiết Giai Nhu ghét nhất kiểu vì đứa bé mà miễn cưỡng duy trì hôn nhân, vừa nhìn thấy người vì đứa bé mà yên lặng chịu đựng người chồng không tốt còn chán ghét hơn so vs thấy đàn ông cặn bã. Trong mắt Tiết Giai Nhu, phụ nữ nên vì mình mà sống, chồng hay con đều không nên trở thành sự trói buộc đối với bản thân.

Lần trước cô và Tiết Giai Nhu nói chuyện, hỏi về tin tức Từ Triệu Luân hủy bỏ lễ đính hôn, Tiết Giai Nhu chỉ lạnh lùng mở miệng: có quan hệ gì tới mình?

Bộ đáng kia, giống như Từ Triệu Luân đính hôn hay hủy bỏ nó cũng không ảnh hưởng chút nào tới cô ấy.

Bây giờ, ở đây lại gặp được Từ Triệu Luân, Trình Vũ Phi có vài phần kinh ngạc, nhưng vẫn đi tới chỗ Từ Triệu Luân. Giữa bọn họ số lần gặp mặt rất ít, có thể đếm trên đầu ngón tay, dù là trên báo cô thường thấy người đàn ông này. Lần đầu tiên thực sự tiếp xúc với anh ta là trong hôn lễ của Tiết Giai Nhu, sau đó là lần cô đến nhà Tiết Giai Nhu gặp qua anh ta một lần, cộng thêm lần này, cô gặp qua người đàn ông này ba lần.

Cô là người không thích có bất kỳ quan hệ nào với chồng hay bạn trai của bạn bè, theo lời của người đời mà nói là tính tình cô cổ hủ cũng được.

"Từ tiên sinh." cô đứng trước mặt Từ Triệu Luân, cảm giác người đàn ông này hình như có lời muốn nói với mình.

"Không ngại cùng nhau ăn bữa cơm chứ?" Từ Triệu Luân cười cười, nhưng cười lại không cách nào làm cho người ta cảm thấy sự dịu dàng trong đó, thậm chí mang mấy phần nghiêm nghị, giống như những gì anh ta nói không phải là hỏi ý, mà là đang trực tiếp ra lệnh.

*****

Cùng nhau ngồi trong nhà hàng, Từ Triệu Luân không chọn món ăn, hình như cũng không có ý định ăn, anh không có thói quen ăn cơm cùng người lạ, huống chi hiện tại tâm trạng không tốt.

Anh không nói lời nào, Trình Vũ Phi đành miễn cưỡng tự tìm đề tài nói chuyện, "Bây giờ Nhân Nhân như thế nào?"

Lần trước nghe giọng điệu Tiết Giai Nhu, Từ Nhân nhân đang ghen đối cô ấy, một khoảng thời gian không để ý tới Tiết Giai Nhu, bình thường người làm mẹ thì lúc này sẽ cưng chiều dụ dỗ nữ con gái mình, mà cách làm của Tiết Giai Nhu là: tiểu gia hóa kia không nói xin lỗi cô, đừng nghĩ cô cùng con nói một câu.

Vì vậy bây giờ hai mẹ con ai cũng không thèm để ý đến tình trạng của người kia.

"Vẫn tốt... Cảm ơn cô quan tâm."

Giọng điệu của anh rất nhạt, khiến cho cô âm thầm suy đoán, anh ta rốt cuộc muốn nói cái gì? Giữa bọn họ, chuyện duy nhất có thể nói chính là về Tiết Giai Nhu, nhưng Tiết Giai Nhu và anh ta đã ly hôn.

Cô cũng không tâm tình ăn cái gì, mà nhìn người đàn ông anh tuân kết hợp sự quyết đoán trước mặt này, "Anh chắc muốn hỏi chuyện về Giai Nhu?"

Cô trực tiếp đi thẳng vào vấn đề, gần đây hình như sự kiên nhẫn của cô càng ngày càng không tốt, cứ ngồi như vậy, không ngừng suy đoán đối phương muốn làm gì, nếu là lúc trước cô có thể, nhưng bây giờ không muốn như vậy.

"Lúc trước định như vậy." Từ Triệu Luân cũng không có nửa điểm che giấu, "Bây giờ đột nhiên cảm thấy không cần nữa."

"Đây là ý gì?"

"Trình tiểu thư hẳn là biết chuyện tôi và bạn cô ly hôn chứ?"

Cô gật đầu.

"Đã như vậy, tôi cần gì quan tâm cô ấy hiện tại như thế nào?"

"Giữa hai người có phải hiểu lầm gì đó hay không?"

Hiểu lầm? Từ Triệu Luân cười nhạo một tiếng, có thể hiểu lầm chỗ nào.

"Nếu như Trình tiểu thư không định ăn cơm, vậy tôi tính tiền."

Trình Vũ Phi cau mày, đây coi là cái gì? Vì vậy không nhìn được ngăn anh ta lại, "Mặc dù tôi không biết giữa hai người xảy ra chuyện gì mà dẫn tới ly hôn, nhưng có một số việc, tôi muốn anh biết rõ." Sắc mặt cô nghiêm túc, "Giai Nhu đi bệnh viện làm một tiểu phẫu, tôi không biết anh có biết chuyện này hay không, cũng không biết anh đối với chuyện này phản ứng như thế nào, nhưng tôi muốn nói, không phải cô ấy không muốn sinh đứa bé, mà là sức khỏe của cô ấy không cho phép lưu lại đứa bé kia. Chính là tôi phải nói với anh, hơn nữa tôi nghĩ, nếu như tôi không nói, với tính cách của Giai Nhu, đời này cũng sẽ không nói, dù là khiến anh hiểu lầm cô ấy không muốn vì anh sinh con."

Cô nói xong mấy câu này, trong lòng mới thoải hơn một chút. Lúc đầu cô với Tiết Giai Nhu đến bệnh viện, đã cảm thấy Từ Triệu Luân biết việc đó, chỉ ít anh ta là cha của đứa trẻ, nhưng bộ dáng Tiết Giai Nhu làm như không sao, nếu đứa bé không giữ được, cần gì nói cho anh ta biết...

Từ Triệu Luân nghe những lời cô nói, trầm mặc hồi lâu. Anh không biết nghe được những lời như vậy anh nên có phản ứng gì, chẳng qua anh vô tình gặp Trình Vũ Phi, biết cô là bạn tốt của Giai Nhu, muốn cùng cô nói chuyện một chút. Nhưng sau khi ngồi xuống, anh lại hồi hận về cái quyết định này, bọn họ có thể tán gẫu cái gì đây, tại sao anh phải đi lo lắng cho người phụ nữ kia, tại sao mỗi lần đều là anh chủ động thỏa hiệp.

Vậy mà việc này tiềm thức quyết định (mình không hiểu câu này luôn), lại cho tâm anh có lời giải đáp.

Anh luôn cho rằng người phụ nữ kia không yêu mình, cũng biết cô ấy và mình ở chung giống như nhiệm vụ phải hoàn thành, anh vẫn thỏa hiệp, cho đến khi anh phát hiện, ngay cả sinh con cho mình cô cũng không nguyện ý. Về phần Nhân Nhân, cũng chỉ là cô dùng để làm bia đỡ đạn không thể thiếu mà thôi, anh tức giận, vì vậy cuối cùng quyết định kết thúc đoạn hôn nhân kia, nhưng bây giờ lại nghe được kết quả như vậy.

"Cám ơn cô đã nói cho tôi biết những chuyện này." Từ Triệu Luân cười cười, lần này cười có chút thâm ý, ít nhất không miễn cưỡng giống lúc trước.

Từ nét mặt Từ Triệu Luân, Trình Vũ Phi cũng biết, mình đã có một quyết định chính xác, không biết mấy lời nói này có thể khiến Tiết Giai Nhu và Từ Triệu Luân phát sinh phản ứng gì, ít nhất có thể để cho Từ Triệu Luân biết Tiết Giai Nhu không phải là một người độc ác như vậy.

"Những chuyện này nên rất sớm nói cho anh biết, chẳng qua là chưa có cơ hội."

"Cho dù như thế nào, xin tiếp nhận cảm tạ của tôi."

Cảm tạ của anh rất chân thành tha thiết, ngược lại khiến Trình Vũ Phi ngẩn người.

Hơn nữa Từ Triệu Luân còn mãnh liệt yêu cầu tự mình đưa cô về, khiến cô không từ chối được.

Đến cửa chung cư, cô mới vừa xuống xe, chuẩn bị cùng anh ta tạm biệt thì Từ Triệu Luân lại nhìn cô nói "Hôm nay cô đã nói cho tôi biết một chuyện, để báo đáp, tôi sẽ nói cho cô biết một bí mật."

Trình Vũ Phi cau mày, nhưng chỉ là im lặng nghe.

Sau khi nghe xong, cho đến khi Từ Triệu Luân lái xe rời đi, cô vẫn còn đứng tại chỗ. Từ Triệu Luân chỉ nói mấy câu, lại làm cho cô- cảm thấy không thể tưởng tượng nổi. Ban đầu em trai cô gặp chuyện không may, cô nhờ Tiết Giai Nhu giúp một tay, vào lúc đó mặc dù Tiết Giai Nhu và Từ Triệu Luân cãi nhau, cô ấy vẫn nói với Từ Triệu Luân, cuối cùng Tiết Giai Nhu không thương thảo được, cùng Từ Triệu Luân tranh cãi ầm ĩ, hơn nữa đối với Trình Vũ Phi cảm thấy cực kỳ áy náy. Nhưng mà, trên thực tế là Từ Triệu Luân chuẩn bị tham gia vào sự kiện kia, lại được báo việc kia là do "Hoàng Thành" Từ thiếu An Diệc Thành bày mưu tính kế. Từ gia chưa bao giờ trực tiếp cùng "Hoàng Thành" đối nghịch, đây là quy tắc quy tắc sinh tồn trong nghề, anh chỉ có thể khoanh tay đứng nhìn.

Từ Triệu Luân không nói cho Tiết Giai Nhu nguyên nhân, khiến cho Tiết Giai Nhu hiểu lầm.

Trình Vũ Phi nghe xong, lại cau mày, quả thật khó có thể tin.

Em trai cô gặp chuyện không may, cô gấp đến độ không biết như thế nào cho phải, thậm chí coi An Diệc Thành là hoàng tử từ trên trời giáng xuống cứu vớt mình, nhưng bây giờ mới biết, đó không phải là hoàng tử, mà là Satan.

Bạn đang đọc truyện *Đẹp Nhất Chính Là Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 19

Sau khi nghe Từ Triệu Luân nói, dù Trình Vũ Phi đã suy nghĩ rất lâu nhưng cô cũng không thể nghĩ ra, không phải cô bỏ qua An Diệc Thành không nghĩ đến anh mà là cô không hiểu nổi cô có chỗ nào đáng giá khiến An Diệc Thành phải khổ tâm nhiều như vậy. Nhiều năm sau gặp lại nhau, cô và anh chạm mặt nhau là lúc An Diệc Thành đang đi tìm phòng bệnh ở viện Giảm Ngưng, vừa đúng lúc cô cũng ngồi đợi ở phòng bệnh Giảm Ngưng, đó chính là lần đầu tiên gặp lại của bọn họ, thậm chí vào lúc đó, biểu hiện của anh lại là hoàn toàn không biết mình, mà muốn chính cô nhớ lại để nhận ra anh, nhưng khi cô chuẩn bị rời đi thì anh lại hiện ra ở trước mặt, rồi nói với cô "Trình tiểu thư, đã lâu không gặp", cô thấy biểu hiện như vậy, giống như anh đang muốn nhắc nhở điều gì đó.

Chính là lúc đó sao? Anh đã nhìn chăm chăm mình.

Đối với ánh mắt của anh cô từng canh cánh trong lòng, bởi vì cô nhìn thấy trong ánh mắt đó có ý hận thù, cô không hiểu sự hận thù của anh đối với mình là đến từ chỗ nào, giữa bọn họ rõ ràng cũng không cùng nhau trải qua cái gì, thì trong lòng làm sao có chuyện gì tới mức yêu hận tình thù như vậy, anh lại còn để nỗi oán hận đó trong lòng nhiều năm nay. Thậm chí không tiếc phiền phức lớn như vậy, cố ý để cho em trai cô lâm vào cảnh khốn cùng, sau đó anh lại xuất hiện, buộc cô trở thành người đàn bà của anh, đây chính là mục đích của anh?

Cô không hiểu, cô cũng không phải là mỹ nhân tuyệt thế, có khả năng khiến một người đàn ông vì phải lấy được cô mà không từ thủ đoạn, cô không nghĩ ra, hoàn toàn không hiểu cách làm của An Diệc Thành, cô thậm chí nghĩ rằng Từ Triệu Luân đã nói sai, chứ không phải như bây giờ, cô nghĩ mãi cũng không hiểu thấu được.

Cô đang buồn phiền, em trai của cô Trình Gia Đồng lại gọi điện thoại tới.

Trong điện thoại Trình Gia Đồng hỏi cô hiện tại như thế nào, ở chỗ làm ra sao, cuộc sống thì thế nào, chẳng qua cuối cùng lại cẩn thận hỏi cô, cô có thể giới thiệu bạn trai hay không, cô nói mấy câu miễn cưỡng cho qua chuyện, liền bắt đầu quan tâm tới cuộc sống của em trai mình. Chị em hai người họ cười nói qua điện thoại trong chốc lát, sau đó mới cúp điện thoại.

Nàng vuốt điện thoại di động, rất muốn gọi một cú cho An Diệc Thành, muốn biết tại sao anh lại cư xử với mình như vậy, nhưng cô vẫn còn do dự.

*****

An Diệc Thành gần đây rất bận rộn, anh vốn muốn dùng khoảng thời gian này để ở nhà với con trai, thì hai ngày trước lại bị phái đi công tác ở nước ngoài, bây giờ vừa trở về, về đến "Hoàng Thành" thì đi đến chỗ Cố Trường Dạ báo cáo những tin tức mà anh lấy được. Nguyễn Ngô Minh cùng Kỷ Bách Hiền nhìn đến anh, trên mặt đều lộ ra vẻ mặt đồng cảm, trong đám người của bọn họ, thì An Diệc Thành thuộc dạng người làm việc bán mạng nhất rồi, luôn hối hả ngược xuôi, hàng năm không cố định, cũng không còn cách nào khác, chính vì An Diệc Thành là người quản lý mọi chuyện nên mới phiền toái như vậy.

Sau khi thấy An Diệc Thành đi vào phòng làm việc của Đại ca, Kỷ Bách Hiền nghiêng đầu tới bên tai Nguyễn Ngô Minh, "Em đoán Tứ ca phải đi báo cáo với Hưởng đại ca về chuyện của Ngũ Ca."

"Làm sao cậu biết? Đại ca không phải đối với Ngũ ca đã. . . . ." Nguyễn Ngô Minh mặc dù rất nhiều chuyện nhưng cũng không quan tâm quá nhiều, bình thường cũng để ý tới chuyện của người khác nhưng không đi chung một đường với họ, có điều anh cũng rất hiểu rõ trọng điểm, mấy năm trước quả thực Đại ca từng nói đáng lý ra phải quản Ngũ ca chặt chẽ hơn, nhưng không có cách nào, Ngũ ca tư tưởng lớn, hơn nữa đối với Đại ca có hiểu lầm, có tính toán tìm thời điểm để có thể thoát khỏi "Hoàng Thành", thật ra thì thoát khỏi cũng không có khó gì, mấu chốt là cơ nghiệp của Ngũ ca phần lớn là phụ thuộc "Hoàng Thành", cứ tùy tiện rút lui như vậy, đối với "Hoàng Thành" tuyệt đối có ảnh hưởng. Nhưng mấy năm gần đây, Ngũ ca cùng đại ca quan hệ rõ ràng hòa thuận, đã như vậy, vì sao đại ca vẫn đối đãi với Ngũ ca như thế, chuyện này hoàn toàn không hợp tình hợp lý.

"Hình như bên Lục ca cũng xảy ra chút chuyện, Tứ ca một mực phải điều tra chuyện bên Lục ca. Mấy năm nay Lục ca vẫn đi theo, ở bên cạnh Ngũ ca, bên Lục ca có vấn đề, anh cảm thấy bên Ngũ ca cạnh lại không xảy ra vấn đề gì sao?" Kỷ Bách Hiền ra vẻ mình rất có kinh nghiệm.

Vậy là có người đều muốn đối phó Ngũ ca và Lục ca, chỉ là đang nghĩ không biết đối phương sẽ nhắm vào "Hoàng Thành" hay chỉ là đơn thuần muốn đối phó với Ngũ ca và Lục ca.

Nguyễn Ngô Minh gật đầu một cái, cảm thấy lão Bát phân tích khá có lý, lần trước Tứ ca đi công tác phải đi điều tra chuyện Lục ca, lần này phải là vì Ngũ ca, "Vậy cậu nói xem đại ca có thể nổi giận hay không?"

Liên tiếp có vấn đề, đôi lại ai cũng sẽ nổi giận, huống chi xảy ra chuyện còn là chuyện của Ngũ ca, lão Đại ca đã cảnh cáo Ngũ ca rất nhiều lần có nhiều thứ không nên dính vào, nhưng Ngũ ca cố tình không nghe, bây giờ đã xảy ra chuyện, Đại ca nhất định sẽ dựa vào đó làm thêm chút chuyện với Ngũ ca.

Kỷ Bách Hiền lắc đầu một cái, "Nhất định sẽ không có."

"Hả?" Nguyễn Ngô Minh không tin.

Kỷ Bách Hiền cười cười, nụ cười tràn đầy thần bí, "Anh không biết gần đây Đại ca có chuyện tốt sao?"

"Có ý gì hả!"

"Chị dâu có thai."

Nguyễn Ngô Minh cũng cười, "Vậy thì trong khoảng thời gian này chúng ta nhanh chóng thừa dịp tốt đem hết một lượt những chuyện khó giải thích nhất báo lại cho Đại ca. . . . ." Nói xong còn cười hắc hắc hai tiếng, chị dâu mang thai, tuyệt đối là chuyện lớn trong trời đất Đại ca sẽ không tức giận chuyện gì, Đại ca ngày ngày mong đợi chị dâu mang thai, chỉ hận không có được chuyện từ trong bụng chị dâu ngay tức khắc có một đứa nhỏ mập mạp chui ra. Nhắc tới cũng thấy kỳ quái, Đại ca vốn có thái độ không tốt với chị dâu, nhưng sau khi chị dâu bị mất tích rồi xuất hiện trở lại thì thái độ của Đại ca có chuyển biến lớn, lập tức thay đổi 180°.

Kỷ Bách Hiền đẩy Nguyễn Ngô Minh ra một bên, lại cảm thấy anh ấy nói đúng, mấy cái chuyện không tốt kia, cũng tranh thủ trong khoảng thời gian này báo cho đại ca, cũng sẽ không bị đại ca mắng, chuyện này thật tốt.

Hai vị này đoán không lầm, chính xác là An Diệc Thành đi điều tra chuyện của Lục Trạm Giang, bây giờ đang thảo luận với Cố Trường Dạ.

Cố Trường Dạ ngồi sau bàn làm việc, hip một bên mắt, cái lão Ngũ này thật là khiến người ta không an tâm, "Đã điều tra xong?"

"Đã điều tra xong, mặt ngoài là Kim gia đang động tay chân, sau lưng lại có Phùng gia làm hậu thuẫn."

"Đây là chuyện mà lão Ngũ mình dính vào, hay vẫn là do lão Ngũ làm ra chuyện. . . . ."

"Căn cứ vào tin tức mà tôi lấy được, thì lão Ngũ mình đắc tội với người, lão Ngũ với con trai độc nhất của Kim gia tranh đoạt lấy địa bàn, hơn nữa cùng con trai của Phùng gia có ân oán cá nhân. . . . ."

"Đã như vậy, cậu cũng đừng quản nữa, để lão Ngũ tự mình xử lý chuyện này." Cố Trường Dạ suy tư mấy giây, "Chuyện lão Lục với chuyện này chắc hẳn không phải là chung một nhóm người đó chứ?"

"Không phải, chỉ là không loại trừ có hợp tác." Nếu như ngay lập tức đem hai vị gia chủ của "Hoàng Thành" lôi xuống nước, nghĩ xem có thể sẽ gây ra bao nhiêu động tĩnh, ở trong đó không biết có bao nhiêu người nguyện ý chia một chén súp.

"Bỏ qua."

Cố Trường Dạ lên tiếng, An Diệc Thành cũng chỉ gật đầu. Điều này cũng phù hợp với tác phong làm việc của Cố Trường Dạ, người nào làm ra chuyện thì người đó tự mình đi giải quyết thêm chuyện.

"Này có cần thông báo một tiếng cho Nhị Ca bên kia biết không?" Nhị ca Chu Thừa Nghiệp với lão Ngũ Lục Trạm Giang, dù sao cũng là anh em, so với mấy người kia thì quan hệ của bọn họ có thân thiết hơn một chút.

Cố Trường Dạ lắc đầu, An Diệc Thành cũng đã hiểu, chuyện này không cần tiếp tục thảo luận nữa.

*****

Lúc An Diệc Thành từ trong phòng làm việc đi ra, liếc nhìn qua, đang đứng chung một chỗ thì Nguyễn Ngô Minh và Kỷ Bách Hiền lập tức tách ra, trong lòng hẳn đang âm thầm bổ sung một câu: vẽ rắn thêm chân.

Tốc độ tách nhau nhanh chóng như vậy, có lẽ còn khiến người ta hoài nghi trước đó bọn họ đã nói những chuyện không nên nói. Mà Nguyễn Ngô Minh lại dùng cái loại ánh mắt nghiền cứu đó nhìn An Diệc Thành, vì vậy khiến An Diệc Thành thấy nhiều nhất là một giây thôi anh cũng không muốn nán lại.

Sau khi An Diệc Thành đi, Nguyễn Ngô Minh lập tức đưa tay kéo tay áo lão Bát, "Cái chuyện đánh cược của chúng ta lúc trước bây giờ cậu vẫn còn giữ lời chứ?"

"Cái gì?"

"Chuyện là tôi tìm ra ai là mẹ ruột của Tiểu Gia."

"À. . . . . Dĩ nhiên là còn giữ lời." Đối với chuyện đó Kỷ Bách Hiền cũng rất tò mò, nhất là Tứ ca càng có ý cất giấu, bọn họ lại càng nổi tính tò mò, chỉ

là Kỳ Bách Hiền hết sức hoài nghi, Thất ca nhanh như vậy, thật sự có thể tìm ra sao? Huống chi Tứ ca không muốn để người biết chuyện, người ta làm cách nào có thể biết được.

"Tôi sẽ cho cậu thấy." Nguyễn Ngô Minh hết sức tự tin, anh nhất định sẽ sử dụng Hỏa Nhân Kim Tinh của mình, đem cô gái kia ra, để Tiểu Gia tìm được mẹ, cũng để mình thắng được một quán bowling, đây là có lợi được cả hai chuyện.

*****

Khi An Diệc Thành về đến nhà, lại phát hiện trong nhà có nói tiếng cười, bình thường nếu như có tiếng cười nói, đó chính là lão Thất tới đây, nhưng bây giờ rõ ràng là không thể nào, vậy thì là ai đang ở chỗ này? Tới nhà anh cũng chỉ có mấy người, anh và lão Thất, lão Bát đi cùng một hướng thời gian cách nhau không xa, loại trừ hết hai vị kia, vậy thì chỉ còn Hạ Tư Tư thôi.

Hạ Tư Tư tới nơi này, anh cũng sẽ không ghét, nhưng điều kiện đầu tiên là cô lấy thân phận gì tới đây, nếu như là bằng hữu, anh sẽ rất hoan nghênh, nhưng nếu như là tư cách khác, anh nghĩ anh sẽ không có khuôn mặt tươi cười được.

Anh đi vào thì An Minh Gia ngẩng đầu lên, thấy là anh, vốn là bạn học An Minh Gia đang nằm dưới đất thì ngay lập tức đứng lên, đi về phía An Diệc Thành, "Ba, ba đã về rồi!"

Đối với việc An Diệc Thành đi công tác lâu dài, nhanh thì mấy ngày lâu thì mười ngày nửa tháng, cách làm việc này, An Minh Gia đã quá quen thuộc. Chú Thất đã nói qua, ba cố gắng làm việc như vậy, tất cả đều là vì để cho bé có cuộc sống tốt hơn, để cho bé ăn no mặc ấm, đã như vậy, bé sẽ không thể đem thêm phiền phức cho ba, ở nhà chờ ba trở về là tốt rồi.

Hạ Tư Tư là tới chơi cùng với Tiểu Gia, cô rõ ràng biết An Diệc Thành đối với đứa bé này hết mức chiều chuộng, cô cũng biết muốn tới gần An Diệc Thành, điều đầu tiên là phải khiến đứa nhỏ này tiếp nhận mình. Lần trước lúc cô đã biết được thái độ của An Diệc Thành đối với mình, nhưng cô cũng không muốn buông tha, cô yêu người đàn ông này nhiều năm như vậy, bây giờ làm sao có thể buông tha, nếu như đã kiên trì lâu như vậy, cùng lắm sau này cũng sẽ tiếp tục kiên trì.

Bắt đầu từ năm nhất của bậc trung học cô đã để người đàn ông này trong tim mình, mà anh thì đối xử với ai cũng có thái độ lạnh lùng, lạnh nhạt, thật ra cũng không đúng lắm, anh đối với mình vẫn là có mấy phần đặc biệt, dù là cách đối xử đặc biệt này là do cô đã tìm việc làm giúp mẹ anh, xin cha cấp học bổng cho anh, nhưng không có quan hệ nào khác, có thể chính vì vậy mà được anh đối đãi khác một chút.

Nỗ lực lâu như vậy, tại sao có thể nói sẽ nhẹ nhàng buông tay.

Mới vừa rồi khi cô còn ở cùng với Tiểu Gia chơi trò chơi viên đạn nhỏ, cô cũng phát hiện, đứa bé này thoát nhìn hình như rất dễ dàng ở chung, bé sẽ không cự tuyệt người đối xử tốt với bé, có thể tương tượng muốn đi vào tim của bé sẽ rất khó, khiến cho bé vui vẻ còn chưa đủ, xem ra cô phải dành thời gian ở cùng đứa bé này nhiều hơn nữa.

Cô đi về phía cha con họ, nhìn An Diệc Thành một chút, xem Tiểu Gia một chút, "Tiểu Gia ánh mắt của bé với ánh mắt của anh quả thật giống nhau như đúc."

An Diệc Thành không quan tâm lắm, "Tiểu Gia là con trai tôi, hai người giống nhau như đúc là chuyện rất bình thường."

Hạ Tư Tư muốn nói cái gì, nhưng thấy Tiểu Gia, thì nhanh chóng kiềm lại những lời đang muốn nói ra.

Bạn đang đọc truyện *Đẹp Nhất Chính Là Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 20

An Diệc Thành xoa xoa đầu con trai, "Con lên phòng làm bài tập đi."

An Minh Gia ngẩng đầu lên, bĩu môi, cảm thấy trí nhớ của ba mình đã trở nên kém đi thì phải, từ trước tới giờ bé đều làm bài tập xong rồi mới bắt đầu đi chơi, nhưng khi nhìn thấy sắc mặt của ba mình bé mới hiểu được, đại khái thì ba không muốn mình đợi ở chỗ này, vì vậy bé ngoan ngoãn gật đầu, sau đó lên lầu, đi vào căn phòng nhỏ của mình.

Hạ Tư Tư nhìn Tiểu Gia nhảy nhót, thật ra cô cũng rất thích đứa bé này, thông minh, đáng yêu, đáng yêu, hơn nữa còn rất dễ thân cận, nhỏ mà vui tính như vậy khiến người khác dễ dàng cảm thấy thích thú. Cho đến khi đã không còn nhìn thấy bóng dáng của cậu nhóc cô mới thu tầm mắt của mình lại, cô nhìn về phía An Diệc Thành, cười với anh, "Một chết đi được, mới đi công tác về."

Anh đi tới ghế sa lon, "Không tệ". Anh ngẩng đầu lên nhìn cô, "Gần đây không phải em có rất nhiều việc phải làm hay sao?" kể từ khi cô đoạt được giải ảnh hậu, hợp đồng thì nhau mà đến, quảng cáo cũng nhận không ít, bây giờ cô đang rất nổi tiếng.

"Cũng như anh, rất tốt." Bận rộn thêm nữa cô cũng có thể ứng phó được, thứ duy nhất cô không thể ứng phó đó chính là anh "Đứa bé là do anh nuôi

nặng nên người, đứa bé đó là người bà con với nhà của anh hả?"

Nếu như anh là người thân thích với nhà đứa bé, vậy là có thể lý giải vì sao anh đối xử với Tiểu Gia tốt như thế, hơn nữa bé cũng gần giống An Diệc Thành như vậy, tất cả đều được giải quyết, có lẽ là năm đó người nhà An Diệc Thành đã từng chăm sóc qua đứa bé này, sau này thì gia đình đứa bé này gặp chuyện không may, An Diệc Thành muốn giúp chăm sóc một tay, nhận làm con của mình mà nuôi nấng.

An Diệc Thành nhíu mày, "Tiểu Gia là con trai tôi, con trai ruột của tôi"

"Anh đừng nói giỡn." Hạ Tư Tư hoàn toàn không tin chuyện này.

"Có tin hay không là tùy cô, Tiểu Gia là con trai ruột của tôi, điều này không ai thay đổi được."

"Bây giờ Tiểu Gia đã bảy tuổi, nghĩa là lúc mười chín tuổi anh đã bắt đầu làm cha, như vậy trước đó, lúc mười tám tuổi anh phải có bạn gái, có khả năng đó sao?" Hạ Tư Tư cười lắc đầu, cuộc sống của An Diệc Thành không có gì ngoài việc học tập, làm sao có thể cùng người phụ nữ khác mà sinh ra đứa bé này, ở thời điểm đó đối với người khác có lẽ sẽ có chuyện như vậy, nhưng anh là An Diệc Thành thì tuyệt đối sẽ không xảy ra.

An Diệc Thành nhìn cô "Em cứ như là hiểu hết anh vậy?"

"Cái gì?"

"Không có gì." Anh hình như không muốn nói thêm về chuyện vừa rồi chút nào, anh tựa người vào trên ghế sa lon, cũng không nhìn cô.

Thái độ này của anh cùng với những gì anh nói lúc này đã làm cho cô bắt đầu thấy lo lắng. Quả thật, anh nói Tiểu Gia là con trai ruột của anh, đối với anh mà nói cũng không phải tốt lắm . . . . . Nhưng cô vẫn là không cách nào chấp nhận được, làm sao anh có thể có đứa bé lớn như vậy, nhưng anh không muốn nói thêm cái gì thì cô cũng không thể làm gì khác hơn là tạm biệt rồi rời đi.

Tiểu Gia vẫn núp ở khúc quanh lầu hai nghe lén, sau khi Hạ Tư Tư rời đi bé lập tức vội vã chạy xuống lầu, đứng ở bên người An Diệc Thành, kéo tay An Diệc Thành lắc lư đến mấy lần. An Diệc Thành mới mở đôi mắt đang nhắm ra, nhìn chăm chăm con trai, tựa hồ đang muốn hỏi bé đang làm cái gì.

"Ba, ba định để đi Hạ làm mẹ của con đúng không?"

Người bạn nhỏ An Minh Gia từ lâu cũng cảm thấy mình chính là đứa bé được ba nhận về hoặc là nhận nuôi, như vậy mới có thể giải thích vì sao mình không có mẹ, mới vừa rồi lúc đi Hạ hỏi, thân thể nhỏ nhắn của bé đều ở đây phát run, cũng may, ba nói bé chính là con của ba, là con trai ruột.

"Đây không phải là chuyện con muốn hỏi là hỏi" An Diệc Thành không có ý định nói đề tài này với con trai.

"Tại sao con không thể hỏi?" An Minh Gia nhìn thẳng vào mắt của ba, "Mới vừa rồi ba nói với đi Hạ con là con trai ruột của ba, nếu ba nói con là con trai ruột của ba, người khác không biết ai là mẹ của con thì nhất định là ba biết. . . . . Nhưng mấy chú đều nói con không có mẹ, nói ba sẽ vì con mà tìm một người khác. Ba cũng không tìm mẹ cho con, cũng không chịu nói cho con biết mẹ của con là ai. . . . ."

Tiểu Gia càng nói càng đau lòng, bé vẫn không thể hiểu, vì sao ba chưa hề nhắc tới mình mẹ ở đâu, chưa bao giờ từng nói cho bé biết, mẹ của bé hình dáng thế nào, mẹ của bé là người ra sao.

Sắc mặt của An Diệc Thành càng lúc càng sa sầm.

Ánh mắt của Tiểu Gia cũng càng ngày càng đỏ, nhưng bé vẫn không bị sắc mặt của ba hù dọa, "Ba, có phải mẹ không hề biết sự tồn tại của con, cho nên mới chưa có tới tìm con?"

An Diệc Thành cũng không thèm nhìn tới Tiểu Gia, giống như hoàn toàn không nghe được bé đang nói gì, anh chỉ nhìn chăm chăm bức tường đối diện.

Ba trầm mặc khiến Tiểu Gia có chút bối rối, "Ba, có phải là mẹ của con đã không còn nữa rồi đúng không. . . . . Bọn họ nói trên cái thế giới này sẽ không có người mẹ nào không cần con của mình, nhất định là mẹ không còn. . . . . Nhất định là. . . . ."

Tiểu Gia nhào vào trong ngực An Diệc Thành, "Ba, ba đừng tức giận, con không nói về mẹ nữa, ba đừng tức giận, cũng đừng đau lòng." Nếu như mẹ thật sự là không còn mà đã xảy ra điều gì ngoài ý muốn đi lên thiên đường, vậy không chỉ là bé không có mẹ, ba cũng không có vợ. Bé với mẹ chưa từng gặp mặt nhau bao giờ mà đau lòng như vậy, còn ba đã cùng chung sống với mẹ lâu như vậy nhất định ba cũng sẽ rất đau lòng.

Thật lâu An Diệc Thành mới lấy tay ôm chặt Tiểu Gia, "Chớ nói lung tung."

Tiểu Gia nghe được câu này tròn to hai mắt.

"Không có chuyện mẹ con không còn nữa. . . . ."

Ánh mắt của Tiểu Gia lại mở to thêm, như vậy ý ba ba nói là mẹ của mình còn sống, thực sự tốt quá . . . . .

"Vậy mẹ. . . . ."

"Là lỗi của ba ba." Tiểu Gia nghe được ba âm thanh tràn đầy vô lực, "Là ba ba quá nghèo, không làm hài lòng những người trong gia đình của mẹ. . . . ."

."

Tiểu Gia cau mày, thì ra ba là bị người ta chê? Vậy mẹ của bé là một người phụ nữ giàu có không thích nghèo khổ? Giống như lúc trước bé có xem chương trình kia, ở trong đó có rất là nhiều người nghèo nhưng tốt bụng, nơi đó ba của đứa bé hoặc là mẹ đã bỏ đi. Bé hỏi chú Thất, tại sao những người đó muốn chạy, chú Thất nói vì quá nghèo, cho nên phải rời đi đi ra bên ngoài tìm cuộc sống tốt hơn. . . . .

Chú Thất nói, nghèo khó mới làm cho người khác khó chịu được.

Tiểu Gia không khỏi muốn khóc, khi đó ba nghèo như vậy, nhưng ba cũng gắng gượng qua được, nhưng mẹ lại chê. . . . . Bé ghét mẹ như vậy

"Ba, ba còn có con, con vĩnh viễn cũng sẽ không bỏ ba mà đi."

*****

Khi Trình Vũ Phi lại nhìn thấy An Diệc Thành lần nữa thì đã là rất nhiều ngày sau, khoảng thời gian này vẫn không có gặp mặt, khiến cô âm thầm suy đoán, có thể anh sẽ không xuất hiện nữa, giữa bọn họ tồn tại loại quan hệ này, khiến cô không cách nào suy nghĩ đây là mối quan hệ nam nữ bình thường, anh chưa từng chủ động gọi điện thoại cho cô, giống như anh chưa từng nói với cô bất cứ lời lẽ nào, nếu cứ như vậy mà cắt đứt liên lạc với nhau, cô nghĩ mình cũng sẽ không cảm thấy kỳ quái.

Sau khi tan tầm, cô đi ra nhìn thấy xe của anh, thế là cô đi qua, lên xe ngay không một chút do dự.

Cô ngồi trên xe rồi lại suy nghĩ, bọn họ cuối cùng được coi là gì? Lúc học trường cấp 3, ở trong lớp gia đình cô cũng được coi là tốt, còn nhà anh anh nhất định có thể đứng hàng thứ nhất đếm ngược, anh tới tìm cô, đây có phải là loại cảm giác thấy rằng có khả năng khác biệt về chuyện đòi hỏi hay không? Năm đó cho dù cô có để mình làm công chúa, còn bây giờ không thể cho anh muốn làm gì thì làm, trong lòng anh chuyện mà anh mong đợi đó không biết có thể thỏa mãn hay không. Trước kia cô có nghe những lời của những người đã kết hôn nói, đừng tưởng rằng thanh niên nghèo nàn khắc khổ nỗ lực đó thì nhất định sẽ là người tốt, người như vậy một khi giàu có, quá khứ không có chơi qua cũng sẽ nghĩ nên ném thứ, so với loại vốn là giàu kia có người càng không chịu đựng nổi. . . . . Cô cũng nghĩ anh như vậy, nhờ suy nghĩ đó của mình mà trong lòng cô, ở một chỗ nào đó hình như mới có thể thăng bằng được, việc tâm tính bị hoảng loạn mới có thể dẹp yên, cô ghét việc mình suy nghĩ lung tung và cái cảm giác mình không thể tự giữ mình đi tiếp, người đàn ông này là thuốc độc của cô, từ bây giờ cô phải bắt đầu nghĩ đến anh đã càng ngày càng tệ, như vậy mới có thể có dũng khí rời đi, cuộc đời của mình không đến mức phải bị hủy hoại thật sự, cô vẫn luôn là người yếu đuối, so với người khác cô biết rất rõ ràng.

An Diệc Thành không nói gì, cứ lái xe đến chỗ biệt thự nhỏ đó, chuyện này giống như là bọn họ cố định vụng trộm ở đó.

Sau khi trở lại biệt thự nhỏ, thím giúp việc làm cơm, bọn họ ăn xong, liền vội vã lên lầu. Trình Vũ Phi ngồi ở trên giường, nghe thấy trong phòng tắm tiếng nước chảy ào ào, cảm giác mình quả thật hết thuốc chữa, ngay cả việc gặp anh để hỏi chuyện cô cũng còn do dự hết lần này tới lần khác như vậy. Cô phát hiện mình giống như thuốc về loại người mà Tiết Giai Nhu nói, nếu như không có người bức bách cô, thật thì cô cứ nghĩ đi nghĩ lại, không muốn thay đổi chút nào, nhìn như bên bờ, rồi lại có chút an tâm với tình trạng ý tứ trôi tuột như nước chảy, chỉ cần vì chính mình hoặc là người thân bị tổn thương thì mới dám vươn mình ra mà đi giải quyết vấn đề.

Âm thanh trong phòng tắm vẫn còn tiếp tục, điện thoại di động của anh lại vang lên.

Cô không để ý đến, nhưng điện thoại di động kia kêu không ngừng nghỉ, cô cau mày, nhìn về điện thoại di động.

Điện thoại di động cứ đổ chuông dồn dập, lần này cô cảm thấy đã nó thực sự đã lôi kéo được sự chú ý của cô, vì vậy cô đi tới, cầm điện thoại di động lên, chữ hiện trên màn hình là "Tiểu Gia".

Đây là người nào? Còn là một biệt danh. . . . . Cô nhíu mày nhìn điện thoại di động, hoàn toàn không có chú ý tới giờ phút này cửa phòng tắm đã bị mở ra, An Diệc Thành đứng ở cửa, lạnh lùng nhìn động tác của cô, ngay sau đó nhanh chóng đi tới, đoạt lấy điện thoại di động của mình từ trong tay cô, "Ai nói cho cô biết cô có thể tùy tiện đụng vào điện thoại của tôi như vậy hả?"

Ánh mắt của anh rất lạnh, khiến cô nảy ra ý nghĩ cảm thấy lỗi của cô đã làm anh cực kì chán ghét

Anh bỏ đi động qua một bên, không có dự định xem lại cú điện thoại kia, mà là lạnh lùng nhìn cô.

Ánh mắt của anh như vậy, đột nhiên lại khiến cô có dũng khí nào đó, cái loại đó dũng khí tương tự với việc không bằng nhân cơ hội này, hoàn toàn thoát khỏi mối quan hệ này với anh, "Xin lỗi, chuyện này thật sự thì tôi không đúng. Nhưng mà An Diệc Thành, anh đã sắp đặt chuyện của tôi, vậy anh tính như thế nào đây?"

Đôi mắt anh hơi lóe lên một chút, ngay sau đó nói, "Cái gì?"

"Chuyện em trai tôi." Cô cắn môi, "Chuyện em trai tôi, không phải ngoài ý muốn đó chứ? Nó làm chuyện kia, vốn nó cũng chỉ là bị người hại, làm sao có thể gặp phải sự trừng phạt lớn như vậy, trừ khi có người cố ý hãm hại. . . . . Thật ra thì tôi thật sự là không biết rõ, tôi có sức quyến rũ lớn như vậy ư, nhưng mà sao có thể làm phiền anh ra tay dùng thủ đoạn là em trai tôi để đối phó với tôi. . . . ."

"Em đừng coi thường chính mình như vậy." Anh đi tới trước mặt cô, đưa tay nâng lên cầm cô lên, "Em cũng là người có chút nhan sắc. . . . ."

Lúc học cao trung, người theo đuổi cô cũng có không ít, chỉ là cô không để ý tới thêm người nào khác mà thôi.

Cô đưa tay lên, muốn gỡ bỏ tay của anh, thế nhưng anh lại dùng tay khác cầm tay cô bắt lại.

"An Diệc Thành, tại sao anh muốn làm như vậy. . . . ." Cô không nghĩ ra.

"Vì tôi..thích."

Anh nói ra ba chữ này, thật là càng làm cho cô thêm tức giận, cô ghét cái loại cảm giác vô lực đó, đáng ghét hơn khi người khác xem mình tùy ý như có thể nghiền chết một con kiến, còn mình hết lần này tới lần khác mệt mỏi giữa giữa.

Cô bất chấp tất cả chỉ muốn rời xa người đàn ông này, cô hoài nghi anh, cho tới bây giờ cũng không đánh giá được anh, đến giờ phút này, cô đã hiểu tất cả, anh không còn là người sẽ làm cô động lòng như thời thiếu niên áo trắng, anh có tên mới có thân thể khiến người ta kính sợ, "Hoàng Thành" Từ thiếu gia, tên tuổi vang dội biết bao.

Cô muốn chạy, thế nhưng lần này không cần tốn nhiều sức giữa giữa thì đã thoát ra, mà anh cũng không có đuổi theo.

"Trình Vũ Phi, em còn dám đi thêm một bước, tôi không ngại hủy hoại em trai của em đâu, em chắc là đã biết rất rõ, hiện giờ tôi có năng lực làm như vậy hay không"

Bạn đang đọc truyện *Đẹp Nhất Chính Là Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21

Vào năm lớp mười hai, khi các bạn học khác đều ở đây hăng hái cố gắng phấn đấu vì cái ngày có tên là "Thi tốt nghiệp trung học", hận một ngày không có được 48 canh giờ để sử dụng, thì đúng lúc này An Diệc Thành lại có quyết định khiến người ta kinh ngạc, anh bỏ qua lớp tự học buổi tối, hơn nữa ở chỗ của thầy giáo lại có lệnh gì đó, một khi thành tích cuộc thi của anh giảm xuống, ngay lập tức anh sẽ trở lại lớp tự học buổi tối, anh quá kiên trì, vì vậy thầy giáo không thể không đồng ý. Các bạn học nhắc tới hành động này của An Diệc Thành, đều cảm thấy anh “trâu bò” thật, trong thời điểm này lại dám đưa ra quyết định như vậy.

Nghe nói An Diệc Thành một mình tìm công việc riêng, vì một số học sinh lớp sơ cấp muốn học thêm, những học sinh đó cũng sắp tham gia thi tốt nghiệp trung học, một số phụ huynh cũng hao tổn tâm sức tìm thầy giáo dạy thêm cho con mình, hi vọng con của mình có thể thi đậu vào một ngôi trường cao trung tốt, An Diệc Thành liền chủ động liên lạc với những vị phụ huynh đó, ban đầu chỉ là dạy thử, sau khi thấy anh dạy được, không tệ, phụ huynh lần lượt đưa con tới một chỗ, nhờ anh chỉ dạy những đứa bé này.

Xế chiều, sau khi tan học An Diệc Thành liền cầm bọc sách, vội vã rời khỏi phòng học, còn Trình Vũ Phi nhất định phải dán mắt mình lên cả người anh, nhìn theo anh. Vào những lúc này Tiết Giai Nhu đều vỗ vỗ bả vai của cô, "Được rồi, đừng xem, đã không còn thấy bóng dáng của người ta nữa rồi."

Lúc đầu khi bị Tiết Giai Nhu đánh như vậy cô cũng thấy thú vị, còn biết đồ mặt là ra sao, bây giờ bị Tiết Giai Nhu cười đùa nhiều lần, mặt cô cũng đã không còn da nữa rồi, thấy có chút mất mát cô nằm dài ở trên bàn. Kể từ lúc An Diệc Thành không còn tham gia lớp tự học buổi tối, thêm nữa sau mỗi lần kiểm tra cũng có thể liên tục phân rõ cao thấp, thầy giáo đối với hành động của anh chẳng những không phản đối mà còn bắt đầu cổ vũ, còn lấy hành động của An Diệc Thành kích thích bọn họ - những học sinh bình thường——“Nếu như các em cũng có thể đạt được thành tích như An Diệc Thành, ngay bây giờ thầy sẽ để các em muốn làm cái gì thì làm cái đó, nếu như không có được trình độ đó thì cũng đừng nói đến bất cứ yêu cầu gì. . . . .” Cũng bởi vì chuyện như vậy nên, Trình Vũ Phi cảm thấy thời gian mình được nhìn An Diệc Thành càng ngày càng ít, chỉ cần nghĩ đến cả buổi tự học ban đêm cũng không thể nhìn thấy anh, trong lòng cô lập tức cảm thấy không thoải mái.

"Được rồi được rồi, người ta không biết còn tưởng rằng bạn thất tình! Trung bộ dạng này để làm cái gì!" Tiết Giai Nhu không nhịn được chế nhạo cô.

"Azzzz, hôm nay mình lại không thấy được anh ấy."

"Thôi đi, bạn nhìn như vậy thì có thể được gì?" Tiết Giai Nhu lấy tay hung hăng nhấn đầu của cô xuống, "Nếu như bạn dám trực tiếp đi tới trước mặt An Diệc Thành, nói với anh ta là em thích anh..bạn làm cái gì mình đều ủng hộ bạn, bạn lại không dám, hiện tại lại làm ra bộ dạng này. . . . . Đòn thuận là chỉ lăng phí thời gian."

Trình Vũ Phi lập tức quan sát hết nhìn đông tới nhìn tây, chỉ sợ có bạn học khác nghe được mấy lời này của Tiết Giai Nhu, cũng may, tất cả mọi người đều đi ăn cơm, trong phòng học cũng chỉ còn lại có hai người bọn họ. Tiết Giai Nhu thấy động tác của cô, hừ lạnh một tiếng, mình sẽ nói chuyện như vậy mà không có đầu óc ư, đương nhiên là trong phòng học không có ai khi đó mới nói như vậy. . . . .

"Mình chính là cái thứ hèn nhất." Cô cũng chỉ dám thận trọng thích người con trai kia, không dám để cho anh biết, thậm chí cũng không dám để cho người khác biết.

"Được rồi, thứ hèn nhất, đi ăn cơm."

Cô không nhịn được đánh Tiết Giai Nhu một cái, Tiết Giai Nhu nhanh chóng chạy, khiến Trình Vũ Phi đuổi theo cô.

Lúc còn trẻ vui vẻ như vậy, rất thích người đó cho dù anh ấy hoàn toàn không biết, trong lòng cũng vẫn cảm thấy đầy đủ, không phải so đo được mất, chỉ cần mỗi ngày nhìn thấy bóng dáng của anh ấy thì đã cảm thấy vô cùng hạnh phúc, chứ không phải giống như bây giờ cho dù anh đang ở trước mặt mình, mình vẫn khổ sở như vậy. Trong thế giới này, vĩnh viễn vẫn tồn tại một chân lý, không có được mới là điều tốt nhất, có được rồi cũng sẽ lập tức mất đi những điều vốn đã mong đợi.

*****

"Tại sao?" Cô không hiểu, vì sao anh phải làm như vậy.

"Tôi nói, do tôi thích, dĩ nhiên em cũng có thể thử một chút khiến tôi không vui thì sẽ biết hậu quả." Lúc anh nói những lời này, đuôi lông mày giờ lên, không hề có ý ngạo lạnh, giống như mới vừa rồi phản ứng của cô đã khiến anh cảm thấy thất vọng, vì vậy tâm trạng của anh cũng biến thành khá hơn.

Thân thể của cô khẽ cứng đờ, "Tại sao lại chính là tôi?"

"Phải cố tình là em thôi." Khóe miệng anh có ý cười, cứ như vậy nửa liếc nửa nhìn cô, hơn nữa hết sức chắc chắn cô không dám đi ra khỏi cửa căn phòng này cửa, anh tin rằng cô không dám lấy tiền đồ của em trai cô ra đánh cược.

"An Diệc Thành. . . . Anh coi thường tôi như vậy sao?" Cô cắn môi, lần này cô hoàn toàn tin, ý hận trong mắt anh không phải là ảo giác của cô, thật sự là anh hận mình, hoặc giả sử từ lúc nào đó mình đã làm ra chuyện khiến anh thấy không thích, vì vậy anh mới đối xử với mình như vậy.

"Coi thường?" Anh không chút để ý khạc ra hai chữ, "Vậy thì coi như thế đi!"

Cô rút cuộc không nhịn được nữa vành mắt hồng lên, ngay cả nói cũng phải áp a áp ứng, "Nhân tình? . . . . ."

Cái tên khiến người ta khinh bỉ biết bao.

Anh đi tới bên người cô, "Nếu như em muốn nghỉ như vậy cũng được, chỉ là nếu đã biết thân phận của mình như vậy thì tự giác một chút. . . . Không biết nghề nghiệp người tình này căn bản là hành vi thường ngày sao? Đợi yêu cầu từ tôi, mà không phải cả ngày tôi phải đi coi chừng em vậy thì hồng việc, cho nên, nếu bây giờ em hoàn toàn nhận ra rõ ràng rồi, cũng nên xin nghỉ việc đi. . . . ."

Cô mở to hai mắt nhìn anh.

Dấu tay của anh lưu lại trên mặt của cô, "Khó có thể tin? Tôi lại muốn ra khỏi nhà, đã tới lúc phát em phát huy nghề nghiệp của mình, cùng đi với tôi."

*****

Trình Vũ Phi từ chức, đây là chuyện mà cô không muốn nghĩ tới nhất. Ngay cả khi công ty đang rơi vào thời điểm khó khăn nhất, cùng đồng nghiệp chung đụng không vui sướng nhất, cô đều không có lựa chọn từ chức, nhưng bây giờ bởi vì một câu nói của An Diệc Thành, cô đã từ chức ngay lập tức. Lúc cô đem chuyện này nói với Tiết Giai Nhu, Tiết Giai Nhu ở trong điện thoại lại nói cho cô biết, cô nên từ chức sớm, cấp trên của cô ấy mỗi lần đều nói tăng lương, kết quả ba lượt có hai lần là "thả chim bồ câu" không thực hiện lời hứa, bị thua thiệt mà cô còn đợi cái công ty rách nát kia lâu như vậy. Hơn hết, Tiết Giai Nhu muốn cô thừa cơ hội tốt này đi ra ngoài chơi một chút, cô vẫn vì công việc, mà quá lãng phí thời gian của chính mình.

Trình Vũ Phi từ chức thì sếp của cô không ngừng giữ cô lại, hỏi cô có phải vì không hài lòng về tiền lương hay không, nếu như là vì lý do đó, công ty có thể giải quyết cách khác, cô từ chối, quả nhiên cũng không thể tin câu nói kia, giống như đứa bé phải khóc mới có kẹo ăn, chỉ cần làm ồn ào, chuyện tăng lương cũng rất đơn giản, mà cô thì đã cố gắng làm việc lâu như vậy ngược lại so ra thì kém những người ồn ào kia.

Trước khi đi, cô gọi điện thoại nói trước cho Trình Gia Đống biết, nói cho em trai mình biết mình từ chức rồi, muốn đi ra ngoài du lịch, trong điện thoại Trình Gia Đống tỏ vẻ ủng hộ mãnh liệt, cũng nói với cô rằng, nên sớm làm như vậy. Để cho cô yên tâm đi chơi, không phải lo lắng cho mình, bây giờ cậu ấy ở đây bình thường đều nghiêm túc học tập, chủ nhật thì đi ra ngoài nhiều hơn, cuộc sống rất là đầy đủ.

Lúc nghe được giọng nói khá thoải mái của Trình Gia Đống, Trình Vũ Phi thật sự tin tưởng trong khoảng thời gian này em trai mình rất vui vẻ, cô cũng thấy yên lòng. Kể từ khi cha mẹ của bọn họ qua đời, cũng chỉ còn lại hai người họ, cô cũng chỉ có cậu em trai này là người thân duy nhất, đến hôm nay, cuối cùng thì em trai cô cũng bắt đầu trở nên chính chắn hơn, chính cô cũng cảm thấy mình được an ủi.

Ngày kia lên đường, An Diệc Thành tự mình lái xe tới đón cô, anh mang mắt kính thật to, khiến người ta hoàn toàn không thấy được thần sắc với vẻ mặt của anh, nhưng khi anh nhìn thấy cô anh cũng không chút lưu tình nào đã mở miệng hỏi, "Nghề nghiệp của cô đây công tu dưỡng chính là bày sắc mặt ra với tôi?"

Tu dưỡng nghề nghiệp? Anh luôn là nhắc tới cái này, khiến tim cô phải đè nén đau thương.

Cô chu chu mỏ, muốn nói bẻ lại, cuối cùng lại lựa chọn không nói. Trước đây rất lâu, cô có suy nghĩ, không thể làm người yếu, phải tranh cãi ồn ào với người ta, phải âm ỉ với người ta, như vậy mới sẽ không khiến người khác coi thường mình. Chỉ là vô số ví dụ đã chứng minh, thật ra thì điều này không hữu dụng, người mạnh vĩnh viễn sẽ là người mạnh, còn người yếu thế vĩnh viễn là người yếu thế, huống chi một khi người yếu thế phản kích, sẽ khiến uy lực công kích của người mạnh phát ra lớn thêm lớn hơn, vì vậy cuối cùng rút ra được kết luận, không gì bằng im lặng.

Cô không muốn trả lời lại, mà xoay đầu ra hướng ngoài cửa sổ, anh cười nhạo một tiếng, nhưng cũng không nói gì thêm.

Ngồi lên máy bay thì cô mới phát hiện ra đã cực kỳ lâu mình chưa từng ngồi qua máy bay, trong công ty cơ hội đi công tác không nhiều lắm, coi như đi công tác cũng là hoạt động của người bên kia, không tới phiên cô, vì vậy lần ngồi máy bay gần đây nhất, lại phải quay ngược trở về lúc cô thi tốt nghiệp trung học xong, cả nhà cùng đi du lịch. Nhưng thật ra thì Tiết Giai Nhu có nói qua mấy lần rủ cô đi chơi, cô luôn từ chối, thế nên một lần cũng không hề đi.

Vào năm đó, cả nhà cùng nhau đi ra ngoài du lịch, trong trí nhớ của Trình Vũ Phi đây là hình ảnh tốt đẹp nhất, nơi cô muốn đến nhất chính là Italia, cô đặc biệt thích kiến trúc Italy, có thể duy trì nét cổ điển thú vị cho tới bây giờ, hơn nữa tất cả kiến trúc cũng giống như có linh hồn, nó cứ lớn lên ở đó và sẽ không còn có bất kỳ thay đổi nào.

Bây giờ cô vẫn còn nhớ lúc mẹ dắt tay mình, đi đến những tiệm bán quần áo, chọn lựa quần áo cho cô, bà còn nói cô thi tốt nghiệp trung học cực khổ như thế, chuyến đi này hoàn toàn là dành cho cô, chộc cho Trình Gia Đống bên cạnh nghiêm trọng kháng nghị. Trong trí nhớ cô hình ảnh tốt đẹp đó hình như cũng chính là hình ảnh tốt đẹp cuối cùng của cả nhà bọn họ, về sau quan hệ giữa cha mẹ cô bắt đầu không tốt, sau đó nữa chuyện làm ăn của ba cô lại xảy ra vấn đề, càng về sau trong nhà liên tiếp gặp nhiều biến cố.....

Ở trên máy bay, bọn họ cũng không nói với nhau câu nào, anh cầm lên một quyển tạp chí chăm chú xem, hoàn toàn không để ý tới cô. Cô cũng không biết, vì sao anh lại lựa chọn mang mình theo, chẳng lẽ chính là vì để cho mình không thoải mái? Nếu như là vậy, mục đích của anh đã đạt được.

Cô cũng không cố tìm lời nói để trò chuyện với anh, mà là cô mơ hồ nghĩ tới quá khứ.

Máy bay hạ cánh, ngay lập tức liền có người trực tiếp chờ ở nơi đó, đưa bọn họ đến khách sạn tốt nhất đã được đặt trước, cô phát hiện những người đó đối với bọn họ rất cung kính, chỉ là không nhìn nàng, tất cả đều hoàn toàn nghe theo lệnh của An Diệc Thành, cô cũng không để ý nhiều, chuyện của anh, không tới phiên cô nói gì.

Sau khi đến khách sạn, anh liền cùng đoàn người đi ra ngoài, để cô ở lại bên trong khách sạn. Khách sạn Lục Hóa cực kì đẹp, đến gần hồ, bên hồ là hàng liễu xanh tốt, hoàn toàn không tương tượng nổi đây chỉ là một khách sạn, lắp đặt thiết bị lịch sự tao nhã, đây thuộc về cuộc sống xa xỉ hào hoa, có khả năng khuấy động cảm giác của người khác.

Nhưng mà chỉ có một mình cô ngồi đợi ở phòng VIP, cô cảm thấy trống trải mênh mông, cô cũng không còn nơi nào để đi, nên đứng ở trên ban công ngắm phong cảnh.

Lúc An Diệc Thành trở lại, đã là giờ cơm, anh đi vào cửa sau, chỉ nhìn cô một cái, "Đi ăn cơm."

Trong ngày hôm nay đây là câu thứ hai anh nói với cô sau khi bọn họ gặp mặt nhau, lúc này cô mới vội vã đi về phía anh, cô biết anh nhất định vội, cô còn tưởng rằng anh sẽ hoàn toàn quên mất mình.

Cô đi theo anh xuống lầu, sau đó trở về khách sạn vào phòng ăn dùng bữa, trong phòng ăn trần ngập sự lãng mạn, trên bàn bày mấy cảnh hồng, còn hoa văn trên tường hình vẽ cũng là hoa hồng, nhưng màu sắc nhạt hơn, không giống như mấy cảnh hồng bắt mắt trên bàn.

Loại phong cách này, nhất định không phải anh chủ động yêu cầu.

Thức ăn đưa lên bàn, An Diệc Thành cầm đôi đũa lên, lúc này mới ưu nhã khởi động. Tay của anh rất đẹp, khớp xương rõ ràng, cô từng nói với người khác về cái đề tài đã nhìn qua bàn tay anh, ngón tay thon dài xinh đẹp, khiến cô không thể nào nhìn được phải thường thức thật lâu, khi đó cô nhìn tay của anh, còn chưa đủ nhưng vẫn đưa ánh mắt nhìn lên, sau đó lại lên nhìn một lát, làm bộ nhìn qua nơi khác, thu hồi ánh mắt mình lại, cô sẽ tiếp tục nhìn, nhưng thận trọng cất giấu tâm tư của mình, cô sợ bị người phát hiện.

Hiện tại anh đang ở trước mặt cô, vẫn là một đôi tay xinh đẹp như vậy, cô lại không muốn nhìn nhiều hơn nữa dù là một giây.

"Mấy ngày này tôi cũng sẽ rất bận." Trong phòng nhỏ yên tĩnh, anh rút cuộc cũng mở miệng phá vỡ yên tĩnh của nơi này.

"Ừ." Cô gật đầu một cái, trong lòng nghĩ người kia đã vội vã vậy, tại sao phải mang mình theo.

An Diệc Thành nhìn cô một lát, nhưng vẫn cúi đầu ăn cơm, lấy lại tác phong đi công tác làm việc thường ngày, vào lúc này cũng chỉ có thể ở vội vàng, ở nơi nào mà lúc này còn có thể chạy trở về ăn cơm, luôn là nắm chặt mỗi một phút mỗi một giây làm tốt công việc.

Có một lần Kỷ Bách Hiền cùng anh đi ra ngoài, nói anh làm việc giống như cái máy, khó trách đại ca coi trọng anh như vậy.

Nghĩ tới đây, anh khẽ dao động lắc đầu.

Bạn đang đọc truyện *Đẹp Nhất Chính Là Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 22

Ăn com xong, anh cũng không rời đi, Trình Vũ Phi cùng với anh trở lại phòng, gian phòng rất thoải mái, cũng rất sạch sẽ, khiến cho lòng người không cảm thấy khó chịu. Sau đó bọn họ chia ra rửa mặt, cô ngồi trên giường, ở nơi đây cô không có tác dụng lớn, nếu như nói cô có một giá trị sử dụng duy nhất cũng không hề có, thế mới thực sự là thẹn với anh vì nói đây là đi tu đường nghề nghiệp.

An Diệc Thành nhướng mày, đứng ngay ở bên giường, nhìn động tác cô cởi áo ngủ ra, tuyệt nhiên không bảo cô dừng lại, trong mắt cũng không lộ ra vẻ gì, không thương thức, chút nhục dục cũng không muốn, cô lại đang tự cởi, tay run lên, cô không thích cảm giác lúc này, rất không thích, dù là đã trấn an con tim của mình nhiều lần, cô vẫn còn đang tự cởi y phục của mình trước mặt anh.

Anh bất động, dù là nhìn cô tự cởi sạch quần áo, thân thể của cô cứ như vậy hiện ra ở trước mắt anh, không thể xem là thân thể khêu gợi, có thể nói chính xác là coi như thuận mắt, da rất tốt, toàn thân tìm không ra một chút tỳ vết nào, giống như một khối ngọc đẹp hoàn hảo, chỉ là khối ngọc đẹp này bây giờ là để anh chơi đùa.

Cô ngẩng đầu lên, ánh mắt của cô đang nhìn về phía anh, hình như chờ động tác của anh, nhưng hết lần này tới lần khác anh vẫn không có động gì. Thân thể Trình Vũ Phi đã không nhận được lay động, cô cắn môi, không hiểu rõ ý của anh. . . . . Nhưng vì tên đã lấp vào cung, cô đứng lên, sau đó đi về phía anh, cô cởi dây thắt lưng áo ngủ trên người anh, dây áo rơi xuống. ....

Mượn chuyện ra ngoài đi công tác, còn có thể thỏa mãn hưởng thụ trên thân thể, chuyện này với anh mà nói, thật đúng là xa xỉ, nhưng loại cảm giác xa xỉ này hình như không tệ.

Anh còn bất động, giờ khắc này phẳng phất có chút hưởng thụ do cô chủ động mang tới.

Tay của cô chạy ở lồng ngực anh, giống như một con sâu nhỏ mềm mại, không ngừng di chuyển một cách lành nghề, anh hết sức hưởng thụ, một lúc sau, mới nắm tay của cô lên, cùng lúc đó cô cũng nhìn thẳng vào mắt của anh, ánh mắt của anh cho đến giờ phút này, cũng rất trong sáng. Loại ánh mắt trong sáng này khiến cho nhịp tim của cô đập mạnh thêm, cô thà rằng thấy trong màu mắt anh có chứa loại sắc dục kia, cô không cần ánh mắt này, tầm mắt của anh hoàn toàn bao phủ ánh mắt của cô, giống như trong mắt của anh chỉ có cô, trong lòng cũng có cô, giữa bọn họ tràn đầy tình yêu giống như trong truyện vậy. . . . . Anh cầm tay của cô lên, lại đưa đến bên môi của mình mà hôn, thân thể của cô run rẩy dữ dội hơn, cô cũng không rõ là vì sao.

Anh buông tay cô ra, hai tay dăng mặt của cô, sau đó hôn lên môi của cô, cực kỳ thuần thực hôn cô, nước bọt hòa vào nhau, gần gũi không thể rời, sau đó tay của anh từ từ trượt xuống dưới, nhẹ nhàng ôm lấy cô, ôm ngang eo cô, đi về phía giường cách đó không xa. . . . .

Triền miên đến mức tận cùng, khiến cô không còn rảnh rỗi để đi suy tư chuyện khác. . . . .

*****

Đến nơi này, cuộc sống của Trình Vũ Phi rất nhẹ nhàng, nhẹ nhõm đến mức không biết phải làm như thế nào, trong vòng một ngày, hơn phân nửa thời gian cô cũng phải tự mình mà vượt qua, An Diệc Thành sẽ đi ra ngoài rất sớm, về phần làm cái gì, anh không nói, mà cô cũng sẽ không hỏi, nhưng nhìn đến bóng dáng của anh một hồi trở về, cô cũng biết, khẳng định anh gặp chuyện rất khó giải quyết. Nhưng đến xế chiều vào giờ cơm anh sẽ trở lại, cùng ăn com với cô, bình thường sau khi ăn com xong, anh lại rời đi, có lúc rạng sáng trở lại, có lúc là suốt đêm cũng không về.

Có như vậy cô mới biết anh đến đây phải rất bận rộn, việc cùng ăn com cô, giống như đó là một loại hành động xa xỉ.

Cứ như vậy kéo dài suốt một tuần lễ, lúc bọn họ ăn com cùng nhau, anh bỗng nhiên chủ động nói, "Cô có muốn đi ra ngoài đi dạo một chút hay không?"

Cô kinh ngạc mà nhìn hắn, ngay cả việc nhai com trong miệng cô cũng quên mất, anh vẫn luôn bề bộn nhiều việc, thế nhưng lại hỏi cô chuyện này. Một lúc lâu, cô mới cúi đầu đem com trong miệng nhai nuốt vào, "Anh hết bận rồi?"

"Ừ, đã hết bận."

Nhưng thời gian cũng không còn nhiều, ngày mai lại phải trở về, anh phải đem tin tức bên này, cẩn thận phân tích cho Cố Trường Dạ, nếu như chỉ có một mình anh ở chỗ này, thì bây giờ anh đang ở sân bay mất rồi, anh làm theo thói quen của mình, thậm chí chẳng phân biệt rõ ràng được ngày đêm, làm xong một chuyện, ngay lập tức chạy trở về, hoàn toàn không biết nên ngủ chờ đến lúc rạng sáng.

Cuộc sống của anh, hình như vẫn luôn căng thẳng như vậy.

Anh gật đầu một cái, mặc dù ban ngày anh cũng không có ở đây, nhưng cô cũng chỉ ngồi đợi trong khách sạn, chờ thời gian từng giây từng phút trôi qua, loại cảm giác đó vừa xa xỉ vừa lại rảnh rỗi đến phát hoảng.

Bọn họ ăn com xong, liền cùng nhau đi ra ngoài.

Tòa thành thị này, rất thú vị, đường hầu như không bằng phẳng, nhìn lại, đường lộ lại có hình dạng tầng tầng lớp lớp, phòng ốc cũng không ở cùng một mặt bằng, vì vậy ban đêm ánh đèn cũng từng tầng từng tầng, vẻ đẹp này trông rất khác biệt, bởi vì do cấu tạo địa lý làm lộ ra vẻ đẹp này. Nghe nói người ở nơi này, cũng không biết phía ngoài thành thị là mệnh mông bát ngát đất bằng phẳng, giống như người bên ngoài sẽ không biết nơi này phòng ốc đặc biệt như thế, dựa vào núi mà xây, cho dù là trong núi cũng là thành phố trung tâm, con đường tầng tầng lớp lớp, ban đêm đan xen giống như từng tòa nhà vượt qua những vì sao trên trời đêm mệnh mông. . . . .

Rất đẹp, đây là cảm giác duy nhất của cô.

Gió đêm lướt nhẹ qua mặt của cô, khiến cho lòng của cô cũng trở nên vô cùng êm dịu, "Anh thường tới nơi này sao?"

Bọn họ đi không chủ đích ở trên đường phố, vài chiếc xe cách đó nơi không xa chạy vút qua bỏ lại âm thanh vù vù của động cơ.

"Thình thoảng." Anh trả lời rõ ràng đơn giản

"Nơi này rất tốt."

"Hả?"

"Nhịp sống thông thả, không có áp lực lớn như vậy, làm cho người ta nhẹ nhõm. . . . ."

Đúng là như thế, nơi này phát triển rất nhanh, nhưng cuộc sống của mọi người lại không phải vội vã, nhanh hơn mà là tốc độ chậm rãi, có cảm giác như đang nghỉ ngơi an nhàn.

"Cô thích?"

Cô gật đầu, "Thích."

"Về sau có thể lựa chọn nơi này để ở."

Cô lại lắc đầu, thích là một chuyện, nhưng thật sự ở lại. . . . . Đó là một chuyện khác, cô vẫn thích thành phố An Xuyên hơn, đó là nơi cô sinh ra, rồi lớn lên, tình cảm kia cũng không phải là một tình cảm yêu thích đơn thuần, mà là sâu tận xương tủy là không muốn xa rời, "Thích vật gì đó không nhất định phải có được nó."

Cô nói tới chỗ này, lại nghĩ tới chuyện khác, tâm tình mới được buông lỏng đột nhiên lại chùng nhẹ xuống không vực dậy nổi.

Một lát sau dọc theo một con đường đang đi, xuất hiện rất nhiều ngả ba, mà ở ngã ba bên cạnh, lại có khá nhiều quán nướng, chủ quán nướng chỗ này tay chân vội vã làm món nướng cho khách đến quán, còn những người khách ngồi ở đó nói chuyện phiếm, nhìn qua vô cùng huyền ảo, người ta đợi những thức ăn kia chờ nướng được đưa lên bàn, khoa trương giải thích một thứ gì đó, trên mặt nét cười vừa chân thành tha thiết vừa rất thoải mái.

Cô dừng lại không đi nữa, An Diệc Thành cũng dừng bước lại, kỳ quái nhìn cô, "Sao vậy?"

"Chỉ là muốn quay lại thời điểm học đại học, tôi với Giai Nhu cũng từng ăn cơm bên ngoài với nhau giống như vậy, biết rõ món nướng ăn nhiều không tốt, nhưng vẫn không thể ngừng đi ăn cùng với nhau. . . . ." Nghĩ đến Tiết Giai Nhu, cô lại có mấy phần áy náy không nói ra được, Tiết Giai Nhu có nguyện vọng sau khi thi tốt nghiệp trung học, thẳng thẳng xác định với cô, hai người bọn họ thành tích kém nhau không nhiều lắm, Tiết Giai Nhu nói như thế này học đại học cũng có thể ở cùng một chỗ, hai người các cô đương nhiên phải ở chung một chỗ, cho nên vào lúc đó Giai Nhu đi báo danh học đại học, còn cô thì không đi báo danh, lúc ấy Tiết Giai Nhu rất tức giận, cho tới suốt cả một năm không đề ý tới cô.

An Diệc Thành nghe nhưng không lên tiếng, mà là xoay người, che giấu đi cảm xúc phức tạp trong mắt anh.

Cô hình như lại không phát hiện ra anh có chỗ không đúng, "Giống như bên ngoài mỗi một trường đại học đều là một cái phố bán thức ăn ngon, trường học của anh. . . . ." Vốn trên mặt cô còn là có ý cười nhợt nhạt, nhưng khi đó ngay cả chính cô cũng đã biết mình nói sai.

So với cô An Diệc Thành hình như hơn thân thiện hơn, "Tôi nghỉ học. . . . ." Dừng hai giây, "Tôi đến bây giờ cũng không biết rõ ràng dáng vẻ của trường đại học, còn bên ngoài trường. . . . . có giống vậy hay không tôi cũng không biết."

Đối với trường đại học ấn tượng duy nhất của anh là có thêm một việc làm lại muốn thêm một việc nữa, bạn học khác vừa vào đại học đều muốn vào một tổ chức đoàn, hoặc là gia nhập hội học sinh, còn anh, việc anh làm là xem xét thời khóa biểu, bình tĩnh sắp xếp thời gian cho bản thân, sau khi học xong đem tất cả thời gian để sử dụng cho việc đi dạy thêm cho học sinh cấp 3 học, đi làm khuyến mãi, phát truyền đơn. . . . . Anh cái gì cũng làm, chỉ cần có thể kiếm tiền.

Cô nghe anh nói chuyện, hình như càng thêm lúng túng, lại ngược An Diệc Thành chỉ nở nụ cười, chỉ là ở bên ngoài thì cười nhưng trong lòng không cười, nhưng lại không giống như là tức giận hoặc là cảm xúc không tốt, "Tại sao anh lại có nét mặt này? Thật giống như là muốn nói tôi nghỉ học là bởi vì có liên quan đến cô. . . . ."

"Vậy tại sao anh lại muốn nghỉ học?" Đây là chỗ mà cô vẫn không cách nào hiểu nổi, nếu như nói thực sự có người sinh ra là để học hành, cô cảm thấy anh chính là người như vậy, ra bất cứ một đề bài nào đó, không hướng dẫn nhiều, những thứ ấy đối với người khác vắt hết óc cũng làm không giải được đề, còn đặt ở trước mặt cũng chỉ là bài toán cho con nít mà thôi.

"Tôi không thể nghỉ học sao?" Anh nhướn mày.

"Không phải. . . . . Ý của tôi là. . . . ." Nhất định là xảy ra chuyện lớn gì thôi.

An Diệc Thành thu lại vẻ mặt, lẳng lặng nhìn cô, cô hỏi anh tại sao nghỉ học, tại sao vậy chứ!

"Cảm thấy học hành không có ý nghĩa mà thôi, ít nhất nếu như vẫn đi học tiếp, sẽ không có tôi bây giờ." Anh thật bình tĩnh mà nói hết đoạn văn này, "Mới vừa rồi cô không ăn được bao nhiêu, bây giờ có đói bụng không? Có muốn ăn thêm một chút hay không?"

Anh đang nói sang chuyện khác, nhưng cô vẫn gật đầu đồng ý.

*****

Nếu như là nhiều năm trước Trình Vũ Phi biết cô và An Diệc Thành có thể giống như bây giờ mặt đối mặt ngồi bên một cái bàn nhỏ, cô ấy nhất định sẽ tăng thêm kích động mừng rỡ sẽ cho đây chính là cách nói mơ ước trở thành sự thật.

Cô cảm thấy sao mình lại trở nên muốn biết tới từng chi tiết như vậy, nhất định là bởi vì cô ảo tưởng ngay từ lúc thời thiếu nữ cũng đã ảo tưởng suốt. Lúc trước cô đã bắt đầu cố gắng học tập, còn bị Tiết Giai Nhu cười nhạo, nghiêm túc học tập như vậy làm cái gì, cố gắng có thành tích học tập tốt cũng thật sự không còn thấy được có tiền đồ lớn nào, nhưng cô chính là muốn nghiêm túc như vậy, trước nay cô chưa từng liều mạng hết sức như vậy. Bởi vì tại thời điểm đó, thì cô có một ý nghĩ cố chấp, cô nghĩ cứ cố gắng rồi cố gắng nữa, sau đó thi vào cùng một trường đại học với anh. . . . . Cô từng có lúc hết sức ảo tưởng, cô và cùng học một trường đại học, như vậy cô mà có thể có cách đến gần anh hơn nữa, còn có thể mượn cớ là bạn học cùng đi dùng cơm với nhau, giống như bây giờ vậy, cùng nhau ngồi ở bên quán nướng. . . .

Nét mặt của cô có chút trở nên kỳ quái, chủ quán đã đem những món nướng ngon đưa lên bàn cho bọn họ, sau đó đủ các loại thức ăn mỗi thứ một ít được nướng xong, đặt ở trong mâm, đầy đủ các loại gia vị, chỉ nhìn là có thể kích thích người khác muốn ăn ngay.

"Cô làm sao vậy?" An Diệc Thành lấy chiếc đũa duy nhất do chủ quán đưa cầm trong tay, sau đó chia ra làm hai, lực độ hình như dùng được không đúng, hai chiếc đũa con rõ ràng không đối xứng, hẳn chuẩn bị đem đôi đũa trong tay đưa cho cô ý nghĩ đó trong nháy mắt bị bỏ qua, lấy đôi đũa này lưu cho mình dùng.

"Không có gì. . . . ." Chính cô cũng cầm lấy đũa.

Khi còn bé cô rất ưa thích dùng duy nhất một chiếc đũa, cảm thấy đó là biểu hiện của sự sạch sẽ, lớn lên cô lại không thích sử dụng duy nhất chiếc đũa nữa, chẳng qua là không có trình độ cố chấp thêm

Cô ăn một miếng, cô đặc biệt thích rau hẹ nướng với ớt xanh, mùi vị hấp dẫn vô cùng, với cô thì khẩu vị tốt, còn An Diệc Thành lại có thái độ nhàn nhạt, tùy ý ăn hai cái hình như cũng không muốn động đũa nữa.

"Không hợp khẩu vị sao?" Cô nhíu mày, cô cảm thấy mùi vị không hề tệ.

"Ăn cái này đối với cơ thể không tốt, cô cũng nên ăn ít thôi. . . . ."

Cô hơi có chút im lặng, "Tôi đã hơn nhiều năm chưa từng ăn. . . . ."

Cô muốn nói cũng chính là lúc còn trẻ mới thích, thế nhưng hình như là đang biến tướng mà nói mình lần già rồi, cô vẫn là không muốn chủ động thừa nhận mình đã dần già đi.

Anh quay đầu, nhìn về phía mấy bàn ở bên cạnh này, đa số đều là học sinh, vừa ăn vừa tràn đầy nhiệt tình nói về một tiết mục giải trí nổi tiếng, anh thu hồi tầm mắt, những thứ này anh đều chưa từng được trải qua, chưa từng cùng bạn bè đi ăn cơm bên ngoài, chưa từng cùng bạn học đi hát K (Karaoke), chưa từng đi internet suốt đêm. . . . . Những cái được gọi là năm tháng nồng cuồng chỉ ở mức vừa phải thôi, nhưng tất cả những thứ đó anh cũng không có, ngoại trừ ở trong mắt người khác anh có được ưu điểm là thành tích hơn hẳn cả khối người, ngoài ra anh không có gì cả, nhưng ngay cả ưu điểm duy nhất này bởi vì anh đã nghỉ học nên nó cũng không còn sót lại chút gì.

Bạn đang đọc truyện *Đẹp Nhất Chính Là Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23

Một lát sau cô ăn xong, lại đưa mắt nhìn anh, "Anh không ăn thật sao? Đồ ăn thực sự rất ngon."

Anh lắc đầu, không định tiếp tục cầm đũa nữa.

Cô cũng không lên tiếng khuyên anh nữa, tự chính mình đem từng món ăn ăn sạch, bụng hình như cũng vì vậy mà thay đổi tròn lên, cô mong sao đây chỉ là ảo giác. Cô ăn không được nhiều lắm, dùng khăn giấy chùi miệng thì anh đi lấy giấy thấm. Cô nghiêng đầu, nhìn động tác trả tiền của anh, trong lòng mềm mại vài phần, lúc cô và Tiết Giai Nhu cùng nhau đi ra ngoài ăn cơm, thấy những cặp tình nhân lúc trả tiền thì rất là ghen tỵ, thời điểm đó học sinh nam trả tiền lại rất có sức hấp dẫn. Con gái như hai người bọn họ, thấy vậy thật là ước ao ghen tị.

Anh thanh toán tiền xong, cô cũng đã đứng dậy, bọn họ tiếp tục đi về phía trước, cô phát hiện mình rất ưa thích loại cảm giác này, dù là sắc mặt của anh vẫn như cũ không tốt lắm, cho dù bọn họ bây giờ ở bên nhau cũng không được coi là rất vui vẻ, nhưng cô vẫn còn tham lam khoảng thời gian này.

Đi ngang qua một cửa hàng bán đồ dùng bỗng nhiên cô lập tức chạy vào, mua thứ gì đó ra ngoài, anh chỉ liếc mắt nhìn, hình như là một món đồ rất trong suốt. Sau khi cô ra ngoài, ngay lập tức hết nhìn đông tới nhìn tây, cũng không biết đang làm gì. Cô đi thẳng tới một cái góc nhỏ, anh cũng đi tới, còn chưa

kịp hỏi cô muốn làm cái gì, chỉ thấy cô cởi giày của mình ra, nhanh chóng đem thứ mới mua kia xé ra dính ở trên gót giày . . . . .

Anh nhướn mày, khó trách mới vừa rồi lại như vậy, ở trên đường không biết xấu hổ làm chuyện như vậy.

"Làm cái gì vậy?" Anh nhìn động tác tay của cô.

"Giày có chút đau chân, rất đau, dán miếng đệm lên gót sẽ đỡ đau hơn.."

"Giày đi không thích hợp tại sao còn muốn mua?"

"Không phải là không thích hợp, chỉ là có chút đau chân."

"Đó chính là không thích hợp. . . . ."

Cô mặc kệ dán miếng đệm lên gót giày, cảm giác thoải mái hơn, tâm tình cũng khá hơn, chỉ là vẫn chưa phải muốn giải thích với anh. Đàn ông không hiểu chuyện của phụ nữ nhiều lắm, đàn ông vĩnh viễn sẽ không biết nỗi khổ sở của phụ nữ khi mang giày cao gót, cũng sẽ không biết mỗi tháng có “mấy ngày đỏ” phải chịu đau nhức khó chịu biết bao nhiêu. . . . . Về phần đau chân vì đi giày, chỉ sợ bọn họ cũng không hiểu vấn đề không nằm ở chỗ có thích hợp hay không.

Bọn họ tiếp tục đi về phía trước, đã đến lúc cần phải đi về nhưng không phải là con đường lúc này bọn họ đi, mà là một con đường xa lạ, "Như thế này chúng ta có thể trở lại khách sạn được không?"

" Vẫn có thể."

"Vẫn được?"

Anh không nói gì nữa, cách bố cục thành phố như vẫn luôn là như vậy, luôn là vô số hình lập phương tạo thành, có thể từ vô số con đường tìm được điểm lấy làm mục tiêu, chỉ cần phán đoán chuẩn xác đường là có thể đến được nơi mình muốn.

Đi một lát, Trình vũ Phi đã nhận ra ngay, bọn họ cũng nhanh chóng đến khách sạn, thật đúng là con đường này.

"Ý nói đau chân là rất đau phải không?" Anh đột nhiên mở miệng, mới vừa rồi cô còn đi đoạn đường dài như vậy, hơn nữa anh cũng không có thấy cô có nửa điểm khó chịu.

"Anh nói cái gì?"

"Không có gì."

Cô còn muốn hỏi, có thể thấy được anh không có vẻ muốn nói chuyện, vì vậy cũng thôi.

Trở lại khách sạn, bọn họ chia ra đi tắm, chỉ là hôm nay ai cũng không có ý định làm khó nhau. Trình Vũ Phi dường như đã quá buồn ngủ, còn An Diệc Thành thì lại không ngủ được, hình như đã lâu lắm rồi anh không có loại cảm giác này, vào lúc đi công tác mà còn có thể nhàn nhã như vậy, đổi lại trước kia, quả thật nghĩ cũng không dám suy nghĩ nhiều. Anh quay đầu nhìn cô, phát hiện cô đã ngủ, giấc ngủ của cô hình như vẫn rất tốt, rất dễ dàng ngủ, thật ra thì giấc ngủ của anh cũng không kém, điều kiện tiên quyết là mỗi ngày anh phải bận rộn không có thời gian trống, một khi hơi rảnh rỗi, đều không cho phép dễ dàng ngủ thiếp đi.

Có lẽ là do khoảng thời gian trước kia đã được nuôi thành thói quen, không dễ ngủ, lại dễ tỉnh. Khi đó mỗi ngày trong đầu điều loé lên chính là tiền tiền tiền, mới bắt đầu thì chỉ không dám nghĩ tương lai, càng về sau, ngay cả nghĩ về chuyện mỗi ngày cũng không dám nghĩ.

Cô lại ngủ được ngon lành như vậy, hận cô ư, hận sao?

*****

Mấy ngày nay, An Minh Gia ở nhà cùng với chú Thất, Nguyễn Ngô Minh đặc biệt thích Tiểu Gia, cũng không còn cách nào khác, mấy anh em bọn họ có quá ít con nít, bắt đầu với Từ ca và Tam ca, hết lần này tới lần khác Tam ca cố tình để đứa bé ở bên nước ngoài, ngay cả chính Tam ca quanh năm suốt tháng cũng không nhìn thấy được mấy lần, huống chi người nhà của bọn họ, vì vậy Nguyễn Ngô Minh chỉ có thể ở gần tiếp xúc nhiều với Tiểu Gia, có thể thích cũng chỉ có Tiểu Gia, dĩ nhiên, anh tuyệt đối không nghĩ theo hướng là do bắt đầu dĩ mới thích. . . . .

"Tiểu Gia, con không muốn tìm mẹ mình à?" Ở chỗ An Diệc Thành Nguyễn Ngô Minh không tìm ra được chút thông tin nào, vì vậy muốn moi chút thông tin ở Tiểu Gia.

Tiểu Gia nghĩ đến lời ba đã nói, là mẹ ghét bỏ ba, mẹ là một phụ nữ giàu có đáng ghét, bé không cần người mẹ như vậy, không muốn mẹ đáng ghét trở về với ba ba, bé mặc dù rất muốn mẹ, nhưng bé yêu ba hơn, là ba đã nuôi dưỡng mình lớn lên.

Nhóc con suy nghĩ một lát, lắc đầu một cái.

Ánh mắt Nguyễn Ngô Minh trừng lên, hoàn toàn không ngờ Tiểu Gia sẽ có phản ứng như vậy, "Mẹ của con sinh con ra phải rất khổ sở, bà khổ cực sinh con như thế ... vậy mà con vẫn không muốn tìm mẹ?"

"Sinh con phải rất khổ sở sao? Không phải là con sẽ ở trong bụng chui ra sao?" Tiểu Gia nhảy nháy mắt, bộ dáng đơn thuần ngây thơ cực kì vô tội.

Nguyễn Ngô Minh lấy tay sờ sờ đầu Tiểu Gia, "Đương nhiên sẽ rất khổ sở. . . . Từ trong bụng chui đi ra, con xem thân người con lớn thế này mà chui ra, ở trên bụng mẹ phải cắt một vết cắt dài hơn. . . ."

Tiểu Gia suy nghĩ một chút, cảm thấy có lý, vậy hẳn là sẽ rất đau, "Nhưng mà, mẹ lại không yêu con."

"Nói vậy, nếu như mẹ con không thương con, thì sao lại sinh con ra? Sinh con khổ sở như vậy, nhưng vẫn lựa chọn sanh ra con, nhất định là bởi vì mẹ rất thích rất thích con."

"Có thật là như vậy không?"

Nguyễn Ngô Minh dùng sức gật đầu, còn Tiểu Gia thì không ngừng nhảy mắt.

"Tiểu Gia, chúng ta phải nỗ lực tìm ra mẹ con, nếu không ba con cũng bị người đàn bà khác cướp đi." Nguyễn Ngô Minh thở dài, cố ý nói như vậy, "Chúng ta không thể để ba của con bị người đàn bà khác cướp đi trước khi tìm ra mẹ con, nếu không thì con sẽ có mẹ kế, số phận đứa bé có mẹ kế sẽ đáng thương nhiều lắm. . . ."

"Ba sẽ không chịu để người đàn bà khác cướp đi, con đã nghiệm cứu qua, ba hình như không thích dì Hạ, không có ý định cưới dì ấy." Tiểu Gia rất tự tin, bé đều đã hỏi ba nhiều lần, hơn nữa ba nói nếu như muốn cưới dì Hạ, thì đã cưới từ trước, chứ sẽ không chờ đến bây giờ, bé không ghét dì Hạ, bởi vì dì Hạ đối xử với bé thật tốt, nhưng bé vẫn giữ suy nghĩ muốn mẹ của mình.

"Không phải dì Hạ của con." Nguyễn Ngô Minh lắc đầu, "Ba của con lần này đi công tác, dẫn theo một người đi xinh đẹp khác, không phải là dì Hạ con vừa nói. . ."

Tiểu Gia mở to hai mắt, không thể tin được.

Nguyễn Ngô Minh cảm thấy cơ hội này khó có được, "Cho nên chúng ta phải cùng nhau cố gắng, tìm ra mẹ của con, biết không?"

Tiểu Gia gật đầu.

Nguyễn Ngô Minh ôm Tiểu Gia lên, dịu dàng hỏi, "Tiểu Gia con nói cho chú Thất biết, ba con có nói qua với con về chuyện của mẹ hay không?"

"Ba không thích nói về mẹ, con hỏi cũng không nói con biết, nhưng lần trước con lại hỏi. . . . Ba có nét mặt rất quái lạ, ba nói là do ba quá nghèo, không lo lắng cho mẹ được nên con mới không có mẹ. . . . " Tiểu Gia không hoàn toàn hiểu hết ý kia, nhưng khi đó vẻ mặt của ba thật sự rất đau buồn, khiến cho bé nhìn cũng cảm thấy thật là khổ sở.

Nguyễn Ngô Minh một tay ôm Tiểu Gia, một tay sờ lên cằm, đây là ý gì đây? Ghét bỏ Tứ ca nghèo nàn, gia đình người phụ nữ đó gia điều kiện cũng không hề tệ, nhưng như vậy chắc chắn đã có lỗi ở chỗ nào đó, địa vị Tứ ca bây giờ, nếu như người phụ nữ kia thật sự yêu người giàu có mà ngại kẻ nghèo thì bây giờ cũng nên xuất hiện tại trước mặt Tứ ca đoạt lại quyền nuôi dưỡng Tiểu Gia mới đúng, dù sao có thể nhờ vào đó vớt một nắm tài sản, nhưng lại không có. . . . .

"Chú Thất, có thật là chú có thể giúp con tìm ra mẹ không?"

"Chú Thất nhất định sẽ giúp con, sẽ không để cho Tiểu Gia của chúng ta trở thành đứa bé không có mẹ."

"Được, con tin tưởng chú Thất."

"Vậy bắt đầu từ bây giờ chúng ta hợp tác." Nguyễn Ngô Minh đưa ngón tay cái ra, cùng ngón tay phải của Tiểu Gia cái ấn xuống một cái, đây chính là con dấu, đóng dấu đó coi như bọn họ cùng cam kết ước định chung rồi, "Về sau chỉ cần ba con nói về chuyện của mẹ con, con phải nói ngay cho chú Thất biết."

Tiểu Gia gật đầu một cái, bày tỏ đồng ý.

*****

Sáng sớm ngày thứ hai An Diệc Thành cùng Trình Vũ Phi đã lên máy bay trở lại thành phố An Xuyên, ngồi ở trên máy bay, cô nghĩ tới mấy ngày nay cô cùng An Diệc Thành ở chung một chỗ, không tính là đặc biệt tốt, nhưng cũng không quá tệ, thậm chí còn khiến cô thấy có mấy phần lưu luyến, chỉ là cô biết, sau khi trở lại thành phố An Xuyên, giữa bọn họ cũng không còn như vậy, anh có một đứa con trai, hơn nữa còn có scandal với bạn gái Hạ Tư Tư. . . . .

Máy bay hạ cánh, bọn họ đi ra đại sảnh phi trường, anh hình như không có ý che giấu chút nào, điều này làm cho cô không thể không nhắc nhở anh, "Anh không phải sợ truyền thông chụp ảnh chúng ta sao?"

Chụp ảnh anh đi cùng với người khác rồi sẽ ra sao?

"Không có lệnh của tôi, ai dám chụp tôi?" An Diệc Thành nhàn nhạt nói ra những lời này.

Anh cho phép? Như vậy những hình giữa anh và Hạ Tư Tư kia đâu rồi, còn bị truyền thông nhắc tới qua báo chí, nói như vậy, những thứ kia đều là do anh cho phép?

Hạ Tư Tư ở cùng một chỗ với anh, chính xác là anh đã ngầm cho phép, dù sao đối với Hạ Tư Tư đề tài này khiến công chúng thảo luận, gia tăng sự nổi tiếng cho cô. Khi sự việc xảy ra, anh không nói gì, nếu Hạ Tư Tư cần, anh cũng làm như cá thuận nước giống thuyền, hướng chỉ anh đối với Hạ Tư Tư là sự cảm kích bởi cô đã từng giúp đỡ anh nhiều chuyện. Dù là trong quá khứ Hạ Tư Tư không vì anh làm mấy chuyện này, anh cũng đều vì Hạ Tư Tư mà làm những việc này, một phụ nữ có thể nhiều năm như vậy vẫn câu nệ cho anh, mặc dù anh không cảm thấy mình nên chịu trách nhiệm gì, nhưng cũng có mấy phần lộ vẻ xúc động.

An Diệc Thành chỉ cần nhìn thoáng qua, cũng biết Trình Vũ Phi đang suy nghĩ gì, nhưng do dự hai giây, anh vẫn không định giải thích điều gì với cô.

Cô đi theo phía sau anh, sau đó lên xe của anh.

Trở lại thành phố An Xuyên, đối với cô chính là trở lại thực tế, có rất nhiều chuyện đều cần suy tính. . . . . Cô đã chưa từng lo lắng cuộc sống của mình, nghĩ tới lúc đợi anh chủ động khiến mình rời đi, cô nhất định sẽ làm theo kỳ vọng của em trai cô, tìm một người đàn ông bình thường đi thẳng tới chuyện kết hôn cùng sống chết với nhau, trải qua cuộc sống trên cái thế giới này giống như vô số người phụ nữ khác.

Cô không thích nghĩ sự việc quá bi quan, vì vậy lại tự an ủi mình, thật ra thì hiện tại cũng tốt, coi như trời cao giúp cô hoàn thành những mộng mơ thời thiếu nữ, cho dù là dưới hình thức nào đi nữa cô rốt cuộc cũng đã ở bên anh, cho nên cô ít nghĩ đến những chuyện không vui kia, vì thế nào đi nữa cuối cùng bọn họ rồi sẽ phải chia ly.

Chia ly? Hai chữ này cô nghĩ sẽ không khiến cho cô cảm thấy có chút mùi vị riêng biệt, nhưng đúng là có một mùi vị nhàn nhạt.

Tác giả có lời muốn nói: về chuyện Tiết Giai Nhu cũng có bàn phím. . . . .

Một ngày nào đó, Tiết Giai Nhu nghèo phải đánh chữ lốc cốc lanh canh, cô vừa uống nước vừa xem phim. . . . .

Sau đó bị kịch xảy ra, bình nước uống của cô bị ngã, nước đổ xuống trên bàn phím. . . .

.ý nghĩ đầu tiên của Tiết Giai Nhu: mẹ kiếp, nước mắ thể này, mình không dám uống nhiều, phải uống từng hớp, kết quả lại bị đổ. . . . .

Sau đó, tiếp tục xem phim. . . . .

Phải qua ngày thứ hai, cô mới nhớ tới, a, bàn phím trong giống như giả bộ bị vô nước, nhưng là, có thể cứ sử dụng như thường ngày. . . . . Kết quả là, chuyện này làm gì có thể xảy ra. . . . .

Bàn phím bày tỏ: Tôi rất kiên cường, đừng lo lắng cho tôi.

Tiết Giai Nhu: Ếc. . . . . Tôi hình như không nghĩ đến cậu luôn!

Bạn đang đọc truyện *Đẹp Nhất Chính Là Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 24

Lần này, khi Trình Vũ Phi về đến nhà, cô đã phát hiện em trai mình đã có mặt ở đó từ lúc nào, bọn họ giống như đã rất lâu không có gặp mặt, Trình Gia Đồng vốn có kế hoạch đến phi trường đi đón chị mình trở lại, nhưng vì chị vẫn chưa nói thời gian chính xác, nên cậu chỉ có thể ở trong nhà đợi. Trình Gia Đồng thấy chị mình về, liền đón tiếp, quan sát bề ngoài xinh đẹp của chị một phen, "Chị nên đi du lịch nhiều hơn, bây giờ ngay cả khí chất trên người cũng thay đổi."

"Đã trở nên thế nào?"

"Điềm tĩnh hơn rất nhiều." Trình Gia Đồng sờ sờ đầu của mình, chưa nói tới chuyện trước kia, khi đó cậu cảm thấy chị mình thỉnh thoảng sầu lo thỉnh thoảng cảm xúc lại quá bình tĩnh khiến người ta nghĩ rằng đối với cuộc sống này chị ấy không còn bất kỳ mong đợi nào, nên tâm trạng của chị như bây giờ thật sự là rất tốt.

Trình Vũ Phi cười, ngay sau đó lắc đầu, đúng là Trình Gia Đồng, cả lúc đánh giá cũng không để ở trong lòng. Trình Gia Đồng nhẹ nhàng đỡ chị mình ngồi xuống "Chị, hôm nay em nấu cơm, bộc lộ tài năng cho chị thấy."

"Em làm được không đó?"

"Có cái gì em lại không làm được?" Trình Gia Đồng tràn đầy tự tin, "Chị ngồi chờ ăn cơm là được."

Trình Gia Đống đã sớm mua sẵn thức ăn, chỉ còn chờ chị ấy về thì cậu sẽ đi làm cơm, bây giờ cậu đã biết chị ấy vì cậu mà có thể trưởng thành hơn vì em trai mà phải trả giá nhiều, bây giờ đã đến lúc cậu nên che chở cho chị mình rồi, khi nhà bọn họ đang ở giai đoạn khó khăn nhất, khi cậu vẫn không thể hoàn toàn tiếp nhận những biến cố đầy bi kịch của gia đình mình, thì chị ấy vừa chấp nhận vừa ở bên cạnh cậu giải thích cho cậu hiểu, hơn nữa trong nhiều năm như vậy chị vẫn chăm sóc cậu, trên cái thế giới này không ai có nghĩa vụ phải đối xử tốt với người khác cả đời, cho dù là cha mẹ của mình đi nữa, phải hiểu được rằng mình cần quý trọng họ, hơn nữa phải biết trả ơn. Bây giờ, đây là lúc cậu nên trả ơn chị mình.

Trình Gia Đống đi tới nhà bếp thì đột nhiên quay đầu lại, "Chị, về sau chị không cần gửi tiền sinh hoạt cho em nữa."

Trình Vũ Phi cau mày, cô đang định cầm lên ly nước lọc thì bỗng ngăn người ra, bây giờ cũng không còn vui mừng, cô nhìn về phía em trai mình.

"Tại vì em thấy chính em có thể làm ra tiền, cũng có thể nuôi sống chính mình được rồi." Trình Gia Đống cười cười, ngay sau đó lại sợ chị mình suy nghĩ nhiều, lại nói thêm một câu, "Em muốn rèn luyện mình nhiều hơn, làm thêm nhiều công việc, như vậy sau này đối với chuyện tìm việc làm sẽ có kinh nghiệm hơn."

Trình Vũ Phi vốn muốn phản đối lại, lời nói đã đến khóe miệng, thì lại gật đầu chấp nhận. Trước kia cô từng nói, lúc đi học đại học, phải có một kế hoạch hợp lý, như vậy là có thể tránh khỏi chuyện ngõ ngàng và không thích ứng kịp lúc đang tìm công việc. Tiết Giai Nhu lúc ấy ra sức bác bỏ lời của cô, nói mỗi lứa tuổi khác nhau thì nên làm những chuyện khác biệt chút xíu, khi còn bé không nên buồn lo, khi học trung học nên vừa học tập vừa tránh né người nhà vui đùa yêu sớm một chút, về phần đại học, nếu có thể yêu thì nên yêu ngay, cần đi du lịch thì nên đi du lịch, đem những chuyện mình muốn làm cũng nên làm ngay, bởi vì, cho dù sau này có muốn làm thì có thể sẽ bị công việc hoặc là chuyện khác trói buộc.

Bây giờ Trình Vũ Phi lại cảm thấy, thật ra thì cho dù là làm cách nào đi nữa, chỉ cần là thích hợp với mình, đều được. Hoàn cảnh gia đình khác biệt, nhất định sẽ có sự lựa chọn khác biệt, chỉ cần mình cảm thấy thoải mái, mặc kệ là đi ra ngoài du lịch hay tìm việc làm thêm, cũng nên được tôn trọng, không có cách sống nào là tuyệt đối tốt hoặc là tuyệt đối xấu, chỉ là nó có thích hợp với mình hay không.

Cô tôn trọng lựa chọn của em trai mình, dù là cô không muốn để cho em ấy vất vả nhiều, nhưng nếu như khổ cực có thể làm cho cậu ấy thấy bản thân mình có giá trị, hơn nữa để cho em ấy thấy cách làm của mình không thua thiệt với ai, đối với em ấy mà nói, so với bất kì điều gì cũng là đều là chuyện tốt.

Trong phòng bếp tỏa ra mùi dầu mỡ cùng những âm thanh nấu nướng vang ra, rốt cuộc khi nghe được những tiếng đó đã khiến lòng cô có một chút cảm giác thỏa mãn, cô đứng dậy, đi về phía bếp, cô không có ý định giúp một tay, chỉ là nhìn em trai làm món ăn xào kỹ món ăn bung ra phía ngoài bàn ăn, món ăn cũng rất ra hình dạng, chỉ là xào hơi chín quá một chút, có lẽ là sợ không quen tay.

Cô mang ra một bàn đầy những món thì không nhận được, còn khen cậu ấy, "Làm ngon lắm, rất có tài bẩm sinh."

Trình Gia Đống hất cằm lên, "Tất nhiên, cũng không biết em là ai sao."

Lần này, cô thật sự cười vui vẻ.

Hai chị em cùng nhau ngồi ở bên bàn ăn, ăn cơm, hai món mặn một món canh. Xem ra chỉ cần nhìn thấy những thức ăn này, đều có cảm giác hài lòng không nói nên lời, loại cảm giác đó thật ấm áp hạnh phúc tràn đầy ở chung quanh. Trình Gia Đống còn đích thân vì chị lấy thêm cơm, cầm chén đưa đến trước mặt chị mình, "Nếm thử tài nấu nướng của em đi."

"Ừ." Cô làm ra bộ dáng đánh giá món ăn ngon, thật đúng là khiến cho Trình Gia Đống hơi khâm trọng.

"Như thế nào?"

"Không tệ không tệ, có tương lai làm đầu bếp."

Trình Gia Đống hài lòng, lúc này mới cùng ăn cơm. Trình Gia Đống hỏi cô đã ngắm nhìn được những gì, cô suy nghĩ một chút, nói cũng không đến những khu vực có phong cảnh nổi tiếng, chỉ thấy được phòng ốc bên đó có điểm đặc sắc, giống như nơi nào đều là núi, sau đó nơi nào cũng đều là phòng ốc, phòng ốc lại không nằm trên cùng mặt bằng, ban đêm ngọn đèn tỏa sáng tầng tầng lớp lớp, đẹp không sao tả xiết. Trình Gia Đống nghe trong lòng lại muốn được tới đó, cậu cười nói về sau cũng nhất định phải đi nơi kia ngắm nhìn một chút, để xem rốt cuộc là có đẹp đến vậy hay không.

Sau khi ăn xong, Trình Gia Đống còn chủ động đi rửa chén, tiếp đó chị em bọn họ hai người nói chuyện với nhau, ngồi trên ghế sa lon xem ti vi. Trình Vũ Phi hỏi em mình về cuộc sống gần đây, Trình Gia Đống cũng đều đều trả lời lại, thấy như thế, cô vẫn rất hài lòng, không phải đối với những chuyện cậu ấy làm, chỉ là thái độ hiện tại của cậu ấy, rõ ràng thực tế như vậy, nhưng cô cũng hiểu được thái độ hăng hái đi về phía trước của em mình.

"Chị, chỉ có một mình chị đi du lịch?" Trình Gia Đống giống như vô tình hỏi.

"Ừ, sao vậy?"

"Chị, chị nói thật đi, có phải chị đi cùng bạn trai hay không?" Trình Gia Đống còn chớp chớp mắt.

Cô cau mày, "Tại sao em hỏi như thế?"

"Tại vì có mấy lần em trở về, lại phát hiện chị không có ở đây nữa. . . . . Cho nên. . . . . Chỉ là."

"Không có." Cô quả quyết bác bỏ.

Trình Gia Đống còn muốn cãi lại, nhưng lại thấy hình như chị thật sự không muốn nói đề tài này nữa, đành phải thôi. Trình Vũ Phi quả thật không muốn nhắc tới, chính cô còn không hiểu rõ cô cùng với An Diệc Thành như thế này được coi là cái gì, trong khoảng thời gian ngắn lúc ở bên ngoài, cô còn có thể miễn cưỡng an ủi mình không muốn nhiều như vậy, sau đó sống chung hòa bình với An Diệc Thành, khi trở lại thành phố An Xuyên thì không thể tiếp tục, rốt cuộc quan hệ của bọn họ được coi là quan hệ gì ?

Cô không biết, vì vậy cũng không muốn nói, càng không muốn để cho người khác biết.

*****

Trở về mấy ngày, Trình Vũ Phi làm chỉ có một việc, đó chính là không ngừng quảng sơ yếu lý lịch, cô thật sự không thể nào không đi tìm một công việc khác. Chỉ là lúc này cô lại hỏi mình, trước đó cô từ chức, đến tận cùng là bởi vì An Diệc Thành yêu cầu, hay là tận sâu trong nội tâm của cô thật sự đối với cái đó công ty cũng có vài oán hận, chỉ là không có ngoại lực tác động, cô hình như cũng không muốn tự đi suy tư về những thứ kia, nên khi có một lý do thích hợp, ngay lập tức cô có thể đưa ra quyết định để giải quyết. Nếu như cô thật sự như vậy, chỉ ưa thích một phần công việc đó, thì cô cũng sẽ không ở lại dù chỉ là thời gian ngắn, cô từ chức ngay tức thì, ngay cả cũng phản kháng chưa từng có.

Lúc Trình Vũ Phi nhận được cú điện thoại đầu tiên đi phỏng vấn, thì cùng lúc cô cũng nhận được điện thoại của An Diệc Thành, muốn cô chuẩn bị một chút, anh muốn dẫn cô đến một bữa tiệc.

Cô mới nghe qua chỉ cảm thấy mờ mịt, một lúc lâu mới phản ứng được, cô từng có chút kinh nghiệm trải qua các buổi tiệc rượu, chỉ là số lần không nhiều lắm, nhưng cũng biết cần phải làm những việc gì, vì vậy lập tức đi chuẩn bị, nhưng mà lễ phục của cô thật sự không nhiều lắm, vì thế cô phải cố ý đi mua một bộ lễ phục.

An Diệc Thành cho xe dừng lại ở chung cư của cô thì cô cũng đã chuẩn bị xong, trong chuyện về thời gian cô không quan niệm kiểu trễ giờ, như vậy thật không tốt cô rất tuân thủ thời gian, đem toàn bộ mọi chuyện trước mắt làm xong, sau đó chờ đến lúc đi, mặc dù làm như vậy là cẩn thận, nhưng lại lãng phí thời gian của mình quá nhiều.

Cô ngồi vào trong xe của anh thì suy nghĩ rất nhiều, cũng có rất nhiều thứ muốn hỏi, chỉ là cuối cùng cũng không nói gì. Anh cứ như vậy mang cô đi ra ngoài, không phải giới thiệu người rõ với người khác sao? Vậy nếu quả thật anh có bạn thân là con gái, chẳng lẽ sẽ không vì thế mà ghen. . . . . Trong lòng cô mơ hồ đang mong đợi, chẳng lẽ truyền thông báo chí nói về việc của anh cùng với Hạ Tư Tư, cũng chỉ là một cách suy đoán, cùng với sự thật thì không hề đúng?

Với ý nghĩ này, có thể khiến cô rất an lòng.

Cô theo An Diệc Thành cùng tiến vào trong hội trường, cô có thể nhận thấy được những người này đối xử với An Diệc Thành rất khách khí, vì vậy dĩnh dáng với cô cũng có khách khí, hơn nữa lại dùng ánh mắt vô cùng nghi hoặc và kỳ quái quan sát cô. An Diệc Thành rất ít mang bạn gái xuất hiện ở những trường hợp này, người khác sẽ vì chút nguyên nhân nào đó cho dù không muốn dẫn theo bạn gái cũng sẽ dẫn theo một người, anh thì khác, cho dù anh không mang theo, người khác cũng sẽ không nói gì, làm việc có chút thuận theo ý thích của anh.

Cô bắt đầu có chút không thoải mái đối với những thứ kia ánh mắt quan sát kia, ngay sau đó lại thần nhiên ngênh đón. An Diệc Thành phát hiện thay đổi của cô, khoe miệng hơi cong lên, cô thuộc dạng người không hề nóng vội, một khi đã tập trung tinh thần, sẽ rất khó thoát ra tâm trạng đó, nhưng khiến cho cô căng thẳng như vậy, cũng không phải là một chuyện dễ dàng.

"Căng thẳng?" Anh hạ thấp giọng hỏi người bên cạnh.

"Không có. . . . . Chỉ là có một chút không kịp thích ứng "

Anh rất hiểu gật đầu một cái, "Cô cũng không cần làm gì cả. . . . ."

Cô suy nghĩ một chút, có thể đã không phải như vậy, người khác căn bản sẽ không để ý cô thế nào, bọn họ chỉ để ý người đàn ông đang đi bên cạnh cô, như thế cô có thể đem mình trở thành không khí, hơn nữa không còn là một loại gánh nặng nào đó.

Một lát sau, lại có người đi về phía này, nhìn dáng dấp có vẻ rất thân quen với An Diệc Thành, hơn nữa xem ánh mắt của bọn họ, chắc là có chuyện muốn nói riêng với nhau, cô chỉ rất chủ động nói mình đi lên xem phía trước xem một chút, An Diệc Thành gật đầu, vì vậy xoay người cùng với người kia đi qua một bên. Cô nhìn bóng lưng anh, sau đó tự mình cũng đi tới một bên, cố gắng đi về phía trong góc, tuyệt đối không hi vọng mình bị chú ý.

Nhưng phải khẳng định một điều cô đã đắc tội với Thượng Đế rồi, bởi khăn cầu của cô bị Thượng Đế phớt lờ, lúc cô đang chuẩn bị cầm lên một quả nhỏ màu đỏ ở phía bên kia bàn, cô muốn biết loại trái này là gì thì Lê Hoành Diệu lại đứng ngay ở trước mặt cô, hơn nữa vẻ mặt của anh ta lại hết sức vô cùng bi thương, khiến cô hoàn toàn không có cách nào hiểu nổi.

"Trình Vũ Phi, sao em lại trở thành thế này?" Lê Hoành Diệu càng nói càng cảm thấy đau lòng.

Theo bản năng, Trình Vũ Phi cách xa người đàn ông một bước, bởi vì người đàn ông này khiến cô gặp nhiều tai tiếng, vì vậy đối với anh ta cô cũng không còn cảm tình tốt.

Lê Hoành Diệu lắc đầu, "Anh đã nói rồi anh sẽ chỉ vì em mà ly hôn, đến lúc đó anh sẽ lấy em.. tại sao em lại không chịu chờ anh? Lại đi làm người tình cho người khác . . . . . Em như vậy, thật là . . .thật là làm cho người ta thất vọng."

Người tình. . . . .so ra cũng giống như tiểu tam phá nát gia đình anh ta, cô vẫn cảm thấy cho dù không kết hôn với đàn ông đôi khi thân phận người tình cũng tương đối dễ nghe, lần đầu tiên cảm thấy, hai chữ người tình này, cũng không phải là đến mức khó nghe như vậy.

Cô hoàn toàn không muốn có chút nào quan hệ nào với người đàn ông này, cô gặp rủi ro có lẽ sẽ khiến anh ta có cảm giác muốn cứu giúp mà thôi. Cô còn nhớ rõ lúc đầu khi nhà cô gặp chuyện không may thì anh ta lựa chọn từ hôn rồi dẫn cưới người khác, quả thực, cô chưa bao giờ ôm lấy bất cứ hy vọng nào đối với người đàn ông này, nhưng khi mình lâm vào thời điểm khốn khổ nhất vẫn bị bỏ rơi thì một chút khó chịu đó cô mãi mãi không quên được, dù là cô vẫn tự nói với mình, vừa hay, dù sao cô cũng không muốn gả cho anh ta.

Nếu như một người đã bỏ mặc cô ở một thời điểm khó khăn nhất, như vậy không cần nói gì cho dù về sau cô có trở thành người thế nào đi nữa, cô cũng không tiếp nhận bất cứ lời tốt đẹp nào của người này.

"Ừ, bởi vì anh mà tôi tình nguyện ra, tôi tình nguyện làm người tình cho người khác cũng không muốn ở cùng với anh." Cô nói xong cũng muốn rời đi ngay.

Về mặt thương xót của Lê Hoàng Diệu lúc này đã được thay vào bởi một gương mặt bình tĩnh hiểu ra, "Vũ Phi, em là vì để cho tôi không ly hôn, để cho tôi không bị người khác phỉ nhổ, mới làm như vậy. . . . ."

Thật là đủ rồi, trên mặt cô không còn kiên nhẫn nữa, đã rõ ràng như vậy vẫn không nhìn ra sao?

Cô còn chưa kịp trả lời lại Lê Hồng Diệu thì Bạch Kinh Nhu vợ của Lê Hồng Diệu đi tới, trên mặt Bạch Kinh Nhu hiện lên sự nổi giận đùng đùng, "Trình Vũ Phi, cô thật đúng là đàn bà không biết xấu hổ, trước kia sau lưng tôi quyến rũ chồng tôi, bây giờ lại trước mặt tôi quyến rũ người đàn ông của tôi. . . . Trên cái thế giới này tại sao có thể có loại đàn bà đê tiện như vậy."

Ngay lúc đó Lê Hoàng Diệu bộc phát tức giận, nhìn về phía vợ của mình hằm hừ nói, "Cô câm miệng cho tôi."

Bạch Kinh Nhu vừa tức giận vừa khó chịu, "Cũng đúng, bây giờ đàn ông chính là thích người loại đàn bà đê tiện này, như vậy mới xứng được với bản tính đê tiện từ trong xương của bọn họ. . ."

Trình Vũ Phi cười, cũng không thèm nhìn tới Lê Hoàng Diệu, chỉ là nhìn chăm chăm Bạch Kinh Nhu, "Lê phu nhân, mời bà trông coi chồng của bà tốt hơn, chồng bà tự mình đa tình đã mang đến cho tôi sự quấy nhiễu rất lớn, bà cũng đã nói, tôi cũng trẻ tuổi xinh đẹp, đã như vậy, làm sao lại để ý đến người đàn ông như thế. . . . ."

Bạch Kinh Nhu càng thêm nổi giận, loại đàn bà đáng chán ghét thế này lại châm chọc mình không quản được chồng của mình, cô ta cái gì cũng không lo được rồi, cũng không cần biết nơi này có bao nhiêu người đang nhìn bọn họ làm chuyện cười, cô ta chỉ muốn cho đôi câu nam nữ kia cực kỳ khổ sở, cô ta đang chuẩn bị tiến lên thì tay lại bị người khác nắm được.

An Diệc Thành nắm tay Bạch Kinh Nhu đang chuẩn bị liều mạng trút sự phẫn nộ của mình lên Trình Vũ Phi, sau đó tay vung, Bạch Kinh Nhu liền lui về phía sau hai bước.. Anh khinh thường liếc mắt nhìn Bạch Kinh Nhu và Lê Hoàng Diệu, "Thật ra là tôi không cảm thấy người phụ nữ của tôi cần phải đi quyến rũ chồng của người khác để chứng minh sức quyến rũ của cô ấy."

Anh sâu kín nói ra những lời này, lập tức đi tới trước mặt Trình Vũ Phi, hoàn toàn không để ý tới ánh mắt của những người bên cạnh, dẫn cô đi.

Bạn đang đọc truyện *Đẹp Nhất Chính Là Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25

Trước khi Nguyễn Ngô Minh đi đến An gia, anh nghĩ có lẽ nên gọi trước cho người bạn nhỏ An Minh Gia một cú điện thoại,"Ba con có ở đó không?"

"Dạ, không có ở đây."

Nguyễn Ngô Minh thật ra cũng biết An Diệc Thành sẽ không ở đây, Từ ca cùng với lão Bát đã xuất ngoại từ hôm bữa tiệc rồi, bởi vì đại ca không được phép xuất ngoại, nên phải có người đi chống đỡ thương trường, nói đi thì phải nói lại, kể từ lúc chị dâu mang thai, ngoại trừ xuất hiện tại tổng công ty thì ngay cả cửa nhà, đại ca nhất định cũng không muốn ra khỏi, thật khó tưởng tượng đại ca lại biến thành bộ dạng của trạch nam. Ký Bách Hiên cũng gọi điện thoại hỏi anh có đi hay không, anh kiên quyết nói không đi, lão Bát sợ anh giành đi cùng Từ ca danh tiếng, vì vậy lão Bát cảm động đến mức nói cũng không nên lời.

Nguyễn Ngô Minh lái xe đi tới An gia, người bạn nhỏ An Minh Gia đứng ở cửa biệt thự chờ anh, nơi này có sự ồn ào quá cao, Nguyễn Ngô Minh tỏ vẻ cực kỳ hết sức hài lòng, sau khi xuống xe, liền xoa mặt Tiểu Gia, chứng tỏ tình cảm yêu thích của mình, mặc dù trong lòng An Minh Gia không vui, nhưng vẫn cười đi về phía Nguyễn Ngô Minh, bọn họ bây giờ là đối tác của nhau, phải đứng ở cùng một trận tuyến, không thể gây xung đột nội bộ.

Nguyễn Ngô Minh ôm Tiểu Gia đi vào, cố ý nhủ mày, "Chú cho con biết, ba con lại dẫn theo đi kia đi dự tiệc, chúng ta phải nhanh chóng tìm được mẹ con, nếu không con thật sự sắp có mẹ kế rồi."

Tiểu Gia nhướn mày lên, hình như cũng ý thức được tính chất nghiêm trọng của chuyện này, "Chú Thất, làm sao chú biết?"

"Chú Bát của con gọi điện thoại nói cho chú biết." Hơn nữa trong điện thoại Kỳ Bách Hiền để lộ ra ý không thể tưởng tượng nổi có chuyện như vậy, còn rất vui vẻ, giống như đang cười nhạo anh là không thể nào tìm được mẹ của Tiểu Gia, điều này khiến Nguyễn Ngô Minh cực kỳ vô cùng tức giận.

Tiểu Gia lúc này mơ hồ hơi tin một chút.

Nguyễn Ngô Minh đem Tiểu Gia từ trong lòng ngực thả xuống, để cho bé ngồi ở ghế sa lon bên kia, anh lấy ra một quyển vở, chuẩn bị nói chuyện cùng với Tiểu Gia với tư cách như một người đàn ông, "Bây giờ chúng ta thừa dịp trước khi ba con trở lại, nghiên cứu một chút khả năng tìm ra mẹ con."

Nghe vào thật là hoành tráng, vì vậy Tiểu Gia gật đầu một cái, nhìn chú Thất cầm bút cùng vở.

Trên cuốn vở Nguyễn Ngô Minh viết chữ về tranh, dĩ nhiên, anh cũng không quên giải thích, "Chúng ta trước đây đã phân tích tới điểm này, bây giờ con cũng hơn bảy tuổi rồi. . . . . Từ số tuổi có thể thấy, đó chính là lúc ba con mười chín tuổi đã lên chức cha, theo như cách tính người phụ nữ đó phải mang thai chín tháng mười ngày, thì lúc ba con mười tám tuổi đã ở cùng một chỗ với người phụ nữ đó. . . . . Bây giờ chúng ta lại xem thời gian con ra đời để suy đoán. . . . ." Nguyễn Ngô Minh càng lúc càng phát hiện ra cảm giác mình có tài điều tra trời phú, anh nhìn vào điều mình mới vừa viết xuống cau mày, "Nói như vậy, lúc học lớp mười hai ba con đã phải có con. . . . . Không đúng, thời gian này, mấy ngày đó vừa vặn là kết thúc kì thi tốt nghiệp trung học. . . ."

Nguyễn Ngô Minh nhìn này thời gian, cảm thấy quả thật rất không thích hợp, chính anh rất hiểu rõ An Diệc Thành, An Diệc Thành làm sao có thể vào thời điểm kia làm ra chuyện như vậy, vì vậy anh trịnh trọng nhìn Tiểu Gia, "Con thật sự là con ruột của Tứ ca sao? Có phải là nhặt được hay không, cho nên con mới không có mẹ."

An Minh Gia dùng sức hung hăng lắc đầu, "Con là con ruột của ba, con nghe ba và dì Hạ nói chuyện với nhau rồi, dì Hạ cũng hoài nghi con không phải là con ruột của ba, nhưng ba nói con chính là con ruột. . . . ."

Nguyễn Ngô Minh suy nghĩ một chút, cũng đúng, nếu như không phải là con ruột, năm đó Tứ ca làm sao có thể tự nguyện vì Tiểu Gia hy sinh nhiều như vậy, vì vậy gật gật đầu, bày tỏ tin tưởng theo lời nói của Tiểu Gia, "Vậy được, chú Thất ngay lập tức sẽ lần theo chi tiết này để đi tìm mẹ của con, hy vọng mẹ con còn tình cảm với ba của con, chú đi điều tra một chút về tình sử của ba con, nhất định sẽ tìm ra mẹ cho con."

Tiểu Gia kiên định gật đầu, "Chú Thất cố gắng lên!"

*****

Trình Vũ Phi và An Diệc Thành cùng nhau đi ra đại sảnh của bữa tiệc, sau khi đi ra, An Diệc Thành cũng không chút do dự bỏ rơi tay của cô, "Thật đúng là có trí nhớ lâu."

Trong giọng nói của anh sự tức giận thật ra thì cũng không nhiều, hơn nữa là đối với cô chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, cô còn không hiểu tại sao anh lại oán giận cô như vậy, từ lúc nào cô cũng không biết, cô liên tưởng mấy chuyện trước đây rồi sau này để suy nghĩ tìm cho ra, cũng khá rõ ràng, lần trước chuyện công ty của cô, anh nhất định cũng biết, cho nên mới nói như vậy, lần đầu tiên mang đến cho cô phiền phức lớn như vậy, hôm nay còn tự nhiên tiếp tục xảy ra chuyện tương tự. Cô cảm thấy mình không hề có lỗi, cô cũng không trêu chọc tới Lê Hoành Diệu, cũng không hiểu vì sự tình gì lại biến thành cái bộ dạng này.

"Tôi cũng không phải là loại người có thể làm chuyện đó với người khác." Cô cắn môi, cũng không muốn nói ra tên gọi loại người phá nát gia đình... Chỉ có chút không hiểu, vì sao cô không hề làm gì, thì trong mắt người khác cô chính là người làm sai, tất cả đều là lỗi của một mình cô.

An Diệc Thành nhìn cô, vốn là muốn nói nhưng lời nói lại không thoát ra khỏi miệng, cô cảm thấy mình không có làm gì sai. Nếu như không muốn gây ra phiền toái, thì không nên gặp mặt Lê Hoành Diệu, hơn nữa nên kiên quyết xử lý triệt để chuyện về Lê Hoành Diệu, mà cũng không cần phải giống như cách cô nghĩ như vậy, chỉ cần cô không để không để ý, không hỏi tới, chỉ cần Lê Hoành Diệu không đến đây đưa với cô, như vậy chuyện coi như đã được giải quyết.

Anh không nhìn cô nữa, mà đi lấy xe.

Cô đứng tại chỗ chờ anh, vẫn tiếp tục đi cùng với anh. Lên xe, một lúc sau anh mới mở miệng nói, "Cảm giác thấy mình rất uất ức?"

Cô cắn môi, không nói gì, là cảm thấy rất uất ức, hình như mỗi người đều cảm thấy là lỗi của cô, các đồng nghiệp cũng cảm thấy như vậy, mới vừa rồi người xem náo nhiệt như thế, ngay cả anh cũng cảm thấy như vậy. . . . . Khiến cô cũng bắt đầu nhìn lại mình, có thật là mình không làm chuyện ghê gớm gì người đó.

"Tôi không thẹn với lòng."

Anh hình như nở nụ cười, điện thoại di động lại vang lên, anh cầm điện thoại di động lên nhìn, là Nguyễn Ngô Minh gọi điện thoại tới, vì vậy đeo dây nghe lên.

Trong điện thoại Nguyễn Ngô Minh cười hi hi nói chuyện, "Tứ ca, nghe nói hôm nay anh dẫn theo một cô gái đẹp đi dự tiệc?"

"Cậu có thể không chú ý tới tôi trong một lúc nào đó không?"

"Dĩ nhiên em không thể, chuyện của Tứ ca, em nhất định chú ý từng giây từng phút." Nguyễn Ngô Minh cười rộ lên, "Cô gái xinh đẹp kia. . . . ."

"Nếu như cậu gọi điện thoại tới chỉ là muốn hỏi cái này, vậy tôi chỉ có thể nói với cậu bốn chữ —— không thể trả lời."

Nguyễn Ngô Minh có chút hiểu rõ cách nói này của Tứ ca, ví dụ như cuộc nói chuyện hiện tại này, tình tiết xảy ra tiếp theo chính là chuẩn bị cúp điện thoại, vì vậy cậu ta lập tức nói lại, "Tứ ca, em là nghĩ là nên nói cho anh biết, hôm nay em ở cùng với Tiểu Gia. . . . . Ừ, anh có thể đi cùng cô gái xinh đẹp, ừ, hoa ở trước mặt, dưới ánh trăng. . . . ."

Đáp lại lời của Nguyễn Ngô Minh chính là hành động trực tiếp cúp máy của An Diệc Thành, Nguyễn Ngô Minh nhìn điện thoại bị cúp, cười hừ một tiếng: Tôi dễ dàng bỏ cuộc vậy sao?

Mặc dù An Diệc Thành biểu hiện ra bên ngoài có chút không thoải mái, thậm chí còn cắt ngang cúp điện thoại, nhưng Trình Vũ Phi vẫn có thể cảm thấy, tâm tình của anh thật ra cũng không tệ. Nhưng khi nhìn về phía anh về mặt của anh có chút cổ quái, người khác đã nói chuyện gì khiến anh cảm thấy vui thích như vậy? An Diệc Thành quay đầu, trông thấy cô đã kịp nhìn ra về mặt của mình, vì vậy như rồng mảy.

Anh đổi đường. . . . . Vốn là chuẩn bị đưa cô về nhà, bây giờ lại hướng đi về căn biệt thự nhỏ kia nơi bọn họ thường gặp mặt nhau, cô quay đầu lại, vừa nhìn về ra phía ngoài cửa sổ, điều này thể hiện cho cái gì, trong lòng cô tự nhiên lại hiểu rất rõ.

Vừa về tới biệt thự, đi giúp việc liền chuẩn bị đi làm cơm, bọn họ thỉnh thoảng tới đây, còn phần lớn thời gian cũng sẽ không tới, đối với đi giúp việc tình trạng gặp mặt bất ngờ như thế này đã thành thói quen, chỉ là lúc đi giúp việc chuẩn bị vào phòng bếp thì An Diệc Thành gọi lại đi ấy lại, rồi đẩy Trình Vũ Phi về phía phòng bếp, "Cô đi nấu cơm."

Mặc dù cô kinh ngạc với hành động của anh, nhưng vẫn làm theo yêu cầu của anh là đi làm cơm, đến khi lấy thức ăn ra khỏi tủ lạnh thì cô bắt đầu tự khinh bỉ chính mình, tại sao cứ nghe lời anh nói đến mức này, anh kêu cô đi nấu cơm, cô làm liền. Mặc dù nghĩ như vậy, nhưng vẫn dằng hoàng trước nấu cơm, sau lại rửa rau. Khi cô bắt đầu làm hàng loạt động tác nấu nướng thì An Diệc Thành tựa nửa người vào cửa phòng bếp, đôi tay khoanh trước ngực nhìn cô, những lúc cô quay đầu lại nhìn anh thì thấy ánh mắt của anh cũng không có che giấu lảng tránh.

Cô có thể xác thức ăn rất khéo, khoai tây thực sự được xắt thành từng lát, từng lát nhỏ. . . . . An Diệc Thành nghĩ tới mẹ của mình, hầu như khi xác thức ăn cũng biết cắt thật nhỏ, anh biết rõ, mẹ cắt được nhỏ như vậy, chỉ là vì khi xào lên nhìn món ăn sẽ nhiều hơn một chút, chính vì vậy cũng sẽ không bị lãng phí thức ăn.

Cô làm rất thành thạo, động tác trên tay gọn gàng, rửa rau xác thức ăn, cắt gọn, rang thức ăn rất nhuần nhuyễn.

Kể từ lần trước lúc anh ở nhà cô trông thấy cô đi làm thức ăn, ngay lập tức anh muốn nhìn cô bận rộn trong phòng bếp như vậy, anh không thể giải thích nổi vì sao lại nghĩ đến chuyện muốn trải qua loại cảm giác này, chính là loại cảm giác khiến anh khao khát, giống như có một tảng băng đã ở trên người anh rất lâu, đột nhiên có một ngày, lại tan ra bởi nhiệt độ bên ngoài, vì vậy anh hết sức muốn được cảm nhận, muốn đi đến gần hơn nữa.

Lần thứ ba Trình Vũ Phi quay đầu lại thì thấy anh vẫn còn đang nhìn theo mình, nhất thời có chút không hiểu được, ngay sau đó liền phát hiện nhưng mà mình đang mặc dạ phục nấu cơm, bộ dáng như vậy nên rất tức cười, nhưng anh cũng không cười.

"Rất đẹp mắt sao?" Cô cuối cùng không nhịn được đành lên tiếng.

"Cô cảm thấy cô rất đẹp mắt?" Anh mở to mắt chờ đợi.

Người này thật khó coi còn định nhìn như vậy bao lâu nữa, cô âm thầm oán trách. Sau đó cô lại cảm thấy, anh chắc đã nhìn quen mắt một cô gái xinh đẹp như Hạ Tư Tư, dĩ nhiên cảm thấy vóc dáng của mình không ra sao rồi, nghĩ như vậy thậm chí cô thấy có mấy phần tự ti, vì vậy tạm ngừng động tác xác thức ăn, thiếu chút nữa cắt vào ngón tay của mình.

Động tác cô hạ dao, khiến An Diệc Thành nhanh chóng tiến tới, nắm tay của cô lên, phát hiện chỉ là bị cắt phạm vào móng ngón tay, lại không chút do dự bỏ rơi tay của cô xuống. Cô vốn không hề cảm giác mình đau lòng, nhưng hành động kia của anh, khiến cô sững sốt hai giây, phản ứng của anh khiến cô cảm thấy đối với việc tay của mình không bị cắt vào, hình như anh có vẻ rất thất vọng.

Cô nhìn anh chằm chằm.

An Diệc Thành cũng cảm thấy không giải thích được, "Chính mình không cần thận thì nhìn tôi cái gì."

"Anh xem ra cũng rất tốt đấy!"

Cô buộc miệng nói ra, giống như lúc cùng Tiết Giai Nhu cãi nhau với đối phương, người động lòng đổi lại là anh, cô đã cảm thấy có chút kỳ cục, vì vậy cô tiếp tục cầm món ăn lên tiếp tục cắt, không cho phép mình nhìn anh nữa.

Ngược lại anh hơi sững sờ, hình như không nghĩ đến thế mà cô lại nói như vậy.

Cô xác thức ăn thì anh đi xem xung quanh, cô rang thức ăn thì anh vẫn còn ở đó đứng xem, khiến cô cảm thấy không thoải mái đủ đường, "Anh đi ra ngoài đi, anh ở đây tôi cảm giác không được tự nhiên."

"Tôi đối với cô có ảnh hưởng lớn tới bao nhiêu? Không hề làm gì cũng có thể khiến cô cảm thấy không thoải mái."

Cô trầm mặc hai giây, tiếp tục rang thức ăn, không có ý định tranh cãi với anh. Nét mặt của cô nhìn giống như hợp với câu nói: "Tội nhân nhin", anh nhìn cảm thấy khá thú vị, đã thế còn cố ý dựa dẫm vào cô, vì vậy thấy mặt cô hơi ửng đỏ.

"Rất nóng sao? Mặt đỏ rần."

"Rang thức ăn dĩ nhiên nóng." Cô tự nhiên mở miệng, chỉ là tốc độ phản ứng quá nhanh.

Anh đang chuẩn bị nói gì đó, nhưng cô lại đưa món ăn cô mới vừa xào xong nhờ anh bùng ra ngoài, anh nhận lấy món ăn, vẫn là đem món ăn bùng đến phòng ăn để trên bàn ăn.

*****

Sau khi ăn xong, bọn họ chia ra rửa mặt, An Diệc Thành từ phòng tắm đi ra, nghĩ tới câu Nguyễn Ngọc Minh nói "Trước mặt có hoa, dưới có ánh trăng", nơi này không có hoa, cũng không có trăng, nhưng cũng có thể làm.

Trình Vũ Phi cũng phát hiện, anh hôm nay có điểm là lạ, bởi vì hôm nay anh đặc biệt dịu dàng, khiến người ta cả người vui vẻ, ấm áp . . . . Cô mở dây thắt lưng, cô biết rằng hôm nay tâm tình của anh rất tốt.

Bạn đang đọc truyện *Đẹp Nhất Chính Là Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26

Khi Trình Vũ Phi tỉnh lại, trời đã sáng hẳn, cô ngủ một mạch đến khi tự nhiên tỉnh lại, cảm giác thật tốt, cũng không cần phải suy nghĩ về mấy chuyện muộn phiền của công việc, chỉ cần muốn ngủ là có thể đi ngủ ngay lập tức, nhớ mới nghĩ đến gần đây cô cảm thấy mình có phần rất tự do, vào lúc này mới thấy hết sự tốt đẹp của nó, An Diệc Thành đã rời đi, chắc đã đi làm.

Cô vẫn còn ở do dự bây giờ có nên rời giường hay không, thì có điện thoại của Tiết Giai Nhu gọi tới, ý nghĩ đầu tiên của cô là hiện giờ Tiết Giai Nhu nhất định là mới rời giường, cho tới bây giờ Tiết Giai Nhu đều là ngủ đến khi tự nhiên tỉnh lại, làm cho người ta không thể không muốn ước ao ghen tị với số mệnh tốt đẹp của Tiết Giai Nhu.

"Trình Vũ Phi, bạn thật đúng là không nghe lời tôi, lại đi cùng với An Diệc Thành, tôi nên báo phục bạn có bản lĩnh hay là nên nói trước vì bạn im lặng như vậy bạn sẽ bị An Diệc Thành chơi đùa đến một mảnh vụn cũng không còn?" Tiết Giai Nhu thật sự tức giận, đã nói sớm cho Trình Vũ Phi rồi, nên tìm một người đàn ông tốt sống qua ngày, những năm trước đây một người đầy đau khổ cay đắng mang theo Trình Gia Đồng, hiện tại Trình Gia Đồng đã trưởng thành, thì nên suy tính chuyện của mình, nhưng cô cũng không làm, giống như có người cầm sợi dây trói lại cô trên người của An Diệc Thành.

Đột nhiên nghe được Tiết Giai nhu nói như vậy, cô cảm thấy mình tâm bị thứ gì hung hăng đánh vào một cái, Tiết Giai Nhu biết?

"Mình. . . ." Cô cảm thấy giải thích của mình, nghe vào giống như là đang che giấu, nói là vì bảo vệ em trai mình cô bị buộc ở chung một chỗ với An Diệc Thành? Nói mình hoàn toàn không có lỗi? Chính cô cũng không hoàn toàn tin là vì vậy, tâm tình của cô, chính cô nhất hiểu, mà cô cũng không muốn để cho Tiết Giai Nhu biết An Diệc Thành đã làm những chuyện kia, cô thà rằng sẽ để Tiết Giai Nhu nghĩ rằng cô muốn ở cùng với anh. . . .

"Được rồi, bạn cũng đừng giải thích." Tiết Giai Nhu có nghe hay không nghe những lời kia cũng đều như nhau, "Nói đi, bạn rốt cuộc là muốn thế nào?"

"Không biết, cứ như vậy đi!"

"Cứ như vậy đi!" Tiết Giai Nhu lặp lại lời của cô..., "Trình Vũ Phi, đầu tiên, bạn rốt cuộc có biết bạn người đàn ông mà bạn đang đối mặt là ai hay không, là An Diệc Thành, người mà bây giờ Cố Trường Dạ tin tưởng nhất, cuối cùng thì Cố Trường Dạ cũng biết được thôi. . . . Đến lúc đó anh ta sẽ bỏ rơi bạn ngay lập tức, bạn khóc cũng không có cách nào khóc được."

"Mình hiểu biết rõ người mình phải đối mặt là ai, coi như bạn nói chuyện đó sẽ xảy ra, vậy cứ cho là sẽ xảy ra đi, dù sao mình cũng không không chế được."

"Trình Vũ Phi, bạn tỉnh táo đi, bạn bây giờ hai mươi sáu tuổi, không phải mười sáu tuổi, lúc bạn mười sáu tuổi có thể bất chấp hậu quả cùng một người đàn ông ở chung một chỗ, nhưng bạn hai mươi sáu tuổi, chẳng lẽ còn muốn bất chính bạn phải đánh cược với cuộc sống một ván sao?" Tiết Giai Nhu đem mình tóc vắn về xoa nhẹ lại, hận không thấy được Trình Vũ Phi đứng ngay trước mặt, lập tức sẽ cảm thấy gì đó đập cô ấy, làm sao lại để đầu óc cứng đờ như vậy chứ, hết lần này tới lần khác thế nào cũng lại là An Diệc Thành không thể khác sao. . . .

"Mình hiểu rõ, cũng biết rất rõ. . . ." Cô ôm điện thoại di động, hốc mắt cũng hơi đỏ lên, cắn môi, cũng không nói ra được nữa.

Những lời đó quá mức kiêu cách, kiêu cách tới mức khiến cô không muốn nói nữa. Đúng vậy, cô yêu người thiếu niên kia, chỉ là chuyện thời còn niên thiếu, nhưng đến khi sau nhiều năm như vậy, cô và anh lại gặp nhau, thậm chí là dùng luôn cách ở chung một chỗ, loại cảm giác nhiều năm mong mỏi này

đó nay đã trở thành sự thật, khiến cô không cách nào phủ nhận đòn lửa gạt mình, cô thích loại cảm giác này. . . . . Cô cảm thấy mình có nguyện ý vì cảm giác như thế bỏ ra bất cứ giá nào, chỉ cần không làm tổn hại người thân của mình, cô có thể không ngừng cố gắng như thế .

Năm đó phổ biến một thời hiệu cảm đồ số tám, các bạn học ở đây đều giúp nhau hỏi đối phương, sẵn lòng lấy cái gì để đổi lấy điều mình mong muốn nhất. . . . . lúc ấy cô chỉ có duy nhất ý nghĩ là làm sao cô có thể lấy tất cả mọi thứ trên người mình để đổi lấy được tình yêu chân thật với An Diệc Thành, cô yêu chính là cố chấp như vậy, cố chấp đến tận xương tủy.

Cô nghĩ mình đang hoàng sống được, điều kiện quyết định làm việc đó là đừng cho cô cơ hội, đừng để cô nhìn thấy cơ hội khiến cô có thể thực hiện giấc mộng từ thời còn trẻ kia. Nếu như không có một chút cơ hội, cô sẽ buông tha, đi qua cuộc sống của mình, nếu như có cơ hội, cho dù là một chút như vậy, cô lập tức muốn tóm chặt lấy. . . . .

Giọng nói của cô như lộ ra có mấy phần đáng thương, Tiết Giai Nhu nghe, muốn nói rất nhiều nhưng cũng không nói ra được nữa.

Trình Vũ Phi vẫn rất hâm mộ Tiết Giai Nhu, vui sướng như vậy cuộc sống rất thoải mái, không phải ai cũng có thể được như vậy, cần có tính nết của bản thân, hoàn cảnh gia đình, cha mẹ yêu thương, các phương diện tổng hợp mới có thể đạt được cuộc sống như thế. Trình Vũ Phi tự mình biết, cô không làm được, rất sớm trước kia cũng biết, vì vậy cô thích Tiết Giai Nhu quả quyết, thích Tiết Giai Nhu vô tình, thậm chí thích Tiết Giai Nhu lười biếng. . . . .

Nhưng còn cô thì, vĩnh viễn cũng không thể đi qua một cuộc sống như thế.

Tiết Giai Nhu hơi mím môi, "An Diệc Thành với Hạ Tư Tư. . . . ."

Đều là bạn học thời đại học, khi đó, trong trường học chuyện An Diệc Thành với Hạ Tư Tư không ít người ở đây đều truyền tai chuyện đó, Tiết Giai Nhu không tin, Trình Vũ Phi lại không biết.

"Bọn họ, cũng không giống như những gì truyền thông nói tới." Trải qua bữa tiệc lần này, cô cũng tin tưởng một điểm này, hơn nữa cô bằng lòng tin tưởng là An Diệc Thành không phải là loại người kia, dù là cô biết rằng đó là khoảng thời gian rất dài, cô muốn nghĩ anh phải đặc biệt hư, như vậy mình mà có thể toàn thân mà lui, nhưng lại, không làm được, vì vậy dứt khoát chịu đựng.

"Được rồi, tùy bạn." Tiết Giai Nhu cũng không muốn nói khuyên nữa những gì rồi, "Về sau lúc khóc thì đừng tìm mình."

"Ừ, nhất định không làm phiền bạn."

"Bạn. . . . ." Tiết Giai Nhu nghe hết sức buồn bực.

Trình Vũ Phi vẫn đang suy nghĩ, Tiết Giai Nhu làm sao lại biết chuyện này xảy ra, Tiết Giai Nhu không thích xem tạp chí lá cải, bình thường lại rất không thích đi ra ngoài. . . . . Huống chi bữa tiệc hôm qua, Tiết Giai Nhu cũng không tham gia.

"Tiết Giai Nhu."

"Hà?"

"Bạn và từ Triệu Luân làm hòa với nhau rồi hả ?"

Không phải chỉ có thể thông qua Từ Triệu Luân mới biết sao ?

"Không có." Tiết Giai Nhu cúp điện thoại ngay lập tức.

Trình Vũ Phi nhìn mình điện thoại nở nụ cười, nếu quả thật không có, Tiết Giai Nhu nhất định sẽ không cúp điện thoại liền như vậy.

*****

An Minh Gia cảm giác mình là càng tới càng thích chú Thát rồi, chú và những người lớn kia rất khác nhau, chú không coi mình là một đứa trẻ làm cái gì cũng không biết, mà đối xử giống như bạn bè của mình, rất tôn trọng. Ví dụ như bây giờ, Nguyễn Ngô Minh lại đến nói với An Minh Gia thành quả nghiên cứu của mình, hơn nữa Nguyễn Ngô Minh cũng cảm thấy, mình và Tiểu Gia rất có duyên, thật có cảm giác hiểu nhau không cần nói ra.

Tiểu Gia ngồi đang hoàng, chờ chú Thát tự nói với mình kết quả nghiên cứu, bé đặc biệt nghĩ chú Thát trực tiếp tự nói với mình, mẹ của bé là ai, nhưng ba thường nói cho bé biết, làm người phải có được tính kiên nhẫn, như vậy mới dễ dàng lấy được vật mình muốn hơn.

Nguyễn Ngô Minh lại lấy quyển vở lúc ra trước anh viết chữ vẽ tranh ra, đưa tới trước mặt Tiểu Gia, "Chú Thát đi điều tra qua rồi, hơn nữa điều tra rất rõ ràng kĩ lưỡng, trong quá khứ ba của con chính là học sinh có phẩm chất ưu tú, phần học tập cá nhân rất tốt, thời điểm học đại học trừ việc làm thêm ra cũng chỉ có làm thêm. . . . . Chỉ là khi đó cũng là lúc con nên ra đời, tạm thời bỏ qua không nói. Lúc ba con học cấp ba, khi đó trong lòng là các bạn học ba con chính là thiên tài, trong lòng thầy giáo tuyệt đối rất thích những học sinh ưu tú. . . . . Nhưng quá ưu tú, lại sớm vô duyên trong tình yêu." Nguyễn Ngô Minh suy nghĩ một chút, Tiểu Gia còn nhỏ tuổi, không hiểu lắm, vì vậy tức tốc giải thích thêm, "Nghĩa là trong quá khứ ba con không có bạn gái, thời đại học không có bạn gái, lúc học cấp ba vẫn không có bạn gái. . . . ."

Gương mặt Tiểu Gia cũng bắt đầu mặt ỉm mòi rồi, vậy bé là từ đâu tới? Chẳng lẽ giống như nòng nọc nhỏ cứ như vậy tìm mẹ? Có thể coi là giờ bảng hiệu đi hỏi ai là mẹ của bé, mẹ của bé chắc có thể cũng quên mất tướng mạo của bé.

Tiểu Gia còn là nhìn chăm chăm Nguyễn Ngô Minh, hình như muốn biết những tiến triển khác.

Nguyễn Ngô Minh lại lấy vở ra về linh tinh, " Ngược lại ở thời điểm học lớp mười hai ba con có đi dạy thêm cho rất nhiều học sinh, trong đó có bảy nữ sinh, bốn học sinh trung học, cái này loại bỏ trước, chú khẳng định đối với nữ sinh nhỏ như vậy ba con không xuống tay. . . . . Ừ, chỉ còn sót ba học sinh cùng học lớp mười hai, chú đều chia ra điều tra qua rồi, họ cũng như nguyên thi đậu đại học, hơn nữa theo thời gian đi báo danh bình thường, cũng không còn cơ hội sinh con. . . . ."

Tiểu Gia quyết miệng, "Ba của con sẽ không cùng học sinh của ba sinh ra con!"

"Chú cũng là nghĩ như vậy." Nguyễn Ngô Minh cất xong vở cùng bút, "Nhưng ba con vừa không có yêu sớm, sau đó ba của con cũng không xảy ra chút chuyện gì với nữ học sinh học thêm, vậy thì con từ nơi nào ra ngoài?"

Tiểu Gia cũng suy nghĩ chỗ này, vậy mình từ đâu tới?

Nguyễn Ngô Minh suy tư hồi lâu, rốt cuộc nghĩ ra kết quả, "Căn cứ vào quan sát của chú. . . . . Con có thể là từ trong kẽ đá chui ra ngoài. . . . ."

Tiểu Gia nhìn anh, ngay tức khắc con người của bé cũng đều quên chuyển động, chú Thất nghiên cứu lâu như vậy, lại chứng minh mình là con cháu đời sau của Tôn Ngô Không. . . . .

Nguyễn Ngô Minh xoa xoa đầu, Tiểu Gia "Chuyện thật sự có nhiều thử thách, đừng nản chí, chú Thất nhất định sẽ giúp con tìm được mẹ. . . . ."

Nguyễn Ngô Minh càng nghĩ càng hưng phấn, quá dễ dàng tìm được cũng không khoa học, chính là muốn tràn đầy loại cảm giác huyền bí này, sau đó vị trình thám bậc thầy này đi điều tra kết quả. . . . .

Nguyễn Ngô Minh đang hưng phấn đến trên mặt cười cũng không che giấu được thì Hạ Tư Tư từ bên ngoài đi vào, lúc cô đi quay phim ở bên ngoài đã mua khá nhiều đồ chơi cho Tiểu Gia, vừa vặn đúng lúc đưa tới, vừa vào cửa liền nhìn thấy Nguyễn Ngô Minh ngồi chung một chỗ với Tiểu Gia, theo bản năng liền cau mày, "Tiểu Gia, ba của con đâu?"

"Ba con đi làm rồi." Tiểu Gia đối với hạ cần cù cười cười, "Dì Hạ tới."

Hạ Tư Tư quả thật thích đứa bé này, vì vậy lập tức tự mình lấy ra mấy món đồ chơi đã mua ra, Tiểu Gia vừa nhìn thấy nhiều món đồ chơi như vậy, trên mặt lộ ra vẻ mặt vui mừng, "Cảm ơn dì Hạ."

Nguyễn Ngô Minh nhìn thẳng bầu trời, Hạ Tư tư tâm lý, anh em bọn họ ai mà có thể không biết mấy chuyện này, năm xưa thật đúng là tưởng rằng Tư ca cùng cô Hạ tiểu thư này có cái gì đó không thể nói chuyện tình cảm được, ban đầu bọn họ còn nể mặt vị tiểu thư Hạ này, theo thời gian trôi qua rồi cũng biết, giữa Tư ca với Hạ Tư Tư tuyệt đối không có gì tình cảm riêng tư.

Nguyễn Ngô Minh nhìn động tác của Hạ Tư Tư chỉ cảm thấy buồn cười, coi như cô ấy lấy lòng Tiểu Gia vậy, ở trong mắt Tư ca cũng giống vậy, không đùa.

Hạ Tư Tư thấy Tiểu Gia rất ưa thích mình mua món đồ chơi, tâm tình cũng khá hơn, tính toán đưa Tiểu Gia đi chơi, chỉ là trong phòng nhiều cái chướng mắt người, vì vậy cũng không chút khách khí, "Tiểu Gia, về sau ít chơi cùng chú Thất của con."

"Tại sao?" Tiểu Gia không hiểu.

"Chú Thất của con rất bận, con chơi với chú nhiều như vậy, sẽ làm trễ nãi rất nhiều việc của chú." Hạ Tư Tư sờ sờ đầu Tiểu Gia, cũng nhớ những ai đang nắm quyền "Hoàng Thành", ở đây vị Nguyễn Ngô Minh này đứng thứ hai, Tiểu Gia thông minh đáng yêu như vậy, nhưng lại ở cùng Nguyễn Ngô Minh ngốc nghếch kia lâu vậy, ngộ nhờ ảnh hưởng trí thông minh sẽ không tốt.

Nguyễn Ngô Minh cười hi hi, "Chú Thất không có việc gì, tùy thời điểm có thể đến chơi với Tiểu Gia, ngược lại Hạ tiểu thư đây mới thật sự là trong lúc cấp bách vẫn bớt chút thời gian đến thăm Tiểu Gia. . . . . Người khác không biết còn tưởng rằng cô có ý đồ sâu kín nào đó!"

"Tôi có mưu tính hay không cũng không nhọc công anh để tâm." Hạ Tư Tư liếc Nguyễn Ngô Minh một cái, tiếp tục chơi cùng Tiểu Gia.

Tiểu Gia không ghét Hạ Tư Tư, vì vậy tiếp tục chơi cùng với Hạ Tư Tư.

Nguyễn Ngô Minh ngồi ở trên ghế sa lon, nhìn bọn họ, nghĩ tới nếu mình tìm được mẹ cho Tiểu Gia, đến lúc đó Hạ Tư Tư sẽ có thái độ thật là đáng giá với sự mong đợi của người khác.

Vì chuyện này, anh cũng phải giúp Tiểu Gia tìm được mẹ.

Bạn đang đọc truyện *Đẹp Nhất Chính Là Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27

Lúc An Diệc Thành trở về, Hạ Tư Tư với Nguyễn Ngô Minh đều còn ở đó, giống như đang tranh tài ai có thể ở lại đây đợi lâu hơn. Sau khi anh về, Hạ Tư Tư và Nguyễn Ngô Minh cũng tách ra nhìn về phía An Diệc Thành, mà anh nhìn thấy bọn họ ở chỗ này, trong mắt không có một tia kinh ngạc, giống như bọn họ nên ở chỗ này là đương nhiên, chỉ là đối với Hạ Tư Tư cùng Nguyễn Ngô Minh lần lượt gật đầu một cái.

Tiểu Gia đang cao hứng chơi với Hạ Tư Tư, lập chạy về phía An Diệc Thành, "Ba."

An Diệc Thành đưa tay lên đầu Tiểu Gia vuốt vuốt, "Ừ."

Tiểu Gia ngẩng đầu lên nhìn ba, theo thói quen bé vẫn hành động như mọi ngày, hôm nay ở trường học xảy ra chuyện lý thú gì cũng đem nói cho ba, còn nói với ba hôm nay thầy giáo mới sắp xếp thay đổi cách sửa đổi bài thi, các bạn học đổi bài thi cho nhau, sửa đổi chỗ sai đối phương, mà Tiểu Gia là đem mình bài thi giao cho nữ sinh viết chữ đẹp mất nhất trong lớp.

"Ba, con rất thông minh đúng không?"

An Diệc Thành khẽ nhếch khóe miệng vênh lên, xoa đầu con trai hơi mạnh tay, "Con thông minh hay không thông minh ba không biết, nhưng ba lại biết bạn nữ sinh rất bị thiệt thòi, chữ của con khó coi như vậy."

Tiểu Gia bĩu môi, "Thầy nói trẻ con cần chính là khích lệ, chứ không phải đả kích."

"Ba đây là đang đả kích con sao?"

Tiểu Gia cúi đầu, trong lòng không cam tâm, tinh thần cam chịu mới là lạ, "Đây là đang khích lệ. . . . .".

Hai cha con họ nói này nói nọ, còn Nguyễn Ngô Minh cùng Hạ Tư Tư bên kia lại cố gắng ngồi ở lại, ai cũng không có ý định rời đi, hình như cố đồ thừa định dùng bữa ăn tối này rồi. An Diệc Thành vừa cùng Tiểu Gia nói chuyện với nhau, vừa phân phó dì giúp việc đi làm cơm.

Lúc ăn cơm, trên bàn cơm tương đối náo nhiệt.

Nguyễn Ngô Minh chủ động gấp thức ăn cho Tiểu Gia, "Tiểu Gia ăn cái này, ăn cái này có thể cao lên rất nhanh."

Hạ Tư Tư cũng không chịu thua kém đi sau ai, "Tiểu Gia, cái này không tồi, ăn vào sẽ làm cho thân thể khỏe mạnh."

Vì vậy trong chén Tiểu Gia trực tiếp biến thành một tòa núi nhỏ, ngọn núi nhỏ này cố tình vẫn tiếp tục cao thêm, vẻ mặt bé đau khổ nhìn mình ba của mình.

An Diệc Thành nhìn Nguyễn Ngô Minh một cái, Nguyễn Ngô Minh lập tức rút đũa đang tiếp tục gấp thức ăn lại, Tư ca dùng cái loại ánh mắt này lúc nhìn người không khỏi làm cho người ta thấy hoảng sợ.

Hạ Tư Tư cũng nhìn thấy màn này, bĩu môi, đối với Nguyễn Ngô Minh cô ta có thái độ tỏ vẻ khinh thường.

Bữa cơm này, loại không khí quỷ dị nầu rớt cuộc cũng kết thúc.

Ăn cơm xong, An Diệc Thành bảo Tiểu Gia ở cùng với Hạ Tư Tư, anh nhìn Nguyễn Ngô Minh một cái, ý bảo đi theo anh.

Vì vậy Nguyễn Ngô Minh tâm can lo sợ không muốn cam lòng đi theo sau lưng An Diệc Thành, ngay cả Tiểu Gia cũng biết, ánh mắt của ba nhìn chú Thất có gì đó khác lắm, có chút lo lắng chú Thất, "Hi vọng chú Thất không phải gặp chuyện gì."

Hạ Tư Tư ra vẻ khó hiểu, "Tốt nhất là bị ba của con dạy dỗ một trận, cái tính tình này. . . ." Cô nhún nhún vai, "Con cũng nên ít lui tới chơi cùng chú Thất của con, cẩn thận nếu không con sẽ bị gốc dằn."

Tiểu Gia không hiểu, "Dì Hạ không thích chú Thất của con?"

Hạ Tư Tư im lặng, loại đàn ông đó, ai sẽ thích? Nếu có thể coi trọng anh ta thì người phụ nữ đó có bị bệnh hay không? Nhất là mới vừa rồi, lúc ăn cơm, Nguyễn Ngô Minh và An Diệc Thành ở bên bàn cơm ngồi xuống, Nguyễn Ngô Minh quả thật chính là để làm nể cho An Diệc Thành tăng thêm vẻ uy phong, liếc mắt nhìn Nguyễn Ngô Minh, nhìn lại An Diệc Thành, lập tức là có thể hiểu tại sao cô lại yêu An Diệc Thành nhiều năm như vậy.

Trong thư phòng An Diệc Thành và Nguyễn Ngô Minh, cả hai đang đối mặt nhau. Nguyễn Ngô Minh cũng không dám tùy tiện mở miệng, bởi vì vừa nhìn bộ dạng của Tư ca, cũng biết tâm tình Tư ca không tốt, chỉ là bót nói vào lúc này không đụng hòng súng thì tốt hơn, vì vậy vẻ mặt vừa quan sát An Diệc Thành, vừa thận trọng hỏi tường mấy ngày nay có chuyện gì khiến Tư ca tức giận hay không.

"Nhìn ra tới được cái gì rồi?" An Diệc Thành đôi tay để chồng lên nhau, thờ ơ hỏi Nguyễn Ngô Minh đang đứng đối diện.

Nguyễn Ngô Minh cười cười, "Tư ca đang nói cái gì, em nghe không hiểu."

"Tôi hỏi cậu, cậu quan sát nửa ngày như vậy, thì nhìn ra tới chuyện gì rồi."

Lần này Nguyễn Ngô Minh dứt khoát cầm miệng, lựa chọn lắc đầu.

"Lá gan trở nên lớn à?" An Diệc Thành nhíu mày, trên mặt như có như không vui vẻ, bỗng dừng lại khiến người ta cảm thấy bây giờ trước đó một giây thôi anh gần như đang nổi giận.

Nguyễn Ngô Minh lại lắc đầu.

"Cũng dám đi điều tra chuyện của tôi . . . ." An Diệc Thành trực tiếp đứng lên, "Tôi xem như cậu đang rồi rãnh, bắt đầu từ ngày mai đem tập hợp các vụ án mà làm cho xong . . . ."

"Cái đó không phải là lão Bát. . . . ." Nguyễn Ngô Minh hạ tiếng nói thấp xuống, "Dạ, em biết rồi."

Ai biết Tứ ca làm sao lại nhận được tin tức nhanh như vậy, bất quá anh chỉ điều tra một chuyện tình sử ngày trước của Tứ ca, còn những cái gì cũng không có điều tra ra được tí gì, liền bị phát hiện, xem ra con đường tìm mẹ cho Tiểu Gia còn quá là xa xôi

*****

Trong khoảng thời gian này Nguyễn Ngô Minh, cảm giác mình mệt mỏi giống như một con trâu, nhưng anh còn tâm địa xấu xa kia nhất định không chịu chết, ngay cả bản thân mình cũng biết vì cái giá này nên mình phải chấp nhận cái cảm giác này, nhất là anh đã biết được người phụ nữ mà Tứ ca mập mờ gần đây lại là bạn học trước kia của Tứ ca. Nên anh mới nói, cái tên Trình Vũ Phi đó càng nghe càng cảm thấy quen thuộc, anh nhanh chóng đi tới trước lật lấy xấp tài liệu, phía trên có tên tất cả bạn học thời trung học của Tứ ca, nhưng ở trong ghi chép, Tứ ca cùng bạn học Trình này hình như không có lui tới gì cả. . . . . Nhưng Nguyễn Ngô Minh phát huy trọn vẹn tinh thần thám tử của mình, không buông tha bất kỳ chi tiết nào, nếu không có bất kỳ lui tới mới đáng nghi, nếu không Tứ ca vì sao cô tình lại tìm người phụ nữ này?

Vì vậy Nguyễn Ngô Minh thừa dịp An Diệc Thành đi công tác lần nữa, sau đó tự mình đưa Tiểu Gia theo đi tìm người phụ nữ tên Trình Vũ Phi kia.

Khi ở trên xe, Tiểu Gia cảm tấm hình Nguyễn Ngô Minh đưa, bé nhìn không rời mắt, "Chú Thắt, người nói người này chính là mẹ của con sao?"

Nguyễn Ngô Minh cũng không dám khẳng định, sợ ngộ nhỡ không phải vậy, đứa bé sẽ đáng thương hơn, "Cái này. . . . . Cô ấy chính là người đi cùng với ba của con, coi như không phải mẹ con, cũng có thể là mẹ tương lai của con, bây giờ đi tạo mối quan hệ với cô ấy sớm một chút, như vậy sẽ tốt hơn."

Tiểu Gia cảm tấm hình nhìn tới nhìn lui, "Chú không phải là nói cô ấy là bạn học của ba con hả, sao chú không đi điều tra tiếp đi, xem xem đi ấy có thời gian sinh ra con hay không. . . . ."

Nguyễn Ngô Minh lắc đầu, "Chú không dám đi, lỡ kinh động người đi điều tra, ba con sẽ đem chú ném ra sa mạc Sahara, tấm hình này là do chú phải uy hiếp chú Bát của con mới có được đây. . . . ."

Tiểu Gia bĩu môi.

Nguyễn Ngô Minh nhắc nhở lại lần nữa, "Sau khi con thấy được người phụ nữ này, con liền xông tới trước, sau đó gọi cô ấy là mẹ, nhìn phản ứng của người đó cũng biết là phải mẹ của con không."

Tiểu Gia suy nghĩ một chút, cảm thấy cái phương pháp này không tệ, mẹ sẽ không lãng quên mất bé, nhất định biết mình đã sinh đứa bé, dù là không biết bé, cũng sẽ đi hỏi chuyện về bé.

Cuối cùng đã tới chung cư nơi Trình Vũ Phi ở.

Mới xuống xe, Tiểu Gia liền kéo kéo Nguyễn Ngô Minh, lắc đầu, "Chú Thắt, chú nhất định lại tìm nhầm người, nhà mẹ con rất có tiền, sẽ không ở mấy nơi thế này đâu." Một bên bé suy đoán, vừa đau lòng nói, "Hon nữa, con cảm thấy rằng, đi ấy nhất định không phải mẹ của con, nếu đúng như là lời chú nói, ba cùng đi ấy ở chung một chỗ, vì sao không mang theo đi ấy trở lại đây? Hon nữa mẹ của con, sinh con xong lập tức không cần con nữa, cuối cùng con cảm thấy đi ấy có lẽ cùng người khác ở chung một chỗ, sau khi đi, rồi ba xong cùng người có tiền ở chung một chỗ. . . . ."

Nguyễn Ngô Minh cảm thấy lời nói của Tiểu Gia rất có lý, nhưng lại không biết nên làm gì để an ủi tên tiểu tử này.

Lúc Nguyễn Ngô Minh cùng Tiểu Gia đang do dự có vào hay là không rồi sẽ đi thẳng về nhà thì trong lúc ấy người phụ nữ kia xuất hiện.

"Có muốn theo chú Thắt hay không, chú chỉ cho con cách đi thử lòng đi ấy một chút?" Nguyễn Ngô Minh cảm thấy nếu đã tới, thử một lần cũng không sao.

Tiểu Gia rồi rầm, cực kỳ rồi rầm, cứ như vậy chạy lên kêu một cái có thể không phải là mẹ của mình lại kêu đi ấy bằng mẹ cũng hơi quá. . . . .

Khi bọn họ đang còn bối rối, thì có một người đàn ông đuổi theo, sau đó đưa tay đặt lên trên bả vai của cô gái kia, nhìn dáng dấp bọn họ rất thân mật.

Nguyễn Ngô Minh lập tức nổi giận, "Cái cô này, cái cô này. . . . ." Lại dám giấu giếm Tứ ca lên gặp người khác. . . . .

"Chú Thắt, có muốn đi lên hay không?"

"Khẳng định không phải mẹ con, mẹ con sẽ không lãng lợ như vậy." Nguyễn Ngô Minh tức giận, hết sức tức giận, đoạt lấy bức hình trong tay Tiểu Gia, rất muốn cầm kim lên đâm nát.

Vì thế Nguyễn Ngô Minh cùng Tiểu Gia đi trở về nhà.

*****

Cuối cùng thì đã đi qua kiểm tra cuối kỳ một cách tốt đẹp, học kỳ này Trình Gia Đồng đi học tương đối nghiêm túc, đối phó cuộc thi cuối kỳ quả thật đơn giản như học sinh học cấp một, lần này trở về cậu liền lôi kéo Trình Vũ Phi, cùng nhau đi ra ngoài mua quần áo, loại cảm giác này không hề tệ, trước kia luôn là chị dẫn cậu ấy đi ra ngoài mua quần áo, bây giờ là chính cậu đưa chị mình đi ra ngoài mua quần áo, cậu thấy mình có chút trưởng thành, có cảm giác mình đã ra dáng đàn ông.

"Chị, thành tích lần này của em không có gì thay đổi ngoài ý muốn thì sang năm em có thể lấy được học bổng chỉ là em không biết là học bổng đó sẽ ở cấp bậc nào." Mặc dù bây giờ Trình Gia Đồng còn phải đi làm thêm nhiều công việc, nhưng cũng bởi vì làm việc lâu dài, tính tình khá cởi mở, còn quen biết thêm nhiều bạn tốt, ở cùng với bạn học cũng có thay đổi tốt, vì vậy tâm tình của cậu hầu như mỗi ngày đều không tệ.

"Đã tốt như vậy, có cần chị thưởng gì không?"

"Hay là chờ đến lúc em lấy được học bổng rồi hãy nói." Trình Gia Đồng cười hắc hắc, "Chi là nếu như chị sớm đem về cho em một ông anh rể, thì em không cần chị thưởng bất cứ cái gì"

Trình Vũ Phi bắt đầu đi lác đầu, mấy ngày qua Trình Gia Đồng nhắc tới nhắc lui không biết một mội cái đề tài này, hình như hi vọng cô lập tức tìm ra một người đàn ông, như vậy mới có thể làm cho người em trai này an tâm.

Trình Gia Đồng số lần nói tuy nhiều, nhưng cũng không dây dưa lâu, cậu nhìn chằm chằm phòng trong nhà bọn họ ở rất lâu, bề ngoài nhìn qua thấy ngay là vô cùng cũ kỹ, điều duy nhất nhìn qua tương đối hiện đại chính là thang máy, điều này làm cho cậu càng muốn nỗ lực thêm, "Chị, em nhất định sẽ cố gắng đưa chị vào ở căn phòng lớn, trả lại cho chị người giúp việc để phục vụ chị."

"Vậy em cũng đừng chỉ nói mà thôi. Bây giờ chị sẽ ghi nhớ, về sau tìm em tính sổ ."

"Không thành vấn đề."

*****

Sau khi về đến nhà, chị em hai người họ liền cùng nhau nấu cơm, rửa rau xắt thức ăn, phối hợp ăn ý, không bao lâu, thức ăn thơm phức cũng đã làm xong, vì vậy liền mang ra.

Trên bàn cơm nói chuyện, có lẽ nó giống như đã trở thành thói quen.

"Chị, sau khi nghĩ kĩ em muốn đến công ty M thực tập." Trình Gia Đồng nói ra tính toán của mình, lại lập tức tìm lý do thuyết phục chị mình, "Cái công ty này rất tốt, bây giờ đến đó thực tập, có thể học được rất nhiều việc, về sau này nhất định sẽ có lợi . . . ."

Trình Vũ Phi quả thực không nghĩ đến chuyện em trai mình còn muốn đi ra làm thêm nữa, mấu chốt là ở chỗ cả học kỳ rồi Trình Gia Đồng đều không ngừng làm thêm, hiện tại thì đã rất vất vả, nhưng lại muốn đi thực tập, như vậy là quá mệt mỏi.

"Em nghĩ kĩ càng chưa?"

Trình Gia Đồng gật đầu, "Em cảm thấy đây là một cơ hội, em đã đi phỏng vấn rồi, bọn họ đồng ý để cho em đi làm thực tập sinh, mặc dù đối xử giống như nhau, nhưng có thể học được rất nhiều việc, em cũng cần cái này."

Trình Vũ Phi thấy em trai mình đã có quyết định, mặc dù đau lòng em mình phải mệt như vậy, nhưng vẫn là tôn trọng ý kiến của cậu ấy, hơn nữa nửa năm qua này, em ấy giống như trưởng thành hơn rất nhiều, điều này khiến cô cảm thấy được an ủi nhiều hơn.

Trước khi ngủ Trình Vũ Phi, còn đang suy nghĩ chuyện Trình Gia Đồng đi thực tập, cô đã nghe nói qua về công ty đó, thật sự không tệ, nhưng cứ như vậy dễ dàng để Trình Gia Đồng làm thực tập sinh, cô nghĩ như thế có chỗ không hợp lí lắm.

Cô không ngủ được, do dự thật lâu, còn là cho An Diệc Thành sẽ không nghe điện thoại.

Không ngờ lần này anh tiếp được nhanh như vậy,

"Có chuyện gì sao?"

"Chuyện em trai tôi là do anh sắp xếp?" Cô chỉ mới suy đoán, vì vậy giọng nói rất thấp.

Anh đang bên kia lại cười, "Ừ"

Anh trả lời quá thân nhiên, không hề cho cô biết nên tiếp lời như thế nào mới đúng, dừng vài giây mới nói, "Cám ơn."

Anh vừa cười, nhưng mà rõ ràng nụ cười lại không phải là vui vẻ gì, "Cô cho rằng tôi làm vậy là vì cô ?"

". . . . ." Cô á khẩu, cô còn chưa kịp suy nghĩ vì sao anh lại làm như vậy.

"Tôi chỉ không muốn mỗi lần gặp cô, cô đều đem em trai mình ra lấy đó làm cớ mà thôi. . . . ."

Lần này Trình Vũ Phi là thật sự không hiểu, vì sao mỗi lần cô cảm thấy quan hệ giữa bọn họ hòa hoãn xuống thì anh sẽ hung hăng cho cô một cú giáng trời, không để cho cô sáng khoái .

Có lẽ tâm tình của anh không được tốt, cô tự nhủ như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Đẹp Nhất Chính Là Yêu Em* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 28

Người bạn nhỏ An Minh Gia nằm ở trên giường, lại lấy tấm hình kia đem ra nhìn, tấm hình này là bé lấy từ trong tay chú Thất, mặc dù bé cũng như chú Thất cảm thấy khả năng người này là mình mẹ cực nhỏ, nhưng khi chú Thất chuẩn bị đem tấm hình này ném vào thùng rác thì bé lại ngăn cản chú ấy, cầm tấm hình này giữ lại. Bé nhìn một lúc lâu, thì nghe bên ngoài có tiếng xe liền đem hình nhét vào phía dưới gối nằm, sau đó ra khỏi phòng, chạy chậm xuống phía dưới lầu.

An Minh Gia hôm nay rất là khéo léo, bé nói cho ba biết bé học rất giỏi, ngày mai cuộc thi cuối kỳ khẳng định là không có vấn đề, vào lúc ăn cơm, còn có ý ngay trước mặt An Diệc Thành, ăn những món bình thường bé không ăn, dĩ nhiên không quên nói là muốn được khen ngợi, bé nói hôm nay không có kiêng ăn. . . . . Đối với việc con trai không giống ngày thường An Diệc Thành dĩ nhiên là nhìn ra, Tiểu Gia có biểu hiện này, hơn phân nửa là có chuyện muốn nhờ. Mặt anh không biến sắc nhìn Tiểu Gia làm những việc kia, anh biết con trai sẽ không nhận được sẽ mở miệng trước.

Ăn cơm xong, An Diệc Thành ngồi ở trên ghế sa lon không đi lên thư phòng ở lầu hai, Tiểu Gia là cười hì hì ngồi vào bên cạnh anh, "Ba."

"Hả?"

An Minh Gia nuốt nước miếng một cái, bé biết ba không thích mình hỏi chuyện về mẹ, nhưng bé vẫn không nhận được, "Mẹ của con là hạng người gì?"

Sắc mặt của An Diệc Thành của quả nhiên thay đổi, ánh mắt anh nhìn con trai mình cũng có chút biến hóa, anh chỉ híp mắt mà không nói gì.

An Minh Gia cúi thấp đầu, cái bộ dáng này khiến anh nhìn qua thấy hết sức đáng thương, rõ ràng đứa trẻ không có mẹ yêu thương trông rất tội nghiệp, "Con chưa từng thấy qua mẹ, con chính là muốn biết hình dáng của mẹ ra sao. . . . ."

Bộ dạng của Tiểu Gia hình như là thật sự đau lòng, An Diệc Thành thở dài, đưa tay xoa đầu con trai, "Con muốn biết cái gì?"

"Mẹ con xinh đẹp không?"

Đây được coi là vấn đề gì? An Diệc Thành cau mày,

"Rất đẹp."

"Tính tình của mẹ có tốt không?"

"Bình thường"

. . . . .

Sau đó An Minh Gia mới bắt giác phát hiện, ba nói, nói như vậy cũng đồng nghĩa với chưa nói. Bé vốn là còn cho rằng căn cứ vào câu trả lời của ba, chú ý so sánh một chút với người phụ nữ trong hình kia, cũng có thể ba trả lời đầu đuôi, đi ấy cũng có thể là mẹ của bé.

Thấy con trai có vẻ mặt rất thất vọng, An Diệc Thành nhìn vào mắt bé, "Chú Thất lại tới chơi với con?"

An Minh Gia lập tức lắc đầu, "Không có, chú Thất nói chú rất bận, cũng không rảnh rỗi đi chơi với con."

"Xem cậu ấy còn chưa đủ vội."

". . . . ."

*****

Vào ngày Tiểu Gia đi thi vẫn là bộ dạng bình thường, bé tuyệt không căng thẳng, bé học rất tốt, bé biết bài thi này đối với bé mà nói không có chút áp lực nào, hướng chỉ về mặt học tập ba của bé cũng không chủ động yêu cầu bé phải lấy được thành tích như thế nào, vì vậy bé cảm thấy thật rất thoải mái. Cảm giác duy nhất bé thấy là thời tiết rất lạnh, lúc ra cửa đi giúp việc đã cho bé nhiều mặc nhiều lớp quần áo, hơn nữa hôm nay đáng lẽ là ba chuẩn bị cùng bé đi tới trường học, nhưng ba tạm thời có chuyện, vậy là ba đi làm.

An Minh Gia nghe chú Thất của mình nói qua, trong khoảng thời gian này ba cũng rất vội, giúp đỡ đại thúc xử lý nhiều chuyện, bé hỏi chú Thất chuyện của chú Đại tại sao chú ấy không làm, chú Thất nói vợ của chú Đại đang mang thai, bây giờ chú ấy ở nhà cả ngày chăm sóc vợ, cũng chính là thím lớn của bé.

Chú Thất nói lúc phụ nữ mang thai cần chồng mình làm bạn, điều này làm cho Tiểu Gia lại có điểm muốn hỏi ba mình, lúc mẹ của bé mang thai, giống như chú Đại là ở cùng với thím ba mình có làm như vậy hay không?

Tiểu Gia nhéo cái mũi của mình, vào trường thi, những đề bài kia đều không khó khăn, bé làm được rất dễ dàng. Sau khi cuộc thi kết thúc, thầy giáo cũng không thu xếp bài tập, nói chỉ là cảm thư thông báo đợi thời gian, đến lúc đó bài tập biết sẽ được in ra giấy đưa đến tay phụ huynh, kỳ nghỉ đông này phụ huynh sẽ đốc thúc con em mình làm bài tập, phụ huynh sẽ kí tên chứng minh mấy ngày nghỉ này con mình ở nhà đã làm bài theo yêu cầu . . . . .

Sau khi thầy giáo dặn dò xong, lập tức cho tan học, Tiểu Gia quảy túi sách nhỏ từ trong trường học đi ra. Ba hôm nay không có đi đón bé mà sắp xếp tài xế đưa rước, nhưng bé lại từ chối.

Chỗ bên cạnh trường học của bé có một nhà giữ trẻ, mỗi lần đến giờ tan giờ học so với giờ tan học của bé thì sớm hơn một tí, bây giờ nhà giữ trẻ này rốt cuộc cũng có một lần trùng giờ tan học giống trường của bé, của mấy em nhỏ vừa ra tới có rất nhiều phụ huynh sẽ lập tức cầm lấy bọc sách giúp mấy bé, sau đó đưa tay nắm lấy bàn tay nhỏ của đứa bé rồi dắt đi.

Bước chân của An Minh Gia dừng lại, không phải trước mắt đã bị hấp dẫn những còn nhỏ người bạn nhỏ, mà là bé nhìn thấy người quen, ngày đó chú Thất thúc lấy ra tấm hình của người phụ nữ này. Bé chỉ nhìn một cái, liền nhận ra dì ấy, dì ấy mặc một bộ áo khoác màu xanh ngọc, không mang khăn quàng cổ, nụ cười trông rất dịu dàng, mà trong tay dì ấy rõ ràng đang dắt một cô gái nhỏ tuổi hơn bé.

Cô bé đó hình như không vui, dì ấy vẫn còn ở dụ dỗ bé gái.

An Minh Gia mình cũng không biết mình bây giờ ra sao, chính là giờ khắc này bé cảm thấy, giống như là mình bị ném bỏ rồi, mẹ của mình có đứa bé khác, không cần bé nữa. Nhưng rõ ràng chính bé cùng chú Thất cũng phân tích qua, khả năng người phụ nữ này là mẹ của bé thật sự rất nhỏ, nhưng bé còn vẫn cảm thấy khó chịu như vậy. Vì vậy lúc bé đang khó chịu, còn vội vàng đi theo. . . . .

"Dì, mẹ của con chính là người mẹ xấu xa, con không muốn đề ý đến người đó nữa. . . . ."

An Minh Gia nghe được cô gái nhỏ kia cứ nói ra mấy lời như vậy, dĩ? Cô gái nhỏ kia không phải là con của dì ấy, bé giống như thở phào nhẹ nhõm, sau đó đi trở về.

Cùng lúc đó, Trình Vũ Phi vẫn còn ở an ủi Nhân Nhân, những người nhà này thật là kỳ cục, đầu tiên là người lớn giận dữ, ngay sau đó là đứa nhỏ giận dữ, còn cố tình làm giống nhau không ai chịu thua ai. Hôm nay ba Nhân Nhân ra khỏi nhà, không thể theo bé, bé cũng không cần mẹ mình giúp, vì vậy Tiết Giai Nhu phải gọi Trình Vũ Phi tới.

Tiết Giai Nhu thì đứng ở cách đó không xa, không nhìn được khi nhìn bộ đôi này so với lúc cô và Nhân Nhân ở chung một chỗ lúc càng giống như mẹ con một lớn một nhỏ, "Được rồi được rồi, dụ dỗ cái gì mà dụ dỗ . . . . ." Cô nhìn Trình Vũ Phi, "Đừng đề ý tới đứa nhóc đó nữa, muốn ồn ào lập tức náo loạn lên, bây giờ bìa đỡ đạn của con bé ở chỗ khác, nhìn coi con bé này làm loạn thành cái dạng gì, con bé còn biết khóc nữa đấy. . . . ."

Sau khi Từ Nhân nhân nghe được lời của mẹ, không dám khóc, hắt mặt, tuyệt không muốn nhìn đến mẹ mình, "So với mẹ ba tốt hơn."

"Đúng vậy đấy, vậy con muốn thấy chuyện lúc trước lặp lại một lần nữa không?"

Từ Nhân Nhân không nói, cái này mẹ bé thật sự làm được, lần trước hình như mẹ cũng nói lời tương tự, mẹ lập tức đem nhét bé vào nhà bà nội, hơn nữa cũng không nhìn tới bé, gặp một người mẹ như vậy bé lúc ấy quả thật rất đáng thương.

Trình Vũ Phi chỉ muốn nâng trán, có thể không nói chuyện như vậy sao? Người nghe thật sự là khó chịu.

"Mình đói rồi, hay là chúng ta đi ăn cơm đi!" Trình Vũ Phi không mở miệng không được, nguyên nhân cô tới đây chính là giúp hai mẹ con nhà này ăn cơm . . . . .

*****

An Minh Gia về đến nhà, nghĩ tới cảnh lúc nãy, vẫn không thể nào ngủ được, chuyện của người lớn bé không xen vào, nhưng bé thấy mình thật là khó chịu, bé biết, mình thật sự muốn có một người mẹ. Bé rất hi vọng ba mẹ của mình chỉ là giống như trong phim truyền hình nhân vật bởi vì hiểu lầm mà rời ra như vậy, sau khi hiểu lầm được giải quyết, bọn họ sẽ trở lại tốt đẹp như xưa. Trong phim truyền hình bé thấy người ta diễn vai rất nhiều người mẹ sinh con ra, ba không biết chuyện, sau lại cũng trở về với nhau. . . . . Chỉ là bé cảm thấy rất đau đớn phát hiện ra mẹ bé sẽ không quên đã sinh ra bé chứ?

Mấy ngày nay tâm trạng của bé rất nặng nề, ngày thứ hai, bé liền quyết định làm một chuyện lớn. Đầu tiên là gọi điện thoại cho chú Thất, hỏi rõ ràng cụ

thế chỗ ở của di kia, bé liền nhờ tài xế đưa bé đi đến nơi đó, mặc kệ đi ấy có phải là mẹ của bé hay không, bé đều muốn đi xem, chú Thất cũng nói, ba đang cùng đi này ở chung một chỗ, coi như đi ấy không phải là mẹ mình, thì tương lai cũng có thể là mẹ mình.

Bé càng nôn nóng muốn đứng ở trước mặt di kia, kể từ sau ngày hôm qua, bé không thể nói rõ ràng cảm giác này là gì, chỉ phát hiện ra mình rất hồi hộp.

Tiểu Gia xuống xe, ngó ý cảm ơn chủ tài xế, sau khi bé xoay người đi, tài xế lập tức gọi điện thoại cho An Diệc Thành. Tài xế vốn cho là Tiểu Gia chỉ là tùy tiện đi dạo một chút, cũng không nói địa điểm cụ thể, chỉ là chỉ huy chú ấy đi phía trái rồi hướng phải, đến cuối cùng đã tới địa điểm, mới phát hiện có chút không đúng, lập tức thông báo An Diệc Thành.

Tiểu Gia đối với nơi này chưa quen thuộc, vòng vo một lúc lâu cũng không có tìm được số nhà chú Thất nói, không có cách nào, không thể làm gì hơn là hỏi người khác, sau khi hỏi xong, lúc này mới bé đi tới tòa nhà bên kia, trong miệng nói thăm số nhà chú Thất thúc nói, đi theo một số người cùng nhau vào thang máy.

Bé rất hồi hộp, không biết đợi lát nữa đi ấy có ở nhà không, bé cũng mơ hồ, không biết mình nên nói cái gì bây giờ . . . . . Chú Thất nói ba đi công tác trở về, hầu như là cùng đi ấy ở chung một chỗ. . . . .

Ra khỏi thang máy, bé tìm được biển số nhà chú Thất nói, chính là xuống lượt thang đầu tiên, tuyệt đối không khó tìm. Nhưng bé lại hồi hộp, vẫn do dự, nhưng rốt cuộc vẫn chọn gõ cửa, một lần, hai lần. . . . .

Trình Vũ Phi ở trong phòng nghe được tiếng gõ cửa, nhưng cũng không quan tâm, nhà này đã cũ kĩ hiệu quả cách âm rất kém, chắc là tiếng gõ cửa của nhà bên cạnh vọng tới. Trình Gia Đồng đã nói cho cô hay là sẽ từ chỗ học đi thẳng qua công ty kia, không ghé qua nhà, như vậy trong khoảng thời gian này cũng sẽ không có ai tìm cô.

Tiếng gõ cửa vẫn chưa chịu dừng, vẫn tiếp tục vang lên, cô không ngồi yên được đành đi tới mở cửa thì thấy một người bạn nhỏ, bé đang mở to hai mắt nhìn mình, hình như vì cô đột nhiên mở cửa, động tác này lại đạo tới bé. Cô có chút áy náy, cô lại mở cửa trễ như thế này. Cô ngồi xổm xuống, nhìn diện mạo khéo léo bé trai này, "Người bạn nhỏ, con tìm ai?"

Bé càng lộ ra sự khẩn trương, "Con tìm ba của con . . . . ."

"Ba con sao lại ở đây, có phải con gõ nhầm cửa hay không?" Cô chỉ có thể suy đoán như vậy.

Bé liều mạng lắc đầu, không có tìm nhầm, bé chính là đến tìm cô, chính là chỗ này, bé mở to hai mắt lắc đầu bộ dạng đáng yêu vô cùng.

"Con thật đáng yêu, con bao nhiêu tuổi rồi hả?"

Cô chỉ là vừa thuận miệng hỏi thì có người trả lời,

"Sáu tuổi."

Trả lời câu này không phải là người bạn nhỏ đáng yêu, mà là từ An Diệc Thành đang trong thang máy đi ra, mặt anh sa sầm đi tới, Tiểu Gia ngo ngác nhìn ba mình đang đi tới, "Ba."

Một tiếng ba này giống như một tiếng sét, khiến Trình Vũ Phi kinh ngạc đứng nguyên tại chỗ. Nhưng An Diệc Thành không nhìn tới cô, một cái thôi cũng chưa từng nhìn qua, mà là ôm An Minh Gia rồi đi, nhiều một giây cũng không muốn nán lại.

Bọn họ cùng nhau đi tới thang máy, An Minh Gia phát hiện sắc mặt ba mình vẫn là rất u ám, ba không vui, bé thấy rõ ràng.

Mãi cho đến khi ra khỏi thang máy, bé mới dám mở miệng, "Ba tại sao nói dối, con rõ ràng đã bảy tuổi. . . . ."

Bạn đang đọc truyện *Đẹp Nhất Chính Là Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29

Cho đến khi hai cha con họ đã rời đi thật lâu, Trình Vũ Phi vẫn còn đứng tại chỗ, cô hình như hoàn toàn không hiểu chuyện gì vừa mới xảy ra, có một đứa trẻ đứng ở trước cửa nhà cô, nói với cô bé tới tìm ba mình, mà đứa bé kia lại gọi An Diệc Thành là ba.

Một tiếng ba của đứa nhỏ ấy khiến trong lòng cô giống như có thứ gì đó bị vỡ nát ra, những thứ kia bị nổ tung từng mảnh vụn găm vào ngũ tạng của cô đau đớn, nó nổ tung chỉ trong một cái chớp mắt, hình như nó còn mang đến khí nóng, khiến tim cô không thể chịu nổi đựng nổi sức nóng đó, nhưng khó chịu nhất vẫn là tìm cô, trừ chỗ đó những chỗ khác lại có phần nhiệt độ siêu thấp, vì vậy cực lạnh cực nóng tập trung cùng một chỗ, làm cô cảm giác một giây kế tiếp mình cũng sẽ té xỉu.

Cô còn là đứng ở nơi đó, vào giờ khắc này nếu có người thấy cô nhất định sẽ bị cô dọa, sắc mặt của cô bây giờ rất nhợt nhạt, thêm nữa thân thể ở đây

cũng không ngừng run rẩy, cuối cùng cô cũng không chịu đựng được nữa thân thể trượt ngã xuống đất.

Một lúc lâu, cô mới phản ứng được, từ dưới đất đứng dậy, cô không nhớ nổi đã bao lâu mình không bị luống cuống như vậy rồi.

Đứa bé, sáu tuổi, con của An Diệc Thành.

Nếu như đứa bé của cô vẫn còn, vậy bé cũng đã lớn như thế, có thể gọi anh là ba, sau đó gọi cô là mẹ giống như vậy hay không? Có chút đau đớn, bởi vì quá đau, nên cũng không muốn nghĩ lại chuyện cũ, cô tựa hồ có thể tự nói với mình thật sự đã quên mất, nhưng không biết tại sao đến một thời điểm nào đó nhắc cô nhớ lại, đột nhiên con đau tràn vào vượt ra khỏi phạm vi chịu đựng của mình.

Mẹ, danh từ tốt đẹp đến dường nào, hết sức tốt đẹp, khiến nước mắt cô rơi ướt hết cả mặt.

Cô đắm chìm trong nỗi bi thương của mình hồi lâu, sau đó mới suy nghĩ đến chuyện đứa bé kia tìm đến mình, có phải đang trách mình đoạt ba của bé hay không? Bé còn nhỏ tâm tình suy nghĩ của bé có thể nghĩ cô là một người phụ nữ như vậy.

An Diệc Thành có nói qua, anh không hề kết hôn, đang trước mặt cô hình như anh vẫn luôn thân nhiên, vì vậy chắc chắn anh sẽ không lừa cô, như vậy mẹ đứa bé này là ai? Theo thái độ của An Diệc Thành biểu hiện ra, mẹ đứa bé này cũng không thể là Hạ Tư Tư, dù là cực kỳ giống Hạ Tư Tư.

Cô bây giờ chìm trong mơ hồ suy nghĩ miên man, vừa không thể nhận được suy nghĩ đến vấn đề này, vừa lại cố sức không suy nghĩ quá sâu về nó.

*****

Sau khi Tiểu Gia đi về đến nhà, bé sẵn sàng đón nhận việc tra hỏi từ An Diệc Thành, bị ba bắt gặp từ nơi ở của dì kia, là bé đã biết, không tránh được bị ba la một trận, nhưng bé không sợ, bởi vì bây giờ bé thấy mơ hồ vui sướng.

Về đến nhà, Tiểu Gia lập tức bắt đầu biết vâng lời. An Diệc Thành lạnh lùng nhìn con trai mình, dù sao bé vẫn biết cảm xúc của ba không được tốt, nên làm ra vẻ phó mặc cho việc trừng phạt.

"Nói đi, tại sao con lại đi tới đó?" Sau một lúc lâu, Tiểu Gia mới dám len lén quan sát ba vài lần, bé mới dám mở miệng.

Tiểu Gia quyết miệng, "Con chính là muốn đi xem dì kia hình dáng thế nào."

"Hả?"

"Chú Thất nói ba cùng dì ấy ở chung một chỗ, ba không ở nhà lâu là vì đều ở chỗ của dì ấy Cho nên con muốn. . . , nếu ba thích dì ấy như vậy. . . . ."

"Người nào nói cho con biết ba thích cô ấy?"

"Nếu ba không thích dì ấy, tại sao ba lại ở chung một chỗ với dì ấy?" nét mặt An Minh Gia cực kỳ vô tội, còn trừng mắt nhìn, "Con chính là cảm thấy ba thích dì đó, con nghĩ dì ấy có thể làm mẹ của con, cho nên con mới đi nơi đó. . . . ."

Tiểu Gia cúi đầu, cảm giác mình có lẽ không phải đứa trẻ, ngoan bởi vì bé vừa nói láo với ba mình.

An Diệc Thành nhìn con trai hồi lâu, mới để cho bé đi ra, mà Tiểu Gia thật sự khó nén hưng phấn, dù sắc mặt của ba nhìn qua cũng không tốt như vậy. Tiểu Gia chạy đến phòng của mình, quá muốn lấy cái này tin tức đưa đi chia sẻ cùng người khác, bây giờ, ngay lúc này người mà bé có thể chia sẻ chỉ sợ rằng có duy nhất một mình chú Thất, vì vậy bé lập tức gọi điện cho chú Thất.

"Tiểu Gia."

"Chú Thất, con cho chú biết một chuyện, hôm nay con đã đi tới nhà của dì mà lúc trước chú dẫn con đến, con cảm thấy được rất có thể dì ấy là mẹ của con, nếu như sau đó mà ba con không đến, con nhất định có thể biết rõ ràng cuối cùng dì ấy có phải là mẹ của con hay không."

Nguyễn Ngô Minh đầu tiên là nghe Tiểu Gia nói câu kia "Con đoán dì ấy rất có thể là mẹ của con" liền vui mừng, nhưng ngay sau đó lại bị câu nói của Tiểu Gia "Nếu như mà ta ba sau lại không có tới" của Tiểu Gia khiến anh kinh sợ, "Tiểu Gia à, ba con biết con đi đến chỗ của dì ấy hả?"

"Chú Thất, đây không phải là trọng điểm."

"Tiểu Gia, đây chính là trọng điểm." Nguyễn Ngô Minh buồn bực, hơn nữa còn là cực độ buồn bực, "Chú sẽ bị ba con ném tới Sa mạc Sahara đấy."

"Chú Thất, con không có nói chuyện chú dẫn con đi tìm mẹ, con chỉ nói với ba, chú nói ba cùng dì ấy ở chung một chỗ, cho nên con muốn đi xem người trong lòng của ba một chút. . . . ."

"Xem ra khả năng đi tới Sa mạc Sahara này lại được gần thêm một chút." lúc Nguyễn Ngô Minh nói những lời này, còn đặc biệt đưa ra tay phải của mình, ngón cái cùng ngón trỏ, đã làm ra một khoảng cự ly như vậy để diễn tả.

"Nhưng mà thật sự dì ấy có thể là mẹ của con, dì ấy hỏi con mấy tuổi thì con định nói bảy tuổi, nhưng đúng lúc ba tới, ba dám nói con sáu tuổi. . . . . Nếu như dì ấy không có quan hệ gì với con, thì làm gì ba con nói láo như vậy!"

"Tiểu Gia, con thật thông minh." Nguyễn Ngô Minh cũng cảm thấy rất có thể, chỉ là mới vui thoảng qua lại dỗi cho Tiểu Gia gáo nước lã, "Ngộ nhờ là ba con sợ người đi ở đó lưu lại ấn tượng xấu, lúc học trường cấp ba đã làm cho người mang thai, chuyện này lại không tốt, đổi lại thời đại học lại rất khác . . . . ."

Tiểu Gia bĩu môi, "Dù sao ta cảm thấy được đi ấy rất có thể là mẹ của con, chú Thất hôm nào đó chú đi cùng con, chúng ta lại đi quan sát theo dõi. . . . ."

.....

"Ngày nào đó" mà Tiểu Gia nói sẽ không đến được, bởi vì Nguyễn Ngô Minh được sắp xếp đi công tác, chỗ anh đi công tác là nơi mà chim cũng không bay tới được, nói là nơi vắng vẻ nhất, t nghèo khó nhất cũng không quá đáng. Nguyễn Ngô Minh khắc thật sâu trong lòng, còn không bằng ném tới Sa mạc Sahara! Sau đó anh thấy vô cùng buồn bực, trước lúc đi xuất ngoại đi công tác, mỗi ngày đều mang về mặt đau khổ.

Kỷ Bách Hiền biết Nguyễn Ngô Minh phải đi đến chỗ tồi tàn công tác, không nhịn được mấy phần thương hại anh ta, " Rốt cuộc anh đắc tội chỗ nào với Tứ ca? Còn đắc tội nặng tới mức phải làm triệt để thế này?"

"Anh đây chẳng qua là vì Tiểu Gia mà hiến thân,

dừng cảm giúp nhóc ấy tìm mẹ."

Kỷ Bách Hiền vừa nghe, không ngờ Nguyễn Ngô Minh thật sự là đem chuyện này để ở trong lòng, rước lấy phản ứng lớn như vậy từ Tứ ca, không khỏi cảm thông vỗ vỗ bả vai Nguyễn Ngô Minh, "Bớt đau buồn đi, em sẽ cúng bái nhan đền cho anh."

"Cho anh nhan đền làm gì, hay là cho anh đây vàng bạc sẽ hay hơn đấy."

"Vậy được, em sẽ lấy thêm cho anh nhiều vàng bạc hơn, để cho anh ở dưới thoải mái hơn, tuyệt đối xứng đáng là siêu cấp phú ông."

Nguyễn Ngô Minh bày tỏ hết sức cảm động, nắm tay Kỷ Bách Hiền, chỉ còn thiếu hai hàng nước mắt nữa mà thôi, "Chúng ta quả nhiên là anh em tốt."

". . . . ."

"Chuyện đó, trước khi cậu đốt vàng mã cho anh đây, cậu có thể đem quán bowling kia chuyển sang tên của anh được hay không?"

". . . . ."

Thật ra thì anh cũng cảm thấy không phải là quán bowling kia tốt, mà là đó là quán bowling lớn nhất thành phố, cái đó chữ "Nhất" đó nghe cao lớn biết bao nhiêu.

*****

Lần gặp mặt này, là Trình Vũ Phi chủ động gọi điện thoại, nhưng trong điện thoại An Diệc Thành trong chỉ nói là "Khó gặp" . Tâm tình của anh hình như chưa từng thay đổi, vẫn giống như trước đây, hoàn toàn khác với cô mấy ngày nay hàng đêm cô đều bị mất ngủ. Điều này khiến cô cảm thấy, tâm tình của mình vài ngày gần đây, giống như câu chuyện cười mà thôi. Chính xác là như vậy, cô sớm biết anh có một đứa con trai, nhưng đến khi gặp được, loại cảm giác đó, phức tạp được khó có thể diễn tả được.

Bọn họ đang gặp mặt nhau ở tòa biệt thự nhỏ, so với trước kia cũng không có bất kì sự khác biệt nào, chỉ là cô rất hồi hộp, căng thẳng không nói ra được.

Giống như trước đây bọn họ ăn cơm xong, liền cùng nhau đi lên lầu hai, chỉ là hôm nay cô hoàn toàn không có hứng thú tiến hành loại vận động trên giường, sau khi từ trong phòng tắm đi ra, cô có nuốt lời nói vào trong, nhưng rốt cuộc lại nói ra, "Đứa bé hôm đó, là con trai của anh?"

Anh tựa vào cửa phòng tắm, nhìn xéo cô. Khoảng cách như thế này khiến cô có cảm giác, cô không rõ đó là gì, không thể diễn tả sự khó chịu đó.

"Ừ"

Hình như cô cười, rốt cuộc cô cũng đã bật cười, cô cũng không xác định nổi, "Bé con đó thật đáng yêu. . . . . Là con trai ruột của anh hả?"

"Đúng vậy" ánh mắt anh không anh liền mắt đều không nháy mắt một cái phải trả lời.

Cô cắn môi, "Bé sáu tuổi. . . . . Vậy mẹ bé đâu?"

Anh căng thẳng tránh ánh mắt của cô, hơn nữa loại này căng thẳng này cũng không giải thích được, anh cố ý trầm mặc một lúc lâu, "Cô nên biết tình hình gia đình của tôi lúc đó, cô cảm thấy dựa vào khi đó người như tôi, có phụ nữ nào nguyện ý đi theo tôi?"

Anh nói xong cực kỳ nhẹ nhàng linh hoạt, lại khiến cô liên tưởng đến chuyện khác, "Là bởi vì mẹ bé bỏ đi, mẹ của anh lại đang bệnh, một mình anh mang theo đứa bé, vì vậy mà anh đã lựa chọn nghỉ học hay sao?"

An Diệc Thành tự giễu nở nụ cười, "Em kinh ngạc như vậy để làm gì, rất khó khiến người ta hiểu ra sao? Khi đó, tôi nghèo hai bàn tay trắng, không có gì cả, người phụ nữ kia chỉ đem đứa bé ném cho tôi...mẹ tôi vừa không có công việc, không thể làm gì khác hơn là cùng Tiểu Gia cùng nhau đi ra ngoài

nhặt ve chai, Tiểu Gia lúc ấy sửa bột cũng ăn không nổi, sau đó mẹ tôi lại sinh bệnh nặng, lúc đi bệnh viện khám bệnh tiền cũng không có. Em nói, tôi không bỏ học thì tôi có thể làm cái gì? Chẳng lẽ tôi còn có thể ngồi ở trong phòng học hưởng thụ cái gọi là đực dạy dỗ, bỏ lại con tôi bất kể thế nào?"

Trên mặt anh ý châm chọc càng ngày càng đậm hơn, loại cảm giác vô lực đó, cho tới bây giờ anh vẫn còn có thể nhớ. Không phải bởi vì nghèo khó mà anh tự ti, mà vì nhìn mình mẹ mình yếu đuối một lúc sao phải lại ngất đi, nghe Tiểu Gia không ngừng khóc vì đói bụng, một khắc kia anh cảm thấy thống hận sự bất lực của mình vô cùng, lần đầu tiên bởi vì cảm giác nghèo khó chính mình sắp không tiếp tục kiên trì được rồi, cũng không biết mình phải làm thế nào kiên trì. Tuyệt vọng, khó chịu, khổ sở. . . . .

Nhưng thời gian để anh chán chường khó chịu phát tiết cũng không có, đứa bé đang khóc, mẹ nằm ở trên giường cần người chăm sóc, ngay cả việc suy sụp anh cũng không được phép làm.

Anh cả đêm không ngủ được, chỉ có vào buổi tối, nhìn Tiểu Gia ngủ say, anh mới có động lực tiếp tục kiên trì, không dám nghĩ đến tương lai, không dám nghĩ đến ngày mai, chỉ có thể qua một ngày là đỡ một ngày, loại cảm giác khó chịu đó mỗi một giây đều là đau khổ, nhưng anh vẫn đi tới được trong hoàn cảnh như vậy.

Tất cả đều đi qua rồi, anh gắng gượng đi tới, cho nên mới đi đến ngày hôm nay.

Trình Vũ Phi khàn giọng, "Anh rất yêu đứa trẻ. . . . ."

Giống như câu trần thuật, nhưng lại có chỗ hướng đến câu hỏi.

"A. . . . ." Anh bất giác lên tiếng, "Cái này là em đang thương hại tôi sao?"

Cô cắn môi dưới, cô có tư cách gì đi thương hại anh. . . . .

An Diệc Thành cũng không đợi cô phản bác, "Em biết khi đó tôi đang suy nghĩ gì không?"

Cô nhìn anh, ánh mắt tối lại.

"Tôi nghĩ, một ngày nào đó, tôi muốn thăng tiến thật nhanh rồi xuất hiện trước mặt người phụ nữ kia, khiến cho cô ta thấy buông bỏ tôi là hành động ngu xuẩn tới cỡ nào." Anh lắc đầu một cái, chính anh cũng từng nghĩ đến ý tưởng ngây thơ như vậy.

"Anh đã làm được." Dựa vào địa vị của anh hôm nay, người đã không coi trọng lời anh nói chắc hẳn sẽ rất kinh ngạc, huống hồ lại rời bỏ anh, không biết sẽ hối hận đến mức nào, "Anh đã làm được chưa?"

Hai câu nói của cô ý tứ không sai biệt lắm, thế nhưng anh lại có thể hiểu, câu trước là nói anh hiện tại đã làm được việc thăng tiến rất nhanh, câu sau là hỏi anh có trả thù người phụ nữ kia như vậy hay không. . . . .

"Tôi đang suy nghĩ, phải nên làm như thế nào mới được."

Bạn đang đọc truyện *Đẹp Nhất Chính Là Yêu Em* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30

Khi vô số phim điện ảnh về thời thanh xuân xuất hiện tại các rạp chiếu phim lớn hôm nay, hoài niệm từ từ biến thành một giai đoạn bắt đầu trong quá khứ, cô với Tiết Giai Nhu nhất định là sinh ra để cùng đồng cảm với nhau, cũng không thể tùy ý xem qua một chút, tiếp tục sống cuộc sống của mình, thanh xuân có vô số kiểu, có người thích đem tình yêu làm điểm chính, có người thích đem tình thân làm điểm chính, mà có người thích đem tình bạn làm điểm chính. Tối hôm nay, Trình Vũ Phi phát hiện, giai đoạn đó của mình chỉ còn lại có tình bạn vẫn còn tồn tại.

Trình Vũ Phi thường nhớ tới lúc cùng Tiết Giai Nhu ở giờ thể dục dạy đánh vũ cầu, cho tới khi tổng kết bốn năm học đại học đánh vũ cầu đối với cô mà nói lại không bằng một góc năm học cấp ba. Trên giờ học thể dục, cô phát hiện An Diệc Thành ít tham dự bất kỳ hoạt động nào, không giống các bạn nam khác, cùng đá banh với nhau, cũng không chơi bóng rổ với ai, ngay cả bóng bàn và vũ cầu cũng đều không đụng tới, dù là lúc đó anh còn vui vẻ cầm dụng cụ theo, Tiết Giai Nhu lập tức đánh giá, cô cá là anh không thích vận động người, bình thường không thích vận động tính cách của người đó thiên hướng về hướng nội, Trình Vũ Phi lại không cảm thấy như vậy, bởi vì nếu như anh không muốn chơi như lời người khác nói, cũng sẽ không ngồi ở bên thao trường nhìn người khác chơi, lúc đó có thể trở lại trong phòng học, nhưng cô cũng không phản bác lại lời nói của Tiết Giai Nhu.

Anh luôn ngồi yên tĩnh ở chỗ đó, thỉnh thoảng cũng sẽ có nữ sinh đi qua chủ động nói chuyện với nhau, cô thì không muốn hành động giống như một trong những nữ sinh đó, cô chỉ thuộc loại ngồi yên lặng ở một bên, cùng Tiết Giai Nhu đánh vũ cầu, thỉnh thoảng lại đưa mắt nhìn sang bên kia, đây là một loại cảm giác thật kỳ diệu, giống như bọn họ cũng ở đây cùng nhau.

Thật ra cô không nói cho Tiết Giai Nhu biết, cô luôn ở lại muộn hơn sau giờ tự học buổi tối, cô làm vậy là vì có nguyên nhân khó nói. Đến buổi tối, phòng học bên trái, cửa sổ có thể chiếu ra cảnh tượng trong phòng học, mặc dù có hơi mờ do bị ngược ánh sáng, nhưng cô có thể lợi dụng điều này,

quang minh chánh đại mà nhìn, không cần lo lắng bị anh phát hiện, cũng không cần lo lắng sẽ có người phát hiện bí mật nhỏ của cô, loại cảm giác đó nhỏ bé và ngọt ngào.

Sau này, giờ tự học buổi tối không còn là sự ngọt ngào của cô nữa, cô đang rất mong đợi mỗi tuần hai tiết học thể dục, trong lớp có rất nhiều bạn thích học, cho dù là giờ thể dục, cũng dùng để làm việc khác hoặc là học bài, làm bài tập, nhưng anh lại không như vậy, hơn nữa hình như anh cũng không cần làm như vậy, mặc dù anh rất cố gắng, nhưng lại khiến người ta biết, thành tích của anh là do thiên phú cùng cố gắng kết hợp mà có. Trong giờ thể dục, nhìn qua anh có vẻ khá lẳng lơ, nhưng cũng không phải là hoàn toàn, anh ngồi ở chỗ đó, thái độ cũng không nhạt nhẽo, điều này làm cho cô luôn suy nghĩ, không biết lúc đó anh đang suy nghĩ điều gì.

Nếu như An Diệc Thành biết cô lúc ấy đang suy nghĩ, có lẽ sẽ nói cho cô biết, lúc đó anh đang suy nghĩ chuyện gì. Thật sự không phải anh không muốn đi đá banh và chơi bóng rổ, chẳng qua là sau khi chơi những trò đó xong, vết bẩn trên quần áo sẽ có nhiều hơn, mẹ giặt quần áo lúc đó bộ dáng rất tốn sức khiến anh không đành lòng, từ đó về sau, anh lập tức không đụng đến bất kỳ vận động nào nữa, hơn nữa ngay cả cầm bút cũng sẽ rất cẩn thận, không để cho đầu ngọn bút đụng phải áo lưu lại dấu vết. Anh không muốn mang đến cho người phụ nữ đó bất kỳ phiền phức nào nữa, thêm nữa anh còn muốn vì mẹ giảm bớt gánh nặng, anh có khả năng làm mọi chuyện.

Trình Vũ Phi ngay cả chuyện hỏi anh, cô cũng chưa từng đi tìm An Diệc Thành, dù vấn đề đó cô rất muốn biết, rất muốn hỏi anh như thế nào, cô rối rắm chần chừ đến thứ n lần, nhưng đúng là vẫn còn không làm được. Cô suy nghĩ rất nhiều, ví dụ như cô như vậy đi hỏi hấn vấn đề, có thể là quấy rầy anh hay không, có thể hay không làm xáo trộn kế hoạch đã được sắp xếp trước của anh. Còn nữa, cô cố ý đi hỏi anh mấy vấn đề như vậy, có thể anh sẽ phát hiện ra bí mật của cô hay không. . . . . Dù là cô thật sự nghĩ rất kỹ nghĩ việc đến gần anh, khoảng cách gần muốn đi xem rõ ràng bộ dáng của anh, loại cảm giác đó nhất định sẽ khiến cô cảm thấy hạnh phúc, chỉ rất là nhanh cô lại tìm được cho mình một lý do không nên đi hỏi anh vấn đề đó, cô thật sự sợ mình đi tới trước mặt anh, mình lại đột nhiên đỏ mặt, như vậy không cần che giấu, mọi người đều biết là có chuyện gì xảy ra.

Trong lớp cũng có mấy chuyện mà bạn học nói, ai đó thích An Diệc Thành, bị nhắc tới tên là bạn nữ đó luôn là đồ bưng cả khuôn mặt cùng người nói chuyện náo loạn lên. Như vậy như không lại bày ra đáng vẻ như vậy, khiến cô xấu hổ, làm sao mà cô làm được?

Thỉnh thoảng lúc ngủ, cô cũng thường suy nghĩ, cô như vậy đến tột cùng là tính làm chuyện gì. Cứ như vậy liên tục, Trình Vũ Phi và An Diệc Thành hoàn toàn không có bất kỳ quan hệ nào, cái này chẳng lẽ chính là điều cô muốn sao? Có lẽ, lúc này mới coi là đuổi theo ai đó là một dạng bi kịch, cô nghĩ như thế.

Giữa cô và anh, không có khả năng chuyển biến, thật sự không có, cô khó chịu khi nghĩ tới chuyện tiếp nhận thực tế này.

Nhưng nếu như cuộc sống thật không vì mình điên cuồng một lần, cô nhất định sẽ hận mình. Đúng là nói tốt nghiệp rất chuyện buồn, là từ khi bắt đầu một bài hát 《bằng hữu》，tất cả mọi người khóc bù lu bù loa, cô khi đó nhìn qua khe hở mà xem vẻ mặt của anh, phát hiện anh còn chút nhàn nhạt, một phút kia không biết đang suy nghĩ điều gì.

Thi tốt nghiệp trung học, thi vẫn đáp xong, sau đó là cuối cùng là đi ăn tiệc chia tay.

Đó là lần đầu tiên cô dừng cảm đi tới trước mặt của anh, lại là mượn cớ lấy danh nghĩa là tiệc chia tay, mời lớp trưởng uống rượu, thật ra thì đã có không ít người mời anh uống rượu, cô không phải người đầu tiên, cũng không phải là người cuối cùng, nhưng khi cô đứng ở trước mặt anh thì vẻ mặt của anh là khiếp sợ và kinh ngạc, chuyện này khiến cô cảm thấy tổn thương rất nhiều, có phải là anh cũng không biết cô là ai hay không?

Có lẽ khi tốt nghiệp sau, anh không phải nhìn cô nữa, cũng không biết cô cũng là bạn học của anh thời trung học, ý nghĩ này khiến cô hết sức khổ sở.

Tâm tình của cô rất sa sút, nhưng đó là tiệc chia tay, tất cả mọi người hăng hái đang cao, Tiết Giai Nhu cũng không có chú ý tới tâm tình của mình. Các bạn học đều ở đây tính toán kế tiếp đi nơi nào điên cuồng chút, các địa điểm đều có người đề nghị, ăn cơm xong, lục tục có người rời đi. Cô vẫn không nhúc nhích, cũng không còn cùng Tiết Giai Nhu cùng đi KTV ca hát, cô chỉ là nhìn ở bên kia quán anh thật có chút lợi hại, cô không biết anh uống bao nhiêu, cũng không nhiều, có lẽ là không có thể nào biết uống rượu, nhìn anh đứng lên thật sự không ổn.

"Ai biết nhà lớp trưởng ở đâu không?"

Sau đó có mấy người trong đám bạn học có người hỏi.

Không có người trả lời, Trình Vũ Phi do dự hồi lâu, rốt cuộc ra tiếng, "Tôi biết rồi."

Cô cùng đi theo anh, biết nhà anh ở nơi đâu, chỉ là đi vào ngõ hẻm kia cô sợ, khi cô sợ, là lại có suy nghĩ, không biết anh mỗi lần đi xuyên qua nơi đó với tâm trạng gì.

"Vậy bạn dẫn đường, chúng ta đưa trưởng lớp trở về." Bạn học trai nói như thế.

Tiết Giai Nhu gật đầu một cái.

Chỉ là khi vừa ra cửa không xa, bạn học nam có điện thoại của người yêu gọi tới, vì vậy nhìn Trình Vũ Phi với ánh mắt cực kì ái ngại, chính bạn ấy cũng cảm thấy để trưởng lớp cho một bạn học nữ đưa về, như vậy không tốt lắm.

"Không có gì đâu, bạn đi đi, tôi đưa lớp trưởng về." Cô cười cười, bạn nam kia không phát hiện, thật ra thì cô có chút vui sướng thoáng qua.

Bạn học nam do dự thật lâu, cuối cùng vẫn cảm thấy người yêu của mình tương đối quan trọng, dặn dò cô một ít lời, rồi rời đi.

Chỉ có giờ khắc này, cô mới cảm thấy được thỏa mãn, bọn họ hai người đơn độc ở một chỗ rồi, tình cảnh như thế cô đã nhiều lần rất nhiều lần tưởng tượng ra.

Sau đó thì sao? Đây đối với cô mà nói, là một lần thật sự dũng cảm, nhưng ngay sau đó, cũng là chính cô lại thấy lòng tự trọng của mình bị coi thường.

Nhưng lúc đó cô không lựa chọn đưa anh về nhà, chẳng qua nhìn anh tương đối khổ cực, lúc này mới đưa anh đi đến quán trọ gần đây, thuê một căn phòng đơn. Sau khi vào cửa, mặt của cô cũng nóng rang có chút hốt hoảng, sau đó cô dìu anh đến trên giường, cô bắt đầu dùng khăn lông thấm ướt nước, lau mặt cho anh.

Đây là lần đầu tiên cô nhìn hình dáng của anh ở khoảng cách gần rõ ràng đến như vậy, ngũ quan rất đẹp chỉ là bình thường đáng về thư sinh đã che đậy một ít nét tính xảo, lông mi rất dài, da cũng rất đẹp, cô nhìn nhìn, không khỏi bật cười.

Sau khi giúp anh xử lý mấy chuyện cơ bản, cô liền chuẩn bị đi, ra cửa, sẽ phải đóng cửa lại cái trong giây phút kia, cô đột nhiên ngồi xổm xuống cứ thế khóc ồ lên, đang bước chân rời khỏi gian phòng này phòng trong nháy mắt, một cái ý nghĩ lóe ra, điều này cũng cho phép cô một lần cuối cùng thấy anh, cho dù thi tốt nghiệp trung học điểm số còn chưa đang lên, nhưng có thể lên mạng kiểm tra thành tích, ngay cả điền bảng nguyện vọng cũng chỉ có thể điền trên web, ngay cả cơ hội gặp mặt thêm một lần nữa cô cũng không có cơ hội. . . . .

Một lần cuối cùng.

Cô không cam tâm như vậy, loại không cam lòng này cô cũng đã thích anh rất lâu, đối với chuyện tương lai lại quá mù mịt, cô không muốn cứ như vậy mà từ bỏ cho qua, thế nên cô lại vào phòng với anh.

Cô cảm thấy, nếu như cô đem lần đầu tiên trân quý nhất của mình cho anh, như vậy đời này cô nhất định không tiếc, loại này ý nghĩ đầy tội lỗi này tiến sâu vào đầu cô, xua đi không được. Thật ra cô không biết nên làm thế nào, khi trời xui đất khiến biết loại phương thức này có thể sinh ra đứa trẻ thì năng phản ứng đầu tiên là hoài nghi, thật có thể không?

Cô cũng không biết mình nên làm sao, cô chủ động hôn anh, hơn nữa nước mắt liền chảy xuống ở trên mặt của anh, cô không biết mình về sau có thể hối hận hay không, nhưng một khắc này, cô tuyệt đối không hối hận.

Chuyện rất thuận lợi, cô làm xong trong nháy mắt, là kéo đau đớn không dứt thân thể chạy đi, cô vừa khóc vừa chạy, vì mình sa ngã, hoặc cứ giả là đối với mình có sự chán ghét mà vứt bỏ.

Sau hôm ấy, cô không còn gặp lại anh.

*****

Tối hôm đó, cô và An Diệc Thành dĩ nhiên là cũng không làm gì, cô nói chuyện với anh lại lâm vào ngõ cụt, loại ngõ cụt này không phải lần đầu tiên, nhưng vậy cũng không phải là một lần cuối cùng. Cô mơ mơ màng màng ngủ thiếp đi, khi tỉnh lại vẫn còn rất sớm, sắc trời vẫn đen nhánh như cũ, ngay cả tia nắng ban mai cũng không có, mà bên người cô cũng không có ai. Cô lấy tay sờ qua đi, cả nơi ấm áp cũng không còn, anh đã rời đi thật lâu, là đã đi ngay lập tức sao?

Cô từ trên giường xuống, không muốn mở đèn, đi giày vào, hướng về phía cửa mà đi tới, mới vừa kéo cửa ra, đang chuẩn bị tiến tới thì vừa vặn đối mặt An Diệc Thành, trong bóng tối hai người ẫn nhận thấy được đối phương sau đó tự mình nhanh chóng đứng lại. Trên người anh có mùi thuốc lá đậm đặc, mới vừa rời là anh đi ra ngoài hút thuốc?

Quả nhiên trước khi nói mấy chuyện quan trọng, cô không cách nào lại không phán đoán sự thật này.

"Chuẩn bị đi ra ngoài?" An Diệc Thành nhẹ giọng hỏi.

Cô lắc đầu, suy đoán anh có thể nhìn thấy động tác của mình, "Không có." Chẳng lẽ cô lại nói, cô chỉ là muốn xem anh có rời đi hay không.

"Ừ." Anh không cần phải nhiều lời nữa.

Anh đi lướt qua người cô, hình như còn có ý muốn tiếp tục ngủ, cũng phải, anh bẽ bộn nhiều việc, dù anh không thích biểu hiện ra, nhưng cô biết thời gian đối với anh mà nói từ trước đến giờ đều rất quý báu, cho dù là dùng để ngủ.

"An Diệc Thành." Cô gọi anh lại.

"Hả?"

"Anh có yêu đứa trẻ hay không?" Khi cô hỏi đến vấn đề này thì hàm răng gât gao cắn môi.

Thật lâu, cô vẫn không nghe được câu trả lời của anh, vấn đề này rất khó trả lời sao? Anh có thích đứa bé hay không, anh thích con trai hay con gái?

"Tôi chỉ yêu con của của tôi."

Âm thanh của anh rất cuộc cũng truyền đến, cô nhú chặt lông mày, anh nói ra câu này có ý gì? Giống như có hàm nghĩa khác tương tự như vậy. Cô chỉ là nhìn anh, bóng đêm che giấu rất tốt những cảm xúc vương trên mặt cô.

An Diệc Thành đi tới bên giường ngồi xuống, lúc này mới nhìn về phía cô, "Em không mệt mỏi sao?" Nói nhảm nhiều như vậy.

Anh hình như có chút bất mãn, cô lúc này mới đi tới phía anh. Đang đến gần anh thì một tay của anh bắt được cô, ôm cô vào trong lòng ngực của anh, cằm của anh đặt trên vai của cô, hướng về phía cổ của cô bật ra hơi thở. Đột nhiên lại mập mờ tới quá mức, cô cảm thấy tâm tình của mình giống như là đang ngồi xe cáp treo, một lát lên một lát xuống, hoàn toàn không biết anh là đang vui vẻ hay là tức giận hoặc là khổ sở.

Miệng của anh cắn trên lỗ tai của cô, nói chính xác là cắn xé, không dùng sức hết sức, nhưng lại làm cho người ta cảm thấy hơi ngứa một chút, "Em hôm nay hình như vẫn hỏi tôi chuyện đùa nhỏ."

Một lúc sau, anh đột nhiên lên tiếng, hơn nữa đưa tay để trên bụng của cô.

Cô cũng nhanh chóng biết anh suy đoán điều gì, lập tức nói gấp, "Không có."

Cô không mang thai.

Bạn đang đọc truyện *Đẹp Nhất Chính Là Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31

Lại thêm một lần ăn uì nữa, kỳ quái là bọn họ cũng không buồn ngủ, vì vậy lại có hứng thú nói chuyện phiếm với nhau. Những ngày này mối quan tâm của cô hình như luôn luôn đặt ở trên người con trai anh, nghe anh nói mấy câu cũng gần như hiểu rõ cuộc sống cùng cảnh ngộ của đứa bé.

"Anh để thằng bé ở nhà một mình như vậy có ổn không?" Cô nhẹ nhàng mở miệng, mặc dù cô mới chỉ gặp đứa bé kia một lần, nhưng ấn tượng lại rất sâu, là một bé trai rất xinh đẹp, trong mắt có một chút lạnh lợi nhiệt tình của trẻ nhỏ, khiến người khác nhìn một lần sẽ sinh ra hảo cảm.

"Cho nên anh phải về sớm một chút."

Thế nên cô mới biết, thì ra anh đi sớm như vậy, cũng không phải là đến công ty hay nơi nào khác, mà về nhà để khi con trai anh thức dậy có thể nhìn thấy anh, cho dù chỉ là để ăn sáng cùng nhau, hành động này, không khỏi làm cho cô có mấy phần cảm động.

"Thằng bé là một tay anh nuôi nấng ư?"

"Ừ."

So với rất nhiều người đàn ông, ngay cả mặc quần áo, nấu cơm cho con mình cũng không làm được, nghe đến những việc anh từng làm đúng là không thể tưởng tượng nổi, ai sẽ biết một An Diệc Thành cao cao tại thượng của hôm nay, vậy mà ngay cả chăm sóc trẻ con cũng rất giỏi, giống như sẽ không có người tin vậy, trước đây An Diệc Thành là một học sinh ưu tú về cả nhân phẩm và học vấn. Bây giờ ở trong mắt người khác, An Diệc Thành là đại diện của "Hoàng Thành", có vài người nói anh không chuyện ác nào không làm, có vài người lại nói anh hèn hạ vô sỉ giúp người xấu làm việc ác, cũng không có ai quan tâm quá khứ anh như thế nào.

"Chăm sóc trẻ con, cảm thấy thế nào?"

"Em chăm sóc em trai mình có cảm giác gì?" Anh nhìn cô, anh không phải là không có nghe qua cuộc sống về sau này của cô, thời điểm biết cha mẹ của cô cùng qua đời, anh đang ngồi ở văn phòng, mắt nhìn những tư liệu kia. Anh không hề nghĩ tới sẽ như vậy, so với những gì gia đình cô đã gặp phải, anh thà rằng cô vẫn là cô gái sống trong một gia đình hạnh phúc, không biết việc đời, có lẽ điều khổ sở nhất trong đời người chính là một tình yêu không được đáp lại.

Nhưng gia đình cô trải qua biến cố như vậy, anh không có cách nào lấy cái gì để hình dung được cảm xúc khó chịu đó, chưa nói tới nghiêm trọng như vậy, chỉ là không có cảm giác gì trong lòng. Khi đó anh đã tự nói với mình, anh sẽ không chủ động đi tìm cô, trừ phi có một ngày, bọn họ tình cờ gặp nhau, như vậy, chính là trời cao an bài, để cho anh đừng bỏ qua cô.

Khi Nguyễn Ngô Minh đi gặp anh hai thì trong lúc vô tình nhìn thấy một cô gái giống chị dâu, vừa vặn bị anh cả nghe được. Vì vậy năm đó giải quyết việc của chị dâu, anh ba Lạc Minh Khải bị anh cả gọi vào đánh một trận, mà anh thì bị anh cả sai đi tìm cô gái kia, khi đó mặc dù anh cả nói rất bình tĩnh, thể nhưng anh lại có thể nghe ra được một chút lo âu, cái loại lo âu này là sợ điều mình chờ mong không thành, lúc đó anh nghĩ, nhất định anh cả hi vọng cô gái kia chính là chị dâu?

Chính là chị dâu, anh mất nửa ngày thời gian điều tra được, vì vậy tự mình đi một chuyến, anh nghĩ chị dâu sẽ rất rõ ràng ý tứ của anh, nếu anh xuất hiện, tự nhiên đại biểu rằng anh cả biết cô đã trở lại. Nhưng An Diệc Thành không nghĩ tới là, anh sẽ nhìn thấy Trình Vũ Phi ở đó, đây là loại cảm giác gì? Có lẽ cũng giống như lúc anh cả nghe được có người rất giống chị dâu vậy, ra sức không chế cảm xúc mãnh liệt trong lòng để ngoài mặt được thản nhiên.

An Diệc Thành cảm thấy, hình như chính mình cũng nên chứng tỏ sự tồn tại của bản thân một chút, cho nên anh đứng dưới lầu của bệnh viện chờ, lúc cô

xuất hiện anh đi ra trước, "Trình Vũ Phi, đã lâu không gặp." Cô cũng biết, những lời này, anh giấu trong tim thật lâu thật lâu rồi, lâu đến mức anh cho là đời này không cách nào nói ra khỏi miệng, thời điểm cô xuất hiện, lại dùng phương thức ngoài dự đoán như vậy.

Thành phố này nói lớn không lớn, nói nhỏ không nhỏ, có thể cả đời này hai người không cách nào gặp lại, vậy mà lại có khả năng đột nhiên gặp gỡ.

Cho nên, anh ra tay.

Trình Vũ Phi nghĩ tới cảm giác mình chăm sóc em trai, chính là hi vọng cố gắng để em trai sống được tốt, rất tốt nhưng đồng thời lại cũng sợ cậu bé sẽ bị biến cố của gia đình ảnh hưởng, sợ bản thân không làm được đúng chức vị một người chị gái, dù loại lo âu và khó chịu, khi đó chỉ nghĩ, bản thân dù có cố gắng hết sức cũng phải để em trai sống cuộc sống thật tốt. Em trai của cô, khi đó đã là một thiếu niên mười mấy tuổi, nhưng con trai của anh, khi đó vẫn còn nhỏ như vậy, lại chỉ có thể dựa vào anh.

Khi còn bé cô đã từng ghen tỵ em trai ra đời, mẹ nói với cô như thế này, cô đói bụng thì biết ăn, đau đớn thì biết kêu, nhưng em trai nhỏ như vậy, bố mẹ chỉ có thể quan tâm nhiều hơn. Thực tế chỉ đơn giản như vậy mà thôi.

"Rất vất vả, nhưng cảm giác có người dựa vào mình, hình như cũng rất tốt." Cô đánh giá việc chăm sóc em trai như thế, thật sự là như vậy, nếu như chỉ có một mình cô, có lẽ suốt ngày cô đều chỉ biết đắm chìm trong bóng ma của việc bỏ mẹ qua đời, nhưng bởi vì có em trai, cô không thể ích kỷ không để ý chết sống của em trai mình, không thể làm gì khác hơn là kiên cường đối mặt với cuộc sống.

"Anh cũng giống vậy." An Diệc Thành nhẹ nhàng nói, sau đó nhắm mắt lại, hình như tính chộp mắt một lát.

*****

Giản Ngưng sinh con, An Diệc Thành đưa Tiểu Gia đến bệnh viện, đưa bé đã chào đời, là một bé gái, nhìn qua thật nhỏ bé. Tiểu Gia nhìn cô gái nhỏ đang nhắm mắt, không nhìn ra bao nhiêu diện mạo trong tương lai kia, kéo tay áo An Diệc Thành, "Ba, lúc con sinh ra, cũng như thế này ư?" Nhỏ xíu như vậy, để cho chính cậu bé cũng không dám chạm vào, sợ sẽ khiến cô bé bị dọa.

"Ừ, cũng nhỏ xíu như vậy." An Diệc Thành cũng nhìn cô bé, nhìn qua là một bé gái trầm ổn đây.

"Ba thật vĩ đại, có thể nuôi con lớn thành như vậy." Người bạn nhỏ An Minh Gia nhất thời có chút cảm động.

Trong lúc hai bố con họ nói chuyện, cô bé đột nhiên mở mắt, sau đó khóc òa lên, cô bé khóc rất nhỏ, lại khiến người nghe càng thêm khó chịu. Vốn là đang nói chuyện với mọi người, Cố Trường Dạ nghe thấy tiếng khóc, lập tức đi tới giường con gái, hình như không dám bế con gái của mình, do dự mấy giây, vẫn là bế lên, nhưng tư thế thì cực kỳ cứng nhắc.

An Diệc Thành nhìn một lát, vỗ vai Cố Trường Dạ, anh cũng là lần đầu tiên thấy Cố Trường Dạ có biểu hiện như này, hốt hoảng đến không biết làm sao, không biết nên làm cái gì. Vì vậy ý bảo Cố Trường Dạ đưa cô bé cho mình, Cố Trường Dạ thật sự không dám động, sợ rằng mình làm cái gì cũng sai, chỉ có thể thận trọng thả cô bé vào trong ngực An Diệc Thành.

An Diệc Thành ôm cô bé, nhẹ nhàng dỗ dành, động tác cẩn thận, cô bé từ từ nín khóc, nhắm mắt vào, dường như lại đang ngủ. Chờ cô bé ngủ say, anh nhẹ nhàng đặt cô bé lên giường ngủ, sau đó dắt Tiểu Gia ra khỏi phòng, tránh cho lại đánh thức cô bé.

Tiểu Gia đang đi ra đến cửa thì kéo tay An Diệc Thành lại, "Con muốn quay lại xem em gái nhỏ một chút." Đây vẫn là lần đầu tiên cậu đến bên em gái nhỏ ở khoảng cách gần như vậy, có cảm giác kỳ diệu không nói nên lời.

An Diệc Thành gật đầu một cái, Tiểu Gia cười hi hi quay vào phòng, cùng lúc đó, Cố Trường Dạ đi ra.

Cố Trường Dạ liếc mắt nhìn Tiểu Gia, lúc này mới nhìn An Diệc Thành, "Cậu vẫn dây dưa cùng người phụ nữ kia?"

"Hả?"

"Nên làm như thế nào, cậu nên hiểu rõ ràng, nhất là chứng kiến cảnh ngộ của Minh Khải cũng nên rõ ràng, đừng xem thường phụ nữ, phụ nữ chính là một thanh lò xo có lực rất lớn, nếu cứ đè liên tục lên nó, đến cuối cùng sẽ chỉ có hai loại kết quả, hoặc là lò xo hỏng, hoặc là cô ta sẽ dùng hết toàn lực bắn ngược trở lại, đem tất cả những gì cậu đè lên đều trở lại trong tay của cậu, mà hai loại kết quả này, đều không phải điều mà một người đàn ông muốn nhìn đến." Cố Trường Dạ nói tới đây, vỗ vỗ bả vai An Diệc Thành.

"Em và mọi người không giống nhau." Anh bỏ qua cái đề tài này, hình như cũng không nghĩ nhắc lại.

Cố Trường Dạ cười cười, dường như cũng không suy nghĩ nhiều, đi về phía bên kia. An Diệc Thành nhìn theo bóng lưng Cố Trường Dạ, chắc là giờ anh ấy đi gặp chị dâu, mới gặp con gái xong, cũng nên đi gặp vợ rồi.

Có con, có vợ, như vậy mới là người một nhà.

Anh cười khổ một tiếng, khóe miệng nâng lên một nụ cười trào phúng.

Năm đó anh cả đối xử với chị dâu như vậy, dưới sự giúp đỡ của Lạc Minh Khải và Từ Triệu Luân, thế nhưng chị dâu thật sự rời đi, một bên Lạc Minh Khải giúp đỡ ổn định anh cả, một bên Từ Triệu Luân an bài mọi chuyện ở bệnh viện, nếu Lạc Minh Khải dùng người ở trong bệnh viện tẩy máy tay chân, Cố Trường Dạ nhất định sẽ phát hiện, nhưng Lạc Minh Khải lại chưa từng dùng, mà để cho Từ Triệu Luân ra tay, tất cả thân không biết quý không hay,

ai cũng không đoán được, Từ Triệu Luân sao lại đồng ý ra tay cùng với một Lạc minh Khai vô thân vô cố.

Chị dâu đã đi rồi, nhưng anh cả lại thay đổi, Đứng vậy, anh cả hận chị dâu như vậy, chị dâu rồi đi, không phải anh cả nên vui về sao? Nhưng anh cả chẳng những không vui, ngược lại còn bị bệnh.

Hiện tại An Diệc Thành vẫn còn nhớ rõ, khi anh đi thăm anh cả thì về mặt anh cả tái nhợt nằm trên giường bệnh nói với anh, "Anh có thể đồng ý cô ấy. . . . ." Không phải là cô ấy muốn để lại đứa bé kia ư, anh có thể đồng ý, anh chỉ nói nặng lời một chút, nhưng anh lại không để cho cô ấy trực tiếp đi bệnh viện xử lý đứa bé, tức là trong lòng anh đã lui bước rồi, anh thật sự có thể đồng ý. . . . .

An Diệc Thành không biết lời này của anh cả là có ý gì, nhưng lại biết, nhất định có liên quan đến chị dâu.

Sau này khi chị dâu cuối cùng cũng đã trở về, mặc dù anh cả vẫn lạnh lùng như cũ, nhưng so với trước kia thì có sức sống hơn nhiều, không cần biết giữa anh cả và chị dâu đã xảy ra chuyện gì, hôm nay bọn họ đã ở bên nhau, còn có một cô con gái đáng yêu, tất cả cũng coi như là hạnh phúc.

Mà anh ba đâu?

Anh ba coi như là thất bại lớn nhất thì phải, giống như sẽ không ai nghĩ đến, chị dâu nhìn qua như một người phụ nữ yếu ớt dịu dàng, lại sẽ làm mọi chuyện đến tuyệt tình như vậy. Khi biết mục đích của anh ba, Nguyễn Ngô Minh còn từng lo lắng người phụ nữ kia nên làm gì bây giờ, kết quả lại không ngờ, người phải chịu tội lại chính là Lạc Minh Khai, cho tới tận bây giờ, ngay cả gặp mặt con trai mình anh ba cũng không gặp được mấy lần. . . . .

Nhưng anh cảm thấy anh và bọn họ không giống nhau, là chỗ nào không giống đây? An Diệc Thành cười chính bản thân, anh không phải cũng nghĩ tới muốn trả thù người phụ nữ đó sao? Cô để cho anh trải qua cuộc sống thống khổ nhất, làm rối loạn tất cả kế hoạch của anh, nhưng cô tình cô lại hoàn toàn không biết chuyện, vì vậy liền thoát khỏi liên quan đơn giản như vậy sao?

Khi anh ngồi trong gian phòng ảm thấp kia, ôm Tiểu Gia đang khóc thì anh lại hận cô như thế đấy, hận đến lục phủ ngũ tạng đều đau, anh tự nói với mình, mọi thứ mình phải chịu đựng, cũng phải làm cho cô nếm thử một lần. Vậy mà thực tế đau là đứa bé, ngay cả khi mẹ chết, anh đều không thể phí thời gian đi đau lòng, như vậy quá xa xỉ, anh chỉ có thể kiên trì tiếp tục, để trong tã lót của đứa bé.

Anh vẫn đứng đó, khắp người tản mát ra lãnh khí, khiến Tiểu Gia đang đi tới nhìn cha mình hồi lâu, cũng không dám đến gần.

"Ba."

An Diệc Thành lúc này mới phục hồi lại tinh thần, "Thế nào?"

Tiểu Gia lắc đầu một cái, "Vừa rồi đáng về của ba làm cho người ta cảm thấy thật là đáng sợ. . . . ." Giọng nói của tiểu Gia càng ngày càng nhỏ.

An Diệc Thành cười, ngoắc ngoắc tay, gọi con trai tới gần.

Tiểu Gia đi tới dắt tay của ba, "Em gái nhỏ thật đáng yêu."

"Ừ."

"Ba, con cũng muốn có một em gái."

"Hả?" An Diệc Thành liếc mắt nhìn con trai mình.

"Con lớn như vậy, nhất định có thể bảo vệ được em gái của mình, sẽ đối tốt với em. . . . ."

Bạn đang đọc truyện *Đẹp Nhất Chính Là Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32

Trình Vũ Phi không nghĩ tới, cô nhanh như vậy sẽ nhìn thấy thằng bé kia, thì cậu đã đứng ở trước cửa nhà cô, khi cô đi mua thức ăn trở về nhìn thấy cậu thì kinh ngạc thật lâu, mặc dù loại kinh ngạc này đã sớm không nghiêm trọng bằng lần đầu tiên nhìn thấy cậu nữa, nhưng cũng vẫn làm cho toàn thân cô không nhận được mà cứng đờ lại, nếu như không phải là tìm cô khỏe mạnh, thì đồ ăn trong tay cô, có thể sẽ rơi xuống đất. Cô chậm rãi bước tới gần cậu, hé miệng muốn nói gì đó, lại muốn đưa tay ra chạm vào cậu, nhưng mà cô đều không có làm.

An Minh Gia cũng nhìn cô, lại nhìn đồ ăn trong tay cô, "Di ơi, con đói bụng."

Cậu xoa bụng của mình, cậu đã đợi ở nơi này được một lúc lâu rồi. Đã được nghỉ đông từ lâu, ba lại đi công tác, chú Bảy có lẽ thật sự đi Sa mạc Sahara rồi, cũng đều không có gọi điện thoại cho cậu, cậu gần ngơ ở nhà thật quá nhàm chán, vì vậy năn nỉ chú lái xe đưa cậu tới nơi này, cậu đã cam đoan với chú lái xe, đợi lát nữa nhất định sẽ về nhà, để chú lái xe ngàn vạn lần đừng nói cho ba cậu, cậu còn cùng chú lái xe đóng dấu nữa, chú lái xe không thể

đem nói chuyện này ra.

Nhưng mà cậu cũng biết, chú lái xe hơn phân nửa sẽ không nghe theo cậu, cho nên cậu dùng giọng nghẹn ngào nói với chú lái xe, "Con muốn tìm mẹ của con, nhưng ba con nhất định không cho phép, nhưng con thật muốn tìm bà ấy, con không muốn làm một đứa bé không có mẹ. . . . ." Cậu nấn nỉ rất lâu, chú lái xe mới đồng ý, nhưng lại làm cho cậu hết lần này đến lần khác bảo đảm là sẽ không chạy loạn, đợi lát nữa nhất định phải về nhà.

Tiểu Gia đợi rất lâu, một mồi thì ngồi luôn trên mặt đất, đến bây giờ mới đứng lên, cứ như vậy làm bộ đáng thương nhìn Trình Vũ Phi.

Trình Vũ Phi cảm giác tim cô đang đập với tiết tấu nhanh dần lên, đập nhanh khiến cô hốt hoảng, đập đến mức cô cảm thấy đau đóm một trận, "Con. . . . . Tại sao lại ở chỗ này?"

"Ba con đi công tác, con ở nhà một mình, rất không thú vị." Tiểu Gia quyết miệng, "Con tên là An Minh Gia, đi có thể gọi con là tiểu Gia."

Ánh mắt của cậu long lanh nước, nhưng lại tinh khiết vô cùng, cô rút cuộc cũng vrun tay ra, sờ lên mặt của cậu. Tiểu Gia không có trốn tránh, cậu cảm giác ánh mắt di ấy nhìn mình rất đặc biệt, giống như đang nhìn một cái gì đó rất quý báu, loại ánh mắt này khiến cho cậu có ấn tượng tốt đối với di ấy. Nhưng mà, di ấy thật sự có thể là mẹ của cậu sao?

Cậu hướng về phía di ấy cười ngọt ngào, "Con có thể ăn cơm ở nhà của di không?"

Thật lâu sau Trình Vũ Phi mới thoát ra khỏi cái loại cảm xúc mờ mịch đó, đối với cậu gật đầu một cái, "Dĩ nhiên là có thể."

Tiểu Gia ngoan ngoãn đứng ở sau lưng cô, nhìn cô lấy chìa khóa ra để mở cửa. Bọn họ cùng nhau vào nhà, Tiểu Gia quan sát chung quanh ngôi nhà, cậu chỉ liếc mắt một cái cũng biết, nơi này và nhà cậu không có cách nào so sánh.

Thế nhưng Trình Vũ Phi không biết phải giao tiếp với cậu như thế nào, ánh mắt cô nhìn về phía cậu rất cẩn thận, chỉ sợ sẽ khiến cậu cảm thấy không thoải mái, "Khát nước không, di rót cho con cốc nước nhé."

Tiểu Gia lắc đầu một cái, nhìn cô ngọt ngào.

Trình Vũ Phi lục lọi tìm ra một vài món đồ chơi trước đây của Trình Gia Đồng, để cậu trước tiên chơi một lát, cô phải đi nấu cơm. Nhưng mà khi lấy những thứ đồ chơi nhỏ kia ra thì lần đầu tiên cô cảm thấy tự ti như vậy, mấy thứ này, thằng bé sẽ thích sao? An Diệc Thành nhất định sẽ mua cho thằng bé những món đồ chơi tốt hơn lớn hơn, những món đồ chơi này, cảm giác cũng giống như cô mặc quần áo lỗi thời xuất hiện ở trong một tiệc rượu, bẩn khoản, lo lắng, thế nhưng cô cũng chỉ là đối mặt với một thằng bé, một thằng bé mới sáu tuổi.

"Di ơi. . . . ." một mình tiểu Gia ở phòng khách, nhưng mảy lên gọi một tiếng.

Trình Vũ Phi chọn mấy món đồ chơi lấy ra, đặt xuống trước mặt tiểu Gia, "Con trước chơi một lát đi, di đi nấu cơm, một lúc là xong."

"Cám ơn di, con sẽ ngoan ngoãn chơi ở đây." Tiểu Gia cúi đầu, miễn cưỡng chơi những món đồ chơi này, cậu không có quá thích đồ chơi, nhưng cũng không ảnh hưởng việc cậu chơi đồ chơi lúc nhàm chán, chỉ là chưa bao giờ nghiệm, cũng không có đặc biệt thích món đồ chơi nào, bắt kể là xe ô tô hay là đạn châu..., người khác đưa tới, cậu sẽ vui vẻ tiếp nhận, cũng sẽ chơi, nhưng cũng chưa từng chân chính đặc biệt thích.

Tiểu Gia chơi một lát, đi lại lòng vòng trong phòng một lát, mặc dù phòng ốc không tốt lắm, nhưng rất sạch sẽ và thoải mái, cậu đi long vòng một lúc lâu, liền chạy tới phòng bếp, "Di ơi. . . . ."

"Rất đói bụng sao? Xong ngay đây." Cô cho là cậu bé đang thúc giục cô làm cơm nhanh một chút.

Tiểu Gia cười lắc lắc đầu, "Ba con đã ăn cơm ở đây sao?"

Trình Vũ Phi quay đầu lại nhìn kỹ cậu, lại cảm thấy mình quá nhạy cảm, giống như đường thành thói quen, chỉ cần An Diệc Thành nói một câu, cô đều sẽ tận lực lý giải một câu này đến tột cùng là có ý tứ gì. Hiện tại cô đang đối mặt chỉ là một đứa trẻ mà thôi, cậu bé chỉ là vừa vận hỏi như vậy, căn bản chưa từng nghĩ tới ý nghĩ sâu xa gì.

Cô suy nghĩ một chút, "Cũng có một lần!"

Tiểu Gia gật đầu một cái, "Vậy nhất định là di làm cơm ăn rất ngon."

Cái này. . . . . Trình Vũ Phi cười, "Chắc là cũng không đến mức quá khó ăn."

Tiểu Gia nháy mắt mấy cái, sau khi thấy cô đã múc đồ ăn đặt vào trong mâm, lập tức từ trong phòng bếp đi ra, đến ngồi ngoan ngoãn trên bàn ăn. Cậu ngồi trên ghế, hai tay đặt trên bàn ăn, hai chân nhỏ không ngừng đung đưa. Khi cô bụng món ăn tới, cậu rất chủ động đặt miếng lót cách nhiệt lên, vì vậy cô cười với cậu, hình như rất hài lòng với động tác của cậu.

Món ăn đều bụng lên đủ, cô xới cho cậu một chén cơm nữa.

Tiểu Gia rất đói bụng, nhưng cho dù rất đói bụng, lúc ăn cơm cũng ăn hết sức ngoan ngoãn, không có ăn như hổ đói. Trình Vũ Phi lại nghĩ đến, An Diệc Thành hẳn là dạy dỗ cậu rất tốt, cậu rất ngoan ngoãn.

"Dì ơi, sao dì không ăn cơm?" Tiểu Gia ngẩng đầu kỳ quái nhìn cô.

Lúc này cô mới cười cười, lại cầm lấy chiếc đĩa, cũng chuẩn bị ăn.

"Dì làm đồ ăn ăn thật ngon." Tiểu Gia tỏ vẻ rất hài lòng, "Dì ở đây một mình sao?"

"Không phải, còn có em trai của dì nữa."

"Em trai?" Tiểu Gia mở to hai mắt, "Là em trai ruột sao?"

"Ừ, em trai ruột."

"Chính là em trai ruột cùng một ba mẹ sinh ra sao?"

Trình Vũ Phi bởi vì hình dung của cậu lại nở nụ cười, "Đúng vậy, chính là em trai ruột cùng một ba mẹ sinh ra."

Tiểu Gia nhớ đến ngày đó cậu và chú Bảy cùng đến đây, thấy Dì sống cùng một người đàn ông, người đàn ông kia chính là người em trai mà dì nhắc đến sao? Lúc đó chú Bảy còn tức giận như vậy, bây giờ suy nghĩ một chút, thật không đáng giá.

"Dì ơi, dì là bạn học thời trung học của ba con, vậy quan hệ của hai người nhất định rất tốt, có đúng hay không?" Tiểu Gia nháy mắt, nhìn qua tràn đầy linh hồn.

"Cái này. . . ." Điều này làm cho Trình Vũ Phi nhú chân mày, bọn họ như vậy có thể coi như quan hệ tốt không? Mặc dù là học cùng lớp, nhưng nói chuyện cũng không có nói qua mấy câu, "Có khỏe không!"

Giọng nói của cô có chút miễn cưỡng, Tiểu Gia cũng nghe được có chút nhăn lông mày rồi, "Dì có biết ba con đã từng thích ai hay không?"

Trình Vũ Phi kinh ngạc nhìn cậu, cũng nhú mày giống cậu.

Tiểu Gia cũng phát hiện ra câu hỏi của mình có chút kỳ quái, lại dứt khoát cũng sẽ không uốn cong câu hỏi, "Dì, con muốn biết mẹ con ở nơi nào, nhưng chú Bảy đã tìm giúp con, mà vẫn không tìm được, cho nên con nghĩ nếu dì là bạn học của ba con, có lẽ sẽ biết mẹ của con là ai." Khi cậu nói những lời này, vẫn luôn nhìn cô, đặc biệt muốn cô giống như trong phim truyền hình diễn vậy, bởi vì không không chế được cảm xúc mà đứng lên nói —— dì chính là mẹ của con.

Nhưng cô không như vậy, cô chỉ là lắc đầu một cái, "Dì không biết."

Tiểu Gia khó nén thất vọng, nghĩ đến cậu đã lớn như vậy rồi, cũng còn chưa từng thấy qua mẹ, vì vậy càng thêm khó chịu, nghĩ đi nghĩ lại mắt liền đỏ lên, "Con muốn tìm được mẹ, muốn hỏi mẹ tại sao không quan tâm con, tại sao nhiều năm như vậy nhìn cũng không nhìn con một cái. . . . Con là đứa trẻ không ngoan, rất không làm người khác yêu thích, cho nên mẹ mới có thể bỏ lại con, mới có thể không quan tâm con sao?"

Cậu nói xong, nước mắt liền rơi xuống.

Nhìn mắt cậu đỏ lên, cô cảm thấy trái tim mình cũng sắp vỡ nát rồi, theo bản năng liền dùng tay lau đi nước mắt của cậu, "Tiểu Gia thật ngoan ngoãn, cũng rất nghe lời, mẹ con nhất định là có nỗi khổ tâm gì đó mới không đến thăm con. . . ."

"Làm sao dì biết." mắt Tiểu Gia vẫn còn hồng hồng, chỉ là ép buộc bản thân không khóc, "Nếu như dì có con, dì sẽ bỏ mặc nó sao?"

Câu hỏi vụn vặt này, khiến khuôn mặt Trình Vũ Phi bỗng chốc tái xanh, nếu như cô có con, cô sẽ sinh ra nó xong liền mặc kệ sao? Sẽ không, cô nghĩ là, cho dù cô và đứa bé kia sống nương tựa lẫn nhau, cả đời này cô đều muốn nuôi dưỡng nó nên người, dù cho cô sẽ phải chịu vất vả khổ cực cả đời, cũng sẽ cố gắng làm việc để cho đứa bé được sống một cuộc sống tốt nhất. Không chỉ vì cô yêu con của mình, mà còn vì nó là đứa bé của người kia, chỉ bằng một điểm này, cô sẽ cảm thấy cuộc đời này của cô vậy là đủ rồi.

Thân thể của cô đang run rẩy, sắc mặt cũng rất khó coi, Tiểu Gia ngẩng đầu lên đã phát hiện sự khác thường của cô, "Dì ơi, dì làm sao vậy?"

Trình Vũ Phi lắc đầu một cái, nhưng ngay cả hơi sức để cười một cái cô cũng không có, "Dì không có việc gì."

Tiểu Gia cảm thấy cô rất kỳ quái, nhưng lại không biết kỳ quái ở chỗ nào, "Dì ơi, dì đã từng có con sao?"

Thằng bé đang mong đợi câu trả lời của cô, nhưng cô chỉ gắt gao cắn môi, thậm chí đôi môi cũng đã bị cô cắn đến chảy máu. Tiểu Gia quên cả khóc, mà đi lấy khăn giấy, đưa vào trong tay của cô, nhưng cô lại không có tiếp nhận. Tiểu Gia nhảy xuống khỏi chỗ ngồi của cậu, đi giúp cô lau vết máu trên miệng, sau đó trên tay của cậu thấm ướt nước mắt chảy ra trong mắt của cô.

"Dì. . . ." Thằng bé trở nên khẩn trương, "Có phải con nói sai cái gì không?"

Cô lấy tay lau nước mắt của mình, "Không có, chẳng qua là dì nhớ đến chuyện đau lòng của mình, không liên quan đến con."

Cô vươn tay, siết chặt mắt của thằng bé, "Trên cái thế giới này đại đa số cha mẹ đều yêu thương con của mình, mà con lại ngoan như vậy, khẳng định mẹ của con cũng yêu thương con, có lẽ mẹ con rời bỏ con, nhưng trong đó có lý do khiến cho cô ấy không thể không rời đi. . . ."

Tiểu Gia gật đầu một cái, "Vâng, con không khó chịu, di cũng đừng khổ sở."

Khổ sở? Thăng bé nhìn ra được là cô đang khổ sở.

Khó kìm lòng nổi, cô liền ôm thăng bé vào trong lòng, ôm thật chặt.

Con của cô, nếu như còn sống, có phải hay không cũng sẽ ngoan ngoãn như vậy, có phải hay không cũng sẽ đáng yêu như thế? Cái cảm giác khó chịu này, tràn ngập trong từng tế bào trên cơ thể cô, hơn nữa còn rất ngoan cố, khiến cho cô không có sức đi sắp xếp.

Tiểu Gia ngoan ngoãn mặc cho cô ôm, thăng bé thích được cô ôm trong lòng, rất thích.

Ăn cơm xong, Tiểu Gia muốn giúp đỡ rửa chén, bị Trình Vũ Phi ngăn cản. Cô thu dọn bát đĩa xong, liền dắt thăng bé xuống lầu, tiễn thăng bé rời đi.

Bọn họ vẫn tay nắm tay, Trình Vũ Phi vuốt bàn tay nhỏ nhỏ của thăng bé, trong lòng thậm chí có một loại cảm giác thỏa mãn, "Công việc của ba con vẫn luôn bận rộn như vậy sao?"

Tiểu Gia gật đầu, "Rất bận, thường xuyên đi công tác."

"Vậy con hãy thông cảm hơn với ba con, ba con cũng rất vất vả."

"Con biết, chú Bảy nói, ba vất vả kiếm tiền như vậy, cũng là vì để cho con sống một cuộc sống tốt."

"Con có thể hiểu cho ba con như vậy, thật là một đứa bé ngoan."

Tiểu Gia được khen, có mấy phần ngượng ngùng.

Khi hai người đi tới bên cạnh xe thì Trình Vũ Phi buông lỏng tay của thăng bé ra, Tiểu Gia mở cửa xe, nhưng không có chui vào trong xe, thăng bé quay đầu lại, "Dì ơi, con có thể thường thường tới tìm dì sao? Dạ, những lúc ba con không có ở đây."

"Dĩ nhiên có thể, dì cũng rất thích Tiểu Gia."

Lúc này Tiểu Gia mới nở nụ cười thỏa mãn, ngồi vào trong xe, để chú lái xe lái xe rời đi.

Trình Vũ Phi vẫn đứng tại chỗ, nhìn theo chiếc xe kia thật lâu, chỉ cảm thấy nơi ngực, càng thêm đau đớn.

Bạn đang đọc truyện *Đẹp Nhất Chính Là Yêu Em* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33

Tiểu Gia rất thích người dì này, cậu không ngừng suy đoán cô ấy có phải là mẹ của cậu hay không, nhưng lại cảm thấy không giống, cô ấy nói không có người mẹ nào lại không cần con của mình, nếu như là cô ấy..., nhất định sẽ không bỏ lại cậu, mà cô ấy cũng không có con. Cậu vừa hy vọng là cô ấy, vừa tự mình phản bác lại bản thân, đến ngày thứ hai khi cậu đang rối rắm có muốn lại đi tìm dì Trình hay không thì người ba đi công tác của cậu đã trở về.

Thời gian dài đến nay, cậu đều có thể nghe tiếng động cơ xe sẽ biết đây không phải là xe của ba mình, mà cái âm thanh này, chính là ba lái xe trở về. Cậu từ trong phòng đi ra, chạy chậm chậm xuống lầu, chạy đến bên ngoài thì đúng lúc nhìn thấy An Diệc Thành bước xuống xe. Tiểu Gia nhanh nhẹn chạy tới, bổ nhào về phía anh, "Ba, con rất nhớ ba."

An Diệc Thành cũng ôm lấy con trai mình, nghe được giọng nói của Tiểu Gia, bỗng nhiên trong lòng đau xót, để cho anh cảm thấy thật xin lỗi con trai, thời gian anh sử dụng trên người Tiểu Gia hình như vẫn không nhiều lắm, anh vẫn đi công tác, vẫn bận rộn, dù cho Tiểu Gia rất ít oán trách, nhưng Tiểu Gia hẳn là muốn anh ở bên cậu nhiều hơn.

Anh tỳ cảm trên đầu Tiểu Gia, Tiểu Gia cũng cảm giác được hình như hôm nay ba cậu có chút không đúng, "Ba. . . . ."

"Hà?"

Tiểu Gia lắc đầu một cái, lại lệch ra tiến vào trong lòng anh, Tiểu Gia chỉ là muốn gọi mà thôi. Tiểu Gia đột nhiên nhớ tới lời ba cậu từng nói, ba cậu nói bởi vì có cậu, ba mới trở nên kiên cường hơn, khi đó cậu cảm thấy mình rất lợi hại, có thể trợ giúp ba, hiện tại nhớ tới lời nói kia cảm thấy hình như không đúng. Một người bạn học nào đó của Tiểu Gia bị ngã lăn trên đất, đầu gối cũng bị chảy máu, nhưng người lớn lại nói để cậu ấy kiên cường hơn. Kiên cường có phải có ý nghĩa là phải bị thương, người bị thương nên cần kiên cường hay không?

"Ba, sau này ba đừng vất vả quá."

Cơ thể An Diệc Thành hơi cứng đờ, khóe miệng tràn ra một chút ý cười, Tiểu Gia cũng biết quan tâm đến anh rồi.

An Diệc Thành ôm Tiểu Gia đi vào phòng tắm ở lầu 2, anh xả nước đủ ấm vào trong bồn tắm lớn, cũng đi lấy sẵn quần áo của Tiểu Gia. Lúc rảnh rồi, anh sẽ giúp Tiểu Gia tắm, Tiểu Gia cũng rất thích để cho anh tắm rửa. Hiện tại thời tiết trở nên lạnh hơn, An Diệc Thành luôn để sau khi hơi nóng bốc lên trong phòng tắm, mới để cho Tiểu Gia cởi quần áo chui vào trong bồn tắm.

An Diệc Thành xoa dầu gội lên tóc Tiểu Gia, xoa xoa mấy cái thì có bọt màu trắng, Tiểu Gia tự mình lấy tay sờ sờ, có chút nghịch ngợm đánh một chút lên mặt An Diệc Thành, khiến An Diệc Thành nhũn lòng mảy, Tiểu Gia hình như trở nên hoạt bát hơn một chút. Anh nghiêm túc nhìn con trai mình, hình như cũng không phải là hoạt bát, mà chính là tâm trạng tốt?

"Bạn học con nói, ba cậu ấy cũng không tắm cho cậu ấy." Tiểu Gia cúi đầu, lại bôi bọt trên tay lên trên người mình.

"Hả?"

"Đều là mẹ cậu ấy giúp cậu ấy tắm." Đột nhiên Tiểu Gia ngẩng đầu lên nhìn An Diệc Thành, "Ba, có phải ba thích dì Trinh hay không?"

Tay An Diệc Thành đang hành động bỗng dừng lại, sắc mặt cũng tối sầm đi một chút, "Ai dạy con nói cái này?"

"Tự con hỏi, không phải chú Bảy nói ba và dì Trinh ở cùng một chỗ sao? Ở cùng một chỗ chính là thích!" Tiểu Gia vô tội hướng về phía ba mình nháy mắt, "Con biết là ba thích."

Câu sau âm thanh nhỏ dần xuống.

An Diệc Thành lại chuyển chú nhìn con mình, anh phát hiện hôm nay Tiểu Gia hình như không đúng lắm, "Tại sao lại nói như vậy?"

"Ba đã ăn cơm dì Trinh làm có đúng không?" Tiểu Gia làm một bộ dáng "Con rất thông minh", "Dì Hạ cũng đã từng làm cơm, nhưng ba đều không ăn, ba và dì Hạ không có ở cùng một chỗ, đó chính là không thích dì Hạ, nhưng ăn cơm dì Trinh làm, ở chung một chỗ với dì Trinh, đó chính là thích dì Trinh rồi."

"Giáo viên của các con dạy con những thứ không đúng đắn này?"

Ánh mắt An Diệc Thành lạnh lùng, Tiểu Gia mấp máy miệng, biết ba cậu đang tức giận.

An Diệc Thành rửa sạch tay, đứng dậy, "Tự mình tắm, nhanh rồi đi ra, đừng để bị cảm."

Tiểu Gia nhìn chằm chằm bóng lưng An Diệc Thành đi ra phòng tắm, hàng lông mày nhỏ nhũn lại thật cao, mỗi lần nhắc tới dì Trinh, cảm xúc của ba cũng không quá quan tâm đến, đây là vì cái gì?

*****

An Diệc Thành trực tiếp đi gặp lái xe của gia đình, lái xe nhìn thấy vẻ mặt của anh, cái gì cũng không dám giấu giếm, thành thành thật thật nói cho An Diệc Thành biết đã đưa Tiểu Gia đi nơi nào, An Diệc Thành càng nghe sắc mặt lại càng trầm trọng, khiến đầu của lái xe cũng càng ngày càng cúi xuống tội lỗi. Mà An Diệc Thành hỏi xong cũng không có rời đi, nên lái xe cũng không dám động, cứ giằng co như vậy.

"Cô gái kia. . . . ." Lái xe giật giật khóe miệng, "Cậu chủ nhỏ rất thích cô ấy, chắc là cô ấy đối với cậu chủ nhỏ không tệ."

Tài xế lấy can đảm nói một câu như vậy, cho là An Diệc Thành sợ dĩ không vui, là sợ Tiểu Gia đã gặp phải điều gì khuất gì đó.

"Là do tính nết tôi quá tốt, cho nên mới khiến anh cảm thấy chỉ thị của tôi có thể tùy ý vi phạm phải không?"

Giọng An Diệc Thành không hề lạnh, vẫn khiến cho cái trán của người lái xe đỏ mồ hôi lạnh, đây chính là đang trách anh tự ý đưa Tiểu Gia đi ra ngoài. Quả thực An Diệc Thành đã từng ra lệnh, trừ khi có chuyện đặc biệt, nếu không không được cho Tiểu Gia ra khỏi nhà.

Ở phía xa, Tiểu Gia đã mặc quần áo chỉnh tề nhìn thấy một màn này, liền gọi An Diệc Thành, "Ba, con không tìm thấy máy sấy tóc, ba tìm giúp con đi."

An Diệc Thành nghe thấy tiếng gọi của con trai, lúc này mới ý tứ sâu xa nhìn người lái xe một cái, rồi xoay người đi về phía Tiểu Gia.

Tìm máy sấy tóc, nếu tìm được, tất nhiên phải sấy khô tóc giúp con trai rồi.

Tiểu Gia ngồi ở trên ghế, hai chân đung đưa, không ngừng đung đưa, đầu tóc thì giao cho ba cậu, tùy ba cậu vò tóc như nào cũng được.

"Ba, ba vừa tức giận có phải không?"

An Diệc Thành vừa tắt máy sấy tóc xong, thì nghe được câu hỏi của con trai.

"Không có."

Tiểu Gia lại dùng ánh mắt đánh giá nhìn anh, "Ba, người lớn cũng không được nói dối, nếu không làm sao làm gương cho trẻ con bọn con được?"

An Diệc Thành đưa tay siết chặt khuôn mặt của Tiểu Gia, lá gan càng ngày càng lớn.

Về mặt Tiểu Gia đau khổ, "Ba cứ thú nhận là mình tức giận, con cũng sẽ không cười ba."

Trái lại, An Diệc Thành thật không có cách nào với Tiểu Gia, chỉ có thể lắc đầu một cái.

"Tại sao ba lại tức giận?" Tiểu Gia cá gan hỏi tiếp, "Tại sao mỗi lần nhắc tới dì Trình, thì ba liền tức giận?"

Trên mặt An Diệc Thành đã không còn vẻ bất đắc dĩ, mà đối với tình trạng của Tiểu Gia ngày hôm nay tỏ ra vẻ mặt không hài lòng, chân mày anh khẽ vận lên, ánh mắt nhìn vào mặt Tiểu Gia, lạnh lẽo giống như sắp thành hiện thực, làm cho Tiểu Gia tự nhiên cảm thấy một luồng khí lạnh.

"Đã làm xong bài tập nghỉ đông chưa? Đi làm bài tập đi."

Tiểu Gia bướng bỉnh nhìn anh, "Dì Trình có phải là mẹ con hay không. . . . ."

"Đi làm bài tập."

"Ba lừa dì Trình là con mới 6 tuổi, rõ ràng con đã 7 tuổi rồi, ở trước mặt người khác ba cũng không hề nói dối, chỉ nói dối trước mặt dì Trình. . . . . Mỗi lần nghe con nhắc tới dì ấy ba đều tức giận, dì ấy có phải là mẹ của con hay không?"

An Diệc Thành nhìn chằm chằm Tiểu Gia, thật lâu sau mới chậm rãi nói ra tiếng, "Tiểu Gia, con đừng đoán bừa. . . . ."

"Nhưng ba nói dối dì Trình, con chỉ nói ba ăn cơm ở nhà dì Trình, ba đã đi tìm chủ lái xe, sau này chủ ấy cũng không thể đưa con ra ngoài nữa. Không phải vì ba nghĩ đến con đã gặp dì Trình. . . . . Dì ấy có phải là mẹ của con, vì ba ghét dì ấy trước kia đã bỏ ba, cho nên. . . . ."

An Diệc Thành nắm bả vai Tiểu Gia, hơi hơi dùng sức, Tiểu Gia cau mày, lại cắn răng chịu đựng.

"Tiểu Gia, không phải như vậy, con đừng đoán bừa. Chuyện của người lớn, rất phức tạp."

Tiểu Gia vẫn còn muốn hỏi, nhưng giữa hai hàng lông mày của ba ngoài tức giận, còn có nhàn nhạt đau lòng, lúc này Tiểu Gia mới lựa chọn không hỏi. . . . . Nhưng cậu rất muốn biết, mẹ của cậu rốt cục ở nơi nào, cậu muốn để mẹ tắm cho mình, muốn mẹ kể chuyện xưa cho mình trước khi ngủ, muốn mẹ đi đón mình lúc tan học, muốn ăn cơm mẹ làm. . . . .

*****

Cửa bị gõ đến mấy lần, Trình Vũ Phi sững sốt vài giây, trước hết nghĩ đến là Trình Gia Đống trở về, suy nghĩ một chút lại thấy không đúng, nghĩ đến Tiểu Gia, vì vậy bước nhanh qua mở cửa.

Chỉ là không có nghĩ đến, người đứng ở ngoài cửa là An Diệc Thành.

Bọn họ đã rất lâu chưa gặp mặt, Trình Vũ Phi cũng đã thích ứng với những ngày anh không xuất hiện, thậm chí mơ hồ có thói quen không có anh trong cuộc sống, dù sao loại quan hệ của bọn họ, nói không chừng một ngày nào đó liền chấm dứt, bất cứ lúc nào cô cũng phải để cho mình một dự phòng, nếu đến một ngày kia thì cô cũng không đến nỗi luống cuống, cô chính là đang suy nghĩ như vậy, nhưng thực tế thường trái ngược với suy nghĩ. Hiện tại cô chỉ ở nhà, thời gian lại càng nhiều, hình như chỉ thích suy nghĩ lung tung, thậm chí cảm điện thoại di động lại muốn gọi điện thoại cho anh, hỏi thử xem bây giờ anh rất vất vả phải không. . . . .

Cô ngáy người hai giây, cơ thể mới tránh ra bên cạnh, để cho anh đi vào.

Cô làm tư thế nhường đường, nhưng An Diệc Thành lại vẫn chưa đi vào. Lúc này Trình Vũ Phi mới biết, anh cũng không muốn vào nhà, đây là có lời gì đó muốn nói với cô, hơn nữa còn rất ngắn gọn?

Về mặt của anh lại biến thành cái bộ dáng mà cô nhìn thấy lần đầu tiên sau này, cả người lạnh lùng, dường như mang theo khoảng cách, cảm giác cách anh xa thật là xa, làm thế nào cũng không thể đến gần anh được. An Diệc Thành như vậy, thế nhưng khiến cho cô mơ hồ có chút khẩn trương.

"Trình Vũ Phi, ai cho cô đến gần con tôi?" Anh vừa mở miệng liền chỉ trích cô.

"Em. . . . . Em không có. . . . ." Cô không nghĩ đến gần con trai anh.

"Cô muốn đến gần thằng bé làm cái gì? Muốn làm thằng bé vui lòng sao?" Mặt của anh gần như áp vào mặt của cô, nhưng lại đầy tức giận, "Đừng có nằm mơ, muốn tiếp cận Tiểu Gia để đạt được ý đồ của mình, cô nghĩ cũng đừng nghĩ."

"Em không có ý đồ gì. . . . ."

An Diệc Thành cười lạnh một cái, "Mặc kệ có hay không, cũng tuyệt đối không có khả năng, đừng nghĩ đến gần con tôi."

Anh bỗng nhiên nổi giận khiến cho cô cảm thấy không hiểu ra sao, "Em thật sự không có ý đồ gì hết."

"Tốt nhất là không có."

Anh dùng dáng vẻ cảnh cáo, vội vàng quay lại.

Khi An Diệc Thành đi đến thang máy thì vừa đúng lúc trong thang máy cũng có người đi ra. Trình Gia Đồng nhìn lướt qua An Diệc Thành, tầm mắt không hề dừng lại, chẳng mấy chốc liền nhìn thấy chị gái cậu đang đứng ở cửa. Lúc này, Trình Gia Đồng mới quay đầu lại nhìn về phía người trong thang máy, đáng tiếc là thang máy đã đóng cửa, làm cho cậu rất hối hận tại sao vừa rồi không nhìn nhiều thêm một cái.

"Chị, chẳng lẽ người vừa rồi chính là bạn trai của chị. . . . ."

Trình Gia Đồng phát hiện vẻ mặt chị gái cậu không đúng, vốn là muốn trêu ghẹo chị gái, mỗi lần chị ấy đều nói không có quan hệ qua lại với ai, bây giờ bị cậu bắt được. . . . .

"Chị, chị làm sao vậy?"

Trình Vũ Phi lúc này mới phục hồi lại tinh thần, "Gia Đồng, em về à. . . . ."

"Vâng, hôm nay được nghỉ, em mang đồ về trước, mấy ngày nữa là tết âm lịch, còn 3 ngày làm việc nữa là có thể về nhà rồi."

"Tốt quá. . . . ."

Trình Vũ Phi đưa tay ra muốn cầm giúp đồ trong tay cậu, lại bị Trình Gia Đồng không chú ý, "Cái người vừa rồi là ai vậy?"

"Không có ai."

Trình Gia Đồng còn muốn hỏi thêm, nhưng nhìn bộ dáng chị cậu, thì hình như cũng không phải là người thân cận, liền nhịn xuống dự định tiếp tục hỏi thăm.

Trình Gia Đồng cất đồ đạc xong, lúc đi ra nhớ lại người vừa rồi đi vào thang máy, làm bầm lâu bầu mồm miệng, "Đường như có chút quen mắt, đã từng gặp ở đâu rồi. . . . ."

Bạn đang đọc truyện *Đẹp Nhất Chính Là Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 34

Người bạn nhỏ An Minh Gia xác định, không cần để ý đến ba của cậu nữa, ông ấy thật xấu, ông ấy nói dối, vẫn không chịu nói thật với cậu, cho nên cậu quyết định không nói chuyện với ba mình.

Lúc ăn cơm, Tiểu Gia ngồi ở chỗ ngồi xa An Diệc Thành nhất, lại còn cúi đầu ăn cơm, cũng không thèm nhìn An Diệc Thành một cái. Sau cùng An Diệc Thành cũng phát hiện, con trai anh đang giận. Đây là kinh nghiệm lần đầu, cũng khiến anh phải cau mày, nhưng lại không biết nên nói đến đề tài anh không muốn nhắc đến nhất này như thế nào, thậm chí trong lòng mơ hồ có chút không thoải mái, anh và Tiểu Gia đã sống nương tựa lẫn nhau lâu như vậy, lại có thể vì "Người khác" mà trở nên như này nhanh thế sao. . . .

Anh còn nhớ rõ lúc còn sống mẹ anh cũng Tiểu Gia cùng nhau đi ra ngoài nhặt rác, đến chủ nhật anh về nhà, thấy Tiểu Gia nằm ở trên giường, khi đó anh sống mà không hề có chí tiến thủ, anh tự nói với mình, anh phải nuôi dưỡng Tiểu Gia lớn lên, phải để Tiểu Gia sống cuộc sống vui vẻ hạnh phúc. Anh luôn chọn quán cơm bán đồ ăn rẻ nhất, nếu như không quá đói bụng, bình thường sẽ bỏ bữa, anh kiên nhẫn làm thêm, cho dù là Chủ nhật hay ngày thường, tất cả điều này đều chỉ vì có thể cho Tiểu Gia sống cuộc sống tốt hơn.

Lần đầu tiên anh cãi mẹ mình, là vì mẹ anh muốn mua cho anh một bộ quần áo mới, người phụ nữ cả đời sống tiết kiệm đó, rất rõ ràng con trai của bà ăn mặc như vậy ở thành phố sẽ tự ti biết bao, nhưng mẹ anh lại không biết, khi một người đã tập trung toàn bộ vào một mục tiêu, sẽ không có thời gian để tự ti. Anh không chịu mua quần áo mới, mà muốn tiêu toàn bộ số tiền cho Tiểu Gia, đột nhiên mẹ anh nổi giận, đứa bé này sẽ chỉ mang lại điều xấu cho anh, sẽ ảnh hưởng đến cuộc sống của anh. Lúc đầu, khi Tiểu Gia bị đưa đến nhà anh thì mẹ anh từng muốn vứt bỏ Tiểu Gia, nhưng anh không chịu, vì vậy mỗi ngày trôi qua lại càng khó khăn hơn.

Trước khi mẹ anh qua đời, yêu cầu anh nhất định phải cố gắng học tập, và anh đã hứa với bà. Chỉ là lời hứa kia nói chưa được bao lâu, anh đã chủ động nghỉ học, anh không thể vì cái gọi là tiền đồ mà vứt bỏ Tiểu Gia. Người bà ở nhà bên cạnh thấy anh một mình chăm sóc đứa bé thật đáng thương, đã đồng ý chăm sóc Tiểu Gia giúp anh, ban ngày anh đi ra ngoài làm việc, buổi tối thì ôm Tiểu Gia ngủ, chỉ có nhìn khuôn mặt ngủ say của Tiểu Gia, thì anh mới có động lực để tiếp tục kiên trì.

Mọi thứ đều đã trôi qua, ăn sâu vào tận xương tủy, mà anh thì đi ra từ trong tuyệt vọng.

Đều đã trôi qua rồi, đều là quá khứ, anh tự nói với chính mình như vậy.

An Diệc Thành gấp rau cho Tiểu Gia, Tiểu Gia vẫn không ngừng đầu, cũng không ăn đồ ăn ba cậu gấp cho, mà bỏ qua một bên.

Biểu hiện của Tiểu Gia làm cho An Diệc Thành cảm thấy không biết làm sao, anh gọi điện thoại đến công ty, hôm nay anh muốn ở nhà với Tiểu Gia.

Mà sau khi ăn cơm xong, Tiểu Gia lại rất chủ động lấy bài tập nghỉ đông của cậu ra làm.

An Diệc Thành muốn làm dịu đi quan hệ của hai cha con, "Tiểu Gia, ba đi chơi với con, được không?"

"Không cần, con phải làm bài tập."

"Có thể để bài tập đến ngày mai rồi làm."

"Ba, không phải ba nói rằng làm gì cũng nên chủ động tích cực sao?"

". . . . ."

Vì vậy Tiểu Gia ngồi làm bài tập, còn An Diệc Thành ngồi ở một bên, lúc Tiểu Gia biểu lộ vẻ mặt suy nghĩ, thì An Diệc Thành chủ động giải thích nghi vấn ngay, mặc dù vẻ mặt của Tiểu Gia không vui, nhưng lúc anh giải thích, vẫn nghe rất nghiêm túc.

Trong lúc hai ba con không hiểu được mà giảng co với nhau thì Hạ Tư Tư đi quay phim về tới chơi. Hạ Tư Tư mua rất nhiều quà tặng cho Tiểu Gia, cũng là nụ cười đầu tiên của Tiểu Gia cả ngày nay.

Sau khi Hạ Tư Tư đến, thì Tiểu Gia chơi cùng Hạ Tư Tư, hoàn toàn quên mất người ba không đi làm chỉ vì muốn ở nhà với cậu.

An Diệc Thành nhìn dáng vẻ Hạ Tư Tư chơi đùa cùng Tiểu Gia, trong lòng có chút phức tạp. Anh biết anh không thể trách móc giống phụ nữ, lúc trước ba đối tốt với con, mà tại sao bây giờ con có thể đối với ba như vậy. . . . . Nhưng tâm trạng thì rất khó tả.

An Diệc Thành đến ngồi trong sân nhà, nhưng mà chân mày thì vắn lên, như thế nào cũng đều không giãn xuống được.

Từ lúc bắt đầu bước vào cửa, Hạ Tư Tư đã nhận ra hai ba con này có vấn đề, bây giờ nhìn thấy An Diệc Thành đi ra ngoài, mới nhỏ giọng hỏi Tiểu Gia, "Cãi nhau với ba sao?"

Tiểu Gia kinh ngạc nhìn đi Hạ một cái, nghĩ tới quả nhiên phụ nữ đều rất tinh mắt, liền gật đầu một cái.

Hạ Tư Tư thật sự rất tò mò, quan hệ của hai ba con này luôn rất tốt, bây giờ tại sao có thể giận nhau, "Tại sao? Có thể nói cho đi Hạ sao?"

"Ba con, ông ấy nói dối, lại còn không thừa nhận."

"Hả?"

"Con hỏi ông ấy đi Trình có phải là mẹ của con hay không, ông ấy không chịu nói, nhưng con cảm thấy rất có thể, bởi vì ba con cố ý nói dối đi Trình là con mới 6 tuổi, cho nên con đoán đi Trình có thể là mẹ con, nhưng ba lại tức giận. . . . ." Tiểu Gia nháy mắt mấy cái, dùng ánh mắt hỏi Di Hạ, nghe có hiểu lời cậu nói hay không.

"Di. . . . . Trình, là ai vậy?"

Mắt Tiểu Gia đột nhiên sáng lên, cậu nhớ tới đi Hạ là bạn học của ba cậu, như vậy khẳng định biết. . . . .

Tiểu Gia lập tức đứng lên, chạy lên lầu hai, động tác rất nhanh khiến cho một lúc lâu sau Hạ Tư Tư cũng không kịp phản ứng.

Tiểu Gia đi lấy bức ảnh, sau khi lấy ra lại đặt trước mặt Hạ Tư Tư, "Cô ấy chính là Di Trình, chú Thát còn nói là bạn học của ba con, chú Thát đã nói, tính theo thời gian con được sinh ra, có khả năng nhất chính là 'bạn gái' hồi cấp 3 của ba con, cho nên con cảm thấy đi Trình rất có thể là mẹ của con. . . ."

Hạ Tư Tư cầm lấy bức ảnh, thứ lỗi cho cô, cô cũng không quen cô gái trên bức ảnh, đồng thời cũng loại bỏ cái "Bạn gái" mà Tiểu Gia nói, lúc học cấp ba An Diệc Thành làm sao có thể có bạn gái được.

"Tiểu Gia, thời cấp ba, ba con không có quen bạn gái, mà đi cũng không quen đi Trình này, chắc cô ấy không phải là. . . . ." Hạ Tư Tư vốn đang muốn đưa trả lại bức ảnh liền dừng lại, chăm chú nhìn bức ảnh này, cảm thấy có chút quen mắt, đã gặp ở nơi nào rồi? Tuyệt đối không phải là lúc học trung học, cô đối với nữ sinh trong lớp của An Diệc Thành trừ bỏ có ấn tượng với vị "Hoa khôi của trường" Tiết Giai Nhu kia ra, thì không nhớ một ai khác, cô cố gắng nghĩ lại, bởi vì Tiết Giai Nhu, cô chợt nhớ đến sau khi cô đạt được vai diễn trở về, đi ăn cơm với An Diệc Thành, đúng lúc đó gặp được Tiết Giai Nhu và một cô gái ăn cơm, cô nhớ rõ, An Diệc Thành gọi tên cô gái kia. . . . .

Gọi là Trình gì Phi. . . . .

Cô nhắm lại mắt, cố gắng suy nghĩ, sắc mặt có chút khó coi, tại sao An Diệc Thành có thể liếc mắt một cái liền gọi được tên cô gái kia? Ngay cả một cô gái đẹp như Tiết Giai Nhu, An Diệc Thành cũng phải nghĩ thật lâu mới nhớ ra được, chẳng lẽ anh ấy thật sự có quan hệ gì đó với người phụ nữ này?

Sắc mặt của Hạ Tư Tư càng ngày càng khó coi, Tiểu Gia đẩy Hạ Tư Tư một cái, "Dì Hạ, dì làm sao vậy?"

Hạ Tư Tư lắc đầu một cái, cố gắng nặn ra một nụ cười, "Không, không có gì. . . . ."

Tiểu Gia nhướn mày lên, rất nghiêm túc cầm lại bức ảnh này, cậu cảm thấy nét mặt Dì Hạ rất kỳ quái, điều này chứng tỏ Dì Hạ nhớ ra cái gì đó?

Hạ Tư Tư càng nghĩ càng thấy không thích hợp, nhất là cô vốn nghĩ Tiểu Gia không phải con trai của An Diệc Thành, nhưng An Diệc Thành đã từng nói, Tiểu Gia chính là con trai ruột của anh ấy, vậy dựa theo ngày tháng năm sinh của Tiểu Gia, đúng vào lúc tốt nghiệp cấp ba, cô càng nghĩ lại càng không thể bình tĩnh lại được.

Hạ Tư Tư tìm được An Diệc Thành ở trong sân, cô cố gắng làm cho mình thật tự nhiên, "Thật không nghĩ tới anh lớn như vậy, vẫn giận đối với một đứa trẻ, điều này thật không giống với anh."

An Diệc Thành thở dài một hơi ức khí, "Anh phải như thế nào?"

Hạ Tư Tư cười cười, "Tuyệt đối sẽ không khiến Tiểu Gia đau lòng, đúng, chính là như vậy."

An Diệc Thành bắt đầu đi nhếch khóe miệng.

Hạ Tư Tư lại âm thầm suy đoán, "Cũng bởi vì Tiểu Gia muốn biết mẹ của thằng bé là ai?" Hạ Tư Tư thấy trông mắt An Diệc Thành nhanh chóng co rút lại, vì vậy cũng xiết chặt chân mày, "Đừng nói Tiểu Gia tò mò, ngay cả em cũng rất tò mò, chẳng lẽ vị Trình tiểu thư kia. . . . ."

"Đây không phải là chuyện em nên quan tâm."

Về mặt anh thay đổi nhanh chóng khiến Hạ Tư Tư thật lâu cũng không có phản ứng lại, khi cô phản ứng lại được, thì An Diệc Thành đã đứng lên rồi đi rồi. Loại phản ứng này của anh ấy, không phải càng làm rõ thêm, cái suy đoán kia là sự thật. . . . .

*****

Khi Trình Vũ Phi từ siêu thị về, thì thấy bong bóng nhỏ bé quen thuộc đó, nhất thời sững sờ tại chỗ. Tiểu Gia cũng nhìn thấy Trình Vũ Phi, lập tức từ dưới đất đứng lên, cười cười lấy lòng Vũ Phi, thậm chí còn chạy đến, muốn cầm giúp Trình Vũ Phi túi hàng trong tay. Trình Vũ Phi từ chối ý tốt của Tiểu Gia, vừa chuẩn bị mở cửa, vừa hỏi thăm thằng bé, "Con tới đây, ba con có biết không?"

Tiểu Gia nhanh chóng cúi đầu, cậu là vụng trộm chạy đến, lần trước cậu tới đây, đã thăm nhớ kỹ đường đi, biết nên đi như thế nào, cũng biết nên ngồi xe thế nào.

Động tác mở cửa của Trình Vũ Phi dừng lại, đây là một bé ngoan không muốn nói dối, cúi đầu chính là chấp nhận.

"Con không nói cho ba con biết con sẽ tới đây, ba con không nhìn thấy con, sẽ rất lo lắng."

Lúc này, Tiểu Gia mới ngẩng đầu lên, "Ba đến công ty, trong một chốc sẽ không biết con tới đây." Tiểu Gia vươn tay nhỏ bé, kéo ống tay áo Trình Vũ Phi, "Dì Trình, dì đừng nói cho ba con biết."

Trình Vũ Phi nghĩ đến ánh mắt của An Diệc Thành lần trước, ánh mắt ấy giống như cô muốn trộm con anh. . . . .

Nhưng ánh mắt của Tiểu Gia, khiến trái tim Trình Vũ Phi cũng sắp mềm nhũn, vì vậy nhanh chóng xóa đi bộ dáng An Diệc Thành tức giận khỏi đầu óc, gật đầu với Tiểu Gia một cái, vì vậy Tiểu Gia lại nở một nụ cười.

Trình Vũ Phi cảm thấy may mắn vì cô mua không ít đồ ăn, Trình Gia Đồng đã trở về, cô muốn làm nhiều món ăn ngon hơn cho em trai. Trình Gia Đồng đi ra ngoài chơi bóng rổ cùng mấy người bạn bằng tuổi rồi, chờ cô làm cơm xong thì cậu ấy cũng nên trở lại.

Trình Vũ Phi không ngừng bận rộn trong phòng bếp, Tiểu Gia đứng ở cửa, đặc biệt muốn đi vào giúp đỡ, nhưng lại không biết mình nên làm như thế nào, vì vậy về mặt đây lo lắng.

Trình Vũ Phi hoàn toàn không chịu nổi ánh mắt của Tiểu Gia, lấy tờ ra giao cho Tiểu Gia bóc vỏ, cuối cùng Tiểu Gia đã có nhiệm vụ, ánh mắt nhìn Trình Vũ Phi giống như đang nói —— con nhất định sẽ nghiêm túc cố gắng hoàn thành nhiệm vụ dì giao cho con.

Tiểu Gia vừa bóc tỏi, Trình Vũ Phi vừa nói với Tiểu Gia tỏi là một loại gia vị vô cùng quan trọng, hơn nữa còn có thể sát trùng. . . . .

Không lâu sau, Trình Gia Đồng cũng về, Trình Gia Đồng vừa về, liền lấy quần áo đi tắm, hoàn toàn không phát hiện trong nhà có thêm một người.

Lúc Trình Gia Đồng đang tắm, Trình Vũ Phi và Tiểu Gia cùng nhau cố gắng, bụng đồ ăn đặt trên bàn ăn, sau khi bụng hết những thứ này xong, Trình Gia Đồng cũng vừa từ trong phòng tắm đi ra.

Lúc này, Trình Gia Đồng mới phát hiện ra trong nhà có thêm một thằng bé, mắt tròn to nhìn Tiểu Gia, giống như phát hiện ra vùng đất mới, thật lâu sau

mới phục hồi lại tinh thần, "Chị, đây là con cái nhà ai? Tại sao lại ở đây?"

Trình Vũ Phi cũng không biết giải thích thế nào, "Con của một người bạn, ở đây ăn một bữa cơm."

Tiểu Gia cười thân thiện với Trình Gia Đồng, còn lấy đũa cho Trình Gia Đồng, lúc này Trình Gia Đồng mới có ấn tượng tốt với thằng bé này, vì vậy ngay cả người bạn nào của Trình Vũ Phi cũng không có hỏi, đã ngồi xuống ăn cơm cùng nhau.

Trình Vũ Phi rất quan tâm Tiểu Gia, gấp thức ăn cho Tiểu Gia, hỏi Tiểu Gia thích ăn cái gì, sau này Tiểu Gia tới đây, có thể gọi điện thoại cho cô trước, cô sẽ làm đồ ăn ngon cho thằng bé . . . . .

Trình Gia Đồng ngồi đối diện, rất nhanh phát hiện cậu không còn được ưu ái nữa rồi, trước kia chị chỉ gấp thức ăn cho một mình cậu, thế nhưng hôm nay lại không hề gấp thức ăn cho cậu.

Trình Gia Đồng giương mắt, nhìn chị gái của cậu, lại nhìn đứa bé kia một chút.

Bọn họ đều đang cười, hơn nữa còn cười rất tươi. . . . . Trình Gia Đồng nói không nên lời cái loại cảm giác này, nhìn thật lâu, ngay cả Trình Vũ Phi cũng phát hiện, nhìn em trai mình, "Em nhìn bọn chị làm cái gì, ăn cơm."

Trình Gia Đồng gật đầu một cái, "Chỉ là đột nhiên phát hiện hai người có điểm giống nhau, nhất là cái mũi và. . . . ."

Trình Gia Đồng còn chưa nói xong, đột nhiên nghĩ đến điều gì, nụ cười trên mặt cũng trở nên cứng ngắt. . . . . Thằng bé này. . . . . Sắc mặt của cậu lập tức trở nên rất khó coi.

Tác giả có lời muốn nói: mặc dù lời này nghe làm cho người ta thấy phiền, vẫn muốn nói ra, vẫn cứ duy trì bản chính thôi. . . . . Nhìn văn nhân đêm thật sự rất ảnh hưởng đến tính tích cực sáng tác

Bạn đang đọc truyện *Đẹp Nhất Chính Là Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 35

Những lời Trình Gia Đồng nói ra cũng không đưa tới bất kỳ chú ý nhỏ nào với chị mình, bởi vì điện thoại của Trình Vũ Phi vang lên, mà cùng lúc đó, Tiểu Gia cũng có vẻ phức tạp nhìn qua phía Trình Vũ Phi nghe điện thoại, có lẽ là bé thật sự ngẫm hiểu, Tiểu Gia cảm giác cú điện thoại này chắc là của ba bé gọi tới, mặc dù bé suy đoán như vậy, nhưng vẫn mong tốt nhất không phải.

Trình Vũ Phi ở bên này cầm điện thoại di động lên, thấy cái tên đó, tâm tình cũng có chút phức tạp. Cô không quên lần trước An Diệc Thành đã cảnh cáo cô, vậy mà hôm nay Tiểu Gia đang ở nơi này, không biết anh sẽ nói ra những lời khó nghe như thế nào. Cô đi vào trong, không muốn ở ngoài để hai người kia nghe được cuộc nói chuyện của cô và An Diệc Thành.

"Tiểu Gia ở chỗ của cô sao?" Tiếng của anh mặc dù rất ôn, nhưng vẫn để lộ ra mấy phần nóng nảy.

"Ừm . . . ." Cô do dự thật lâu, lại còn nói thật.

Cô cho là An Diệc Thành sẽ nổi giận, kết quả lại không có chuyện như cô tưởng tượng.

Vào giờ phút này, An Diệc Thành chỉ là thấy khó chịu, ẩn ẩn hai bên thái dương, khoảng thời gian trước khi anh về nhà, anh nghe nói Tiểu Gia vẫn tự giam mình ở trong phòng, nghĩ tới Tiểu Gia hai ngày nay đều không nói chuyện với anh, anh còn quyết định chủ động đi giảng hòa với Tiểu Gia, kết quả lúc mở cửa phòng Tiểu Gia, phát hiện Tiểu Gia căn bản không ở đây. Anh cũng không có quá gấp, vẫn tìm Tiểu Gia bên trong nhà, nhưng vẫn không thấy bóng dáng bé đâu, lúc này anh mới thật sự lo lắng.

So với chuyện Tiểu Gia mất tích, Tiểu Gia ở chỗ của Trình Vũ Phi, hình như không coi chuyện đó là tội ác.

Chỉ là vừa biết vị trí Tiểu Gia, An Diệc Thành lại có điểm không vui, Tiểu Gia lại thích Trình Vũ Phi như vậy sao? Vẫn rời nhà trốn đi tìm cô ấy, người phụ nữ kia đến tột cùng đã cho bé cái gì?

Sắc mặt của anh lập tức trở nên khó coi, trở nên khó coi không phải là bởi vì nghĩ đến việc Tiểu Gia đi tìm Trình Vũ Phi, mà là anh đem những lời mới vừa nghĩ lúc này đối ngược lại nói với chính anh. Người phụ nữ kia không cho Tiểu Gia cái gì, Tiểu Gia lại ưa thích cô ấy như vậy, thậm chí vì cô mà cãi kinh với anh. Vậy còn anh thì sao, người phụ nữ kia lại từng cho anh cái gì, mà sau nhiều năm như vậy anh còn hao phí hết tất cả tâm cơ tìm ra cô? Anh đã tự cho mình lý do đáng hoàng, vô tình gặp phải, sau đó không muốn bỏ qua nữa, nhưng chỉ có chính anh hiểu, anh lúc nào cũng ở đây đang mong đợi, một lúc nào đó con anh có thể gặp lại cô, bởi vậy anh phải nuôi dưỡng rất nhiều thói quen, thích nhìn đám người vội vàng qua lại, rất hay nhìn những người xa lạ —— chỉ có chính anh rõ nhất, bởi vì nguyên nhân sâu nhất là sau khi anh nhìn thấy cô, một khắc thôi tâm tình của anh, vốn là không hề bận tâm đột nhiên trở nên đầy nhiệt huyết sôi nổi.

Anh nhắm lại mắt, ra lệnh mình dừng nữa tiếp tục suy nghĩ.

Bên kia bỗng nhiên yên lặng, khiến Trình Vũ Phi càng thêm thấp thòm, một lúc lâu sau mới thử mở miệng thăm dò, "Tiểu Gia đang dùng cơm, để cho bé com nước xong, em đưa bé trở về. . . . . Không thì, anh đến đây đưa bé về, được không?"

An Diệc Thành tự nhiên nghe được cô nói năng cẩn thận, càng thêm khó chịu, cô như vậy là sợ anh?

"Được." Anh nói xong liền cúp điện thoại, sau đó đi ra nhà xe để lấy xe.

Hôm nay sao anh nói chuyện dễ như vậy?

Trình Vũ Phi nhìn điện thoại ở trong tay, vẫn không có phản ứng lại.

Trình Vũ Phi đi vào phòng nghe điện thoại, Trình Gia Đồng nhìn về mặt chị có chút phức tạp, sau khi ánh mắt của anh chuyển sang Tiểu Gia lại càng thêm phức tạp.

"Người bạn nhỏ, con bao nhiêu tuổi?"

Khỏe miệng Tiểu Gia có chút động đậy, có ý lập tức trả lời lại, nhưng ngay sau đó bé lại có điểm cảnh giác, ở trước mặt dì Trình ba nói dối, mặc dù ba không nói nguyên nhân, nhưng bé cũng không thể phá đi lời nói dối đó, dù sao bé cũng thương ba quan tâm ba, "Chú đoán xem."

Trình Gia Đồng trong lòng thâm than thở, cái đứa nhóc này, số tuổi cũng không lớn, có cần phải có cảm giác cảnh giác nhiều như vậy hay không.

Anh nhú mày, thật ra thì anh có rất ít khi nhớ lại về chuyện đã qua, những thứ đó cũng không thể chịu nổi, có lẽ đối với anh mà nói trong quá khứ, cuộc sống quá mức tốt đẹp, muốn cái gì có cái đó, vì vậy sau khi gặp những chuyện từ trên trời rơi xuống, một khoảng thời gian rất dài vẫn không thể thích ứng cuộc sống mới, nhất là lúc chị mang anh tới đây ở, lúc ấy nhìn thấy cái gì cũng không thoải mái. Anh thay đổi, lúc thấy chị mình càng ngày càng khó cực, mới biết mình là người không hiểu chuyện đến dường nào, vì vậy càng ngày càng ít khi nghĩ tới nghĩ lui chuyện cũ.

Nhưng lúc mới vừa rồi, anh lập tức nghĩ về chuyện ngày trước, thì ra đến bây giờ anh vẫn không hề quên.

Khi đó anh cũng chỉ hơn 10 tuổi, vẫn còn đi học tiểu học, anh mang túi sách nhỏ mẹ mới mua cho anh đi học về, ở cửa nhà, liền thấy một người anh trai mặc quần áo trắng sạch, lúc anh đến gần dò xét cẩn thận đối phương một chút, phát hiện mặc dù người này dáng dấp không tệ, nhưng quần áo đang mặc trên người thật sự là quá mức nghèo túng, từ nhỏ anh được mặc những bộ quần áo có nhãn hiệu nổi tiếng, nên đối với mấy loại quần áo của anh trai kia anh không có thể nào hiểu nổi, nhưng vẫn có thể nhìn ra gia cảnh đối phương thật không được tốt.

"Anh trai, anh tìm ai?"

Người thiếu niên kia nhìn anh một lát, cười cười với anh, vừa muốn mở miệng nói chuyện, cửa đã bị mở ra.

"Gia Đồng." Tiếng của mẹ truyền đến, lập tức hấp dẫn ánh mắt của anh, "Đi vào."

Trình Gia Đồng muốn nói điều gì đó, nhưng nghe ra tiếng của mẹ cũng không phải vui vẻ gì, vì vậy chậm rãi đi vào, anh quay đầu lại, thấy mẹ còn đứng ở nơi đó, cũng không có ý muốn cho anh trai đó đi vào. Anh nhất thời hiếu kỳ, lại lặng lẽ đi trở ra, muốn biết mẹ muốn nói cái gì mà phải nói nhỏ, còn cố ý để cho anh rời đi trước.

"An Diệc Thành. . . . . Đứng không?" Tiếng mẹ nói có chút cảm giác không diễn tả được, có chút nhỏ nhẹ khinh thường trong đó. Bà dĩ nhiên từng biết An Diệc Thành, lúc đi họp phụ huynh cho Trình Vũ Phi thì ba chữ An Diệc Thành này có thể nói chính là con ác mộng của các học sinh khác, lần nào cũng bị chủ nhiệm lớp lấy ra làm tấm gương tựa nhắc nhở, vì vậy trong lớp học, tất cả mọi người đều biết có một học sinh thành tích khá vô cùng tên là An Diệc Thành.

"Thưa bác, con. . . . ."

"Được rồi, tôi hiểu biết rõ cậu muốn nói gì." Mẹ trực tiếp ngắt lời anh trai kia, "Thầy giáo nói cậu có tương lai rất sáng lạn, ngày sau nhất định sẽ thành người, ngày sau. . . . . Vậy trong thời điểm này, thành người, loại nào coi như là thành người? Có một công việc thật tốt?" Bà vừa nói vừa nhìn y phục trên người An Diệc Thành một chút, trên mặt ý cười ngày càng nồng đậm thêm, "Nghe nói cậu còn có một người thân đi nhặt ve chai. . . . . À không, người mẹ đi thu phế phẩm, cậu còn phải chăm sóc bà ấy. Chàng trai, đừng trách tôi không hiểu chuyện, cậu và con gái của tôi, hai người ở hai thế giới khác biệt, con bé sinh ra đã sống như công chúa, công chúa thì nên cuộc sống ở trong tòa thành, còn người như cậu. . . . . Tương lai có thể cậu thành công, cũng với không đến được con gái của tôi."

Ngay lúc đó Trình Gia Đồng vẫn không thể hoàn toàn hiểu lời nói của mẹ mình, nhưng khẳng định biết lời của mẹ mình nói ra là không hay, anh đưa cái đầu nhỏ ra, thấy được anh trai kia mặt nhẹ nhàng cau lại, mi mắt hạ xuống, vẫn như cũ rất là lễ phép nhìn mẹ của anh, "Thưa bác, chuyện tương lai, không ai nói chắc được, hơn nữa con chỉ là muốn gặp con gái bác một chút, con có chuyện quan trọng phải nói với cô ấy. . . . ."

"Tôi đi qua cầu còn nhiều hơn việc cậu đi qua đường, người giống như cậu đây, tôi cũng thấy qua nhiều lần, con gái của tôi trẻ tuổi không hiểu chuyện, có lẽ đã bị cậu nói mấy câu mê hoặc, nhưng lại không biết. Cậu cũng đừng đến nữa, tôi sẽ không để cho cậu gặp con gái tôi."

"Bác. . . . ."

"Đôi khi cậu phải thừa nhận rằng, ngay cả người với người cũng có cấp bậc phân chia, mà cậu và con gái của tôi, không cùng một tầng lớp . . . ."

. . . . .

Về sau Trình Gia Đồng lại thấy anh trai kia qua nhà mấy lần, một lần cuối cùng nhìn đến anh lúc rời đi, thế nhưng anh cảm thấy có mấy phần khó sở, hơn nữa anh cũng thấy cha mẹ mình quá mức vô tình.

Một lần cuối cùng, anh đã nghe ba nói, chị mình có vị hôn phu, một khi chị ấy đủ tuổi kết hôn, sẽ kết hôn với người đàn ông kia.

Trình Gia Đồng không hiểu cách làm của cha mẹ, còn mẹ thì hỏi ngược lại anh, có muốn để chị mình sau này phải chịu khổ không? Anh tự nhiên lắc đầu, mẹ nói cho anh biết, bà làm tất cả, cũng là vì chị ấy, lúc còn trẻ thì không thể phạm sai lầm, nếu không về sau hối tiếc cũng không kịp.

Người thiếu niên kia. . . . .

Trình Gia Đồng nhăn đầu lông mày, ngày đó trong thang máy chính là người đàn ông đó, là anh ta sao? Nhưng nhiều năm như vậy, anh cũng không nhớ rõ hình dáng người kia ra sao.

Trình Gia Đồng nhìn đứa trẻ trước mắt có chút cảnh giác, nén lòng lại nói chuyện phiếm, "Một mình con tới nơi này, không sợ người nhà đi tìm con sao?"

Tiểu Gia nhìn anh, nghĩ đến anh là em trai của dì Trình, chắc anh không phải là người xấu, "Con chỉ có ba không có mẹ, ba đi làm."

Trình Gia Đồng nghe được trong lòng thoáng giật mình đang chuẩn bị tiếp tục hỏi tiếp, Trình Vũ Phi đã từ trong phòng chạy ra.

Bởi vì thái độ của An Diệc Thành không tính là xấu, nên tâm tình của cô không tồi, cô đưa mắt nhìn thì thấy Trình Gia Đồng và Tiểu Gia đều đang nhìn mình, hơn nữa ánh mắt hai người cũng có chút kỳ quái, cô cảm thấy buồn cười, "Nhìn chị làm gì, ăn cơm đi."

Tiểu Gia nhìn cô vẫn còn có thể cười, cảm thấy nhất định không phải là điện thoại của ba mình, bé an tâm ăn cơm.

Kết quả Trình Vũ Phi ngồi xuống liền nhìn Tiểu Gia mở miệng, "Đội lạt nữa ba con tới đón con, giờ thì con cứ từ từ ăn cơm."

Tiểu Gia chợt nhìn về phía cô, giống như có chút sợ hãi. Chẳng qua Tiểu Gia cảm thấy, thì ra đây chính là câu nói của người xưa lời nói ẩn ý nặng như núi. . . . .

Tiểu Gia nhìn nét mặt vui vẻ của Trình Vũ Phi, cô cười vui sướng thoải mái.

Trình Gia Đồng nhìn hai người, đối diện lại đang nghiêm túc so sánh, thật là càng nhìn càng cảm thấy giống nhau, chị ấy vẫn nghĩ đứa bé kia đã không còn, nên sẽ không có hướng suy nghĩ này, nhưng anh vẫn biết đứa bé kia còn sống. . . . .

Ăn cơm xong, Trình Vũ Phi đi rửa chén, Tiểu Gia ngồi ở trên ghế sa lon "đau thương" nghĩ tới đội lạt nữa đi gặp mình ba thế nào, chính bé chạy đến, khiến ba lo lắng, đây là lỗi của mình, vì vậy đầu càng ngày rũ xuống càng thấp hơn, đứa trẻ phạm sai lầm, ngựa mất không dám đứng lên.

Trình Gia Đồng thừa dịp lúc Trình Vũ Phi không để ý, cầm điện thoại di động của chị mình, nhanh chóng lật tới nhật ký trò chuyện.

Là An Diệc Thành. . . . .

Cộng thêm đoạn đối thoại mới vừa rồi của chị và Tiểu Gia, An Diệc Thành chính là ba của Tiểu Gia, Tiểu Gia nhìn qua cũng cỡ sáu bảy tuổi, hoàn toàn trùng khớp, điều này làm cho anh mơ hồ có chút kích động.

Nhưng anh lại nghĩ có chỗ không đúng, chị mình cho rằng đứa bé kia không có, cho nên chẳng phải suy nghĩ, nhưng An Diệc Thành thì sao, anh ấy biết rõ rằng đây đứa bé của chị và anh ấy. . . . .

Tiểu Gia và chị có mối quan hệ với nhau, bây giờ An Diệc Thành lại xuất hiện trong cuộc sống của chị, vậy mà cũng không báo cho chị ấy chân tướng, anh ấy đến tốt cùng muốn làm cái gì?

Trình Gia Đồng trăm mối lo nghĩ vẫn không có cách lý giải, chỉ có thể để điện thoại di động xuống, phải sửa sang lại không để tâm tư lộ ra ngoài.

Trình Gia Đồng và Trình Vũ Phi cùng nhau đưa Tiểu Gia đi xuống, Trình Gia Đồng thấy hình ảnh Tiểu Gia nắm tay Trình Vũ Phi tay, tâm tình càng thêm phức tạp.

Trình Gia Đồng nghiêm túc quan sát người đàn ông trong xe, người đàn ông kia hình như ánh mắt đều dán trên người Tiểu Gia, chỉ khi chuẩn bị lái xe rời đi, mới nhìn Trình Vũ Phi một cái, nhân tiện, nhìn mình một chút.

Tiểu Gia ngồi vào trong xe, còn hướng về phía Trình Vũ Phi vẫy tay.

Xe đã đi xa, cho đến không thấy rõ nữa, Trình Vũ Phi mới xoay người chuẩn bị về nhà.

Vậy mà nàng lúc xoay người, thấy ánh mắt em trai nhìn về phía mình tràn đầy quái dị, lúc này mới nhớ lại, em ấy hôm nay hình như cũng có chút lạ, "Em làm sao vậy?"

"Chị."

"Hà?"

Bởi vì nét mặt Trình Gia Đồng có chút nghiêm túc, Trình Vũ Phi cũng thay đổi có chút trịnh trọng hơn.

"Người đó là người thế nào?"

"Người nào?"

"Người đàn ông mới xuất hiện lúc này, có phải chính là người mà lúc học trung học chị thích hay không? Chính là cha đứa bé. . . . ."

"Gia Đồng." Giọng cô cơ hồ phân nửa là có tiếng gầm.

Đề tài này, người trong nhà ai cũng không đề cập tới, vì vậy từ từ biến thành cấm kỵ.

"Chị rất thích anh ấy?" Trình Gia Đồng vẫn còn chưa chịu im lặng, "Hoặc là vẫn thích. . . . ."

"Gia Đồng, em hôm nay sao vậy?"

Trình Gia Đồng lắc đầu một cái, anh nhất định phải biết rõ một việc kia, bây giờ còn chưa nói cho chị mình biết, nếu như chỉ là do anh nghĩ sai, thì chỉ khiến chị mình càng khó chịu mà thôi.

Anh biết chị mình rất thích người thanh niên kia, đó là lần đầu tiên chị ấy chống đối lại với cha mẹ, lúc ấy anh cũng không biết chị mình cũng có thể trở nên bướng bỉnh kiên cường như vậy, mà sao nhiều năm qua, chị cũng luôn cô đơn một thân một mình.

Tác giả có lời muốn nói: đoạn văn này tuyệt đối là đoạn văn khi viết tôi thấy thống khổ nhất, mỗi ngày dùng sức viết không chủ định tựa như, ép mình từng chữ từng chữ nặn ra, mọi người cho tôi động lực đi! ! ! ! ! ! !

Khiến Tiết Giai Nhu xuất hiện một màn.

Tiết Giai Nhu hai chân treó nguầy: Tại sao không cho tôi làm nữ chính nhỉ? ? ?

Lục Lục: Sợ mình bút lực không đủ, viết cô không tốt. . . . . Chỉ có thể để cho cô chịu uất ức một chút.

Tiết Giai Nhu: hừ, lấy cớ, còn không thành thực khai báo?

Lục Lục: Cô sức quyến rũ quá lớn, khi là vai phụ lại sáng rỡ bắn ra bốn phí như vậy, khi làm nữ chính còn không để cho người ta sống đó thôi. . . . .

Tiết Giai Nhu: Mặc dù là lời nịnh hót, nhưng tôi thích nghe. . . . .

Lục Lục: hắc hắc, lời tôi nói là thật, lời thật.

Tiết Giai Nhu ngẩng đầu lên, khí chất lên mười phần: Cô cho rằng tôi muốn làm nữ chính sao, nữ chính cái nào không phải là bị cô chìm xuống tận đáy, cho tôi làm tôi còn không muốn chứ!

Lục Lục: dạ dạ dạ, cô nói là đúng!

Tiết Giai nhu: Nịnh nọt tôi Như vậy, có phải có chuyện muốn nhờ hay không?

Lục Lục cực vui mà khóc: Tôi đã đói rồi, có thể bảo chồng cô bỏ thí cho tôi ít bạc hay không, để cho ta sống nữa. . . . .

Tiết Giai Nhu lấy ra tấm bảng hiệu đặt ở trước mặt, nghênh ngang rời đi.

Trên bảng hiệu viết: Bản thân chuyện ly hôn cũng chính là một trong các loại bị thương, chớ quấy rầy.

Trong lòng Tiết Giai Nhu Tâm thầm nói: đáng đời, ai bảo cô viết tôi ly hôn ! ! !

Bạn đang đọc truyện *Đẹp Nhất Chính Là Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 36

Tiểu Gia lên xe, đầu nhỏ vẫn ngoái lại nhìn hướng Trình Vũ Phi, sau đó vẫy tay một cái, thật lâu mới từ từ ngồi xuống ngay ngắn. Tiểu Gia cúi thấp đầu, chờ ba dạy dỗ mình, sau đó bé cũng đem mình "hối cải" tự kiểm điểm một lần, về sau không thể không xin phép trước mà đã bỏ nhà đi, không được tùy tiện chạy loạn, bé biết không thấy bé, ba nhất định là đi khắp nơi tìm mình, cuối cùng cùng gọi điện thoại cho đi Trình hỏi vị trí của bé. Nhưng mà trên mặt đi Trình đều nở nụ cười, như vậy rõ ràng ba không tức giận với đi Trình.

Tiểu Gia đợi một lúc lâu, kết quả một chút phản ứng của ba cũng không có, lúc này bé mới lại ngẩng đầu lên, nhìn An Diệc Thành, "Ba, con xin lỗi."

An Diệc Thành vừa lái xe vừa quét mắt nhìn con trai, lại tiếp tục nhìn về phía trước.

Tiểu Gia bậm môi, "Lần sau nhất định con không loạn chạy."

Ở phía trước đèn xanh đã bật thành đèn đỏ, sau đó xe dừng lại, An Diệc Thành mới quay đầu nhìn con trai, "Buổi trưa con ăn cái gì?"

Tiểu Gia tròn to hai mắt nhìn cha mình, sau đó mới duỗi ngón tay ra đếm, có ớt xanh xào thịt hầm, có ớt xanh xào móng, có nắm hương bằm . . . . . Tiểu Gia nói chi tiết từng cái xong, về mặt hết sức thỏa mãn.

"Con rất vui về?" Phía trước đèn xanh bật lên, An Diệc Thành tiếp tục lái xe.

"Dạ." Tiểu Gia gật đầu một cái, "Di Trình đối xử với con rất tốt."

An Diệc Thành gõ gõ tay lái, khóe miệng có một nét cười, "Cái này con cũng biết?"

"Con có thể cảm nhận được!" Tiểu Gia tự nhiên trả lời.

Có thể cảm nhận, anh nắm tay lái tay, càng ngày càng gấp, cho đến gân xanh nhảy loạn.

Anh nhớ rõ cái ngày kia, anh từ trường học về nhà, còn chưa kịp mở cửa, chỉ nghe thấy âm thanh bên trong truyền ra.

"Đây đều là do con trai của bà làm ra chuyện tốt, muốn phá hủy cả đời con gái của tôi, tôi nói cho các người biết, nghèo thì nghèo cũng nên có chút khí phách, muốn với tay cao đến nhà chúng tôi, chỉ là ý nghĩ thôi cũng đừng nên nghĩ tới, đừng tưởng rằng lừa con gái của tôi là có thể dựa được vào nhà tôi . . . . ."

"Hôm nay tôi đem thẳng đến chỗ này, đứa bé này nuôi hay không nuôi tùy cho các người, tôi đã hết lòng quan tâm giúp đỡ rồi. Ngày sau cũng đừng mang đứa bé này tới uy hiếp con gái tôi, chỉ cần mấy người dám xuất hiện ở trước mặt con gái tôi, tôi lập tức có biện pháp khiến các người sống không nổi. Từ nay về sau, con trai bà phải vĩnh viễn không được xuất hiện trong cuộc sống của con gái tôi, nếu không tôi sẽ kiện con bà tội cưỡng gian. . . . ."

"Các người nuôi hay không nuôi sống đứa bé này với tôi không chút liên quan, tôi đưa đứa bé, đã coi như là nhân từ lắm rồi, không trách các người phá hủy đời con gái của tôi, là đã nương tay quá nhiều rồi. . . . ."

"A, chớ có trưng ra bộ dáng không cam chịu đó, cho rằng tôi sẽ cầm tiền đập vào nhà bà sao? Nghĩ khá lắm. . . . . Ít ra chủ nhà đánh giá tôi, thì cũng nên nhìn lại mình một chút mình là loại người gì."

. . . . .

Một chuỗi lời nói kích thích thần kinh An Diệc Thành, khiến cho anh cũng hoài nghi là mình đi nhầm cửa rồi, nhưng anh lấy ra cái chìa khóa, cửa đã mở sẵn, anh hoàn toàn không biết xảy ra chuyện gì.

Anh nhìn thấy mẹ của mình trong đó gần là đi trên ghế ngồi không một tiếng động khóc thút thít, hốc mắt đỏ như vậy, khiến hán trong nháy mắt trùng mắt về phía người đàn bà vẫn còn đứng đó nói chuyện, hẳn biết người đàn bà này, là mẹ của Trình Vũ Phi.

"A, cậu về đúng lúc thật tốt quá, An Diệc Thành, hôm nay tôi đưa đứa bé này tới đây, chỉ là phía nhà tôi không muốn đứa bé nhỏ như vậy phải mất đi tánh mạng mà thôi, đừng nghĩ mượn cơ hội này uy hiếp tôi. . . . ."

"Bà Trần à, nhà tôi nhỏ lắm, chắc không chứa nổi bà."

Bà Trình về mặt trầm xuống, khóe miệng cười suýt nữa bật ra thành tiếng, "A. . . ."

Lúc này, mẹ An Diệc Thành lại đột nhiên đứng lên, bà kéo con trai của mình qua, gần như là đã dùng hết tất cả sức lực "Tiểu Thành, con nói đi, nói rằng đứa bé này và con không có quan hệ gì, con của mẹ tuyệt đối sẽ không làm những chuyện như vậy. . . . ." Mẹ An trừng mắt về phía mẹ Trình, "Chính con gái bà không biết kiểm chế, ít trút tội lên trên người con tôi. . . . ."

Đứa bé. . . . . Đứa bé. . . . . An Diệc Thành chỉ cảm thấy trong đầu có đồ vật gì đó giống như bị nổ tung, đứa bé, đứa bé của anh?

Anh lùi lại hai bước, thấy được ở một bên để chiếc nôi, nôi rất tinh xảo, để trong căn phòng trần trụi này thật sự không hợp. Anh gần như lao đảo đi tới, thấy được đứa bé bình yên nhắm mắt lại ngủ.

Đêm hôm ấy, anh rất tỉnh táo, thậm chí nghĩ tới, cho dù là như vậy cũng không có quan hệ, lần đầu tiên anh không muốn cân nhắc quá nhiều chuyện thực tế, nhờ vào đứa bé mà có ý định muốn cho cô gái kia một tương lai.

Nhưng sáng ngày hôm đó, vẫn không thấy cô, anh suy đoán trong lòng của cô, thậm chí vẫn còn hoảng loạn, cho nên anh đi đến Trình gia, muốn tìm cô, khi đó anh mới phát hiện, thật ra thì chuyện về cô anh biết quá ít như vậy, nhưng không hề gì, anh định dùng tương lai có thời gian từ từ tìm hiểu rõ ràng nhau.

Đó là một căn nhà rất tinh xảo là biệt thự nhỏ, nếu là lúc trước, anh sẽ cân nhắc nhiều hơn, thế nhưng sau đêm xảy ra chuyện, anh không có ý định trốn tránh, anh có thể dùng cả đời sau này vì cô mà tạo ra cuộc sống thoải mái, anh cũng muốn chịu trách nhiệm với cô. Sau đó anh từng ngày từng ngày đứng chờ đợi, chỉ là chờ đến khi mẹ Trình mẫu si nục, anh vẫn không một lần nhìn thấy mặt cô, ngày đó lại một ngày chờ đợi, đổi lấy cho anh là sự thất vọng. Thậm chí anh rất hoài nghi, cô là công chúa trong tòa thành, công chúa yêu một người, công chúa có thể làm việc đó mà không hề chùn bước, bởi vì cô còn có đường lui, cô còn có tòa thành bảo vệ cô, còn anh làm việc đó mà không chùn bước, vậy nếu không có đường lui, thì không có tư cách thay đổi. . . . .

Cô đến tốt cùng là lấy tâm tình gì làm mà làm nên chuyện kia, giống như là một cách kết thúc sao?

Anh cảm giác mình hành động vừa tức cười mà vừa buồn cười.

Có lần Hạ Tư Tư đi tìm anh, cô nguyện ý giúp toàn bộ chi phí đưa anh ra nước ngoài học, hơn nữa lại cho mẹ anh một cuộc sống an nhàn, thậm chí vì nghĩ đến lòng tự trọng của anh, Hạ Tư Tư nói số tiền này đều là cho anh mượn, về sau bất cứ khi nào anh cũng có thể trả lại, hơn nữa vì cảm kích anh nhiều hơn lợi nhuận nên cũng không tính lãi.

Hấp dẫn đến mức nào, khiến người khác động lòng cỡ nào.

Chỉ là suy nghĩ một chút, về sau mẹ anh không cần phải đi ra ngoài đến từng thùng rác đưa tay tùy ý tìm kiếm có thể tìm được đồ bỏ đi, nghĩ đến mẫu thân có thể không cần khổ cực như vậy, nghĩ đến cuộc đời của anh sẽ không phải căng thẳng không để mình gục ngã, anh đều cảm thấy lời đề nghị đó của Hạ Tư Tư thật sự là quá tốt đẹp.

Nhưng rồi cuối cùng, anh từ chối, bởi vì anh không muốn phụ lòng cô gái kia.

Anh nghĩ anh muốn gặp cô gái kia trong tương lai.

Vậy mà, anh vẫn không đủ kiên định, anh không đến được tương lai, lúc mẹ Trình trách cứ anh từng câu, thực lòng bắt đầu hoài nghi mình, anh có thể thành công ư, cái thế giới này thật sự là không có chia giai cấp hay không?

Còn cô, cũng không xuất hiện thêm lần nào nữa trong cuộc sống của anh.

Vì vậy, anh cũng không có chờ đợi, ngày qua ngày, anh đi đại học, vẫn như cũ mỗi đêm đi làm, khiến công việc của mình lu bù lên, nhưng trong lòng có một ý chí sôi sục hùng dũng kích động, anh nhất định phải thành công.

Anh đang bận rộn vượt qua mỗi một ngày, từ từ quên mất cái tên Trình Vũ Phi của cô gái kia . . . . .

Nhưng bây giờ đột nhiên nói cho anh biết, cô gái kia sinh cho anh một đứa bé, thật là một sự thật buồn cười.

Anh vừa nghĩ đang đưa tay chạm đứa bé kia lại hạ xuống, cũng không dám, đứa bé nhỏ xíu này, lập tức khiến tim của anh mềm ra.

Mẹ An Diệc Thành vẫn còn ở đó nắm tay kéo anh ra, "Nói chuyện với mẹ, nói rằng mấy lời người phụ nữ này nói là nói bậy, con chưa từng làm chuyện như vậy, con nói. . . . ."

Mẹ Trình vốn là cũng có chút hoài nghi, nhưng thấy biểu hiện này của An Diệc Thành, sự hoài nghi ít ỏi kia lập tức trở nên vô hình, bà nở nụ cười châm chọc, "Đây là chuyện của các người, tự mình giải quyết đi."

Mẹ Trình xoay người muốn đi, mẹ An kéo bà lại, không cho rời đi, "Con tôi chắc là sẽ không làm ra chuyện như vậy, không biết. . . . ."

Mẹ An nuôi dưỡng An Diệc Thành nhiều năm như vậy, đây chính niềm kiêu ngạo duy nhất cả đời bà, cũng là điều có ý nghĩa lớn nhất, bà dạy con trai mình ngoài việc chỉ biết cố gắng học tập hăng hái vương lên, tuyệt đối không thể nào làm ra chuyện như vậy.

An Diệc Thành xoay người, nhìn về phía họ, "Mẹ, để cho bà ấy đi đi. . . . ."

Tiếng anh nói rất nhẹ, lại đủ để đá kích tất cả sự tin tưởng mẹ An, vậy là anh thừa nhận?

Mẹ Trình lấy tay phui phui chỗ tay mẹ An mới vừa nắm tay kéo lại, giống như nơi đó trở nên rất dơ . . . . .

Mẹ Trình tự mình đi ra, bà sẽ không để cho con gái của bà ở với một gia đình như vậy đây dựa không rõ, không chừng mấy năm sau sẽ trở thành nỗi oán hận, con gái nhỏ đều chưa biết có nên yêu hay không, đợi đến khi con gái đã trưởng thành rồi sẽ hiểu, bà đã làm tất cả việc này là đúng đắn đến mức nào, cũng may, vẫn kịp, con gái bà vẫn như cũ có thể có tương lai tốt đẹp rực rỡ.

Mẹ Trình mới vừa đi, mẹ An mẫu tưa như hơi sức toàn thân cũng bị hút khô vậy, ngã ngay trên mặt đất. An Diệc Thành lập tức đỡ mẹ của mình, mẹ An tự mình đẩy ra vẫn nghĩ đến sự kiêu ngạo của con trai. . . .

"Anh không phải là con của tôi. . . . ." Mẹ An nhìn anh chăm chăm, nước mắt rơi đầy mặt.

Anh vẫn tiếp tục chịu tội với mẹ mình, nghe tiếng khóc của mẹ anh phát hiện mình cũng đã chết lặng. Anh phát hiện, anh thậm chí có lúc hận người tên Trình Vũ Phi, anh cũng đã bỏ qua, anh đã ảo tưởng quá nhiều năm, sau này khi mà anh thành danh, thăng chức rất nhanh ra thì sẽ xuất hiện tại trước mặt cô, tại sao cô có thể đột nhiên sinh ngay đứa bé này làm đảo lộn cuộc đời của anh như vậy?

Mẹ An khóc đủ rồi, đứng lên chuyện thứ nhất làm là tát anh một bạt tai, lực độ rất lớn, khiến mặt An Diệc Thành lập tức sưng đỏ lên, đồng thời, mẹ An còn thụt lùi phía sau mấy bước.

"Quý xuống cho tôi." Mẹ An Diệc Thành ra lệnh .

Sau đó anh lập tức quý xuống nơi đó, để mặc mẹ anh cầm cây chổi đánh về phía mình, một cái lại thêm một cái, thế nhưng anh lại cảm giác mình không cảm thấy đau đớn, chỉ còn lại chết lặng, giống như cái thế giới này và mình không có bất cứ quan hệ gì.

Cây chổi đánh hồng rồi, mẹ An phải đi tìm cây gậy khác, vừa tiếp tục đánh xuống một cái, cây gậy bị gãy ngang, sau đó đổi sang loại công cụ khác. . . . .

Anh không biết mình bị đánh bao lâu, nhuộm đỏ máu ở sau lưng, anh giống như không còn ý thức, anh chỉ có thể nhìn đến mẹ mình nước mắt đầy trong hốc mắt, dường như rơi vào trong lòng anh, đốt anh đau đến rất lòng.

Nhưng tư cách kêu đau của anh cũng không có, đây đều là chuyện anh nên gánh vác, là chính bản thân anh đã phạm sai lầm, nên anh phải gánh chịu hậu quả.

Sau đó anh nghe tiếng đứa bé đang khóc, một tiếng lại một tiếng tiếng khóc vang lên, nhưng mẹ anh vẫn còn không ngừng tay đánh anh.

Anh giống như đang nói chuyện, nhờ mẹ mình đi xem đứa bé một chút, nhưng mẹ anh không nghe thấy. . . . .

Anh từ dưới đất bò lết lên, đi tới nhìn đứa bé trong nôi, đứa bé đang khóc, khóc rất lớn tiếng.

Anh không cảm giác được đau đớn, chỉ là đưa tay đi ôm đứa bé, muốn khiến đứa bé đừng khóc. . . . .

Mẹ An rất tức giận, bà không muốn trông nom đứa bé này, đứa bé này tồn tại, sẽ phá hủy cả đời con trai của bà, nếu đối phương có thể vì con gái mình cả đời không cần đứa bé này, bà cũng có thể vì tương lai của con trai mình, giống như vậy, cũng không cần đứa bé.

Mẹ An Diệc Thành cam đoan với anh, nhất định sẽ vì đứa bé này tìm một nhà khá giả, so với con gái thì con trai dễ dàng đưa người khác nuôi hơn.

Trong lúc mẹ An không ngừng nói đến biện pháp giải quyết chuyện này, An Diệc Thành chỉ trầm mặc, sau đó anh nói cho bà biết, "Con muốn nuôi đứa nhỏ. . . . ."

Lửa giận của mẹ An khó khăn lắm mới dần xuống được, không bao lâu lửa giận lại bị kích thích, bà tát con trai mình một bạt tay, "Con lấy cái gì mà nuôi?"

"Con muốn nuôi đứa nhỏ, nói thế nào đi nữa con cũng phải nuôi con, trừ khi của con chết thì thôi."

Cuối cùng mẹ An nói đến tiền học phí đại học của An Diệc Thành, An Diệc Thành trực tiếp nói cho bà biết, nếu như anh về nhà không nhìn thấy Tiểu Gia, như vậy chuyện học đại học anh cũng không cần đọc. . . . .

Mẹ An giận đến mức toàn thân phát run, nhưng cũng không có cách nào khác. . . . .

Sau đó cuộc sống một nhà bọn họ so với trước kia lại càng thêm túng quẫn, mỗi một ngày giống như là một sự đau khổ, không thấy được tương lai.

Cho đến lúc mẹ anh rời đi không thể chăm sóc cho Tiểu Gia, cho đến khi Mẹ An trước khi chết bắt An Diệc Thành phải học học xong đại học nhưng anh lại lựa chọn nghỉ học. . . . .

Nhưng ít nhất anh làm được một việc, anh đã nuôi Tiểu Gia khôn lớn.

Bạn đang đọc truyện *Đẹp Nhất Chính Là Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37

Ở nhà Trình Gia Đồng vẫn rất yên lặng, sự yên tĩnh này khiến Trình Vũ Phi có chút lo lắng, "Em làm sao thế, có phải công việc có vấn đề hay không?"

Trình Gia Đồng lắc đầu một cái, "Em không sao, chị đừng lo lắng."

Nói là nói như vậy, nhưng về mặt kia. . . . . Trình Vũ Phi làm sao có thể tin tưởng lời nói của cậu ấy, "Buổi chiều phải trở về công ty, muốn mang theo những gì, chị đi thu dọn giúp em."

Trình Gia Đồng có chút phiền não nhủ mày, "Trở về cũng không được mấy ngày, mang đi cũng không có tác dụng." Về mặt cậu ấy đột nhiên khê biến hóa, "Chị, trong thời gian em không có ở đây, có phải chị có chuyện gì giấu em đúng không?"

Trình Vũ Phi tránh đi ánh mắt của em trai mình, "Em đang nói cái gì vậy?"

"Em chỉ cảm thấy chị không phải là người sẽ dễ dàng dẫn người lạ về nhà, đột nhiên lại mang theo một thằng bé trở về, hơn nữa thằng bé kia lại rất quen thuộc với chị, mà chị còn biết số điện thoại của ba thằng bé. . . . . Chị, có phải chị đang qua lại với ba thằng bé hay không?"

Lúc Trình Vũ Phi vừa mới chuẩn bị mở miệng, Trình Gia Đồng lại lập tức nói thêm một câu, "Chị, chị không được gạt em."

Miệng cô đang mở ra lập tức vênh lên, mà Trình Gia Đồng từ sự yên lặng của chị gái mình, cũng biết được đáp án, "Chị, người đó, anh ta đối tốt với chị sao?"

Cô nhủ chân mày, đối tốt với cô sao? Cô thể nhưng không cách nào trả lời, thật ra thì ngoại trừ lúc anh tức giận, đối với cô cũng không đến nỗi nào, dù cho mỗi lần đều sẽ nói vài lời uy hiếp cô..., nhưng cũng chưa từng làm chuyện gì thật sự tổn thương đến cô, còn tạo cho em trai cô một cơ hội thực tập rất tốt, vì vậy cô cũng không biết nên đánh giá rốt cuộc anh có tốt hay không nữa.

"Tại sao hỏi cái này? Chẳng nào thì em quay lại công ty?"

Trình Gia Đồng đi tới trước mặt cô, "Không muốn trả lời thì thôi, đuổi em tính là chuyện gì đây!"

Trình Vũ Phi, ". . . . ."

*****

An Diệc Thành mở vài cuộc hội nghị, lúc đi ra xoa trán của mình, Cố Trường Dạ càng ngày càng không thích xuất hiện tại công ty, hiện tại có lời đồn đãi nói là Cố Trường Dạ hành tung bất định, thật ra thì muốn tìm Cố Trường Dạ đơn giản đến không thể đơn giản hơn, chính là ở trong nhà. Lần trước lão Bát đến nhà Cố Trường Dạ trở về, mắt tròn tròn, Cố Trường Dạ lại đang trong nhà xâu trâu châu, từ đó lão Bát có danh ngôn, đừng xem thường loài sinh vật phụ nữ này, họ sẽ biến người đàn ông thành loài sinh vật mà mình cũng không biết. . . . .

Trái lại, An Diệc Thành cảm thấy thương tâm nhất là Cố Trường Dạ tình nguyện ở nhà xâu trâu châu chứ không chịu ngồi ở công ty càng khiến người ta kinh ngạc.

Hiện tại lão Thất từ cái gọi là "Sa mạc Sahara" trở về, vừa trở lại đã đặc biệt đứng trước mặt An Diệc Thành nịnh nọt, "Anh xem, cũng chỉ có em mới có thể xử lý sự tình thoả đáng như vậy, nếu anh để cho người khác đi, nhất định không thể làm được nhanh chóng mà hiệu suất lại cao như vậy."

"Đây cũng là lý do anh không nỡ để cậu quay trở lại."

Mặt Nguyễn Ngô Minh lập tức giống như cà tím, "Chúng ta phải cho người trẻ tuổi cơ hội không phải sao?"

An Diệc Thành cười hừ một tiếng, không nói gì, anh lấy điện thoại di động ra, phát hiện trên đó có rất nhiều cuộc gọi nhờ, cùng là một số điện thoại lạ, điện thoại di động của anh bình thường chỉ liên lạc với người quen, mà những người lạ, tất cả đều là anh chủ động liên lạc với đối phương, vì vậy không có đề ý lắm, chỉ là cái số điện thoại lạ này còn gửi tới một tin nhắn: Rất xin lỗi vì đã quấy rầy anh, tôi là Trình Gia Đồng - em trai Trình Vũ Phi, muốn gặp mặt anh một lần. . . . .

Phần sau của tin nhắn có ghi chú, là chuyện liên quan đến Tiểu Gia.

Trong lúc An Diệc Thành cúi đầu xem tin nhắn thì Nguyễn Ngô Minh vẫn đang không ngừng nói chuyện, cậu ta lần này đi vùng khác, mang về rất nhiều rất nhiều quà tặng cho Tiểu Gia, phải đem quà tặng đến cho Tiểu Gia.

"Vậy cậu đi đi."

Nguyễn Ngô Minh mở to hai mắt, sao lần này anh Tư dễ nói chuyện vậy.

An Diệc Thành liếc mắt nhìn Nguyễn Ngô Minh, "Chỉ cần không xuất hiện ở trước mặt của anh, là tốt rồi."

Trái tim đàn ông của Nguyễn Ngô Minh, bịch bịch bịch vỡ tan dưới đất.

*****

An Diệc Thành vẫn gặp mặt Trình Gia Đồng, địa điểm là do Trình Gia Đồng lựa chọn, ở một nơi cách "Hoàng Thành" không xa, xem ra Trình Gia Đồng đã chờ ở nơi đó rồi, An Diệc Thành cũng không chủ động nói gì, bởi vì anh nhìn ra được Trình Gia Đồng vẫn rất bản khoăn, tư thế cầm cốc cà phê đã thay đổi nhiều lần.

Hiện tại, tâm tình Trình Gia Đồng có chút phức tạp, cậu tự nhiên đã điều tra thông tin về An Diệc Thành, cho dù chỉ là thông tin trên mạng, nhưng cũng có thể biết một sự thật là bây giờ An Diệc Thành rất có thể lực, và cũng rất có địa vị. Mà Trình Gia Đồng vẫn chưa quên được những lời năm đó mẹ cậu nói về An Diệc Thành, mẹ của cậu chắc chắn không ngờ được rằng, nhiều năm về sau, An Diệc Thành sẽ trở thành một người có địa vị như hôm nay, mà anh ta và chị gái của cậu lại sẽ trở thành. . . . .

Loại cảm giác đó, thực sự là rất không dễ chịu.

"An tiên sinh, thật xin lỗi đã làm phiền anh, chỉ là có vài chuyện khiến tôi rất bối rối. . . . ." Trình gia Đồng thậm chí cảm thấy hơi khản trương, bởi vì người đàn ông ngồi đối diện đang lười biếng liếc nhìn cậu, loại cảm giác này giống như căn bản anh ta không để cậu vào trong mắt vậy, "Muốn nhờ An tiên sinh giải đáp nghi hoặc giúp tôi."

An Diệc Thành cười, ngón tay gõ gõ lên bàn, "Dựa vào cái gì?"

"Tôi sẽ kể một câu chuyện cũ cho An tiên sinh coi như là trao đổi."

An Diệc Thành hí híp mắt, "Cậu xác định tôi muốn nghe sao?"

"Tôi khẳng định."

Có một cô gái, cô ấy vẫn thầm mến một chàng trai, cô đã từng theo dõi chàng trai kia, cũng đã từng vì mẹ của chàng trai kia có thể nhặt được thêm vài chai nước mà uống nước liên tục, nhưng cô ấy vẫn rất vui vẻ, bởi vì cô làm vậy chỉ vì chàng trai kia. Ngày qua ngày, một năm rồi lại một năm, tình yêu say đắm của cô gái với chàng trai không hề suy giảm, nhưng cô gái vẫn không thổ lộ, mãi cho đến lúc kết thúc kỳ thi tốt nghiệp trung học, cô gái ở nhà, mà giống như mất hồn, hơn phân nửa thời gian cô chỉ yên lặng, thỉnh thoảng lại cười khúc khích.

Ba mẹ cô gái bảo cô đi du lịch, cô ấy cũng không đi, chỉ muốn ở nhà.

Cô gái ấy không hề đi đâu, việc này mặc dù khiến cha mẹ cô cảm thấy kỳ quái, nhưng họ cũng không suy nghĩ nhiều. Thời gian sau, cô gái lại càng ngày càng thích mặc váy, và càng không thích ra khỏi phòng, lúc này cô gái mới khiến cho ba mẹ cô chú ý, họ muốn đưa cô đi bệnh viện, nhưng cô không chịu đi, lại rất sợ hãi, kết quả sau một tháng nữa, cô gái béo lên, cha mẹ cô lại càng bất ngờ.

Rất cực mẹ cô gái cũng phát hiện ra, là cô gái đã có thai, mẹ của cô ép cô đi bệnh viện, để bỏ đứa bé kia đi, cô gái không chịu đi, tay bám chặt cửa, một bước không rời. Cô gái nói cô ấy muốn sinh đứa bé này ra, cô ấy nhất định phải sinh đứa bé này, mẹ của cô gái cực kỳ tức giận, muốn lên lút đưa cô ấy đi bệnh viện. Sau khi cô gái phát hiện ý định của họ, lao về phía bức tường, cô gái nói với họ, nếu như cố ép cô phải bỏ đứa bé, trừ phi cô chết.

Cuối cùng ba mẹ của cô gái cũng không dám lại ép buộc cô nữa.

Cô gái ấy không phải là một người ngang bướng, thậm chí cũng không phải là một người cố chấp, cho dù cô rất muốn ăn vãi, nhưng vẫn sẽ mua lê, bởi vì em trai cô thích ăn, đối với yêu cầu của ba mẹ, cô cũng ít khi cãi lại, nhưng vì đứa bé kia, cô gái vừa kiên trì lại cố chấp, bất kể mẹ cô gái khuyên cô như thế nào, cô gái đều không chịu bỏ đứa bé kia, giống như trúng phải lời nguyền vậy.

Những ngày sau đó, bụng cô gái càng lúc càng lớn, ba mẹ cô gái đã xin cho cô ấy tạm nghỉ học một năm, đối với bên ngoài thì nói là cô bị bệnh, cần ở nhà tĩnh dưỡng, trong một năm này, nhà cô gái gần như không có một người lạ nào bước vào.

Rất nhanh liền đến ngày sinh, mẹ cô gái không tính đưa cô đi bệnh viện, sợ rằng người khác sẽ biết chuyện của cô, mà trực tiếp thuê người đỡ đẻ về nhà, để đỡ đẻ, bởi vì mẹ cô gái nói không thể để lại vết thương trên bụng. Mẹ cô gái nói, đây cũng là trừng phạt cô ấy, nếu cô đã muốn sinh đứa bé này ra, như vậy bản thân phải tiếp nhận được hậu quả, hãy thử cảm nhận một chút sinh con đến tốt cùng đau đớn như thế nào. . . . .

Cũng vào một ngày kia, em trai của cô gái đã biết, thì ra những cảnh diễn người phụ nữ sinh con chiếu trên ti vi đều không phải là giả, cậu ta nghe được chị gái mình đau đến nỗi gần như không kêu ra tiếng được, đau như vậy, đau đến nỗi cô gái cho là mình sắp chết rồi, sau đó liền ngất đi vì quá đau.

Mẹ cô gái vẫn khẳng khái bà làm như vậy là đúng, con gái bà còn có hôn ước với người ta, nếu như chuyện này truyền ra ngoài, nhất định không giữ được hôn ước, vì vậy mặc dù phải chịu đau đớn, nhưng trên bụng sẽ không lưu lại vết thương.

Đứa bé được sinh ra, nhưng vừa ra đời, mẹ cô gái liền cho người ôm đi luôn, thật may là cô gái đã ngất đi, nếu không có lẽ mẹ cô gái sẽ bịt miệng đứa bé không cho nó khóc ra tiếng rồi.

Mẹ cô gái ôm đứa bé rời đi, cũng không ai biết bà đem đứa bé đi đâu.

Sau khi cô gái tỉnh lại, mẹ cô gái nói cho cô ấy biết, đứa bé vừa sinh ra đã không sống được, lúc ở trong bụng đã là cái thai lưu rồi, thậm chí còn lấy lý do này mà trách cứ cô gái đã tự chủ trương, nên không giữ được đứa bé, mà chính cô cũng phải chịu đau đớn.

Cô gái không tin, khóc suốt ngày, nhưng người nhà của cô gái dưới sự khuyên bảo của mẹ cô, cũng đều nhất trí với cách nói là đứa bé đã chết, đáng về quá mức thê thảm, vì vậy đã tự động xử lý, không để cho cô nhìn thấy, sợ cô bị đã kích.

Trong một thời gian ngắn, cô gái nhanh chóng trở nên gầy yếu, mẹ cô gái lại nói như vậy rất tốt, mới không làm cho người khác nghi ngờ. Sau đó, cô gái trở nên rất yên lặng, dường như thật sự tin tưởng vào số mệnh, cô gái cho là vì chính mình quá cưỡng cầu, nên mới không giữ được đứa bé kia, đó là nỗi đau của cô, ai cũng không dám nhắc tới. . . . .

Trình Gia Đồng dường như vẫn nhớ rõ câu nói mẹ cậu nhắc đi nhắc lại bên tai cậu, "Chẳng lẽ con hy vọng một đời này của chị gái con bị hủy sao? Chưa kết hôn đã sinh con, người khác sẽ đối xử với nó như thế nào, chị gái con phải đối mặt với cuộc sống sau này như thế nào? Chính nó phạm sai lầm ngu xuẩn này, nhưng mẹ không thể nhìn chị con đại dốt phá hủy bản thân, con hãy tin mẹ, mẹ làm tất cả, đều chỉ suy nghĩ cho chị em các con, mẹ là người cuối cùng trên cái thế giới này sẽ không hại các con."

Vì vậy từ ngày đó trở đi, Trình Gia Đồng cũng cho rằng đứa bé kia đã chết rồi, chị gái của cậu không có đứa bé, tất cả những chuyện đó cũng chưa từng phát sinh, mà chị gái của cậu cũng không có vết sẹo nào.

Trình Gia Đồng nói xong, nhìn người đàn ông đang ngồi đối diện, vẻ mặt của cậu hết sức thành khẩn, cậu biết điều kiện gia đình An Diệc Thành rất kém, nếu như mẹ cậu đem đứa bé đến An gia, đối với An gia mà nói, không thể nghi ngờ chính là họa vô đơn chí. Cậu hiểu rõ gia cảnh của An Diệc Thành, đó là vì cậu từng đi cùng với chị gái mình, cậu không hiểu, người chị gái luôn luôn dịu ngoan, làm sao có thể phản nghịch như vậy, làm trái lời nói của ba mẹ như thế.

Chị cậu nói, "Chị chỉ muốn vì mình tranh thủ một lần, đây là cơ hội duy nhất của chị."

Chị rất rõ ràng, có lẽ đây là cơ hội cuối cùng, để chị có mối liên quan với anh ta, sau đó còn lại chỉ là từng mảnh ký ức mà thôi.

Trình Gia Đồng nói chuyện với chị gái, từ trong miệng chị gái mình mà cậu cũng dần dần hiểu biết về chàng trai kia, cũng từ trong đó mà cậu biết rõ đến tột cùng chị gái mình đã làm bao nhiêu chuyện vì người mà chị ấy thầm mến, nếu không làm sao cậu có thể biết được rõ ràng như vậy?

An Diệc Thành nhắm mắt lại, thì ra là như vậy sao? Anh đã từng hận cô, nếu như cô không nuôi Tiểu Gia, vì sao lại phải sinh thằng bé ra, rồi sau khi sinh thằng bé, lại vứt cho anh, khiến cho quỹ đạo của cuộc đời anh hoàn toàn thay đổi.

Giọng nói Trình Gia Đồng có chút nghẹn ngào, "An tiên sinh, đối với câu chuyện cũ này, Anh có vừa lòng không?"

"Cậu hy vọng tôi hài lòng hay không?" An Diệc Thành nở nụ cười, "Cậu nói cho tôi biết những chuyện này, là muốn làm gì?"

"Tiểu Gia. . . . . Có phải là đứa bé của chị gái tôi không?"

"Không phải là cậu vừa mới nói đó sao, cả nhà cậu đều cho là đứa bé kia đã chết, mà Tiểu Gia của tôi vẫn còn sống, cậu nghĩ sao?"

"An tiên sinh." Trình gia Đồng đột nhiên kích động, "Cách làm của cha mẹ tôi gây tổn thương cho anh, thậm chí làm ảnh hưởng đến cuộc sống của anh, nhưng chị gái tôi cũng đã phải chịu đau khổ, thậm chí vì vậy mà có bóng ma trong lòng. Có lẽ ba mẹ tôi rất có lỗi với anh, nhưng chị gái tôi thì không. . . . . Chị ấy yêu anh, yêu hơn mọi thứ, cho nên tôi xin anh, đừng làm gì tổn thương chị ấy."

An Diệc Thành vẫn ngồi yên, không nói gì.

Trình Gia Đồng khổ sở cúi đầu, "An tiên sinh, nếu như anh bất mãn đối với gia đình tôi, muốn làm gì đó để phát tiết, không phải trời cao đã nghiêng về anh rồi ư, cha tôi thì tự sát, sau đó không lâu mẹ tôi cũng qua đời. Tôi và chị gái sống nương tựa lẫn nhau, nhiều năm như vậy, cuộc sống của chị ấy cũng không tốt. Bị vợ hôn phu vứt bỏ, còn gặp phải những chuyện đồn đại linh tinh. . . . . Nếu như thật sự tuổi trẻ chị ấy đã làm sai điều gì, thì chị ấy cũng đã bị trừng phạt, không phải sao?"

An Diệc Thành siết chặt tay của mình, là như vậy sao, trời cao đã nghiêng về phía anh?

Nhưng những gì anh mất đi thì sao, đây cũng là một loại trừng phạt sao?

Thật là buồn cười!

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Khi sáng tác truyện này, tôi không có ý định nói đến những chuyện bí ẩn. . . . .

Nhà báo trẻ: Xin hỏi câu chuyện này, tác giả đã bỏ qua bao nhiêu lần rồi?

Lục Lục: Rất nhiều, cứ xem những truyện tôi viết trước đây là biết. . . . .

Nhà báo trẻ bấm đầu ngón tay đếm: "Yêu chỉ là có tiếng không có miếng" "Yêu như vậy, hận là như thế" "Rất rất yêu anh" "Hôn mien". . . . . Oa, rất nhiều. . . . .

Lục Lục cải chính: Không, còn thiếu một truyện nữa. . . . .

Nhà báo trẻ tròn mắt: Còn truyện nào nữa?

Lục Lục: "Như anh yêu em", tôi có thể nói thà rằng tôi sáng tác truyện này, sau khi viết xong lại giữ lại thêm một tháng nữa, thì cái truyện mới này cũng chưa có viết xong sao?

Nhà báo trẻ phun ra một búng máu: Thì ra tác giả rất ghét truyện này.

Lục Lục: Tôi thích kín đáo, ông chủ thấy tôi chưa viết xong truyện cũng không để ý tới, nhưng riêng với truyện này lại thường xuyên nhắc đến, bỏ qua

một lần lại được nhắc đến một lần. . . . .

Nhà báo trẻ: Thật vất vả cho cô, khổ sở như vậy, tại sao vẫn tiếp tục viết truyện thế?

Lục Lục nghĩ đi nghĩ lại. Nhớ lại lần đầu tiên tôi viết truyện, có một người đọc bình luận ở phía cuối truyện rằng tốc độ viết văn của tôi chẳng ra sao cả, khi đó còn nói rằng không tính toán gì cả, nói là muốn cập nhật truyện này, nhưng cuối cùng lại không cập nhật. . . . . Lúc đó cảm thấy thật hổ thẹn, bởi vì giọng điệu của đôi phương rất nghiêm nghị. . . . . Sau đó, lại có người hỏi tại sao khóa lại, vì vậy lại cảm thấy rối rắm vì dù loại suy nghĩ có muốn viết tiếp hay không.

Nhà báo trẻ: Vậy trước khi quyết định viết câu chuyện này, trong lòng có cảm xúc gì?

Lục Lục: Bạn cùng phòng đang làm đề cương luận văn, nói rằng nghĩ đến về tranh lại muốn nôn. . . . . Tôi hỏi đó cũng giống cô ấy, nghĩ đến viết lại từ đầu câu chuyện này cũng muốn nôn. . . . .

Nhà báo trẻ: Cô nói về truyện của mình như vậy, thích hợp không?

Lục Lục: Không biết ổn hay không, tôi chỉ muốn nói lúc sáng sớm khi tôi đang tập trung viết truyện này, đã tập trung đến mức nội thương. . . . . Nếu không nôn hết ra, tôi sẽ bị nghẹn mà chết mất. . . . .

Nhà báo trẻ: . . . . .

Lục Lục: Không cần cảm động, cho dù bị nội thương tôi cũng sẽ hoàn thành truyện này. . . . .

Thật sự bị nội thương, ghi chép lại thời gian lúc đó —— ngày 08 tháng 06 năm 2014, rạng sáng 1 giờ 40 phút, không một tiếng động, tôi đang viết câu chuyện gọi là “Đẹp nhất chính là yêu em”. . . . .

Bạn đang đọc truyện *Đẹp Nhất Chính Là Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 38

Trình Gia Đồng vừa ra khỏi quán cà phê, cậu đột nhiên nhớ đến ý nghĩa cái tên của mình, Gia Đồng, trụ cột của gia đình, cậu lắc đầu cười, cậu cảm thấy bản thân mình thật không xứng với cái tên này. Trời rất lạnh, trên đường mọi người đều mặc quần áo lạnh dày cộm, vô hình chung lại có vẻ hơi cồng kềnh một chút, nhưng chủ yếu vẫn là do ảnh hưởng của tâm lý.

Tiếng chuông điện thoại di động vang lên, nhưng cậu lại cảm thấy thật khó chịu, bởi vì cậu không biết là rốt cục An Diệc Thành có ý gì. Nếu như An Diệc Thành muốn quay lại với chị gái cậu, không biết vì sao lâu như vậy rồi vẫn chưa nói cho chị ấy biết. Tiểu Gia là con trai chị ấy, An Diệc Thành đây là muốn làm gì, nghĩ đến thái độ của mẹ với An Diệc Thành năm đó, cậu chỉ hi vọng mọi chuyện sẽ không xảy ra theo chiều hướng xấu nhất.

Cậu thấy do dự, chuyện này, rốt cuộc có nên nói cho chị gái cậu biết hay không? Năm đó cậu đã cùng ba mẹ lừa dối chị ấy, nói là vì muốn tốt cho chị ấy, nhưng lại ép chị ấy phải sống theo những gì họ cho là tốt, chỉ coi những hành động của chị ấy là hành động đại dột của một thời trẻ tuổi không hiểu chuyện, cậu đột nhiên cảm thấy chính mình cũng là một trong những kẻ đầu sỏ gây nên chuyện này.

Cậu lấy điện thoại di động ra, là chị gái cậu gọi, nhưng cậu lại không muốn nghe điện thoại, vì cậu còn chưa nghĩ ra có nên nói với chị gái cậu hay không.

Cậu không muốn nghe, nhưng chuông điện thoại di động vẫn không ngừng vang lên.

Cậu đành phải bấm phím nghe điện thoại.

"Bây giờ em đang ở đâu vậy?"

Nghe giọng chị cậu có vẻ rất gấp , Trình Gia Đồng hơi nhíu mày, "Sao vậy chị? Có chuyện gì không may xảy ra ư?"

Trình Vũ Phi khẽ thở dài một cái, "Công ty em đang thực tập có gọi điện thoại tới, nói là em chưa có quay lại công ty, không phải là hôm qua em đã quay lại đó rồi sao? Em đã đi đâu vậy?"

". . . . ."

Lúc này cậu mới nhớ ra, thông tin người nhà để công ty liên lạc khi có việc gấp là chị gái cậu, trước đó, vì nói chuyện với An Diệc Thành, cậu đã tắt máy điện thoại di động, vừa mở lại máy thì chị gái cậu gọi đến.

"Tâm trạng em không tốt, nên không muốn quay về công ty."

Rõ ràng là Trình Vũ Phi không thể chấp nhận lý do này, nhưng cũng không nói thêm gì nữa.

Trình Gia Đồng không quay về công ty, mà chuẩn bị về nhà, lúc ngồi trên xe buýt, cậu cảm thấy phiền não bất an, không hiểu năm đó tại sao cậu lại nghe theo ý kiến của mẹ cậu, hơn nữa còn cho rằng những gì mẹ cậu làm đều đúng, mẹ cậu nói bà đã từng trải qua nhiều rồi, tự nhiên biết nên như thế nào mới có thể sống tốt được. Nhưng trên thực tế thì sao, sau khi ba mẹ cậu qua đời, người đàn ông vẫn luôn nói rằng không phải chị gái cậu sẽ không lấy kia, trong nháy mắt đã cưới người khác. Khi đó cậu lại cảm thấy thật may mắn, may mắn là chị gái cậu không thích Lê Hồng Diệu, không thì sẽ rất đau khổ.

Ngồi trên xe, cậu nhớ lại một lần tất cả mọi chuyện đã xảy ra trong những năm qua, chỉ càng cảm thấy phiền não, đến lúc xuống xe rồi, cậu vẫn không nghĩ ra được cái kết luận.

Về đến nhà, chị gái cậu đang ngồi yên lặng, sau khi thấy cậu đã trở về, mới xoay người nhìn cậu.

"Ở công ty gặp phải chuyện gì không vui sao?"

Cậu im lặng không nói.

"Nếu thấy khó chịu, thì nhanh vào nhà nghỉ ngơi đi!"

Cô còn muốn khuyên em trai mình, nhưng nghĩ rằng bây giờ nó cũng đã lớn như vậy rồi, cô càng khuyên nhiều, lại có vẻ như cô lẩm cẩm, không những nó không nghe vào tai, mà còn có thể cảm thấy chán ghét.

Trình Gia Đồng không hề di chuyển, vẫn cứ nhìn chị gái mình, trong đầu có rất nhiều suy nghĩ, nói cho chị ấy biết, hay không nói cho chị ấy. . . . . Cậu điều tra thông tin về An Diệc Thành, biết anh ta có con trai, nhưng vẫn chưa kết hôn, theo như những lời đồn đãi thì anh ta và Hạ Tư Tư có mối quan hệ khá thân thiết, nhưng cậu có cảm giác quan hệ của An Diệc Thành và Hạ Tư Tư cũng không giống như lời đồn. Một người đàn ông, mang theo một đứa bé, chưa từng kết hôn, lại xuất hiện trong cuộc sống của chị gái cậu. . . . .

Cậu thật sự không biết nên nghĩ như thế nào nữa.

Cậu muốn vào phòng, nghiêm túc suy nghĩ về chuyện này, nếu như là An Diệc Thành muốn trả thù bọn họ, thì cậu cũng phải nghĩ biện pháp, cậu cũng có thể đưa chị gái cậu rời khỏi đây. . . . . Nhưng cậu không thể làm vậy, những hành động tự cho là đúng của mẹ cậu nhiều năm trước đã để lại cho cậu một bài học kinh nghiệm nặng nề, đây là cuộc sống của chị cậu, thì nên để cho chính chị ấy làm chủ mới đúng, không cần biết là tốt hay xấu, chị ấy đều có tư cách để quyết định hướng đi trong tương lai của chính mình. Để người khác quyết định cuộc đời, cho dù là đúng, nhưng làm sao có thể bảo đảm, đó là ý muốn của chị ấy đây?

Cậu đã quyết định chủ ý, sau lại nhìn vào ánh mắt chị gái mình thì trở nên rất kiên quyết.

"Chị, em muốn nói cho chị biết một chuyện. . . . ."

*****

Người bạn nhỏ An Minh Gia đang làm bài tập, cậu phát hiện ra ba cậu từ lúc trở về nhà có chút không yên lòng, cho dù là đang ngồi bên cạnh cậu, cũng giống như hoàn toàn không nhìn thấy cậu vậy, loại cảm giác này thật là kỳ quái, nhưng cậu vẫn cúi đầu tiếp tục làm bài tập, vì việc hoàn thành xong bài tập nghỉ đông là một việc rất có cảm giác thành công, một quyển bài tập vốn dĩ dày như thế này, chỉ nghĩ đến mỗi lần cậu lật qua một tờ thì sẽ ít đi một tờ, rất có cảm giác thành tựu đó, nhất là cuốn sách trên tay cậu, chỉ còn hai ba tờ nữa là hoàn thành rồi.

Tiếng chuông điện thoại di động vang lên, Tiểu Gia không để ý đến, đó là điện thoại cầm tay của ba cậu. . . . .

Nhưng, tiếng chuông điện thoại di động vẫn đang vang lên, Tiểu Gia rút cuộc cũng ngẩng đầu lên, kết quả thấy ba cậu đang cầm điện thoại di động, nhưng lại không nghe máy.

Tiểu Gia nhíu nhíu lông mày, lại nhíu nhíu lông mày, về mặt ba cậu. . . . . Cơ bản là không có biểu cảm gì, lại làm cho cậu có loại cảm giác nói không ra lời.

"Ba, sao ba không nhận điện thoại?"

An Diệc Thành nhìn con trai mình một cái, không nói gì, mà lại để điện thoại xuống.

Nhưng điện thoại di động vẫn còn đang vang lên.

Tiểu Gia cảm thấy rất kỳ quái, cầm bút chống lên cằm, nghiêng về phía điện thoại di động, là di Trình gọi điện thoại tới, nhưng ba không có ý định nghe điện thoại.

"Ba, điện thoại di động vẫn đang đổ chuông."

An Diệc Thành không để ý đến lời của con trai, lại đưa tay chuẩn bị cầm điện thoại di động lên.

Tiểu Gia nhanh chóng đoạt lấy điện thoại di động, "Ba, con nhận điện thoại giúp ba nhé?"

Tiểu Gia nói như vậy, nhưng cũng không nghe điện thoại, cậu chỉ cảm thấy kỳ quái, ba cậu đã không muốn nghe điện thoại, tại sao lại không tắt máy đi? Cảm giác như là ba cậu đang do dự, cái loại do dự này cũng không khác so với việc mấy ngày hôm trước cậu do dự có nên để ý đến ba cậu hay không.

Tay An Diệc Thành đang đưa ra liền dừng lại, đối với lời nói của con trai, anh không đồng ý, nhưng cũng không có bác bỏ, sau đó anh đứng dậy, đi lên lầu hai. . . . . Bỗng nhiên anh không muốn quan tâm tới nữa, có ý nghĩ muốn mặc kệ, nhất là sau khi nghe Trình Gia Đồng kể lại câu chuyện cũ đó. Lúc lái xe về nhà, anh thậm chí còn ngoài dự đoán mà nhớ lại, anh bị mẹ mình đánh đập bằng mọi thứ, sau khi mẹ của anh qua đời anh lại một mình chăm sóc Tiểu Gia, đó thật sự là những ngày ăn bữa hôm lo bữa mai, thật sự tuyệt vọng, anh là dựa vào lòng tin thời trai trẻ nhất định sau này phải có cuộc sống tốt hơn để sống tiếp, vì lòng tin thời tuổi trẻ này khiến cho bây giờ anh không thể bình tĩnh đối mặt với những chuyện trong quá khứ. Nhưng còn cô ấy thì sao, cô ấy cố gắng gạt mọi người không để cho người khác biết mình đang mang thai, tâm trạng luôn luôn lo lắng thấp thòm, sau đó khi bị phát hiện, lại kiên quyết giữ lại đứa bé này, hành động ngỗ nghịch, không vâng lời ba mẹ, để rồi sinh ra Tiểu Gia, cuộc đời của cô cũng không vì được che giấu mà tốt hơn, cha mẹ cô đều qua đời, sau đó còn phải chăm sóc cho em trai.

Trên đường về nhà, thế nhưng anh vẫn luôn luôn đang nhớ lại những chuyện này, sau đó anh tự nói với bản thân, có lẽ bọn họ rất công bằng, anh gặp phải khổ sở, thì cô cũng đã từng chịu đựng qua - suy nghĩ này, lại khiến anh có cảm giác mình bị điên rồi, anh vậy mà lại lấy lý do an ủi bản thân, để sau đó quên đi mối hận ăn sâu bén rễ trong lòng mình, anh đây là đang tìm lý do để thuyết phục bản thân.

Sau đó ngay cả bản thân mình anh cũng không hiểu nổi, cuối cùng đó chỉ là tự mình tìm một lý do để thuyết phục bản thân mình thôi, chứ thật ra thì không có lý do này, anh cũng sẽ không thể làm gì. . . . .

Loại cảm giác này, khiến anh mệt mỏi, thậm chí khiến anh cảm thấy hoang mang.

Những hành động và việc làm của anh trong khoảng thời gian trước đó, đến tột cùng là đang làm gì? Nỗi hận của anh đâu rồi, chẳng lẽ chỉ là một loại hành vi lừa gạt bản thân mình thôi sao?

Anh quay người đi lên lầu, cổ nện đau đón nơi ngực.

Tiểu Gia nhìn theo bóng lưng ba mình, cũng không có nghe điện thoại, bởi vì lúc này tiếng chuông điện thoại đã ngừng, cậu để điện thoại di động xuống, nghĩ rằng nếu như đi Trình lại gọi điện thoại tới, cậu sẽ nghe.

Cậu chỉ nghĩ như vậy mà thôi, nhưng vừa nổi lên suy nghĩ trong đầu, thì điện thoại di động lại vang lên.

Tiểu Gia ngẩn người, đặt cây bút trong tay xuống, rồi cầm điện thoại di động lên, nhấn phím nhận cuộc gọi, "Di Trình. . . . ."

Trình Vũ Phi đang có rất nhiều lời muốn nói, sau khi nghe thấy giọng của Tiểu Gia, thì mọi lời muốn nói dường như bị chặn lại, thân thể của cô đang run lên, run rẩy đến mức chính cô đều không thể kiềm chế được. Đã rất nhiều năm cô chưa từng như vậy, trước kia khi ở trong nhóm, mỗi lần nghe thấy các bạn học nói đến ba chữ An Diệc Thành thì cô sẽ bởi vì ba chữ này mà khẩn trương đến phát run, nhưng tình huống bây giờ còn nghiêm trọng hơn so với trước kia rất nhiều. . . . .

"Tiểu. . . . . Tiểu Gia?"

"Vâng, ba con không có ở đây, đi tìm ba con sao?" Tiểu Gia nhớ lại dáng vẻ lúc ba cậu không nhận điện thoại, "Di Trình có chuyện gì có thể nói với con, con sẽ nói lại với ba con cho."

"Tiểu Gia. . . . ."

"Vâng, con vẫn đang nghe."

Trình Vũ Phi cầm điện thoại di động, lại có cảm giác dường như mình sắp cầm không nổi nữa rồi, "Tiểu Gia. . . . ."

Tiểu Gia nhăn đầu lông mày lại, chỉ cảm thấy đi Trình thật lạ.

"Tiểu Gia, con đang ở đâu, bây giờ con đang ở đâu vậy?"

"Con đang ở nhà con ạ."

"Con là. . . . . Địa chỉ ở đâu, con nói cho đi biết. . . . ."

Tiểu Gia suy nghĩ một chút, hay là đọc địa chỉ, nhưng cậu nói xong rồi, mà đi Trình cũng không tính cúp điện thoại, hơn nữa cậu còn nhận thấy được hình như đi Trình đang khóc. . . . . Hay là cậu chủ động cúp điện thoại, nếu cúp thì lại có chút áy náy, đi Trình sẽ không cảm thấy là cậu không thích đi ấy chứ?

Tác giả có lời muốn nói: ta tuyệt không am hiểu cảnh tượng cha con gặp nhau, mẹ con gặp nhau. . . . . Tha thứ cho ta...ta không tưởng tượng ra được sự kích động trong trường hợp đó, cho nên cũng đều là miêu tả bên ngoài mà thôi. . . . .

Miêu tả không được, thật có lỗi, thật sự rất có lỗi.

Bạn đang đọc truyện *Đẹp Nhất Chính Là Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 39

Tiểu Gia nhìn một chút rồi tắt điện thoại, lại nhìn về phía ba cậu vừa rời đi, thái độ vừa rồi của ba hơi kỳ quái, cậu nghĩ mãi mà không hiểu được, vì vậy không thêm nghĩ nữa, chuyện của người lớn quá mức phức tạp. Cậu cúi đầu, thu dọn bài tập, cất vào nơi quy định xong, để bút vào trong ống bút, lúc này mới chạy ra khỏi cửa. Ý của dì Trình là đi ấy sẽ tới đây ngay? Bác Cả đã tới đây, chú Thất chú Bát đã tới đây, dì Hạ cũng đã tới đây, nhưng dì Trình thì thực sự chưa có tới nơi này, dì Trình muốn đến đây làm cái gì? Gặp cậu hay là gặp ba cậu?

Tiểu Gia đảo hai tròng mắt, tất nhiên vẫn không có bất cứ kết luận gì, nhưng cậu là ông chủ nhỏ của nơi này, dì Trình đến, cậu không ngại đưa dì ấy đi khắp nơi xem một chút, cậu đã nghĩ thông suốt, dì Trình thật sự có thể trở thành mẹ của cậu, cho dù dì ấy không sinh ra cậu. . . . .

Chú Thất còn nói cho cậu biết, người khác phái bên cạnh ba của cậu đã ít lại càng ít, chỉ có một dì Hạ, mà quan hệ giữa dì Hạ và ba cậu lại không phải là người yêu, còn dì Trình lại là bạn gái duy nhất của ba. . . . . Khi chú Thất nói lời này còn dùng hành động ngằm ra hiệu cho cậu biết rõ hơn rằng cậu có thể sớm đi lấy lòng người mẹ kế này, có lẽ mẹ kế cũng không ác độc giống như trên TV vẫn diễn. Tiểu Gia chỉ cảm thấy chú Thất đi ra ngoài một chuyến, biến thành ngọc, ba tốt với cậu như vậy, người nào sẽ lại đánh cậu mắng cậu chứ!

Tiểu Gia suy nghĩ miên man, bên ngoài trời lạnh, cậu lại không đeo găng tay, đeo găng tay thì cầm bút không thoải mái, hiện tại cậu ra sức xoa xoa tay, lại hơi lo lắng dì Trình không tới, như vậy không những cậu uống công dơi mà còn phải chịu lạnh vô ích nữa, cậu xoa xoa tay, lại dậm chân một cái, cậu mặc chiếc áo lông màu xanh, giống như một chú gấu con màu xanh mập mạp, toàn thân đều bị bao lấy, chỉ để lộ khuôn mặt nhỏ nhắn.

Xe taxi không được phép đi vào, Trình Vũ Phi vừa xuống xe xong đã chạy vào, cô chạy một lát, không ngừng thở dốc, sau đó ngừng lại, gió lạnh khiến cô tỉnh táo hơn chút, vì vậy không chạy chật vật như vậy nữa, mà đi nhanh vào An gia.

Sau khi Tiểu Gia thấy bóng dáng Trình Vũ Phi, ánh mắt lóe lên, chạy chậm chậm về phía Trình Vũ Phi, cậu vốn là muốn nhào vào trong ngực Trình Vũ Phi, nhưng lại nghĩ đến mình không nên làm động tác thân mật như vậy, vì vậy dừng lại trước mặt Trình Vũ Phi, "Dì Trình. . . . . Dì. . . . ." Những lời mà cậu muốn nói lại không nói ra được, bởi vì cậu thấy sắc mặt dì Trình hình như rất kỳ quái, "Dì làm sao vậy? Rất khó chịu sao? Có phải lên cơn sốt hay không?"

Cậu nhớ lúc cậu bị ốm, cũng giống như vậy, mặt đỏ một cách không bình thường.

Trình Vũ Phi nhìn thẳng bé, khỏe miệng không ngừng rung, nhưng ngay cả một câu đều không nói ra được. Con trai của cô, là diện mạo này, thẳng bé có một đôi mắt hồn nhiên lạnh lợi, cái mũi thật cao, đôi môi hơi mỏng, lỗ tai cũng nhỏ nhỏ. . . . . Con trai của cô, thì ra là có hình dáng như vậy, cô đã vô số lần tưởng tượng nếu như đứa bé kia lớn lên, sẽ có dáng vẻ thế nào, sẽ có tính tình như thế nào, mỗi một lần nghĩ đến, trái tim sẽ đau đớn một lần, sau đó lại chết lặng đi, vì vậy lại khuyên bản thân đừng suy nghĩ, dần dần lẫn lộn làm việc trong cuộc sống đầy tọc khí, dường như đã thật sự quên mất.

Nhưng cái cảm giác thống khổ và giải thoát khi đứa trẻ kia từ trong thân thể cô ra ngoài, lại vẫn nhớ kỹ, đau như vậy, đau đến mức cô cảm thấy mình sẽ chết mất, nhất là khi mẹ nói đứa bé kia vừa sinh ra đã chết thì cô cảm thấy cuộc sống của mình tiến ngay vào trong một động tối, mà cô cũng không nhìn thấy một tia sáng nào. Khi đó, cô tự hỏi, sớm biết rằng kết quả sẽ là như vậy, còn có thể kiên trì như thế được không, chống đối lại ba mẹ, bỏ qua cơ hội học đại học báo chí, còn sợ hãi không dám nghĩ tới tương lai mình mang theo một đứa bé, đủ loại vấn đề như vậy nếu như cô biết trước, vậy sẽ không hối hận muốn sinh đứa bé kia ra chứ? Nếu như sớm biết tất cả thành không, có thể hối hận hành vi của mình hay không?

Đáp án là, sẽ không.

Cô dùng thái độ thành thật nhất, bảo vệ tình cảm mà cô đã nhận định, liều mạng bảo vệ ràng buộc duy nhất cùng với người đàn ông đó mà cô muốn lưu lại. Đã nhiều năm như vậy, cô không biết năm đó cách làm của mình là đúng hay sai, thậm chí nếu như người bên cạnh xảy ra tình huống như vậy, cô cũng sẽ khuyên bỏ đứa bé kia đi, nhất là hành vi không đúng của cô, còn trẻ đã mất trinh, chưa kết hôn mà có con, may mắn cô đã gặp được người đàn ông như An Diệc Thành, anh đáng giá cô chịu đau đớn như vậy để giữ lại đứa bé này.

Mà bây giờ, cuộc sống thực tại, lại cho cô một kết quả hoàn mỹ nhất, đối với những việc cô đã làm cuối cùng Thượng Đế cũng mở ra một cánh cửa hy vọng, cô chưa từng hối hận, mà bây giờ cô rút cuộc cũng đã có thể vì mình chưa từng hối hận mà cảm thấy kiêu ngạo, cô làm tất cả, đều đáng giá.

Tiểu Gia, đứa bé đáng yêu này, là đứa bé cô vất vả sinh ra được, là thịt trên người cô rơi xuống, là con trai của cô. . . . .

Cô run rẩy vươn tay, sờ vào ánh mắt của thẳng bé, ánh mắt của thẳng bé thật sự rất giống An Diệc Thành, nhưng cảm giác cũng không giống, ánh mắt của Tiểu Gia trong veo, còn đôi mắt của An Diệc Thành lại giống như có một tầng sương mù dày đặc, hơn nữa không cách nào tản ra, mũi của thẳng bé, Gia Đồng nói giống cô, bọn họ là mẹ con, dĩ nhiên giống nhau rồi. . . . .

Tiểu Gia nhìn cô chăm chú, vẫn không hề nhúc nhích, cậu cảm thấy dì Trình cứ một mực vượt mình, loại cảm giác này không hề làm cho cậu khó chịu, ngược lại để cho cậu cảm thấy mình được quý trọng, cho dù nhìn nét mặt dì Trình rất kỳ quái.

Tay của cô không ngừng vuốt mặt của thẳng bé, dường như sờ không đủ, nhìn cũng không đủ.

Tiểu Gia, con của cô, đây là con trai của cô. . . . .

"Di Trình. . . . ."

Tiểu Gia thử gọi một tiếng, muốn hỏi đi ấy một chút, có phải đến tìm ba hay không, nếu là như vậy, cậu có thể đi gọi ba giúp đi ấy, chắc là ba ở thư phòng, nhưng không biết cậu có thể gọi ba đến không. Di Trình tới đây, là vì cãi nhau với ba sao, thảo nào ba không chịu nhận điện thoại của di Trình.

Di Trình. . . . . Di?

Trình Vũ Phi dừng tay lại, cô lắc đầu một cái gần như sợ hãi nhìn Tiểu Gia, "Không phải, không phải đi. . . . . Tiểu Gia, đừng gọi đi là đi, đừng gọi đi là đi. . . . ."

Cô lắc đầu, hốc mắt lại hơi đỏ lên.

Tiểu Gia chợt có cảm giác rất khó chịu, cậu nghe nói người lớn đều rất ít khóc, cậu hỏi ba vì sao lại như vậy, ba nói đó là bởi vì người lớn kiên cường hơn nhiều, sẽ không khóc vì một chút chuyện nhỏ, cậu hỏi ba, vậy thì tại sao có người lớn vẫn khóc, ba nói người lớn khóc như vậy chứng tỏ là rất đau lòng. . . . .

Người lớn kiên cường khóc, như vậy thì thật sự gặp chuyện đau lòng rồi, ngay cả người kiên cường cũng khóc.

"A. . . . ." Tiểu Gia căng thẳng nhìn Trình Vũ Phi, hình như không biết mình làm gì khiến cho cô khó chịu, có chút lo lắng, lại không dám gọi cô là di nữa.

Trình Vũ Phi lại ôm cổ Tiểu Gia, làm cho Tiểu Gia dán vào trong lòng cô, chỉ có vào giờ khắc này, cô mới có thể cảm thấy cái thế giới này đối tốt với cô, cô may mắn như vậy, lại hạnh phúc đến thế.

Tiểu Gia không giãy giụa, bởi vì trán của cậu, có chất lỏng rơi xuống, chất lỏng này đang từ từ trôi xuống dưới.

"Đừng gọi đi là đi, đi không phải là đi của con. . . . ."

"Vâng." Tiểu Gia đồng ý, thậm chí ngo ngoay gật đầu một cái.

"Gọi đi là. . . . . Mẹ. . . . ."

Tiểu Gia ngay lập tức cảm thấy cơ thể của mẹ mình, cậu ngẩng đầu lên, hình như không thể tin những gì mình vừa nghe được, trên mặt đều là không thể tin nổi, nhưng khi nhìn khuôn mặt đầy nước mắt của người này, không thể tưởng tượng nổi của cậu lại dần dần bị tiêu tan, vốn là cậu đã đoán cô là mẹ của mình, lại còn vì điều này gây gổ với ba, thái độ của ba đối với cô ấy cũng rất kỳ quái. . . . .

Cô ấy thật sự là mẹ, thật sự là mẹ đẻ của cậu, thật sự là người mẹ mà cậu vẫn luôn tìm kiếm.

Tiểu Gia cười, lại thấy nước mắt trên mặt cô, lập tức không cười được nữa, cậu đưa tay nhỏ bé ra, muốn lau khô nước mắt cho mẹ, nhưng cậu càng lau, nước mắt trên mặt mẹ càng nhiều, giống như làm thế nào cũng không lau hết được, cậu bắt đầu khấn nguyện và sốt ruột.

Trình Vũ Phi lại nắm được tay của Tiểu Gia, không để cho thằng bé lau tiếp, cô chính là nhìn thằng bé, nhìn con trai của cô.

Hình như Tiểu Gia có thể cảm thấy mong đợi trong mắt cô.

"Mẹ. . . . . Mẹ." Thằng bé hô lên một tiếng, tâm tình lập tức trở nên kích động, sau đó khóc lên.

Con trai không dễ dàng rơi nước mắt, nhưng cậu đã tìm được mẹ, cậu chính là muốn khóc, muốn khóc.

Trình Vũ Phi lại ôm Tiểu Gia vào trong ngực.

Mẹ, tiếng gọi êm tai nhất trên thế giới này, làm lòng cô ấm áp, để cuối cùng cô đã tin, thì ra cô thật sự rất hạnh phúc.

Trên giường nhỏ trong phòng của An Minh Gia, Tiểu Gia tựa vào trong lòng Trình Vũ Phi, thằng bé lật mình sang trái rồi lại lật mình sang phải, sau đó cười ngốc cùng Trình Vũ Phi, sau khi bé cười một lúc, thì ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn lên hỏi, "Tại sao mẹ lại nói không biết đến sự tồn tại của con chứ?"

Trình Vũ Phi cắn răng, tại sao không tin đây? Cô chỉ nhớ rõ mẹ nói con của cô không sống được, rồi chỉ biết đau lòng khó chịu, lại chưa từng suy nghĩ đến kết quả khác, là lỗi của cô, đều là lỗi của cô, "Tiểu Gia, thật xin lỗi, mẹ thật xin lỗi con. . . . ."

Tiểu Gia lắc đầu một cái, "Mẹ chưa từng không muốn con, có phải không?"

Cậu không phải là đứa bé mà mẹ không muốn, không phải mẹ ghét bé, mẹ cũng không muốn bỏ lại bé chán ghét cậu, mẹ là thật sự không biết đến sự tồn tại của cậu, cậu biết, mẹ của cậu nhất định sẽ rất thích cậu, cậu ngoan như vậy, làm sao mà mẹ của cậu có thể không thương cậu được!

Trình Vũ Phi vô cùng khó chịu, cô nhớ đến Tiểu Gia từng hỏi cô, có phải cháu không ngoan hay không, nên mẹ mới có thể bỏ lại cháu, thì trái tim giống như bị thứ gì đó hung hăng cắn, không thể dùng tay gạt đi, vì vậy chỉ có thể chịu đựng.

"Ừ, mẹ làm sao có thể không quan tâm Tiểu Gia của mẹ được, Tiểu Gia của mẹ đáng yêu như thế, là lỗi của mẹ, đều là sai lầm của mẹ. . . . ."

Tiểu Gia lại nở nụ cười, bé vươn tay, lau sạch nước mắt cho mẹ, "Mẹ đừng khóc, mẹ đừng khóc. . . . . Con khó chịu."

Cô cố gắng không chế bản thân, để cho chính mình không tiếp tục khóc nữa.

Tiểu Gia của cô, đây là con của cô, cuộc đời của cô vì vậy mà hạnh phúc.

Cô hôn trán của thằng bé, đây chính là bảo bối của cô, là tâm can bảo bối của cô.

"Mẹ không biết đến sự tồn tại của con sao?" Tiểu Gia thận trọng suy đoán.

"Ừ, bởi vì một vài nguyên nhân, nên mẹ tưởng rằng Tiểu Gia. . . . . Bây giờ mẹ đã biết, mẹ sẽ làm một người mẹ tốt, Tiểu Gia sẽ cho mẹ cơ hội này sao?"

Tiểu Gia ra sức gật đầu.

Tiểu Gia tựa vào trong ngực mẹ, cảm thấy thật hạnh phúc, thật là tươi đẹp, mẹ không có bỏ rơi cậu, mẹ yêu cậu .

Tiểu Gia nhắm mắt lại, dường như muốn ngủ, Trình Vũ Phi vỗ vỗ lưng của Tiểu Gia, động tác của cô hết sức cẩn thận, người trong ngực chính là bảo bối của cô, khiến cô không thể nào xuống tay được, rồi lại buộc chính mình quan tâm thằng bé.

Tiểu Gia chớp mắt một lát, lại mở mắt, sau đó tiếp tục nhắm mắt lại, chỉ một lát sau lại mở ra ngay.

"Vì sao không ngủ được?" Cô nhẹ nhàng hỏi.

"Con sợ đây chỉ là một giấc mơ, lúc tỉnh lại, con lại không có mẹ nữa."

"Sẽ không, Tiểu Gia yên tâm ngủ đi, sau khi tỉnh lại, mẹ cũng vẫn ở bên con như cũ."

Mơ? Đối với cô mà nói, đây mới giống như một giấc mộng, vui sướng đến mức cô căn bản là không dám ngủ, chỉ có người trong ngực, mới có thể để cho cô cảm giác được tính chân thật, cô không bỏ xuống được tính chân thật này, bởi vì nó tuyệt vời quá mức.

Tiểu Gia hí hóp nhìn cô một lúc lâu, vươn tay, ấn ngón tay cái vào ngón tay cái của cô, sau khi làm hình thức đóng dấu xong, Tiểu Gia mới cười cười, sau đó nhắm mắt lại, sau khi đóng dấu, không cho phép ai lừa gạt mình nữa, đây không phải là giấc mơ, cậu thật sự có mẹ, tỉnh dậy, cậu vẫn là đứa trẻ có mẹ hạnh phúc.

Trình Vũ Phi nhìn về mặt khi ngủ của Tiểu Gia, yên lặng nhìn, nhìn thế nào cũng đều không chán, mà Tiểu Gia mơ mơ màng màng ngủ thiếp đi, cô lại vẫn nhìn Tiểu Gia, ở trên trán thằng bé, nhẹ nhàng hôn xuống.

An Diệc Thành đứng ở cửa gian phòng, nhìn một đôi mẹ con đang nằm ở trên giường, anh có cơ hội ngăn cản, không nhận điện thoại, không cho cô đến nơi này, vì sao muốn để mặc cho đây!

Anh nhìn thấy, cơ thể của cô vẫn đang không ngừng run, khẩn trương và sợ hãi như vậy, giống như mọi thứ cô quan tâm, dường như sẽ biến mất trong khoảnh khắc vậy.

"Đề bài này mình không biết, có thể nhờ bạn. . . . ."

Lời còn chưa nói hết toàn bộ, giọng nói trầm thấp của cô gái đã bị âm thanh khác lấn át, một người khác trực tiếp đặt sách bài tập lên trên bàn của An Diệc Thành, "Lớp trưởng đại nhân, đề bài này làm như thế nào?"

Anh quay đầu lại, thấy không phải là khuôn mặt của cô, mà chân cô đang không ngừng phát run.

Khẩn trương như vậy, tại sao còn phải tới đây chứ?

Không ai chú ý đến cô, anh giảng đề cho người khác xong, lại quay đầu lại, chỉ thấy bóng lưng của cô.

Mặc kệ cho người khác chen cô sang bên cạnh, lời muốn nói, mới chỉ nói được một nửa.

Anh cau mày, không muốn suy nghĩ đến một cái bạn học không quen thuộc như vậy ở trong lớp, đối với anh mà nói, chỉ là một học sinh nữ nhát gan sợ phiền phức mà thôi. . . . .

Một người khẩn trương như vậy, là loại sức mạnh nào khiến cho cô vẫn hướng về đây?

Hiện tại so với cô đã tốt hơn nhiều rồi, mà cô vẫn khẩn trương như vậy, nhưng cô nằm ở nơi đó, chuyên chú nhìn Tiểu Gia, hình ảnh này, nhìn xem mà cũng khiến ánh mắt anh hơi cay cay.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Tôi vẫn luôn cảm thấy khi viết cảnh mẹ con gặp lại này .... Đây là một tổn thương sâu sắc, lại viết không tốt lắm, hướng đến tình yêu lớn, cảm ơn mọi người đã khích lệ, khen tôi đều không biết xấu hổ ~ cảm ơn mọi người cố gắng tìm ra ưu điểm của tôi, tránh không đề cập

đến khuyết điểm của tôi, mọi người đều là Ngân tốt. . . . .

Cám ơn các anh Bá Vương ~

Chiều hoàng hôn ném một quả mìn

Tô Diệp ném một quả mìn

Cười một tiếng khuyên thành ném một quả mìn

Cười một tiếng khuyên thành ném một quả mìn

Bạn đang đọc truyện *Đẹp Nhất Chính Là Yêu Em* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 40

Tay Trình Vũ Phi vẫn vỗ đầu sau lưng Tiểu Gia, một cái lại thêm một cái, y hệt máy móc không thể dừng lại. Mà rõ ràng cô đã ôm Tiểu Gia rồi, lại hình như vẫn cảm thấy không đủ, muốn ôm thêm một chút, chặt một chút nữa. Ôm quá gấp, rồi lại sợ Tiểu Gia sẽ cảm thấy không thoải mái, vì vậy cô không ngừng mầu thuẫn. Tiểu Gia nói không dám ngủ, sợ tỉnh lại thì không thấy cô đâu, nhưng bây giờ cô còn hơn bé, hơn ai hết cô cũng không dám nhắm mắt, sợ chuyện này chỉ biến thành giấc mộng, sợ khi tỉnh táo lại tất cả lại chỉ do cô ảo tưởng mà thôi.

Bây giờ sự thật thế này, khiến cô cho là mình chỉ là giẫm ở đám mây, lâng lâng, cô biết là thật, rồi lại mang theo vài phần cảm giác không chân thật, loại cảm giác này rất ngọt ngào, rồi lại như thể là đang trong mộng ảo.

Tiểu Gia là đứa bé của cô và An Diệc Thành, chỉ là những lời này, có thể là cần đến nửa ngày cô vẫn không phản ứng kịp. Đây đã từng là hy vọng xa vời của cô, khi loại hy vọng xa vời không thực tế này đang đến với cô vậy mà một chút tức giận một chút căm giận cô cũng không có, cô chỉ thấy mình muốn cảm ơn, chỉ thấy là may mắn. Cô không còn kịp trách tội cha mẹ mình năm đó đã hành động như thế nữa, không thêm nghĩ đến chuyện An Diệc Thành cố ý không đề cho nàng nhận mặt Tiểu Gia mang hàm nghĩa gì nữa, cô chỉ muốn ôm Tiểu Gia, cứ ôm như vậy là tốt rồi, đây là đứa bé của cô, là đứa bé trong người cô sinh ra.

Trong lòng đứa bé này thiếu sót một phần, cô sẽ làm mọi cách từ từ đền bù.

Cô không biết mình ngủ lúc nào, nhưng so với người đứng ở cửa phòng kia so thì lại biết rất rõ.

Một đêm này, đối với An Diệc Thành mà nói, mới gọi là không thể chợp mắt cả đêm, anh nhìn người phụ nữ kia ôm Tiểu Gia, trên người cô từng tế bào hình như cũng đầy vết thương lòng, khiến anh thật lâu vẫn không bình tĩnh được.

Anh ngồi trong thư phòng, cửa sổ mở rộng ra, gió đêm lạnh lẽo thổi vù vù vào, trong tay anh cầm lửa của tàn thuốc vẫn có màu đỏ sáng kỳ quái, một điếu thuốc, nhanh chóng cháy hết, trong không khí có nhàn nhạt mùi thuốc lá, thứ mùi này theo gió phả vào mặt tới tấp, khiến anh càng ngày càng tỉnh táo.

Cô bạn học tên Trình Vũ Phi đó, là từ lúc nào anh đã chú ý tới cô vậy? Hạ Tư Tư nói đúng, đối với bạn học nữ anh luôn luôn không có ấn tượng gì, người nào không có ấn tượng thì chính bản thân anh quá rõ ràng, anh không thể có mối quan hệ nào khác với các cô gái, bạn học khác có thể lên lên lút lút để nói chuyện yêu đương, thế nhưng anh lại không thể, anh đã sớm hoạch định cuộc sống của mình, mỗi một bước hình như cũng không thể có sai lệch, thời cấp ba chính là cố gắng học tập, nhưng thế này vẫn còn chưa đủ, anh phải tự mình đi kiếm tiền, anh không thể hoàn toàn dựa dẫm vào mẹ anh.

Có không ít nữ sinh đưa tới cho anh những bức thư tỏ tình, thư cũng gấp thành hình dáng xinh đẹp, nhưng mà đối với những bức thư kia anh không có cảm giác gì, cũng như mỗi lần thấy ai đó động lòng rồi yêu thích anh... Tự nhìn lại mình, anh đều đặc biệt muốn hỏi một câu, rốt cuộc những thứ anh thích đã đi đâu rồi, anh có thích cái gì đáng giá không, thành tích ư, cái đó cũng chỉ là mặt khác nổi bật hơn với anh thôi, hoặc là sau này cái đó cũng trên cơ bản cũng không có thể coi như là ưu thế, anh quá rõ rồi. . . . .

Thật lòng hay giả vờ, anh đều không cần.

Cho đến khi anh phát hiện có một loại ánh mắt rơi trên người mình, loại cảm giác này làm cho người ta cảm thấy không thoải mái, anh cũng không thể đi hỏi, tại sao bạn lại muốn nhìn tôi?

Sau đó, rốt cuộc anh cũng tìm được nguồn gốc ánh mắt kia, làm thế nào lại là ánh mắt của một cô gái?

Các bạn nam khác cùng tụ tập một chỗ, thích nói về mấy cô gái trong lớp, dĩ nhiên Tiết Giai Nhu là tên bị nói đến nhiều nhất, Trình Vũ Phi cũng bị nói đến không ít, bọn họ thích đem Tiết Giai Nhu so với loại hoa hồng rực rỡ. . . . . Còn Trình Vũ Phi kia, chính anh tìm từ, anh cảm thấy cô giống như là gió nhẹ, chính là loại cảm giác, nhàn nhạt, hình như không gây cho chú ý cho người khác, nhưng lại lấy đó làm cách thức để thể hiện sự tồn tại của mình.

Anh không phải loại người hay tự kỷ tự yêu chính mình, vừa bắt đầu phát hiện cô bạn gái này đối với mình có tâm ý thì thật ra thì cũng không suy nghĩ gì nhiều, lí do là từ đầu đã không mấy để ý.

Nhưng một hôm khi anh về nhà, anh đột nhiên phát hiện mình để quên chìa khóa ở trường học, liền xoay người đi lấy.

Đó là lần đầu tiên anh phát hiện cô đi theo mình, anh vẫn không cảm giác gì, chỉ là có lẽ cô hoàn toàn không nghĩ tới anh sẽ lập tức quay trở lại, hơn nữa là đi trở về trường học, nên về mặt khó xử của cô nửa ngày cũng vẫn không khôi phục bình thường được, khi anh đi từ bên cạnh đi lướt qua người cô thì mặt của cô đỏ hồng đến cực độ đến mức không bình thường. Anh không chào hỏi, vẫn xem như người xa lạ, với thái độ này của anh, khiến cô thật sự thờ phào nhẹ nhõm.

Ngày thứ hai, cô không tiếp tục xuất hiện, anh không có cảm giác gì, nghĩ tới cũng rất bình thường.

Nhưng ngày thứ ba, cô xuất hiện lần nữa, anh bắt đầu hoài nghi, cô có nhà ở bên cạnh hay còn đi theo anh? Anh cảm giác mình có suy nghĩ này quả thật được gọi là quý dị, bởi vì cái đó buổi chiều, anh lại bị loại ý nghĩ này hành hạ lặp đi lặp lại, vì vậy sau khi anh đến nhà, anh làm một chuyện mà chính mình cũng không thể tin được, anh từ trong nhà lại đi ra, sau đó giữ khoảng cách không gần không xa đi theo cô, bước chân của cô nhẹ nhàng, trong miệng giống như đang ngâm nga bài hát, anh vẫn đi theo cô, mãi cho đến khi cô về đến nhà.

Nhà của cô, cách nhà anh rất xa, hai hướng đi hoàn toàn ngược nhau. Anh cũng nhìn thấy, khoảng cách nhà cô và nhà mình quá xa. Thật ra đến một ngày kia, anh đứng yên lặng bên cạnh nhà của cô thật lâu thật lâu, trước kia anh từng nghe nói qua lòng sông luôn thấp hơn mặt biển những chữ này, khi đó thật sự là anh cảm nhận được hết ý nghĩa của nó.

Chính là loại cảm giác, cô ấy và mình, thật sự đang sống ở hai thế giới.

Cô đi theo anh, thật ra thì rất ít theo tới gần nhà anh, anh nghĩ, chắc cô cũng chưa biết nhiều, trong mắt người khác thành tích ưu tú đó, diện mạo thiếu niên tuấn tú, lại ở trong một con hẻm nhỏ, trong ngõ hẻm là có thể nghe thấy được mùi ẩm mốc rất nặng, cô có thể thấy rõ, cho nên cũng sẽ cách xa.

Nhưng, không có.

Cô vẫn đi theo anh như vậy, mãi cho đến khi về đến nhà anh.

Cảm giác rất kỳ quái, mỗi lần vào thời điểm này này, anh sẽ đi theo phía sau cô, cho đến khi cô đi ra khỏi này khu nhà cũ này.

Ra khỏi khu nhà cũ, lập tức không có âm u như vậy, hai bên cũng thường xuyên có người, không đến nỗi gặp nguy hiểm.

Có thay đổi là từ bắt đầu mùa đông, tiết trời thay đổi, trời tối cũng bắt đầu nhanh hơn, hình như cô cũng có e sợ, không hề đi theo anh vào khu phố nhà cũ nữa, còn anh cũng không cần phải trở về đến nhà sau đó lại đi ra cửa.

Loại cảm giác đó rất kỳ quái, đã như trở thành thói quen vậy, đột nhiên không cần sau khi về nhà rồi lại đi ra. . . . .

Anh đang trong phòng của mình, đối với hành động mình làm tỏ vẻ nghi ngờ, anh không biết mình đang làm gì, hoặc là mình làm cái gì, cũng suy nghĩ không biết mình tại sao lại làm như vậy.

Có lẽ là khi trong lúc vô tình anh nhìn đến ánh mắt của cô thì cô lại lóe lên tia hốt hoảng, cẩn thận, lại cứ như vốn cố chấp đứng tại chỗ, khiến anh không nhìn được rất muốn quay đầu đi xem một chút.

Anh cảm giác mình thích ứng cũng trở nên rất kỳ quái, vừa bắt đầu không thích loại ánh mắt kia luôn dừng lại trên người mình, dần dần đón nhận, sau đó trở thành chuyện đương nhiên?

Anh bắt đầu vừa đi học vừa đi tìm học sinh để dạy thêm, cũng chỉ nhận học sinh cấp 3, ý định nhận học sinh của anh có hạn, cho nên học phí cũng rất thấp, dù vậy anh cũng nhận, ít nhất thì anh vẫn có thể tự chính mình kiếm tiền.

Ngày đó anh cũng là sau khi tan học, anh lại quên sách trên lớp học, trở lại phòng học, anh vừa mới chuẩn bị đẩy cửa ra, liền nghe được tiếng nói chuyện bên trong truyền ra.

"Được chưa Trình Vũ Phi, bạn xem một chút bạn đang làm những gì, mắt mặt, quá mắt mặt. . . . . Minh tại sao có thể có một người bạn thân như vậy?" Hành động của Tiết Giai Nhu đối với Trình Vũ Phi bây giờ là phi nhỏ có thêm ghét bỏ, "Thích liền đuổi theo, vậy đến tốt cùng bạn đang tính làm gì?"

"Minh. . . . . Sợ. . . . ."

"Sợ cái gì? Sợ bị cự tuyệt? Bị cự tuyệt cũng tốt, bạn cũng sớm thu hồi tim của mình, không cần sẽ tiếp tục lãng phí thời gian."

"Minh không phải sợ bị cự tuyệt. . . . . Minh chỉ không muốn ảnh hưởng đến anh ấy, nếu như mà mình thật sự tỏ lộ điều gì, anh ấy không thích mình...mình hành động như vậy đối với anh ấy mà nói cũng là quá nhiều. . . . . Hơn nữa anh ấy. . . . . Dù sao bạn cứ coi như mình không có dũng khí đi!"

"Không phải bạn không có dũng khí, mà vốn là bạn không hề có dũng khí."

Trình Vũ Phi cười cười, nhưng không phản bác lại.

"Đến tốt cùng bạn thích anh ấy vì cái gì, thật ra thì, thành tích tốt thật không biểu hiện điều gì, cũng không chắc chắn về sau sẽ thành công, huống chi điều kiện gia đình của anh ấy . . . ." Tiết Giai Nhu nhún nhún vai, "Mặc dù nói không thể cảm tiền bạc để cân nhắc, nhưng bạn suy nghĩ một chút, bạn trai của mình có thể mua cho mình các loại quà tặng, nhưng bạn trai của bạn cái gì cũng không thể mua cho bạn, không thể dẫn bạn ăn bữa tiệc lớn, không thể giúp bạn mua quần áo xinh đẹp, hơn nữa bạn vẫn không thể trách cứ anh ấy, anh ấy nghèo nha, mua không nổi. . . . ."

Trình Vũ Phi khẽ cắn răng, cho nên mới nói không muốn ảnh hưởng đến anh.

"Mình cũng không biết thích anh ấy là vì cái gì, bạn cứ coi mình đã như tàu hỏa nhập ma đi!"

Tiết Giai Nhu lấy tay dùng sức xoa tóc người bạn tốt này, biểu đạt sự bất mãn của mình.

Trình Vũ Phi chẳng qua là cảm thấy, thích người này, thật ra thì thật không thể nói là có áp lực nặng nề, vừa chân chính vừa đầy đủ tâm ý mình bỏ ra, khiến điều này càng ngày càng tăng thêm. Cô thích người thiếu niên kia vì điều gì đây, thích anh ngồi ở chỗ đó, người khác thế nào nhất định vẫn không sáng bằng một phần của anh, cho dù người khác có cười nhạo nghề nghiệp của mẹ anh, cười nhạo anh mặc quần áo như bản hàn, anh đều có thể đường đường chính chính ngồi, sống lưng so với ai khác cũng thẳng hơn.

Cô nghĩ cô vĩnh viễn cũng không làm được như vậy, nhưng những chuyện kia vẫn không làm ảnh hưởng đến người cô thích, hơn nữa mỗi lần nhớ đến anh đứng được chính trực mà ngẩng cao đầu, cô đã cảm thấy rất đau lòng. Đúng vậy, người khác đều nói gia đình anh có điều kiện quá kém, vậy mà với điều kiện đó, anh không oán trời trách đất, không tự giận mình, nguyện ý dùng sức cố gắng của mình đi thay đổi tất cả, như vậy người khác không nên tôn trọng anh sao?

Huống chi, anh như vậy, thật sự là không dễ dàng.

Mỗi lần nhìn đến dáng vẻ nhẹ nhàng của anh, cô đều đau lòng, phải đối mặt với bao nhiêu chuyện khó khăn mới có thể trở nên như vậy?

An Diệc Thành xoay người rời đi, cũng không cảm theo quyền sách kia.

Anh rốt cuộc biết, vì sao anh không ghét cô thích anh, cô chính là một cơn gió, không ảnh hưởng anh, để cho anh sống theo cuộc sống của anh, cô chỉ cần xem là tốt rồi, cô căn bản không có tính toán làm ảnh hưởng anh, cũng không có tính toán để đạt được điều gì.

Kỳ thi lần sau, đã có kết quả.

An Diệc Thành biết thành tích xếp hạng của mình sẽ không thay đổi, chỉ cần làm xong bài thi, anh dường như là có thể tính toán ra điểm số của bản thân, đây đối với anh mà nói, đã tập mãi thành thói quen. Thành tích bảng thông báo luôn là được vây quanh bởi rất nhiều người, một tầng lại một tầng, anh đứng ở hành lang, tựa vào trên lan can, nhìn bóng dáng của những bạn học kia.

Sau đó, anh nhìn thấy cô.

Cô xem thật lâu thật lâu, đầu tiên là bị người khác đẩy ra ở bên ngoài, cô cũng không tranh, mà là chờ người khác nhìn xong sau đó cô tiến lên nữa, có người đi sẽ có người tới, hình như cô vẫn luôn là không chen vào được.

Anh nhìn trong chốc lát, đột nhiên liền nở nụ cười.

Rốt cuộc, người dần dần giải tán, cô đứng ở nơi đó nhìn rất lâu.

Anh tựa vào trên lan can tay, nắm thật chặt.

Cô ở đây là đang nhìn thành tích của anh sao?

Cái suy đoán này, đột nhiên liền chui vào đầu óc của anh.

Một bài thi viết văn của An Diệc Thành được dán vào bảng thông báo để bạn học xem xét, chữ của anh viết không tẻ, về sau dính vào nơi đó để mọi người tới xem

Ngày đó viết bài thi vẫn được dính ở nơi đó rất lâu, đột nhiên có một ngày, không thấy bài thi viết.

Hôm đó An Diệc Thành vốn là muốn đi đến chỗ dạy thêm cho học sinh kia thật nhanh, đối phương đột nhiên có chuyện, anh chạy tới nhà của đối phương mới hay tin, anh chỉ còn cách trở về trường học, về đến nhà nếu như bị mẹ nhìn thấy, chuyện anh nói dối đi học thêm sẽ bị phát hiện. Anh vào trường học không được bao lâu, liền nhìn thấy một người đứng ở bảng thông báo làm cái gì đó, anh nhìn trong chốc lát, sau đó rời đi.

Khi đó chính là thời gian lên lớp, cô đang làm gì?

Các bạn học cũng biết anh vì đi dạy thêm cho người khác, tự học buổi tối có thể không có mặt, nhưng anh trở lại, các bạn học cũng không nói cái.

Anh ngồi xuống không bao lâu, Trình Vũ Phi liền tiến vào, trong tay nắm cái gì.

Nàng đau bụng, đi vệ sinh, nửa đường lại nhớ ra cái gì đó, đến chỗ bài thi viết văn đó thận trọng kéo xuống. Bảng thông báo nơi đó, căn bản không

tránh gió mưa, lần trước xuống một con mưa nhỏ, tự thể cũng bị ẩm rồi, cô không muốn nhìn thấy tờ giấy kia cũ rách nát đến cuối cùng cái gì đều nhìn không được. . . . .

Sau khi kéo xuống tới, cô mới phát giác được mình là gan trở nên lớn, nếu như bị người khác nhìn thấy, chuyện như vậy cũng là sẽ bị trừng phạt, nhưng tất cả mọi người đang đi học, sẽ không có nhìn người thấy chứ?

Cô vô tình nhìn lướt qua phòng học, thế nhưng thấy được An Diệc Thành. . . . . Trong khoảng thời gian ngắn, cô trông giống như đứa bé đang làm sai việc gì. . . . .

An Diệc Thành thấy mình rất kỳ quái, anh rõ ràng lấy ra quyển sách, làm ra bộ dạng nghiêm túc nghe thầy giáo giảng bài, vì sao ánh mắt lại hướng về phía bên kia nhìn cô? Cô một lát lại len lén quay đầu liếc mắt nhìn, một lát khăn trương không biết như thế nào cho phải nằm xuống lại ngẩng đầu, cô đây là thẹn thùng?

Không thể hiểu, trên mặt anh nhanh chóng lướt qua một tia cười.

Sau lại, lúc anh vẫn cảm thấy ánh mắt của cô gái kia lại không rơi trên người mình anh cảm thấy mất mát, ngay cả chính anh cũng không thể tin được.

Cho tới bây giờ anh vẫn cảm thấy, đối với những người thích mình anh không biết anh mù tịt về họ.

Nhưng vào thời điểm khi trong lòng anh tràn ngập cảm giác mất mát, khó chịu dâng lên, anh đột nhiên hỏi chính mình, đây phải coi là gì! Tại sao chính anh lại biến thành như vậy, tại sao lại có loại tâm tình này?

Bọn họ thậm chí không nói chuyện với nhau được mấy câu nói, thậm chí không có chung đụng, thậm chí cũng không biết đối phương có tính tình ra sao. . . . .

Nhưng tại sao lại như vậy chứ?

Anh suy nghĩ cực kỳ lâu mới hiểu được, cô chính là khiến lý trí anh không hề thay đổi mặt bình tĩnh trong cuộc sống, xuất hiện xung quanh, khiến cuộc sống căng thẳng của anh có chút thả lỏng một ít, không có xuất hiện thì như mất đi thói quen và chút tiếng cười vui vẻ.

Thích cô, không lẽ như vậy sao?

Anh nghĩ, có lẽ, mình cũng mờ mờ hiểu ra.

Tác giả có lời muốn nói: còn tiếp, nhiều lời góp ý, tôi sẽ ghi nhận!

Đây là đoạn văn tôi viết thật bình tĩnh, tôi cảm giác mình rất dụng tâm, cũng hy vọng có mọi người thấy thích.

Bạn đang đọc truyện *Đẹp Nhất Chính Là Yêu Em* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41

Cuối cùng thì kì thi tốt nghiệp trung học cũng đã kết thúc, những bạn học khác đều có gương mặt như đã được giải phóng, hận không được trở về trường lập tức đem tất cả sách xé toang sau đó muốn tung chúng lên bay lượn đầy trời, còn An Diệc Thành về mặt nhẹ nhõm lại không hề xuất hiện, đối với anh mà nói, đây chỉ là mới bắt đầu mà thôi, ngày mai sau khi thi nói xong, anh lập tức muốn bắt đầu đi ra ngoài tìm thêm việc làm ngắn hạn, anh đắn đo, nghe nói những người tuyển nhân viên không thích tuyển những người chỉ làm trong dịp hè, chỉ có thể nói mình chính là đi tìm công việc, sau đó nhanh chóng đi báo danh đại học trước, tìm lý do từ chối. Anh nghĩ đi trước tìm việc một chút, không tìm được thì sẽ tính cách khác

Anh trở lại trường học, lập tức nhìn thấy mấy bạn học ôm một chồng sách lớn đi bán, mà bên ngoài phòng ngủ trường học, thật sự tung bay không ít giấy sách vở. Anh nhủ thầm, tất cả sách của mình anh cũng vẫn giữ lại nhà, sau đó lại bị mẫu thân xem như vật thần thánh mà giữ lại, mặc dù anh cũng cảm thấy thế này hoàn toàn không cần thiết, không có giá trị gì nhiều để cất giấu, còn không muốn nói là cũng chỉ là vật vô dụng bỏ đi, nhưng nếu mẹ anh làm như vậy, anh cũng sẽ không phản đối.

Có người mừng rỡ, có người khổ sở, tất cả đều là vì trận thi cử này vừa vắn đi qua, thế nhưng anh lại rất nặng nề, hình như so với người khác cảm xúc không hợp nhau.

Thi tốt nghiệp trung học xong, hình như ai cũng đã ý nghĩa giải phóng, các bạn học ba năm người vây tại một chỗ, bày kế hoạch đi nơi nào chơi, có người muốn ngủ suốt đêm, có người đề nghị đi KTV, có người là muốn đi trượt băng. . . . . Những thứ đó, tất cả với anh đều không chút liên quan, anh nghĩ về nhà, mẹ anh đang ở nhà trong chờ anh, cuộc thi này rất quan trọng, mẹ anh sẽ cố hỏi anh tình hình của buổi thi

Anh vừa mới chuẩn bị đi, đã có người ngăn cản bước chân của anh.

Nhìn ở trước mặt mình là cô nữ sinh này, anh hơi hơi nhú dưới lông mày, anh biết cô ấy, bởi vì cô là bạn tốt của Trình Vũ Phi, thật ra thì anh có chút không hiểu, Trình Vũ Phi này tính tình nhân nhật, làm sao lại có cùng tác phong làm việc như thể khoe khoang cô bạn gái này là bạn tốt? Nói thẳng ra Tiết Giai Nhu này, chỉ cần liếc thấy là đã biết được, nhìn cô ấy tới để nói chuyện, không khỏi khiến anh có cảm giác không thoải mái.

"An Diệc Thành, tôi có chuyện muốn nói với bạn." Tiết Giai Nhu hướng bốn phía nhìn một chút, hình như hy vọng không có người nhìn đến bọn họ ở chung một chỗ nói chuyện.

An Diệc Thành do dự mấy giây, sau đó gật đầu một cái.

Anh đi theo Tiết Giai Nhu tới đây phóng học thí nghiệm lâu sau lưng, khu nhà đã lâu không có làm trường thi hay dạy học, cộng thêm các khóa khác cũng đã nghỉ sau thi tốt nghiệp trung học, nơi này bây giờ khá yên tĩnh, cùng so với những chỗ huyên náo kia hoàn toàn khác biệt.

Anh và Tiết Giai Nhu lúc này thì không có chuyện gì, vì vậy anh đoán được, Tiết Giai Nhu muốn nói chuyện, phải là chuyện có liên quan về Trình Vũ Phi, đây cũng là ý định của anh cùng với cô ấy tìm cho được nguyên nhân.

"An Diệc Thành." Tiết Giai Nhu cũng cảm thấy có chút không biết nên bắt đầu như thế nào, thậm chí cô cũng không biết mình làm chuyện này là đúng hay sai, cô biết mình là tự bản thân mà làm, cô cũng sẽ không nói cho Trình Vũ Phi biết, cô chỉ là đang suy nghĩ, Trình Vũ Phi thích người này thích lâu như vậy, nếu như anh ấy từ đầu đến cuối cũng không biết, đó cũng quá thật đáng buồn, "Tôi muốn nói cho bạn chuyện có liên quan đến Trình Vũ Phi."

"Ừ."

Anh không thể hiện nét mặt gì, điều này làm cho Tiết Giai Nhu có chút thấp thỏm, nhưng vẫn là mở miệng cười, "Trình Vũ Phi thích bạn, rất yêu thích bạn, từ lớp mười đến bây giờ, vẫn luôn thích bạn."

Người khác nói thi tốt nghiệp trung học rất nhanh, nên nói có yêu thương cũng đừng cãi nhau, thậm chí cũng đừng thổ lộ, bây giờ sau khi kết thúc kì thi tốt nghiệp trung học, cô lại giúp bạn mình tuyên bố chuyện này, cũng không tính là có lỗi chứ? Hơn nữa cô sẽ không nói cho Trình Vũ Phi, như vậy coi như An Diệc Thành đối với Trình Vũ Phi không có bất kỳ ý định nào, Trình Vũ Phi cũng sẽ không cảm thấy có điều không ổn, sẽ không khó chịu hay thất vọng, nếu như An Diệc Thành có ý định kia . . . . .

Tiết Giai Nhu quan sát anh thật lâu, mới nhìn thấy anh gật đầu một cái, sau đó cũng chưa có phản ứng khác.

Nói thật, Tiết Giai Nhu rất thất vọng. Đối với An Diệc Thành cô cảm giác được, anh không hề giống như bạn học nam khác một chút nào khi thấy cô thì ánh mắt sáng quắc, cô cảm thấy ánh mắt anh nhìn mình so với nhìn cọc gỗ không khác biệt lắm, nhưng cô lại thấy không có chút nào cảm thấy thất bại.

Anh gật đầu, chẳng lẽ anh cũng đã biết chuyện đó rồi hả ?

Tiết Giai Nhu nghĩ đến sự thật này, vì Trình Vũ Phi thật khó khăn chịu, thật ra thì cũng có thể nghĩ thông suốt, An Diệc Thành là một người lý trí, đối với anh mà nói, lo cho cuộc sống quan trọng hơn nhiều so với những thứ trăng, hoa, gió, tuyết kia. Tiết Giai Nhu lấy ra một vật, đưa cho An Diệc Thành, "Mặc dù tôi không nên thúc đẩy cái gì, nhưng vẫn là muốn đem vật này cho bạn."

Tiết Giai Nhu đưa cho An Diệc Thành xong, liền xoay người rời đi, cô đi vài bước, quay đầu lại nhìn anh ấy, vẫn thấy anh còn đứng ở tại chỗ, cô đột nhiên cảm thấy, có lẽ sự thật không hề giống Trình Vũ Phi đã nghĩ, anh không biết bất cứ chuyện gì, bị một người thích lâu như vậy, có lẽ dù sao cũng nên vào một lúc nào đó phát hiện thôi. . . . .

Tiết Giai Nhu đưa cho An Diệc Thành chiếc máy ghi âm hình con thỏ hình, đó chính là đoạn nói chuyện giữa Tiết Giai Nhu và Trình Vũ Phi .

An Diệc Thành cầm lên con thỏ nhỏ này trong tay bề ngoài thật dễ thương, tâm sự trở nên nặng nề, nhưng anh vẫn không nhìn được, lúc trên đường trở về, đã lựa chọn nghe. . . . .

Xuất hiện đầu tiên là tiếng của Tiết Giai Nhu, "Tôi thật không hiểu bạn, thích người kia bao lâu, tại sao cũng không muốn cho anh ấy biết? Bạn nên nói cho anh ấy biết, nói cho người ta biết, bạn vì muốn tiếp xúc với người ta, vẫn đi theo người ta về nhà. Còn tất cả mọi thứ về anh ấy, bạn vẫn nghiêm túc giữ lại. . . . . Rõ ràng thành tích của bạn học khoa Văn thì tốt hơn, lại lựa chọn học khoa tự nhiên, cũng không phải bởi vì muốn gần anh ấy hơn một chút sao? Bạn nỗ lực học tập, chính là muốn cùng học chung một trường với anh ấy. . . . . Bạn đã làm nhiều điều như vậy, nếu như bạn không muốn cho anh ấy biết, như vậy bạn làm tất cả những thứ này thì có ý nghĩa gì !"

"Nói thì như thế nào? Có thể thay đổi cái gì không?" Trình Vũ Phi âm thanh trước sau như một bí quan.

"Bạn nói cho người ta biết tâm ý của bạn á, nếu như anh ấy cũng thích bạn, vậy các bạn đã có thể ở cùng một chỗ rồi. . . . . Bạn vì anh ấy làm nhiều điều, nhiều chuyện như vậy, anh ấy nhất định sẽ thấy cảm động. . . . ."

Trình Vũ Phi lại trầm mặc thật lâu, "Giai Nhu, bạn sai lầm rồi, tôi cũng không làm gì cho anh ấy. Tôi thích, thật ra thì anh ấy cũng không có bất kỳ chỗ nào tốt, cũng chưa từng làm cái gì cho anh ấy, thậm chí nếu như tôi vừa bắt đầu chủ động, chắc chỉ là quấy nhiễu anh ấy. Tôi cố gắng học tập, đạt được lợi ích cho chính mình, tôi đi theo anh ấy. . . . . Cũng chỉ là thỏa mãn ham muốn của chính mình, anh ấy lấy được cái gì đâu, thật ra thì không có gì cả. . . . ."

Đối với cách nói này của Trình Vũ Phi, Tiết Giai Nhu đã không còn sức lực để chăm chọc.

Nhưng Trình Vũ Phi có lẽ là ngại Tiết Giai Nhu không đủ bức tức, rút cuộc lại bổ sung thêm đoạn văn, "Ngược lại mình cảm thấy mình được đến rất

hiều, bởi vì anh ấy, kích phát động lực học tập, thành tích có tiến bộ rất lớn. Khoảng thời gian thích anh ấy, mình rất vui vẻ, chỉ là nhìn anh ấy thôi, đã cảm thấy trong lòng đầy đủ. . . . . Có lẽ ý nghĩ của mình quá ngây thơ, mình lại không cảm thấy mình thích người ta thì nhất định phải có kết quả với anh ấy mới gọi là ý nghĩa, dù là mình thật sự có ảo tưởng về những chuyện đó, nhưng ý nghĩa lớn nhất là anh ấy khiến cuộc sống của mình thêm phong phú, hơn nữa mình rất thích hưởng thụ anh ấy mỗi một ngày mỗi một giây, mình rất vui vẻ. Hơn nữa, anh ấy đáng giá để mình thích, anh ấy đáng giá để mình muốn thích anh ấy. . . . . Đây đối với mình mà nói, vậy là đủ rồi, mình may mắn nên mới có thể gặp phải như vậy một người tên là An Diệc Thành, anh ấy khiến mình biết động lòng là cảm giác tuyệt vời như thế, mình sợ nhìn thấy anh rồi lại sẽ mong đợi, anh ấy khiến mình cảm thấy mỗi một ngày đều tuyệt vời như thế. . . . . Cho nên, như thế đã đủ rồi, mình có được cảm giác tuyệt diệu như thế, hơn nữa như thế này là đáng giá để sau này mình nhớ lại, đây chính là gia tài của mình. Dù là chỉ thuộc về duy nhất trí nhớ của mình."

Âm thanh thông qua con thỏ nhỏ phát ra, âm sắc không phải rất tốt, nhưng cuối cùng anh vẫn nghe được, thế nhưng vành mắt lại dần đỏ, anh có thể cảm thấy, khi cô nói những lời kia, cô nhất định sẽ rớt nước mắt. . . . .

Cô thật sự đã rơi nước mắt, sau đó lại làm bộ cạy mạnh cười đối với bạn tốt nói, anh chính là tài sản quý giá nhất. . . . .

Đêm hôm ấy, dù thế nào đi nữa anh vẫn không ngủ được, thậm chí đem đoạn nói chuyện kia, nghe lại không biết bao nhiêu. . . . .

Anh đột nhiên phát hiện, thật ra thì đây cũng là tài sản quý giá thuộc về anh trần, khi anh cô đơn trong cuộc sống, màu sắc rực rỡ duy nhất, chính là con gió nhẹ đó.

Ngày thứ hai là thi nói, buổi tối ăn bữa cơm chia tay.

Khi Trình Vũ Phi chủ động tới mời rượu thì anh nhìn cô vài giây, không phải cô cho là anh đối với cô cảm thấy xa lạ, còn anh lại nghĩ cô vì sợ tự mình biết hiểu tâm tư của cô, đã cực kỳ lâu chưa từng xuất hiện trước mặt anh, hôm nay cô đứng trước mặt của mọi người chủ động đến gần anh, có phải cô đã do dự thật lâu mới dám bước chân ra hành động?

Dù là có thể đục nước béo cò, anh là lớp trưởng tất cả mọi người ở mời anh, cô cũng mời rượu liền như vậy sao có thể không thấy được.

Đột nhiên anh nghĩ, cô có thể tự tin một chút. . . . .

Cho nên ly rượu đó, anh uống rất sáng khoái.

Vào một buổi tối kia, đối với anh mà nói, chính là một loại phóng túng, cũng giống như là một loại lựa chọn. Anh nghĩ vì mình muốn có cuộc sống hoàn toàn phóng túng một lần, không cần lý trí đi suy tư chính xác hay không, mà là anh nghĩ làm như vậy thì cứ như vậy làm, anh nghĩ vì cô sẽ gánh chịu tương lai. . . . .

Sau đó thì sao, anh đi đến nhà cô tìm cô, nhưng một lần cũng không nhìn thấy cô.

Khi mẹ cô hết lần này tới lần khác dùng ngôn ngữ đâm vào làm tổn thương anh mỗi một lần như vậy anh cũng tự nói với mình, đây chẳng qua là bọn họ không biết mình mà thôi, nhưng ngày này qua ngày kia, anh phát hiện, thì ra mình không giống như cách mà mình biểu hiện ra là không thêm để ý.

Anh để ý, đáng chết là anh có để ý.

Cô vẫn còn có vị hôn phu. . . . .Anh thậm chí suy nghĩ, anh đến tận cùng từng được xem là gì? Cô vẫn không muốn thổ lộ, có lẽ so với cô những người khác cũng rõ ràng, anh cũng chỉ là điểm sáng trong cuộc sống thời thanh xuân của con gió nhẹ kia, với cuộc sống của cô không chút không liên quan, vì vậy sau này con gió đó, sẽ cùng người khác kết hôn, sau đó mình biến thành một dạng kí ức xuất hiện trong trí nhớ của người kia. . . . .

.

Vậy cuối cùng anh từng được coi là gì?

Loại ý nghĩ này, khiến anh rơi vào điên cuồng, anh đem con thỏ nhỏ đáng yêu kia, con thỏ mà lúc nào anh cũng thấy như tài sản quý giá, ném vào trong nước. . . . .

Lúc ném đi, anh lập tức hối hận. . . . .

Trình Vũ Phi tỉnh lại rất sớm, ngày vẫn còn chưa sáng, vẫn còn tối âm u, chuyện đầu tiên cô làm là đi sờ người bên cạnh, Tiểu Gia vẫn ở chỗ cũ trong ngực cô, hơn nữa ngủ rất say.

Đây không phải là mộng, không phải nằm mơ, điều này khiến cô cảm động đến mức muốn khóc.

Cô hôn lên trán của Tiểu Gia, đây là đứa bé của cô, là con của cô.

Gió thổi, cửa vang dội tiếng ken két ken két, lúc này cô mới phát hiện, thì ra là vẫn chưa đóng cửa, gió thật to, cô cau mày, cẩn thận để Tiểu Gia để qua một bên, đắp kín chăn, cô mới đi đóng cửa.

Bởi vì sợ Tiểu Gia tỉnh lại, ngay cả đèn cũng không mở.

Cô đi tới cửa, vào lúc vừa định đóng, phát hiện có một cánh cửa khác, ở đây cũng vang lên ken két ken két, quỷ thần xui khiến, cô đi tới.

Vì vậy cô nhìn thấy đứng ở bên cửa sổ cái kia có một bóng người, trong tay của anh cầm một điều thuốc, không biết anh đã hút bao nhiêu, mà cô chỉ là đứng ở ngoài cửa thôi, là có thể nghe thấy được mùi thuốc lá rồi.

Anh vẫn không nhúc nhích, đứng trong đêm đen, tựa như một đường viền, nhưng bóng dáng kia lại rơi vào ánh mắt của cô, khiến cô cảm thấy có cảm giác chua xót, mắt ê ẩm, sau đó liền muốn rơi nước mắt.

Cô đứng đây một lát, không nhìn được, khẽ hít nhẹ mũi.

Âm thanh rất nhẹ, nhưng người bên cửa sổ đã xoay người lại, nhìn về phía cô.

Bạn đang đọc truyện *Đẹp Nhất Chính Là Yêu Em* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 42

Trình Vũ Phi cảm thấy anh đang nhìn thẳng vào mình, mặc dù căn bản là cô không thấy được rõ về mặt của anh, điều thuốc trong tay anh run lay bầy, một đám tro lửa nhanh chóng rơi xuống, tàn lửa còn chưa rơi xuống đất thì nó đã hoà cùng một thể với màn đêm.

Trình Vũ Phi nhìn người đàn ông cách đó không xa, cô có thể hiện ra bên ngoài một thái độ bình thường, nhưng lại không cách nào không chế được cõi lòng cuộn cuộn phập phồng trong lòng, giống như trở lại cái thời trung học, muốn nhìn anh thêm một cái, rồi lại sợ nhìn lâu quá thì anh sẽ phát hiện, tâm tình cô mâu thuẫn một cách kì dị, vừa cảm thấy xa lạ vừa lại thấy quen thuộc, nhưng bây giờ, tâm tình và quá khứ chồng chất lên nhau...

Gió vẫn còn thổi, cô thấy lạnh nhưng vẫn bất động.

Anh đứng ở đó bao lâu rồi, vừa rồi đang suy nghĩ về điều gì?

“Anh...anh...Không ngủ?”

Giọng của cô rất nhẹ tựa như lúc nào cũng có thể bị gió thổi tan thành những mảnh vụn nhỏ, thế nhưng anh lại có thể nghe ra sự ân cần cùng thấp thỏm trong đó, anh đập tắt điều thuốc trong tay, không nói gì.

Trình Vũ Phi lại bước từng bước nhớ về quá khứ của anh, em trai của cô đã nói cho cô biết tất cả những chuyện đã xảy ra, cô có thể đoán được mẹ mình đã nói những lời đã thương anh như thế nào, càng biết rõ anh một mình nuôi lớn Tiểu Gia là một việc không dễ dàng chút nào, điều kiện gia đình anh ra sao sợ rằng không có ai có thể rõ ràng hơn cô, cô yêu là yêu một cách thuần khiết thiếu niên áo trắng chói mắt, nhưng đằng sau vẻ chói mắt kia chính là gian khổ, anh có tốt hay anh xấu xa, cô đều sẵn lòng chấp nhận. Cô đều rõ ràng so với bất kì ai, anh đã khó khăn như thế nào.

Cho nên, dù hiện tại cô cũng hiểu, đồng thời cũng rất hiểu rằng lúc đó trong ánh mắt anh khi nhìn cô mang theo hận ý, anh thật sự hận cô, bởi chính cô đã thay đổi cuộc đời của anh. Cô vẫn luôn hi vọng rằng mình không trở thành gánh nặng nào của anh, không ảnh hưởng đến tương lai của anh, trong mắt người khác anh vẫn là một thiếu niên tiền đồ vô lượng, còn cô, đã từng có những ngày hạnh phúc khi được chăm sóc anh, cũng đủ rồi.

Đáng tiếc, những chuyện đó là không thể nào thực hiện được, thế nên anh hận cô cũng là lẽ đương nhiên thôi.

Anh vẫn nhìn cô, nhìn cô đi từng bước đi về phía mình.

Trình Vũ Phi của ngày trước, vĩnh viễn không bao giờ làm được động tác này, anh đang nghĩ đến tốt cùng là cô đã thay đổi hay chỉ là anh cho rằng cô thay đổi.

Anh không lên tiếng khiến cô càng lộ vẻ khẩn trương. “Xin lỗi, em không nói cho anh biết, liền đã đến đây.... Lúc đó chỉ là em quá kích động..... Em rất nhớ Tiểu Gia”.

Tâm tình của cô vẫn tiếp tục phập phồng như cũ.

An Diệc Thành nhíu mày, “Không trách anh sao?”

Trách cứ anh không cho cô gặp Tiểu Gia, biết rõ Tiểu Gia là con của cô lại lừa cô tuổi thật của Tiểu Gia, cố tình khiến cô lệch hướng, anh căn bản cũng không nghĩ rằng Tiểu Gia sẽ gặp cô, càng không hy vọng hai mẹ con nhận nhau, những chuyện đã xảy ra, tất cả cô đều không để ý, không trách anh sao?

Trình Vũ Phi suy nghĩ rất nhiều cuối cùng lại hé ra một nụ cười khổ, “Trong mắt anh. Em không xứng đáng làm một người mẹ đúng không? Càng không có đủ lập trường và tư cách để trách cứ anh”.

Hốc mắt cô chợt đỏ, không nhìn được, chính là do cảm xúc đột nhiên tới khiến đôi mắt cô nhanh chóng ướt át.

Cô sinh con ra, nhưng lại không thực hiện được bất cứ nghĩa vụ làm mẹ nào, cũng chưa từng cho Tiểu Gia uống một giọt sữa mẹ, không có mặt để dỗ dành lúc con khóc, không đỡ Tiểu Gia khi nó bị ngã, không xuất hiện vào thời điểm mà nó cần mẹ nhất, người mà luôn bên cạnh Tiểu Gia những lúc ấy đều chính là người đàn ông đang đứng trước mặt cô lúc này, cô làm sao có lập trường cùng tư cách gì mà đi trách cứ anh chứ!

“Ừ” một lúc lâu sau anh mới lên tiếng. Anh thật sự đã nghĩ như vậy, trong nháy mắt kia lúc Tiểu Gia được đưa tới nhà anh, anh đã nghĩ người phụ nữ kia vô trách nhiệm cỡ nào, nhìn Tiểu Gia bởi vì đói bụng mà khóc lớn thì anh hận người phụ nữ kia đã không quan tâm tới anh và con trai mình, lúc Tiểu Gia ngã bệnh sốt cao thì anh oán hận người phụ nữ kia đem Tiểu Gia ném cho anh rồi không thấy bóng dáng.....

Oán hận, tức giận, sau đó là cảm giác không cam lòng thật sâu trong tâm hồn, trở thành một khúc mắc không thể nào gỡ ra được, sau đó mong đợi có một ngày, anh xuất hiện trước mặt cô với tư thái cao ngất, để cho cô phải hối hận, phải khó chịu.....

Cô đáng hận cỡ nào, trước trêu chọc anh rồi lập tức mất tích, cô coi anh là cái gì, một trò chơi sao?

Vì vậy tất cả cảm xúc gộp lại thành _____ Hận.

Anh hận cô, sự thật là như thế.

Trình Vũ Phi chỉ có thể cười khổ, không có cách nào để phản bác, cho dù cô có thể hiểu được lòng chua xót của anh khi phải một mình nuôi dưỡng Tiểu Gia, nhưng lại không có cách nào để bù đắp lại, không thể nào phủ nhận rằng trong đó có một phần là trách nhiệm của cô.

“Em...” Cô cắn cắn môi, “Em liều mạng sinh ra Tiểu Gia, khoảnh khắc đó thật sự rất đau, rất khó chịu, cảm thấy như mình sắp chết đến nơi, nhưng mà em không chết, em đã sinh ra đứa con của hai chúng ta, khoảnh khắc ấy em tự nói với bản thân mình rằng tất cả đau khổ đều đáng giá, tất cả đều đáng giá..... Nhưng lúc em tỉnh dậy mẹ lại nói với em, đứa bé mà em sinh ra đã chết, em tình nguyện để mình không tỉnh lại nữa, tình nguyện mình thật sự chết đi để không phải tiếp nhận cái “sự thật” đó..... Thật xin lỗi, em thật sự cho rằng con chúng ta đã chết, nếu như em biết Tiểu Gia còn sống, em có thể liều mạng sinh hạ nó cũng nhất định sẽ liều mạng chăm sóc con thương yêu con.

Nước mắt cô từng giọt từng giọt rơi xuống, đây là Thượng Đế trừng phạt cô tự cho chủ

trương của mình là đúng, những gì cô đã đánh mất đi, vĩnh viễn không thể nào bù đắp lại,

cô đã không nhìn thấy quá trình Tiểu Gia lớn lên, bỏ lỡ từng khoảnh khắc Tiểu Gia lớn lên từ nhỏ .....Những điều đó, cô vĩnh viễn đều không thể nào lấy lại được.

An Diệc Thành đan chặt hai tay lại, cô không biết, cô cái gì cũng không biết, cho nên thế

này, tất cả đều là đáng đời thôi.

Có lúc anh cảm thấy mình thật là đáng đời, đêm hôm ấy, vì sao anh lựa chọn để mặc bản

thân, vì sao anh lại lựa chọn phóng túng chứ?

Nếu như mọi chuyện lại xảy ra một lần nữa, anh sẽ lựa chọn như thế nào? Đáp án dĩ nhiên là, anh vẫn sẽ làm như vậy.....rồi không có cơ hội để hối hận, sau đó chỉ có một con đường là đâm sầm vào màn đêm.

Trình Vũ Phi đến gần anh, đưa tay đụng vào cánh tay anh, “Em biết em nói gì cũng vô dụng, nhưng An Diệc Thành, em chưa bao giờ có ý nghĩ là sẽ làm ảnh hưởng tới cuộc đời anh, chưa bao giờ muốn anh phải gánh cái trách nhiệm nặng nề như vậy. Em đã lựa chọn sinh ra Tiểu Gia thì đã có sự chuẩn bị sẵn, em sẵn sàng bỏ ra bất cứ giá nào để nuôi dưỡng con, em có thể bỏ học, cũng có thể không lấy chồng, chỉ cần nuôi con lớn là tốt rồi. Em chính là ngây thơ như thế, ý tưởng ngu xuẩn như thế, nhưng cho dù hiện tại em đã 26 tuổi rồi vẫn cam đoan như thế, cho dù đây là ý tưởng ngu xuẩn như thế nào, em vẫn sẽ kiên trì tới cùng.....”

Cũng giống như lúc Trình Vũ Phi mười sáu tuổi đã ái mộ anh yêu anh, bây giờ Trình Vũ Phi hai mươi sáu tuổi vẫn như cũ không có bất kì năng lực nào để chống cự lại được người đàn ông này.

An Diệc Thành cúi đầu, anh cảm thấy cái tay của mình bị cô kéo như có chất lỏng nóng bỏng nào đó dính vào.

Mà trong đầu anh lại hiện lên hình ảnh, là khuôn mặt đầy nước mắt của một cô gái.

Anh giật tay cô ra, lại ngẩng đầu lên nhìn cô, “Cho nên bây giờ, cô đang cố thể hiện rằng mình vĩ đại như thế nào à? Thích một người thì lại cứ yên lặng mà thích không để cho anh ta biết. Ngay cả lúc mang thai cũng như cũ lẳng lặng làm tất cả, cũng không nói cho anh ta biết, cái gì cũng nguyện ý một mình chịu đựng. Trình Vũ Phi, rốt cuộc là cô có thích người đàn ông này không, hay là cô chỉ lợi dụng anh ta chỉ để thỏa mãn cái tình yêu ảo tưởng của mình? Người đàn ông này cũng chỉ là một món đồ để thỏa mãn tình yêu của cô, đổi lại dù là ai cũng có thể làm như vậy, đúng không?”.

Trình Vũ Phi tròn to hai mắt nhìn anh, theo bản năng lui về phía sau, “Không...Không phải, thật sự là không phải như vậy, anh không thể suy nghĩ như vậy”.

“Vậy tôi phải suy nghĩ như thế nào đây?” Anh nhướn mày, không thể thấy rõ nét mặt của cô, mà anh cũng không muốn thấy.

“Em không muốn anh biết em thích anh bởi vì em biết rất rõ, anh không thể nào yêu đương được, anh tận dụng tất cả thời gian của mình để khổ cực kiếm tiền như vậy, em không muốn chỉ bởi vì sự xuất hiện của em mà làm ảnh hưởng đến anh. Về phần đứa bé..... Ba mẹ em không cho em bước ra khỏi nhà, em làm ra chuyện như vậy, bọn họ cho rằng em làm bọn họ mất mặt, cảnh cáo không cho em ra ngoài, nếu không họ liền cưỡng chế mang em đi bệnh viện... Rồi sau đó, em không còn mặt mũi nào xuất hiện trước mặt anh nữa, em đã không giữ được đứa con của hai chúng ta, mà đối với em đó là cơ hội duy nhất, là cơ hội duy nhất để có thể có cơ hội dính líu tới anh một chút, nhưng em lại mất rồi, em không bảo vệ tốt cho đứa bé của chúng ta..... Khi đó em nghĩ đây nhất định là trời cao trừng phạt em, mà cũng là ý trời bảo em dừng một mực khẳng khẳng nữa, vì vậy em đã quyết định, nếu như Thượng Đế đã an bài thì em cũng nên hoàn toàn quên đi tất cả những gì liên quan tới anh. Cho nên em đi đến trường đại học báo cáo bình thường, đi học bình thường, sau đó sống một cuộc sống bình thường. Tựa như em biết rõ, anh cũng đang ở một góc khác trải qua cuộc sống của chính mình, vẫn như cũ là thiên chi kiều tử*(con cưng của trời), vẫn là thiên tài trong mắt mọi người, mãi luôn lóng lánh, giống như người luôn tồn tại trong lòng em vậy....”

Không nhiều lời thêm nữa, giọng của cô lại khàn khàn.

Làm sao anh có thể nghi ngờ tình yêu của cô với anh chứ, tại sao?

Người kia chính là An Diệc Thành, là An Diệc Thành anh, đối người khác, cô ngay cả nhìn thêm một cái cũng không thể.

Anh là người mang quần trắng áo trắng lên phát biểu ở trên bục giảng buổi lễ tựu trường, anh là người mà lúc có ai khác khích lệ thành tích của mình tới ưu cũng không bày tỏ bất kì biểu tình gì, anh là người khi đối mặt với sự hâm mộ việc học tập của người khác không có bất kỳ hứng thú gì, chỉ là ừ mà thôi..... Cô nhớ từng chi tiết nhỏ về anh, tất cả đều thuộc về anh-An Diệc Thành.

.

An Diệc Thành nhìn bóng dáng đang lùi lại kia, khoé miệng nhẹ nhàng kéo ra

Thừa nhận, cô rốt cuộc cũng dám thừa nhận cô thích anh sao?

Quá khứ cô không chịu nói cho anh biết, gặp lại cô cũng chưa từng nói đến, vào giờ khắc này cô rốt cuộc cũng chịu thừa nhận rồi sao?

Mà lúc này anh nói châm chọc như vậy, cũng chỉ là đang cố ép bản thân thừa nhận một sự thật mà thôi. Vô luận là đã từng hận cô hay oán hận cô, thậm chí tự nói với mình sau nhiều năm nhất định phải xuất hiện trước mặt cô, đây chỉ là anh nghĩ muốn tiếp tục dây dưa với cô mà thôi, vì vậy mới có thể cố ý gài bẫy em trai của cô, buộc cô đến với anh.

Mà rõ ràng trong nội tâm

Mình luôn tự nhủ cả trăm ngàn lần là mình hận cô, vì vậy nên hành hạ cô, nhưng mỗi một lần khi cô lộ ra vẻ mặt khổ sở thì anh đều không có cách nào hạ quyết tâm được.

Vì cho là anh đã có vợ mà cô khó chịu, để cô nhận thấy mình không hề có chút thân phận nào, cho rằng cô kẻ phá hoại gia đình người khác, để cho cô cứ cảm thấy tự trách như thế mới là hành hạ lớn nhất, nhưng đụng phải nước mắt của cô thì anh lại không chịu được, vẫn là nói cho cô biết anh chưa kết hôn.

Anh làm sao có thể kết hôn, dù lặp đi lặp lại nỗi giày vò lẫn như vậy, nhưng anh vẫn luôn hi vọng dây dưa cả đời với cô.

Anh làm sao mà chịu kết hôn với người khác được chứ.

“Trình Vũ Phi.”

Cô lúc này như mới phục hồi lại tinh thần, muốn giải thích với anh nhưng mà tại sao giống như càng ngày càng hồng bết hết vậy? Cô lắc đầu: “An Diệc Thành, em thích anh, quá khứ như thế, hiện tại cũng vậy... Không phải vì yêu mến mà thích, không phải vì cảm động cho nên mới tự cho là đúng bảo đó là tình yêu, không phải là yêu vì cái gì, chính là tình yêu từ trong bản thân xuất phát ra, chính là anh, nếu như không có anh, tất cả đều sẽ không tồn tại. Người em thích chính là anh.”

Cô như ngừng thở nói một hơi. Anh không tiếng động một hồi lâu, sau một hồi mới mở miệng, “Đi xem Tiểu Gia thế nào đi!”

Cô chỉ nhìn anh, “Em muốn Tiểu Gia sau khi tỉnh lại, nghĩ rằng tất cả đều chỉ là mơ, cho rằng mẹ không ở đây à?”

Trình Vũ Phi chợt tỉnh, lúc này mới bắt đầu sốt ruột, nếu như Tiểu Gia đã tỉnh thì cô nên làm cái gì bây giờ? Nếu như Tiểu Gia cho rằng cô đi rồi thì phải làm sao?

Cô như là chạy về phòng của Tiểu Gia, cũng may Tiểu Gia chưa dậy, lòng nôn nóng rốt cuộc cũng có thể bình tĩnh lại.

Đột nhiên cô nghĩ những lời mình mới nói hồi nãy, mặt nóng ran lên.

Cô đã nói gì vậy?

Đã là một cô gái hai mươi sáu tuổi rồi, sao lại kích động rồi không cố kị gì đi thổ lộ thế chứ?

Cô không biết thì ra mình có thể như vậy.

Cô ôm lấy Tiểu Gia, thì ra cô còn có thể ôm con trai của mình, như vậy cô hai mươi sáu tuổi trở thành nữ sinh nhỏ mười sáu tuổi không chút kiêng kị gì đi thổ lộ cũng phải được chứ?

Ngày mai sẽ tốt hơn, cô tin chắc là như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Đẹp Nhất Chính Là Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 43

Khi Tiểu Gia thức dậy, Trình Vũ Phi vẫn còn ngủ, đầu tiên bé chỉ mở mắt hi hi, sau đó lập tức thấy mẹ của mình, bé nháy mắt mấy cái, lại nháy mắt thêm vài lần nữa, loại cảm giác này quá tuyệt vời, bé mở to hai mắt nhìn mẹ mình, dáng dấp mẹ của bé chính là như thế này, chuyện bé luôn mong muốn xảy ra nhất đó chính là buổi sáng lúc thức dậy đều có thể nhìn thấy mẹ của mình, rốt cuộc bé đã đạt được ý nguyện này, bé cảm giác mình thật hạnh phúc rất hạnh phúc, loại cảm giác tuyệt vời này khiến bé cười khúc khích không ngừng lại được.

Tiểu Gia cựa mình nhè nhẹ, nghĩ là sẽ quan sát tư thế ngủ của Trình Vũ Phi, không ngờ vào lúc này cô lại thức dậy.

Bốn mắt nhìn nhau, Tiểu Gia mặt cười đến rực rỡ, cho dù mùa đông này lạnh đến cỡ nào, bé cũng đều thấy ấm như mùa xuân. Tiểu Gia ngồi dậy, còn lấy tay vỗ nhẹ lên người Trình Vũ Phi một cái, "Mẹ, chào buổi sáng."

Trình Vũ Phi cũng nhìn về phía Tiểu Gia cười tươi, "Tiểu Gia, chào buổi sáng."

Tiểu Gia ngồi dậy, cảm thấy có chút không thoải mái, sau đó lại nằm lên trên người của Trình Vũ Phi, "Trời đã sáng, đây tất cả đều là thật, không phải là nằm mơ, con thật sự có mẹ."

Lời nói của Tiểu Gia khiến cô thấy có mấy phần chua xót, "Ừ, không phải là nằm mơ."

Cô có đứa bé, đứa con của cô vẫn còn, giờ phút này còn nằm ở trong ngực của cô, thứ cảm giác tuyệt diệu này khiến lòng cô giống như bị tan chảy ra. Cô đem Tiểu Gia ôm chặt thêm một chút nữa, sau đó hôn lên trán của Tiểu Gia. Tiểu Gia an yên hưởng thụ tình thương của mẹ, nghe tiếng tim của mẹ đập, nhịp tim của bé giống như đến từ chính mẹ mình vậy, điều này khiến Tiểu Gia cảm thấy bình an, thoải mái.

Thời gian của mẹ con họ giống như là đang ngưng đọng, chỉ còn lại nhàn nhạt tiếng hít thở.

Tiểu Gia nhìn mẹ, nhỏ giọng hỏi, "Mẹ, mẹ và ba có phải đang gặp chuyện gì không thể giải quyết phải không, tại sao ba không nói cho con biết, mẹ chính là mẹ của con!"

Tiểu Gia nghĩ đến thái độ của ba, lại thấy có chút khó chịu, rốt cuộc bé đã tìm được mẹ, nhưng nếu như ba không muốn để mẹ trở thành mẹ của bé, bé nhất định sẽ khó chịu rất khó chịu, bé muốn duy nhất người mẹ ruột này là mẹ của mình thôi. Nhưng bé càng không muốn lựa chọn giữa ba và mẹ, nếu như có mẹ thì có thể không có ba, bé nhất định sẽ khó chịu chết được, nhưng nếu như phải buông tha mẹ, bé cũng sẽ thật khó chịu thật sự khó chịu, bé không thể lựa chọn giữa ba và mẹ.

Bé có một bạn học rơi vào tình trạng như thế, muốn có mẹ thì không thể có ba, muốn có ba thì không thể có mẹ, bé không muốn mình lại giống như bạn học kia.

Trình Vũ Phi không nghĩ tới Tiểu Gia nhạy cảm như vậy, cô xoa xoa đầu Tiểu Gia, "Là mẹ sai rồi, khiến cho ba con tức giận, nhưng ba con không có ác ý, ba của con chỉ là . . . ." Cô cũng không tìm được từ thích hợp.

"Mẹ, mẹ mau nói xin lỗi ba đi, ba rất dễ mềm lòng, mỗi lần con làm sai việc gì, chỉ cần nói xin lỗi, ba sẽ tha lỗi cho con. Mẹ nói xin lỗi ba đi, đừng cảm thấy mất mặt, con là đàn ông trẻ tuổi mà còn không thấy sợ mất mặt."

Tiểu Gia nói xong vẻ mặt rất thành thật, khiến Trình Vũ Phi chỉ cảm thấy buồn cười, "Nếu như ba con còn chưa chịu tha thứ cho mẹ, Tiểu Gia có thể giúp mẹ một tay hay không?"

Tiểu Gia suy nghĩ một chút, trịnh trọng gật đầu, "Muốn, con sẽ giúp mẹ, ở trước mặt ba nói tốt cho mẹ ."

Trình Vũ Phi bật cười.

*****

Lúc Trình Vũ Phi cùng Tiểu Gia chuẩn bị rời giường, cũng đã là buổi trưa, Tiểu Gia còn đặc biệt làm nũng, khiến Trình Vũ Phi phải thay quần áo cho bé. Tiểu Gia ngoan ngoãn đưa tay, để mẹ bé cởi áo ngủ của bé ra, mặc áo mới vào. Sau đó ngoan ngoãn ngồi, để mẹ bé cởi quần, sau đó mặc mới quần

vào.

Đây là mơ ước từ trước tới nay của Tiểu Gia, hôm nay rốt cuộc đã được toại nguyện, bé luôn cười híp mắt.

"Bình thường ai là người thay quần áo cho con?" Trình Vũ Phi lấy áo ngủ của Tiểu Gia xếp thật chỉnh tề.

"Bình thường đều là do con tự mặc." Tiểu Gia hồn nhiên nói, nghĩ đi nghĩ lại, "Khi còn bé là ba mặc cho con, ba vừa mặc nhanh vừa mặc đẹp nữa."

Trình Vũ Phi khẽ ngừng tay lại, khi Tiểu Gia còn bé tất cả đều tự tay An Diệc Thành chăm sóc, người đàn ông kia đã đem hết tình thương của mình dành cho Tiểu Gia, sau đó nuôi dưỡng Tiểu Gia lớn lên, còn cô thì không tham dự một chút gì trong khoảng thời gian đó. Chỉ cần nghĩ tới việc An Diệc Thành vì một mình chăm sóc Tiểu Gia mà phải chủ động nghỉ học, cô lập tức không chịu được, cảm giác trong lòng giống như nổi lên một tảng mây đen, ngọn gió nào cũng không thể thổi tan nổi. Cô luôn suy nghĩ, nếu như cô không nói thăm mền, nếu như cô không chủ động, nếu như cô không cố chấp sinh ra Tiểu Gia, cuộc sống An Diệc Thành có thể bị thay đổi như vậy hay không, anh sẽ nghe theo yêu cầu của mẹ anh trở thành một người có năng lực có thể hơn hẳn tất cả những người đàn ông khác?

Tương lai đó có quá nhiều điều không thể biết được, cô không biết tất cả có thể xảy ra như vậy hay không, nhưng cô biết, nếu như chuyện xảy ra một lần nữa, cô nhất định vẫn động lòng với người có tên gọi là An Diệc Thành, sau đó thích anh ấy đến mức không có thuốc chữa chính là đi trên con đường bây giờ. Cô sẽ không hối hận bởi sự lựa chọn của mình, chuyện duy nhất khiến cô cảm thấy khó chịu là cô không biết rõ lắm ý nghĩ của An Diệc Thành, anh có nguyện ý có được cuộc sống như hôm nay hay không.

Tiểu Gia thay đồ xong, liền ngoan ngoãn cùng Trình Vũ Phi đi xuống lầu.

Di giúp việc đã làm cơm xong, Tiểu Gia dắt tay Trình Vũ Phi, ngồi vào bên cạnh bàn ăn.

An Diệc Thành đã ngồi ở bên bàn ăn từ sớm đợi hai mẹ con họ, ánh mắt của anh nhìn hai mẹ con dắt tay nhau đi, vẫn không thể hiện ra ý gì, anh phân phó di giúp việc mang thức ăn lên, sau khi món ăn đã được mang lên, Tiểu Gia nhìn về phía ba mình, rồi lại nhìn về phía mẹ một chút, bé cảm giác mình thật hạnh phúc vô cùng hạnh phúc, ba và mẹ đều đã ở đây cùng với mình.

Trình Vũ Phi nhìn người đàn ông đối diện, cô không rõ thái độ của anh hiện giờ là gì, giờ phút này cô có chút thấp thòm.

Trước tiên Tiểu Gia gấp thức ăn cho ba, bé biết ba rất thích món xào thịt bò này.

Sau đó Tiểu Gia lại tiếp tục gấp thức ăn, khuôn mặt nhỏ nhắn ấy gần như đã bị căng thẳng. An Diệc Thành nhìn con trai đang rối rắm không thôi, chân mày cũng khẽ nhíu lên.

Vốn là Trình Vũ Phi có chút lo lắng đối với Tiểu Gia, thấy hai cha con động tác giống nhau, Tiểu Gia giống như là phiên bản thu nhỏ của An Diệc Thành, trong nháy mắt cảm giác ngọt ngào đó cứ chảy xuôi xuống trong lòng cô.

"Tiểu Gia sao vậy?" Cô nhẹ giọng hỏi con trai.

"Con không biết mẹ thích ăn món gì." Tiểu Gia bậm môi.

"Tiểu Gia gấp món nào, mẹ cũng thích ăn." Cô chủ động cầm chén đưa đến trước mặt Tiểu Gia.

Tiểu Gia suy nghĩ một chút, gấp hai món ăn, bé sợ mình gấp món mẹ không thích nên không dám gấp quá nhiều.

Trình Vũ Phi thấy trong chén đã đầy những món ăn do Tiểu Gia gấp, cảm thấy vô cùng thích thú. Còn Tiểu Gia thì nhìn cô với vẻ chờ đợi, thấy mẹ ăn món mình gấp, gương mặt bé cười tươi hài lòng.

An Diệc Thành nhìn ánh mắt của con mình, thấy trong lòng có rất nhiều thứ phải kiềm lại Đúng vậy, vì sao bây giờ nỗi hận đến tận cùng của anh lại biến mất, thật sự anh muốn Trình Vũ Phi phải khổ sở? Cô đau khổ, chính anh thì có thể dễ chịu hơn sao? Hướng chỉ giữa bọn họ còn có một Tiểu Gia, anh cuối cùng hiểu được, anh nghĩ điều anh muốn không phải là khiến cô khổ sở, chỉ là muốn dùng cách khác cùng cô dây dưa không ngớt, hơn nữa Tiểu Gia cũng muốn có cô. . . . . Đủ rồi, những thứ kia anh không cam tâm để chúng cứ ở mãi trong lòng, thật sự đã đến lúc buông chúng xuống.

Tiểu Gia ngây ngốc nhìn Trình Vũ Phi, An Diệc Thành nhủ mảy, dùng chiếc đũa gỗ xuống chén của Tiểu Gia.

Tiểu Gia lập tức định thần trở lại, sau đó thanh thản yên tâm ăn cơm.

Ăn cơm xong, Tiểu Gia rất hăng hái muốn dẫn Trình Vũ Phi đi chung quanh thăm biệt thự, bé ra dáng giống như nhân viên hướng dẫn du lịch nhỏ tuổi. An Diệc Thành đứng ở bên ngoài cửa, nhìn bóng dáng của hai người nắm tay một cao một thấp, khóe miệng anh khẽ nở nụ cười.

Anh biết bây giờ trên mặt Tiểu Gia nhất định mang theo cười, còn người phụ nữ kia, cũng mang theo ý cười đó chứ?

Anh yên lặng nhìn, có lẽ trong lòng anh ngoài Tiểu Gia ra còn trống một chỗ, chỉ có chính anh mới biết.

*****

Hạ Tư Tư lúc ở phi trường đã đụng phải Nguyễn Ngô Minh, một khi gặp phải người này tâm tình không thể tốt lên được, Hạ Tư Tư liếc Nguyễn Ngô

Mình một cái, thật là ghét, ở chỗ này cũng có thể gặp, cô đeo mắt kính lên, tâm tình không tốt nên chào hỏi Nguyễn Ngô Minh qua loa, tốt nhất là không nhìn thẳng.

Không nghĩ tới Nguyễn Ngô Minh trực tiếp đi về phía cô, "Thật là trùng hợp."

Khéo cái đầu anh á.

"Thật sự là đúng lúc ." Hạ Tư Tư về bên ngoài thì cười nhưng trong lòng không cười.

"Hạ tiểu thư mang kính mắt lớn như vậy, là muốn biểu hiện mình có phong cách Đại ca xã hội đen sao."

"Anh mới là người có khí chất đó." Hạ Tư Tư lật mắt kính đang đeo xuống, khoe miệng nhếch lên, thật là ghét.

Không khí không yên bình, nói chính xác hơn là không khí giữa hai người họ.

Kết quả đến lúc Hạ Tư Tư lái xe ra ngoài, lại thấy Nguyễn Ngô Minh, Nguyễn Ngô Minh đưa tay cản lại xe của cô lại, "Không phiền cho tôi đi nhờ xe chút chứ ?"

Bực mình bực mình bực mình vô cùng bực mình.

"Bước nhanh lên đây đi!"

Nguyễn Ngô Minh không cãi lại lời cô nói.

Ở trên xe Nguyễn Ngô Minh nhiều lần muốn tìm cách nói chuyện với Hạ Tư Tư, cô đều không cùng để ý tới, cô chỉ cảm thấy người này cực kỳ chán ghét. Nguyễn Ngô Minh bủi môi, không bao lâu lại lấy được cái giải thưởng ảnh hậu đó, lấy được cái giải lớn như vậy để được gì.

Hạ Tư Tư lấy điện thoại di động ra, gọi điện thoại cho Tiểu Gia, cô bây giờ đang được nghỉ, có thể đưa Tiểu Gia đi chơi.

Kết quả lại bị Tiểu Gia từ chối.

"Tại sao con không muốn đi ra ngoài? Sợ ba con không cho sao? Dì có thể nói với ba của con . . . ."

"Dì Hạ, không phải ba không cho phép, là chính con không muốn đi ra ngoài."

Hạ Tư Tư cau mày, được đi chơi nhưng lại không muốn đi ra ngoài?

"Tại sao con không muốn đi? Con bị bệnh sao?"

"Không phải, con muốn ở nhà với mẹ của con . . . ."

Con muốn ở nhà với mẹ của con. . . . .

Những lời này giống như một liều thuốc trợ tim cực mạnh, khiến Hạ Tư Tư dường như quên mất ngôn ngữ, mẹ. . . . . Tiểu Gia có mẹ?

Cô đột nhiên dầm phanh lại, khiến Nguyễn Ngô Minh nhào đầu về phía trước, anh còn chưa kịp nổi giận, đã nghe thấy âm thanh không thể tưởng tượng nổi của Hạ Tư Tư, "Mẹ? Làm sao con biết. . . . ."

"Dì Trình chính là mẹ của con, chính là người đã sinh ra con, con rốt cuộc đã tìm được mẹ của con rồi." Tiểu Gia nói giống như là đang reo lên .

Hạ Tư Tư không tin được, nhưng nghĩ lại tất cả những chuyện trước, cô biết sự thật này trong phạm vi nào đó lại có vẻ hợp lí .

Còn Nguyễn Ngô Minh thì vô cùng vui vẻ, đoạt lấy điện thoại, quả thật muốn cùng Tiểu Gia ăn mừng, quán bowling của thằng đệ thứ tám kia đã thuộc về anh, chuyện này thật đáng mừng.

Nguyễn Ngô Minh cúp điện thoại, sau đó mới chuẩn bị an ủi người phụ nữ bên cạnh này, "Ừ, cô nên đau khổ."

"Anh cút đi cho tôi."

"Cô đau lòng cái gì? Tiểu Gia có mẹ, là chuyện tốt."

Nguyễn Ngô Minh bủi môi, để cho cô nằm mơ giữa ban ngày, anh Tư chắc chắn sẽ không thích cô, bây giờ cô đang nằm mơ giữa ban ngày thôi, nên tỉnh lại đi chứ ?

Đôi mắt Hạ Tư Tư đỏ ngầu , Nguyễn Ngô Minh cũng nghiêm chỉnh đã kích thêm lần nữa.

"Này, không phải cô khổ sở đến mức tắt tiếng luôn đó chứ?"

Hạ Tur Tur hung hăng đánh anh một cái.

Nguyễn Ngô Minh thu hồi bộ dáng giậu đổ bìm leo kia xuống, "Hạ Tur Tur, Tiểu Gia có mẹ, là chuyện đáng để ăn mừng, anh Tur cũng có thể có người ở bên cạnh với anh ấy, cùng anh ấy ở chung một chỗ chăm sóc cho Tiểu Gia." Nguyễn Ngô Minh đột nhiên nhớ ra điều gì đó, vẻ mặt nghiêm túc từ trước tới nay chưa từng có, "Năm đó anh Tur vì chăm sóc Tiểu Gia, đã chủ động nghỉ học, làm nhiều loại công việc cùng một lúc, không sợ mệt mỏi không sợ khổ ải, đem thân thể mình chịu đựng đến độ muốn suy sụp.

Nhưng bọn cuộc sống của bọn họ cũng không tốt lên một chút nào, Tiểu Gia ngã bệnh, anh ấy đưa Tiểu Gia đi đến bệnh viện, nhưng anh ấy không có tiền, đương nhiên bệnh viện không chịu chữa bệnh cho Tiểu Gia. . . . . Nếu như lúc ấy không gặp phải anh Cả, có lẽ Tiểu Gia sẽ không qua khỏi. Qua nhiều năm như vậy, bên cạnh anh Tur vẫn không có ai, bây giờ bên cạnh anh ấy cuối cùng cũng có người rồi, người kia còn là mẹ của Tiểu Gia, có lẽ đối với anh Tur mà nói, người anh ấy có khả năng tiếp nhận cũng chỉ có mẹ ruột của Tiểu Gia mà thôi. Bây giờ anh Tur không giống như những năm đó, bên cạnh không có ai giúp đỡ, bên cạnh anh ấy cuối cùng cũng có một người có thể cùng anh ấy chăm sóc Tiểu Gia."

Hạ Tur Tur lại cắn môi dưới, cô cảm thấy khó chịu tột đỉnh.

Bạn đang đọc truyện *Đẹp Nhất Chính Là Yêu Em* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 44

Hạ Tur Tur nghe Nguyễn Ngô Minh nói xong, lại càng không cam tâm, nếu như Trình Vũ Phi thật sự là mẹ của Tiểu Gia, thì cuộc sống của An Diệc Thành chính là bị người phụ nữ kia phá hủy, chẳng lẽ vì Trình Vũ Phi là mẹ của Tiểu Gia, nên An Diệc Thành mới phải chấp nhận người phụ nữ kia, để từ nay về sau một nhà ba người sống cuộc sống hạnh phúc viên mãn? Vậy quá khứ phải chịu đau khổ của An Diệc Thành phải tính toán với ai? Cho dù người phụ nữ kia được An Diệc Thành tha thứ, cô ta cũng phải trả một cái giá tương ứng mới đúng, mà không phải giống như hiện tại đường hoàng trở thành mẹ của Tiểu Gia như vậy, nhiều năm trước chưa từng phải trả giá, nhiều năm sau lại trực tiếp tới hưởng thụ thành quả của An Diệc Thành, chuyện này quá không công bằng.

Sắc mặt của cô không tốt, Nguyễn Ngô Minh cũng nhìn ra đầu mối, "Cô cũng đừng quá khó chịu."

Nguyễn Ngô Minh than thở một tiếng, cho dù Tiểu Gia không tìm được mẹ, thì chuyện gì cũng không tới phiên Hạ Tur Tur.

"Con mắt nào của anh nhìn thấy tôi khó chịu? Anh mới khó chịu, cả nhà anh đều khó chịu." Hạ Tur Tur dừng xe lại, "Xuống xe."

Nguyễn Ngô Minh hậu tri hậu giác phát hiện có lẽ mình giẫm lên mìn rồi, được rồi, xuống xe thì xuống xe.

Hạ Tur Tur chỉ cần vừa nghĩ tới cô thích An Diệc Thành nhiều năm như vậy, lại bị một cái người phụ nữ chính cô cũng không biết nhanh chân đến trước, thì một luồng khí tức ở ngực không tiêu đi được. Cô làm nhiều chuyện vì An Diệc Thành như vậy, tìm việc làm cho mẹ anh, lập học bổng ở trường cho anh, thậm chí bằng lòng đưa anh ra nước ngoài du học cùng, trong nhiều năm vẫn thủy chung một lòng với anh như vậy, tất nhiên cô cũng đã từng nghĩ An Diệc Thành có lẽ sẽ yêu người phụ nữ khác, cô có thể chấp nhận, điều kiện tiên quyết là người phụ nữ đó sẽ khiến cô thấy tự ti, người phụ nữ đó còn yêu An Diệc Thành hơn cô, nhưng Trình Vũ Phi có thể làm được những điều này sao?

Đừng nói Trình Vũ Phi yêu An Diệc Thành nhiều hơn, chỉ bằng việc cô ta khiến An Diệc Thành chịu nhiều khổ sở như vậy, cũng đã không xứng đáng bên cạnh An Diệc Thành rồi. Hạ Tur Tur càng nghĩ càng giận, khó chấp nhận nhất là An Diệc Thành bỏ học vì phải chăm sóc Tiểu Gia, là vì người phụ nữ kia để lại phía sau một cục diện rối rắm, dồn ép An Diệc Thành phải nghỉ học.

Sự thật này khiến Hạ Tur Tur như nghẹn ở cổ họng.

Hạ Tur Tur lái xe thẳng đến An gia, toàn thân cô đều là bức bối, nhưng dừng xe lại, đi vào trong sân, thì nhìn thấy An Minh Gia đang đánh cầu lông cùng Trình Vũ Phi, An Diệc Thành đứng một bên nhìn. Hạ Tur Tur nhìn người đàn ông kia, trên mặt anh có ý cười nhợt nhạt, cười không đủ nồng cũng không đủ sâu, lại cứ đâm vào mắt của cô.

Chẳng lẽ cũng bởi vì Trình Vũ Phi là mẹ của Tiểu Gia, An Diệc Thành liền nguyện ý bao dung tất cả sao?

Nhưng hình ảnh này, lại khiến người ta thấy tốt đẹp như vậy.

Tiểu Gia thấy Hạ Tur Tur đầu tiên, chạy về phía Hạ Tur Tur, "Di Hạ, đi đã đến rồi."

Di Hạ đối với cậu rất tốt, hơn nữa mỗi lần tới đều sẽ mua quà tặng, cảm giác của Tiểu Gia đối với Hạ Tur Tur cũng không tệ. Hạ Tur Tur vươn tay, xoa xoa tóc Tiểu Gia. Tiểu Gia chơi rất vui, hơi thở dốc, sưng trắng không ngừng phun ra từ trong miệng.

Hạ Tur Tur vừa nhìn về phía người phụ nữ cách đó không xa, cô thật không nguyện ý thừa nhận người phụ nữ kia chính là mẹ của Tiểu Gia, mà An Diệc Thành lại còn cùng người phụ nữ kia sinh ra Tiểu Gia.

Tiểu Gia cũng nhìn thấy ánh mắt Hạ Tur Tur, kéo Hạ Tur Tur đi tới trước mặt Trình Vũ Phi.

"Dì Hạ, đây là mẹ của cháu, chính là người mẹ sinh ra cháu, mẹ đẻ của cháu." Khuôn mặt Tiểu Gia tươi cười, hận không thể tuyên bố cho toàn thế giới biết, cậu có mẹ, cậu không còn là đứa bé không có mẹ nữa.

Hạ Tur Tur hơi mỉm cười, "Chào cô."

"Hạ tiểu thư, cô cũng vậy."

Trình Vũ Phi có thể cảm thấy Hạ Tur Tur có địch ý với mình, lại chỉ làm như không biết.

Buổi trưa, tất nhiên là Hạ Tur Tur ở lại nơi này ăn cơm. Hạ Tur Tur mua rất nhiều quà cho Tiểu Gia, Tiểu Gia hết sức vui sướng, Hạ Tur Tur còn rất cẩn thận, mua đồ chơi lại còn đích thân giải thích sử dụng thế nào cho Tiểu Gia, vì vậy Tiểu Gia ở cùng với Hạ Tur Tur vô cùng hòa hợp, mà Hạ Tur Tur còn đích thân che giấu cho Tiểu Gia, cái món đồ chơi mới mua này phải sử dụng như thế nào, bởi vì thứ này là một tay lái cảm ứng, nhìn liền biết thuộc loại cao cấp.

Hạ Tur Tur chơi với Tiểu Gia cực kỳ vui vẻ, Trình Vũ Phi cẩn thận đứng ở một bên, Hạ Tur Tur rất biết nói đùa, có thể nói đầy lý thú về Đại Bài khứ sự mà Tiểu Gia hơi biết đến, khiến Trình Vũ Phi đứng một bên nhìn mà trong lòng ề ảm.

An Diệc Thành nhìn một lát, đứng bên cạnh Trình Vũ Phi, anh đưa một cốc nước cho Trình Vũ Phi, "Tiểu Gia chỉ là một đứa bé."

Vẫn chỉ là đứa bé mà thôi, thích những món đồ chơi này ..... Đồ chơi gì đó, vốn rất hấp dẫn.

Trình Vũ Phi nhìn về phía anh, đây là anh đang an ủi cô ư, anh biết ý nghĩ lúc này của cô sao?

An Diệc Thành liếc nhìn cô một cái, không nói thêm gì nữa.

Vai trò của người mẹ, ai cũng không thể thay thế.

Hạ Tur Tur chơi cùng với Tiểu Gia không lúc nào rảnh rỗi, nhưng cũng tìm Trình Vũ Phi, "Tôi muốn nói chuyện với cô một chút."

Vì vậy trong một ngày này, Trình Vũ Phi chủ động đề nghị muốn về nhà một chuyến, cô phải trở về nói tốt mọi chuyện với Trình Gia Đồng, cô đã ở lại đây vài ngày rồi, nhất định em trai cô ở nhà rất lo lắng, mặc dù cô đã nói đại khái mọi việc qua điện thoại một lần rồi.

"Vậy xin làm phiền Hạ tiểu thư, cho tôi đi nhờ xe một chuyến." Trình Vũ Phi cười cười với Hạ Tur Tur.

Hạ Tur Tur cũng cười, "Không thành vấn đề."

Mà Tiểu Gia thấy Trình Vũ Phi phải đi, lập tức liền khó chịu, lôi kéo tay Trình Vũ Phi, vẻ mặt hết sức rối rắm.

"Mẹ chỉ về nhà một chuyến, sẽ trở lại."

Lúc này Tiểu Gia mới chịu buông tay.

Hạ Tur Tur nhìn hai mẹ con dường như khó chia lìa này, trong lòng có cảm giác không thoải mái không nói nên lời.

Một lúc lâu sau, Trình Vũ Phi mới lên xe của Hạ Tur Tur, Hạ Tur Tur lái xe, lại nói về mặt không hề tốt hơn, mà thậm chí có chút khó coi, "Trình Vũ Phi, tôi không thích cô chút nào."

Hạ Tur Tur là một người yêu hận rõ ràng.

Trình Vũ Phi hơi mỉm cười, Hạ Tur Tur không thích cô, vốn là chuyện có khả năng.

Hạ Tur Tur giống như tức giận cười ngược lại một cái, "Tôi không biết năm đó cô dùng phương pháp gì sinh ra Tiểu Gia, nhưng phải nói, cô rất lợi hại, có thể sinh hạ Tiểu Gia, còn sẽ không làm mọi người phát hiện. Nhưng hành vi của cô mang đến cho An Diệc Thành cái gì đây, gia cảnh của anh ấy vốn đã không tốt, Tiểu Gia xuất hiện chính là khiến anh ấy họa vô đơn chí, biết mẹ của anh ấy chết như thế nào sao? Lao động quá mức mà chết, không phải chỉ đi ra ngoài nhặt phế thải lúc trời mưa to gió lớn, mà còn phải chăm sóc Tiểu Gia, vừa hao tâm tốn trí lo học phí của An Diệc Thành, vừa lúc nào cũng suy tính Tiểu Gia nên uống sữa bột rồi. Mà An Diệc Thành đâu, đối với anh ấy mà nói, mọi suy nghĩ của anh ấy đều tập trung cố gắng học tập, thi đậu vào một trường đại học tốt, hoàn thành tâm nguyện của mẹ anh ấy. Nhưng kết quả của anh ấy là gì nào, anh ấy nghỉ học. . . . . Người thân duy nhất của anh ấy chết đi, mà giấc mộng của anh ấy thì bị bỏ dở, Trình Vũ Phi, đây chính là những gì cô mang đến cho An Diệc Thành."

Trình Vũ Phi càng nghe tâm càng lạnh.

Hạ Tur Tur lại vẫn cứ ra sức nói, "Cô mang cho An Diệc Thành chính là những thứ kia, cô biết tôi làm tất cả vì anh ấy sao?" Cô nói toàn bộ những gì cô làm vì An Diệc Thành từng việc từng việc một, sau đó cười, "Trình Vũ Phi, tôi làm nhiều việc vì anh ấy như vậy, nhưng anh ấy vẫn không quan tâm đến tôi, cuối cùng tôi cũng hiểu rồi, anh ấy sẽ không tiếp nhận tôi. Tôi không biết năm đó cô và An Diệc Thành xảy ra chuyện gì, nhưng anh ấy lựa chọn cô, mà cô là mẹ của Tiểu Gia, các người sẽ sống cuộc sống hạnh phúc của một nhà ba người. Nhưng xin cô hãy, làm tất cả vì An Diệc Thành vượt qua những gì tôi đã làm vì anh ấy. . . . . Như vậy tôi mới có thể cảm thấy dễ chịu hơn, mới có thể cảm thấy tôi thua có ý nghĩa, dù là ngay từ đầu tôi đã thua

rồi."

Trình Vũ Phi vốn muốn phản bác gì đó, lại nghe được lời nói sau cùng của Hạ Tư Tư, không nói ra miệng. Hạ Tư Tư yêu An Diệc Thành với thái độ như vậy sao?

Hạ Tư Tư vừa lái xe, lại vừa náo loạn, "Trình Vũ Phi, rốt cuộc là tại sao, dựa vào cái gì cô lại cùng An Diệc Thành sinh đứa bé. Cô rốt cuộc dựa vào cái gì? Cô có xinh đẹp như tôi không? Cô có thương anh ấy như tôi sao? Tại sao cô lại trở thành mẹ của Tiểu Gia, dựa vào cái gì mà sau nhiều năm như vậy cô lại hưởng thụ hết mọi thành quả của An Diệc Thành? Cô khiến cho anh ấy trải qua cuộc sống hèn mọn nhất, thật vất vả bây giờ anh ấy đã trở nên nổi bật rồi, cô dựa vào cái gì để tới hưởng thụ? Cô nói đi, cô dựa vào cái gì đến hưởng thụ tất cả những thứ này đây?"

Hạ Tư Tư nói xong lời cuối cùng, mắt cũng đỏ lên.

Trình Vũ Phi một đường yên lặng, mãi cho đến lúc xuống xe, bỗng nhiên Trình Vũ Phi nhìn Hạ Tư Tư. Cô và Hạ Tư Tư cũng không quen, cảm giác quen thuộc duy nhất, có lẽ đến từ những lần Hạ Tư Tư thỉnh thoảng đến tìm An Diệc Thành lúc học Trung học, hoặc giả ngẫu nhiên các kênh giải trí ghép đôi Hạ Tư Tư và An Diệc Thành với nhau, cô không biết Hạ Tư Tư, không thể nói cô gái này tốt hay xấu, nhưng Hạ Tư Tư đối với Tiểu Gia rất tốt, một cô gái đối tốt với trẻ con, có xấu thì cũng không đến mức quá xấu.

"Vậy còn cô?" Trình Vũ Phi nhẹ nhàng mở miệng, "Cô dựa vào cái gì mà lại nói những lời này với tôi?"

Trình Vũ Phi không nhìn Hạ Tư Tư lâu, mà về mặt bình tĩnh, "Cám ơn cô đã đưa tôi về."

Ngồi ở trong xe Hạ Tư Tư gắt gao cắn môi, cô muốn nói cái gì, cũng rất bí ai phát hiện Trình Vũ Phi nói không sai, cô lấy thân phận gì nói những lời đó đối với Trình Vũ Phi? Cô có quan hệ gì với An Diệc Thành sao, cái gì cũng không phải, nhiều nhất miễn cưỡng cũng được cho là bạn bè, cô có liên hệ thế nào với Tiểu Gia, cũng chỉ là người đi có thể gọi đây đường phố.

Hiện tại, Hạ Tư Tư giống như một quả khinh khí cầu được lấp đầy bởi khí tức giận, bây giờ đột nhiên bị bỏ qua tất cả khí thể, cô không còn gì cả. Mà Trình Vũ Phi, dù sao cũng là mẹ của Tiểu Gia, dù thế nào thì nhiều năm trước cũng với An Diệc Thành đã từng có một chuyện bí mật chung thuộc về bọn họ.

Thậm chí Hạ Tư Tư cảm thấy mình thật đáng thương, cô trách Trình Vũ Phi hủy diệt cuộc sống của An Diệc Thành, nhưng một người phụ nữ có được sức ảnh hưởng như vậy, cũng là một chuyện đáng kiêu ngạo, không giống Hạ Tư Tư cô đây, cả đời này chưa bao giờ ảnh hưởng đến An Diệc Thành được.

*****

Về đến nhà, tâm tình Trình Vũ Phi thật nặng nề, tâm tình Trình Gia Đống cũng rất trầm trọng, mấy ngày này Trình Gia Đống ở nhà vẫn rất thấp thòm, không biết sau khi nói sự thật cho chị, kết quả xem như là tốt hay xấu, nhất là bây giờ thấy dáng vẻ của chị, để cho cậu càng thêm lo âu.

Trình Vũ Phi giống như hiểu được em trai cô đang lo âu điều gì, "Đừng lo lắng, chị không sao."

"Anh ta đối với chị. . . . ."

Trình Gia Đống do dự mở miệng.

Trình Vũ Phi nghĩ đến thái độ của An Diệc Thành, thật ra thì cô cũng không xác định đến tột cùng thái độ của An Diệc Thành là như thế nào, anh không hề ngăn cô và Tiểu Gia ở chung một chỗ, hình như còn mặc kệ cho phát triển, nghĩ nhất Tiểu Gia chơi đùa âm ỉ cùng với Hạ Tư Tư thì ngược lại An Diệc Thành còn an ủi cô, điều này làm cho cô an lòng không ít, "Anh ấy đối với chị rất tốt."

Cô chưa từng nói chuyện úp mở, rốt cuộc Trình Gia Đống cũng yên lòng, "Vậy thì tốt."

Trình Vũ Phi rất lo lắng em trai ở nhà một mình, hướng chị hai ngày nữa chính là tết âm lịch, đây là cái tết đầu tiên cô biết Tiểu Gia là con của cô, cô muốn cùng trải qua với Tiểu Gia, khi còn bé cô chỉ hy vọng ở cùng người nhà trong ngày đó, cô nghĩ nhất định Tiểu Gia cũng đang mong đợi như vậy. Chị là cô lại không yên lòng để Trình Gia Đống ở nhà một mình, hơn nữa trong nhà còn chưa mua gì cả, dựa vào Trình Gia Đống thì chắc chắn không thể rồi.

Trình Vũ Phi ở lại nhà một đêm, hẹn Tiết Giai Nhu hôm sau gặp mặt.

Ngồi trong quán trà Trình Vũ Phi có chút thấp thòm, đã lâu cô chưa từng thấp thòm như thế, nhưng đối mặt Tiết Giai Nhu khi cô có chút bí mật không có nói cho đối phương biết, chung quy vẫn cảm thấy có cảm giác phản bội Tiết Giai Nhu, loại cảm giác này thật không dễ chịu, mà hôm nay cô sẽ nói thật mọi chuyện với Tiết Giai Nhu.

Tiết Giai Nhu đến sau khi thấy Trình Vũ Phi thì lập tức liền nhíu mày. Các cô cũng đã rất nhiều ngày chưa gặp nhau rồi, dường như Trình Vũ Phi đang bận bịu việc gì đó, mà bản thân Tiết Giai Nhu cũng có chuyện.

Thần sắc Tiết Giai Nhu rất tốt, đến ngồi đối diện Trình Vũ Phi, nhìn dáng vẻ Trình Vũ Phi, cũng rất rõ ràng, tuyệt đối không phải là gặp nhau đi dạo phố bình thường, mà là Trình Vũ Phi có chuyện muốn nói.

"Nói đi, chuyện gì, thời gian của mình nhưng là cực kỳ quý báu." Tiết Giai Nhu lắc đầu một cái, "Cũng chỉ có cậu có thể hẹn được mình ra ngoài thôi."

Phong cách nói chuyện điển hình của Tiết Giai Nhu, khiến Trình Vũ Phi lập tức thoải mái hơn, tâm tình không hề trầm trọng như vậy nữa, "Cậu. . . . .
Biết An Diệc Thành có một người con trai chứ!"

Tiết Giai Nhu gật đầu một cái, người biết chuyện này không nhiều lắm, nhưng cũng không ít, chỉ cần để tâm thăm dò một chút, đều rõ ràng chuyện này.

Trình Vũ Phi cúi đầu, sau khi thở ra một hơi mới ngẩng đầu nhìn về phía bạn tốt của mình, "Con trai của An Diệc Thành gọi là An Minh Gia, nhũ danh Tiểu Gia, hiện tại bảy tuổi, là tớ cùng An Diệc Thành sở sinh."

Cô bình tĩnh nói ra lời nói này, khiến Tiết Giai nhu mở rộng tâm mắt, ngay cả cái ly bên cạnh cũng bị đổ, "Cái gì. . . . . Cậu lặp lại lần nữa."

"Tiểu Gia là tớ cùng An Diệc Thành sinh ra, hiện nay đã bảy tuổi rồi."

Tiết Giai nhu đột nhiên đứng lên, ngay cả quần áo bị nước thấm ướt cũng không để ý, cô thử tính toán thời gian, sau khi thi tốt nghiệp trung học thì mang thai hay sao? Khi đó cô đang làm gì? Sau khi thi tốt nghiệp trung học, có một năm cô cũng không liên lạc được với Trình Vũ Phi, sau đó lại liên lạc được, Trình Vũ Phi nói là bị ốm, một năm đó cũng chưa từng liên lạc với ai cả. . . . .

Tiết Giai Nhu đứng dậy muốn đi, Trình Vũ Phi đuổi theo cô, kéo tay Tiết Giai Nhu.

Sắc mặt Tiết Giai Nhu lạnh lùng, "Chuyện lớn như vậy, thế nhưng cậu lại gạt mình."

Trình Vũ Phi nhắm mắt, nhưng vẫn không buông tay, đơn giản giải thích một chút chuyện năm đó, cha mẹ của cô không cho phép cô sinh con, nhưng cô cố chấp muốn lưu lại đứa bé, sau đó mẹ đưa đứa bé đi, cũng lừa gạt con cô vừa sinh ra đã chết rồi. . . . .

Tiết Giai Nhu nghe đến cuối, mới đẩy tay Trình Vũ Phi ra, lại ngồi xuống.

Trình Vũ Phi thấy sắc mặt Tiết Giai Nhu thay đổi tốt hơn một chút, thì nói tất cả mọi chuyện cho Tiết Giai nhu, bao gồm cả việc gặp lại An Diệc Thành ở đây.

"Tại sao lúc trước không nói cho tớ?" Tiết Giai Nhu canh cánh trong lòng đối với vấn đề này.

Trình Vũ Phi do dự một chút, "Chuyện đùa nhỏ, là vết thương trong lòng tớ, tớ không muốn nói. . . . ." Cô nhắm mắt lại, phảng phất có chút khổ sở, nhưng cũng còn tốt, Tiểu Gia còn sống, đó chính là một điều may mắn.

Hình như Tiết Giai Nhu vẫn còn muốn trách cứ, nhưng cứ nghĩ tới lúc ấy Trình Vũ Phi tự mình gánh chịu toàn bộ đau đớn, thì cũng không nỡ, dù cho có tức giận nhất chính là khi Trình Vũ Phi trải qua những ngày khó khăn nhất kia, cô lại không có bên cạnh cô ấy.

Ngón tay Tiết Giai Nhu gõ lên bàn, "Bây giờ bạn vẫn không xác định được thái độ của An Diệc Thành với bạn sao?"

Trình Vũ Phi gật đầu một cái.

Tiết Giai Nhu cũng suy tư một lát, "Trình Vũ Phi."

"Hả?"

"Bạn nghĩ nhiều như vậy có ích gì đâu? Cho dù người khác đối xử với bạn như thế nào, nghĩ về bạn như thế nào, có thể cho rằng chuyện năm đó bạn đối nghịch là sai, cũng đều không có quan hệ, bạn chỉ cần biết đến thái độ của Tiểu Gia và An Diệc Thành là tốt rồi, người khác cũng không thể giúp bạn sống qua ngày, có thể làm cho bạn sống tốt hay không tốt, chỉ có. . . . . Ừ, người nhà của bạn mà thôi."

Trình Vũ Phi nhìn Tiết Giai Nhu, yên lặng thật lâu.

Tiết Giai Nhu nắm tay Trình Vũ Phi, "Cần gì phải suy nghĩ lung tung đâu, nếu không xác định thì đi hỏi cái người có thể khiến cho bạn yên tâm, đi tìm An Diệc Thành, anh ta mới là người có thể ổn định tâm trạng của bạn."

Vốn trong lòng Trình Vũ Phi còn đang bối rối toàn bộ đều trấn định lại, Đúng vậy a, có thể quyết định cuộc sống của cô chỉ có An Diệc Thành mà thôi.

Cuối cùng Trình Vũ Phi cũng nở nụ cười, "Hôm nay tớ nói cho bạn nhiều chuyện như vậy, bạn thật lời, vẫn nên báo đáp lại chút, tớ sẽ hỏi bạn một vấn đề. Bạn và Từ Triệu Luân, kết hôn lại rồi hả?"

Tiết Giai Nhu lập tức bỏ tay Trình Vũ Phi ra, nhưng thấy Trình Vũ Phi vẫn cười nhìn mình, vẫn là gật đầu một cái.

*****

Tiểu Gia ghé vào trên bàn trong phòng sách nhỏ, không biết đang suy nghĩ cái gì.

An Diệc Thành đứng ở cạnh cửa, gõ cửa, Tiểu Gia nghe được tiếng vang lập tức quay đầu nhìn sang, nhìn thấy là ba, thế là về mặt lại càng tủi thân, "Ba, mẹ đi, có thể không trở lại hay không."

An Diệc Thành nhường chân mây, muốn dạy dỗ Tiểu Gia loại trạng thái này, nhưng nghĩ tới Tiểu Gia mới tìm được mẹ, cuối cùng lại không đành lòng.

"Sẽ không."

"Vậy sao mẹ vẫn chưa trở lại?"

An Diệc Thành cầm điện thoại đi động, đi về phía ngoài ban công, nhưng là tâm tình không được tốt lắm, anh không gọi điện cho người phụ nữ kia, cô cũng không biết gọi tới, người phụ nữ đáng ghét.

Anh đang chuẩn bị tìm danh bạ liên lạc, vừa ngẩng lên nhìn, liền thấy bóng dáng quen thuộc kia đang đi tới cửa chính của biệt thự, cuối cùng trong lòng cũng ổn định lại, quay đầu nhìn Tiểu Gia, "Mẹ con tới."

Tiểu Gia hoan hô một tiếng, cũng chạy đến trên ban công, vung tay nhỏ bé, "Mẹ, mẹ con ở đây, con ở chỗ này. . . . ."

Trình Vũ Phi ngẩng đầu, liền nhìn thấy hai bóng dáng một lớn một nhỏ trên ban công lầu hai, lòng của cô đột nhiên ấm áp, một dòng nước ấm chảy qua ấm áp, thì ra là chính là cảm giác hạnh phúc.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: viết về Hạ Tư Tư là vì một tình tiết phía sau, cho nên không thể giản lược đi được. . . . . Cái tình tiết kia là một trong những động lực để tôi viết câu chuyện này.

Bạn đang đọc truyện *Đẹp Nhất Chính Là Yêu Em* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45

Trình Vũ Phi không thấy rõ về mặt An Diệc Thành lắm, lại có thể cảm thấy, nhất định là anh đang nhìn mình. Đột nhiên cô liền nghĩ đến lời nói của Tiết Giai Nhu, thái độ của người khác đối với cô là cái gì, chính cô lại suy đoán như thế nào, toàn bộ những điều này đều không quan trọng, quan trọng là bản thân An Diệc Thành nghĩ như thế nào, anh đề cô tới sống cùng Tiểu Gia, để cho cô và Tiểu Gia thoải mái ở cùng nhau, điều này đã nói rất rõ thái độ của anh, vì sao cô lại hoang mang nữa chứ?

Cô vừa đi vào cửa chính, Tiểu Gia đã ra đón.

"Mẹ, mẹ, mẹ. . . . ." Khuôn mặt Tiểu Gia tươi cười tựa như hình ảnh tươi đẹp nhất.

Trình Vũ Phi liên tục trả lời ba tiếng, khiến Tiểu Gia cũng có chút ngượng ngùng cúi đầu, ngay sau đó lại ngẩng đầu lên, "Con chỉ là rất muốn gọi mẹ."

Mẹ, danh từ tốt đẹp biết bao.

Trình Vũ Phi đưa tay trái ra, xoa mặt của Tiểu Gia. Tiểu Gia tò mò nhìn chăm chăm tay phải đang xạc đồ của cô, hình như cảm thấy rất hứng thú.

"Đây là đồ cậu con mua cho con." Trình Vũ Phi nghĩ đến Tiểu Gia nhiều món đồ chơi như vậy, không biết Tiểu Gia có thích hay không.

Tiểu Gia nghiến cửi chữ cậu một chút, "Chính là cái người là em trai của mẹ? A, con gọi là cậu, cậu mua đồ, nhất định con rất thích. . . . ."

Để bày tỏ sự yêu thích, Tiểu Gia chủ động muốn tự xạc túi, sau khi nhận túi đồ, thì lấy ngay món đồ chơi bên trong ra, ngoài đồ chơi ra còn có một ít đồ ăn vặt, Tiểu Gia không thích ăn đồ ăn vặt, nhưng là em trai của mẹ mua, cậu vẫn tỏ ra rất thích.

Trình Vũ Phi vẫn nhìn về mặt của con trai, Tiểu Gia nhiều biểu cảm, chỉ là vui vẻ cũng có thể chia làm rất nhiều loại, điều này làm cho cô cảm thấy rất thỏa mãn. Hai mẹ con cùng nhau đi vào biệt thự, An Diệc Thành cũng đã từ lầu hai đi xuống rồi, anh liếc mắt nhìn Trình Vũ Phi một cái, lại nhìn sang con trai, khóe miệng khẽ nhếch, con trai đã bị chút ít đồ vật như vậy mua chuộc?

Cuối cùng ánh mắt của An Diệc Thành dừng lại trên người Trình Vũ Phi, "Nấu cơm đi."

Trình Vũ Phi vẫn còn muốn nói chuyện cùng với Tiểu Gia, bỗng nhiên nghe thấy An Diệc Thành nói, về mặt sững sờ.

An Diệc Thành bắt mắt, "Chẳng lẽ em đã ăn rồi?"

Trình Vũ Phi hậu tri hậu giác lắc đầu, lúc này mới phát hiện, hai cái bát gái hôm trước nhìn thấy không có ở đây, hôm nay không có ở đây hay là mấy ngày nay đều không có ở đây? Vậy hai ba con họ sống thế nào?

Dưới tầm mắt An Diệc Thành, Trình Vũ Phi vẫn đi về phía phòng bếp, chỉ là sau khi vào phòng bếp, cô lại muốn phi nhổ bản thân vô cùng, làm gì nghe lời anh ấy nói như vậy? Cô không phải đang nghe lời anh ấy, chẳng qua là nấu cơm cho con trai ăn mà thôi, chính là như vậy.

Tiểu Gia nhìn theo bóng lưng của mẹ nheo mắt lại, "Ba, ba đối xử dịu dàng với mẹ một chút."

An Diệc Thành giả vờ không nghe thấy lời của con.

"Ba hung dữ như vậy, ngộ nhờ hung dữ làm mẹ đi mất thì làm thế nào?"

An Diệc Thành cau mày, liếc nhìn Tiểu Gia, ý bảo cậu muốn chơi thì chơi đi, nói linh tinh ít thôi.

Tiểu Gia lại vừa nghiên cứu đồ chơi của cậu, vừa nhỏ giọng lầm bầm, "Hừ, hung dữ khiến mẹ đi mất, lại không chỉ một mình con bị tổn thất, ba cũng sẽ không có vợ."

An Diệc Thành nhìn con trai mình, muốn nói gì đó, nhưng lại chỉ biết cười một cái.

Cái gì gọi là cũng sẽ không có vợ. . . . .

Trẻ con bây giờ thật đúng là. . . . .

An Diệc Thành đi tới nhà bếp, lúc này Trình Vũ Phi đã cho gạo vào nồi cơm điện rồi, đang thái rau cùng một chút gia vị. An Diệc Thành dựa vào bên cạnh cửa, nhìn động tác của Trình Vũ Phi, động tác của cô ấy không nhanh không chậm, giống như có một loại tiết tấu thuộc về chính cô, cái này có cảm giác rất giống tính cách của cô ấy. Trong lúc thái rau, tóc của cô cứ rơi xuống, cô không ngừng gài tóc mình vào sau tai. Lúc này anh mới nhớ tới một chuyện, khi học trung học, chủ nhiệm lớp nghiêm lệnh không cho phép học sinh nữ xõa tóc, dù là như vậy, học sinh nữ trong lớp cũng sẽ dùng mọi thủ đoạn, chỉ cần không phải giờ học của chủ nhiệm lớp sẽ xõa ra, giờ học tiếp theo là giờ học của chủ nhiệm lớp, sẽ buộc tóc vào, hoặc là lợi dụng sau khi gọi đầu tóc chưa khô nên phải xõa ra, mà Trình Vũ Phi chính là kiểu người thầy giáo nói không cho phép xõa tóc, thì tuyệt đối sẽ không xõa tóc.

Qua một lúc lâu, Trình Vũ Phi mới nhận thấy được ánh mắt của An Diệc Thành, xoay người nhìn anh một cái.

Sau khi cô xoay đầu lại, lại xoay người nhìn anh, "Muốn tới giúp một tay?"

An Diệc Thành khoanh hai tay trước ngực, "Em cần anh giúp đỡ?"

Thế nào lời nói từ trong miệng anh nói ra ý tứ liền thay đổi, ý anh đây là cô ngay cả làm cơm cũng làm không xong nên cần nhờ người khác giúp đỡ?

"Không cần."

An Diệc Thành chau chau mày.

Trình Vũ Phi bắt đầu xào rau, kết quả An Diệc Thành vẫn đứng ở đó, cô cảm thấy mình giống như đang bị giám thị, cả người đều không được tự nhiên, hơn nữa nhiệt độ phòng bếp quá cao, cô có thể cảm giác được mặt cô đều hơi đỏ lên rồi.

Đổ rau cô đã xào chín, nhưng khi rang thịt thì dầu bắn tung tóe văng lên làm bỏng tay cô, khiến cô đau đến mức vớt cái xẻng nấu sang một bên. . . . .

An Diệc Thành cau mày, bước nhanh tới, thấy tay cô không đáng ngại, vì vậy mi tâm giãn ra.

"Tránh ra." Anh nói.

Trình Vũ Phi xoa nhẹ vết đỏ dưới tay phải, "Em không sao."

Chuyện như vậy, lúc rang thức ăn rất dễ xảy ra, cô hoàn toàn đã gặp chuyện này rồi.

An Diệc Thành căn bản không để ý tới cô, mà tự bật bếp, tiếp tục xào món ăn vừa rồi cô chuẩn bị xào. Động tác của anh so với cô còn thuần thục hơn, lại còn nhanh hơn, bộ dáng hết sức nghiêm túc, cơ hồ khiến Trình Vũ Phi nhìn đến ngây người. Sau đó khi anh cần nguyên liệu sống tiếp theo thì Trình Vũ Phi tự nhiên đưa tới, phối hợp hết sức ăn ý.

Tiểu Gia chạy từ trong đại sảnh đến cửa phòng bếp, nhìn mẹ, lại nhìn ba, cười đến mức mặt đầy thỏa mãn, khi cảm thấy mỹ mãn rồi lại đi ra, cậu hít hít cái mũi nhỏ, thức ăn hôm nay đặc biệt thơm.

Trình Vũ Phi cảm thấy mình phải nói chút gì đó, vì vậy không chuyện nói nhảm, "Anh học nấu ăn lúc nào?"

"Này cũng cần học sao?"

Sau khi An Diệc Thành trả lời, cũng thấy chán nản, không nên trả lời như vậy, nếu không cô nói tiếp thế nào được?

Anh cau mày, "Có Tiểu Gia thì liền suy nghĩ tự mình làm cơm." Thật ra đúng là anh không biết cái gì ăn ngon, cái gì không thể ăn, khi đó chỉ biết cái gì gọi là no hay không no, chỉ cần không phải khó ăn đến người người oán trách, anh đều có thể nuốt xuống được.

Vừa đề cập tới quá khứ, trong lòng Trình Vũ Phi lại nặng nề như vậy.

An Diệc Thành thấy cô cúi đầu, không biết đang suy nghĩ cái gì, "Bưng thức ăn ra ngoài đi."

Kết quả Trình Vũ Phi bung món ăn ra, đi được vài bước mới nghĩ tới người này sao lại thích phân phó người khác làm việc như vậy, chẳng lẽ bình thường ở trong công ty dưỡng thành thói quen?

Món ăn đều được bung hết lên, một nhà ba người cũng ngồi vào bàn ăn.

Tiểu Gia vô cùng nể tình bày tỏ món ăn rất thơm rất thơm, hơn nữa mỗi món ăn đều nếm thử.

"Ba mẹ." Tiểu Gia ngẩng đầu lên, nồng đậm ý cười.

An Diệc Thành cùng Trình Vũ Phi đồng thời nhìn Tiểu Gia.

"Hai người có tin hay không, con có thể phân biệt được đâu là món ăn ba làm, đâu là món ăn mẹ làm." Tiểu Gia nói xong vẻ mặt tự tin.

Trình Vũ Phi nhướn mày, cảm thấy rất hứng thú, "Tốt, con đoán xem."

"Đoán đúng rồi, mẹ không có thưởng?" Tiểu Gia cười hơi chút ranh mãnh.

Trình Vũ Phi nhìn An Diệc Thành một lát, giống như đang cùng anh thương lượng, An Diệc Thành tiếp nhận ánh mắt Trình Vũ Phi, lại nhìn con trai, "Con nghĩ muốn cái gì?"

Tiểu Gia mỉm cười, nhìn lên trần nhà, "Nếu như mà con đoán đúng, như vậy đợi lát nữa con tách ra hỏi ba mẹ một số vấn đề, ba mẹ phải trả lời thành thật, nói láo chính là chó con."

An Diệc Thành lắc đầu một cái, Trình Vũ Phi lại tự chủ trương đồng ý, cô thích không khí lúc này.

Tiểu Gia bắt đầu làm bộ bê đồ ăn lên, "Món này là mẹ làm, món này cũng là mẹ làm, món này là ba làm, món này là mẹ làm, món này là ba làm. . . . ."

Mỗi món ăn Tiểu Gia đều đã đoán đúng, ánh mắt Trình Vũ Phi nhìn về phía con trai đã muốn rất ngạc nhiên, Tiểu Gia lại dương dương đắc ý, chỉ thiếu chút nữa là nói ra một câu —— hãy gọi con là bạn nhỏ thông minh không gì sánh được.

"Con đoán đúng rồi, phải không?" Tiểu Gia hí hửng, "Ba mẹ là người lớn phải có chơi có chịu, nếu không làm con chó nhỏ."

An Diệc Thành gạt gạt khóe miệng, Trình Vũ Phi thì bật cười.

Vẫn là Trình Vũ Phi an ủi trái tim đang lo sợ bị lừa gạt của con trai trước tiên, "Con muốn hỏi mẹ cái gì?"

Tiểu Gia nhìn mẹ mình trịnh trọng, "Mẹ, mẹ yêu con sao?"

Trình Vũ Phi gật đầu rất nhanh.

Tiểu Gia cười cười, "Vậy, mẹ, mẹ yêu ba sao?"

Trình Vũ Phi không nghĩ tới Tiểu Gia sẽ hỏi như vậy, sắc mặt có chút xấu hổ, cô muốn nhìn xem giờ phút này vẻ mặt An Diệc Thành sẽ như nào, nhưng không có quay đầu, một lúc lâu sau nhấm nháp lại, "Yêu."

Tiểu Gia lại nhìn về phía ba mình, "Ba, ba yêu con sao?"

"Yêu." An Diệc Thành biết mình muốn làm cái gì rồi.

"Vậy, ba, ba yêu mẹ sao?"

Tiểu Gia mong đợi nhìn ba, mà tay Trình Vũ Phi cứ như vậy run lên một cái, hình như cô vẫn luôn luôn mong đợi câu trả lời này, cô muốn biết, ngay cả lúc này cũng không nghĩ đến.

An Diệc Thành từ từ chuyển sang phía Trình Vũ Phi.

Yêu sao? Biết một cô gái hàng ngày vẫn đi theo anh như vậy, ánh mắt của cô thủy chung đi theo anh, đã thấy cô thu thập hết thảy của anh, mà những lúc anh rồi rồi, thế nhưng cũng sẽ nhìn sang phía cô, cô để ý anh cỡ nào, anh đều biết hết, thậm chí còn sẽ cố ý sáng tạo cơ hội vì cô, yêu ư, đây coi là yêu ư, mà nếu như đây không coi là yêu, thì cái gì mới gọi là yêu?

Anh gật đầu một cái, "Yêu."

Cơ thể đang căng thẳng của Trình Vũ Phi rốt cuộc chờ được đến cái chữ kia, hốc mắt hơi đỏ lên.

Tiểu Gia lại đưa ra tay nhỏ bé, nhẹ nhàng vỗ, "Con cũng yêu hai người, con yêu ba, con cũng yêu mẹ. Ba yêu con cũng yêu mẹ, mẹ yêu con cũng yêu ba, người một nhà chúng ta là có yêu nhau, sau này sẽ không bao giờ xa nhau nữa, phải không?"

Tiểu Gia cười thỏa mãn, giống như giờ khắc này chính là thời khắc hạnh phúc nhất.

Nước mắt trong mắt Trình Vũ Phi rớt cuộc chảy xuống, An Diệc Thành vươn tay, ôm cô vào lòng, cô chưa bao giờ có cảm giác mừng rỡ cùng khăn trương giống như giờ phút này, giống như cuối cùng cũng nắm được mọi thứ cô mong muốn nhất.

*****

Buổi tối, Trình Vũ Phi dỗ Tiểu Gia ngủ, Tiểu Gia nhất định muốn Trình Vũ Phi hát bài hát ru, Trình Vũ Phi là một người không có thiên phú ở phương diện ca hát, cũng chỉ có thể ngâm nga mấy câu hát trong sáng chọt lóc lên tương tự lời bài hát, nhưng Tiểu Gia cũng rất thỏa mãn, thậm chí còn tán gẫu với Trình Vũ Phi về tiết mục giải trí đó, Tiểu Gia cười, người khác mất đi ba, mà cậu mất đi mẹ, nhưng mẹ cậu đã trở về rồi.

Thật vất vả vỗ về Tiểu Gia ngủ, Trình Vũ Phi mới cảm thấy thật thỏa mãn, cô nhìn khuôn mặt ngủ say của Tiểu Gia, giống như nhìn thế nào cũng vẫn thấy không đủ vậy.

Cô quay đầu lại, thì phát hiện An Diệc Thành đang đứng ở cửa.

Bây giờ cô nhìn thấy anh, vẫn có vài phần mất tự nhiên, làm cho cô đều rất muốn một lần lại một lần nhắc nhở bản thân, Trình Vũ Phi, cô đã hai mươi sáu tuổi rồi, thế nào vẫn còn cảm xúc như vậy, thế nhưng lại cảm thấy hiện tại trong lòng cô như trở lại thời điểm mười bảy mười tám tuổi.

Cô kiểm tra lại chăn của Tiểu Gia một chút, kéo lại chăn cho Tiểu Gia, mới đứng lên, đi về phía An Diệc Thành, cô bước rất nhẹ, đi tới bên cạnh An Diệc Thành cũng không có nhìn anh, chuyện xảy ra trước lúc ăn cơm, vẫn làm cho cô mơ hồ cảm thấy có chút không được tự nhiên.

Ngón cái và ngón trỏ tay phải của An Diệc Thành không ngừng xoa vào nhau, động tác nhỏ này để lộ ra anh cũng có vài phần mất tự nhiên, chỉ là anh không biểu hiện rõ ràng như cô. Anh biết rõ anh phải tìm cách sống chung cùng cô, cho dù hiện tại anh cũng không biết nên làm như thế nào, nhưng dù sao cũng phải thử một lần mới được.

Hai người ngay cả con cái cũng có rồi, bên trong lại bỏ qua rất nhiều thứ, những thứ bị bỏ qua có yêu đương và sống chung với nhau.

Trình Vũ Phi đi theo anh, dọc theo đường đi cũng yên lặng không nói, cho đến khi đi tới tầng thượng, chỉ có ba tầng lầu nhìn cũng không được xa, chung quanh cũng không có nhà nhà đốt đèn, chính là cái này cũng không ảnh hưởng gió lạnh vù vù thổi vào.

An Diệc Thành đứng ở trước lan can, có gió, không có mưa, bầu trời lác đác mấy vì sao, cái nhiệt độ này, ngay cả sao cũng lộ ra một quãng khí lạnh nhỏ bé.

"Anh tưởng, em sẽ muốn nói chuyện với anh chứ." An Diệc Thành tựa lan can, một lúc lâu mới mở miệng nói chuyện.

Trình Vũ Phi đứng bên cạnh anh, cũng ngẩng đầu nhìn bầu trời sao, giờ khắc này tâm trạng của cô bình tĩnh một cách kỳ lạ, "Trước đó là nghĩ như thế nào."

"Nghĩ cái gì?" Anh muốn nói chuyện với cô nhiều hơn, bất kể nói cái gì, cũng không nói cảm giác có hay không hứng thú, thậm chí cho dù là vô nghĩa, anh vẫn muốn nói chuyện với cô nhiều hơn một chút.

Trình Vũ Phi khẽ cắn răng, do dự có muốn nói hay không, nhưng nếu như hai người thật sự muốn mở lòng, vậy sẽ không có điều gì là không thể nói, nếu cứ luôn lo lắng do dự, nhất định cả hai đều sẽ cảm thấy mệt chết đi được, "Đang suy nghĩ thái độ của anh."

"Hả?"

"Trước đó anh chẳng những không chịu để em gặp Tiểu Gia, còn nói dối em về tuổi của Tiểu Gia, thậm chí còn tức giận khi biết Tiểu Gia gặp em. Nhưng bây giờ, chẳng những để em gặp Tiểu Gia, lại cũng không ngăn cản mẹ con em làm bất cứ chuyện gì. Em không biết thái độ lúc này của anh, là đột nhiên cảm thấy Tiểu Gia cần một người mẹ, nhìn ra được Tiểu Gia cần một người mẹ mà chột mềm lòng, hay đơn giản là. . . . ." Cô khẽ cắn răng, "Hay đơn giản chỉ vì em là mẹ của Tiểu Gia, đơn giản chỉ vì em."

An Diệc Thành xoay người nhìn cô, "Em về nhà, vì suy nghĩ điều này?"

"Không chỉ thế, còn rất nhiều rất nhiều việc, khiến em rối rắm, đồng thời cũng làm em không xác định được."

An Diệc Thành híp híp mắt, "Nếu như là triều hướng xấu nhất, em sẽ làm như thế nào?"

Triều hướng xấu nhất? Đó chính là anh thật sự cảm thấy đáng về Tiểu Gia tìm mẹ quá đáng thương, vì vậy để cho mẹ con bọn họ gặp nhau, chỉ như thế thôi.

Hình như cô thật sự đang tự hỏi, "Vậy em chỉ có thể hết sức cố gắng ở bên Tiểu Gia, khiến Tiểu Gia vui vẻ hết sức có thể."

An Diệc Thành hít sâu một hơi, "Ý của em là, quyền quyết định đều do anh, nếu như anh bằng lòng tiếp nhận em, thì người một nhà chúng ta có thể đoàn tụ với nhau. Nếu như mà anh không muốn, vậy em cũng chỉ có thể cố gắng hết sức đóng vai trò người mẹ thôi."

Trình Vũ Phi chu môi, nhưng không nói ra được lời nào.

An Diệc Thành cảm cánh tay của cô, "Nếu như là tình huống xấu nhất đó, tại sao em lại không thể ra sức cố gắng, ý nghĩ làm mọi việc không chùn bước giống như thời trung học em đã làm vậy, kiên trì tới cùng? Tại sao em không làm như vậy?"

Cô nhìn anh sững sờ, một lúc lâu sau mới phản ứng trở lại, thời trung học, anh đều biết thời trung học cô đã làm cái gì?

"Kính ngạc như vậy làm gì?" Hình như anh hơi buồn bực, "Em thật coi anh là đồ ngốc? Bị người khác chú ý lâu như vậy mà một chút cảm giác cũng không có? Em cho là có mấy người đàn ông lại không biết chuyện mình đã làm, chỉ một mình em thì có thể thần không biết quỷ không hay sinh ra Tiểu Gia? Anh cho là khi đó, anh đã thể hiện ra thái độ của anh rồi."

Khi đó. . . . . Vào lúc đó anh đã biểu hiện thái độ rồi.

Cô kích động đứng dậy, bỗng chỗ nước mắt lại rơi xuống ào ào.

An Diệc Thành buông cô ra, lúc này cô không hề bình tĩnh như vậy được nữa, mà trực tiếp ôm lấy anh.

"Anh muốn em làm thế nào bây giờ? Một mình anh nuôi Tiểu Gia, em chỉ nghĩ vì như vậy mà làm thay đổi cuộc đời anh, vì như vậy mà anh phải nghỉ học, còn mẹ của anh nữa. . . . . Em thật không có cách nào thuyết phục bản thân mình làm những việc này, càng không thể nào tranh giành Tiểu Gia với anh. Nếu như anh không cần em...em chỉ có thể yên lặng lên lút nhìn Tiểu Gia, còn có. . . . . Anh." Đối với những việc trong quá khứ cô rất áy náy, cô không chăm sóc Tiểu Gia, thậm chí còn cảm thấy áy náy.

Những điều này, khiến cho cô không cách nào đứng sừng đôi cùng anh, vì sao trước kia không cho cô gặp con trai, vì sao trước kia lừa dối cô, tất cả tất cả, tất cả đều chỉ vì cô áy náy.

An Diệc Thành nhắm mắt lại, lấy tay vỗ vỗ phía sau lưng của cô, "Trình Vũ Phi, anh tha thứ cho em, bất kể quá khứ em làm ảnh hưởng tới anh như thế nào, cũng xin em tha thứ cho anh, tất cả những gì trước đây anh đã làm"

Cô ở trong lòng anh, hai tay gắt gao nắm chặt áo của anh .

Tha thứ sao, cho tới bây giờ cô đều chưa từng trách anh, cho tới bây giờ cũng chưa từng.

Bạn đang đọc truyện *Đẹp Nhất Chính Là Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 46

Vào đêm 30 năm nay, An Diệc Thành bảo Trình Vũ Phi gọi Trình Gia Đồng đến biệt thự, hai ngày nay Trình Vũ Phi cũng đã ở cùng với Tiểu Gia, nhưng trên mặt cô vẫn có lúc trầm mặc có khi lại mang mấy phần phiền muộn, An Diệc Thành hiển nhiên biết rõ vì sao cô trở nên như vậy. Cô mới vừa làm quen với Tiểu Gia, đương nhiên là không muốn rời xa con trai mình, huống chi là ở đêm giao thừa cả nhà phải sum họp, nhưng cô vẫn không muốn để Trình Gia Đồng ở nhà một mình, đã nhiều năm như vậy, Trình Vũ Phi đều cùng Trình Gia Đồng sống nương tựa lẫn nhau không tách rời, tới hôm nay cô đã có chồng và con trai, phải bắt đầu cuộc sống phần mới, nhưng em trai cô vẫn là người thân của cô. An Diệc Thành chủ động đề nghị, khiến Trình Vũ Phi nở một nụ cười cảm kích đối với anh .

Trình Vũ Phi và Tiểu Gia ở cửa chính chờ Trình Gia Đồng đến, Tiểu Gia từng thấy cậu của mình, chỉ là lần gặp mặt trước đó và lần này hoàn toàn khác nhau.

Trình Gia Đồng đã nhanh chóng đến nơi, anh không muốn làm chị mình thất vọng, bây giờ chị ấy đã tìm được con của mình, đã rất vất vả mới tìm được đứa bé đó, anh sợ sự hiện diện của anh sẽ ảnh hưởng đến tình cảm gia đình chị mình, nhưng trong điện thoại chị ấy đã rất hy vọng anh sẽ đến đây, nếu như anh không tới, thì hôm nay cũng khó mà trôi qua đối với chị, vô cùng rối rắm nhưng đến phút cuối anh quyết định sẽ đến nhà chị.

Tiểu Gia vẫn nhìn Trình Gia Đồng, chờ Trình Gia Đồng đến gần, mới cười híp mắt gọi, "Cậu ơi!"

Trình Gia Đồng nhìn đứa nhỏ này, trong lòng cũng tràn đầy xúc động, lấy một tay bế Tiểu Gia lên.

Trình Vũ Phi thờ phào nhẹ nhõm, cô có thể cảm thấy Tiểu Gia đối với Trình Gia Đồng không có ý ghét bỏ.

Trong lòng của cô tràn đầy sự thỏa mãn, đây là hình ảnh mà cô muốn nhìn thấy nhất trong đêm nay, tất cả người thân đều đã ở đây, ngay bên cạnh cô.

Mới đó mà Trình Gia Đồng và Tiểu Gia đã trở nên thân thiết, chơi đùa cùng với Tiểu Gia một cách tự nhiên, Tiểu Gia đã ôm ra một đống lớn nhiều loại đồ chơi, hình như hôm nay không chơi đủ là sẽ không chịu nghỉ. Một lớn một nhỏ, nằm trực tiếp trên mặt đất làm ấm ỉ, còn châm chọc lẫn nhau, Trình Vũ Phi nhắc nhở nhiều lần là bọn họ không nên nằm trên mặt đất nhưng cũng không ai nghe tới lời của cô, vì vậy cô cũng thôi không nói nữa.

Trình Vũ Phi đứng ở một bên nhìn cho đến lúc An Diệc Thành đi đến đứng bên cạnh cô.

"Cám ơn." Ánh mắt của cô có chút ươn ướt, người đàn ông này cho cô tất cả những gì cô muốn nhất, trong cuộc đời của cô điều may mắn nhất chính là có thể gặp được anh.

"Giữa chúng ta còn cần nói câu này sao?"

Trình Vũ Phi sững sờ, ngay sau đó hiểu ra lại nở nụ cười.

Trình Vũ Phi bắt đầu chuẩn bị cơm tối sớm hơn một chút, bữa cơm ngày hôm nay là quan trọng nhất, mặc dù trình độ nấu ăn của cô ngày một tốt lên, thế nhưng chút gà, vịt thịt, cá vẫn như trước phải chuẩn bị đầy đủ hết, mặc kệ những người kia trêu chọc nói cô có làm được hay không, tốt nhất là nên nói ra trước. Các loại nguyên liệu cũng chuẩn bị đầy đủ, đầu tiên là Trình Gia Đống muốn giúp đỡ, bị Trình Vũ Phi đuổi ra ngoài, kẻ đó là An Diệc Thành muốn làm người giúp việc cho cô, cũng bị cô lạnh lùng kêu đi xa một chút.

An Diệc Thành từ bỏ ý định giúp cô một tay, liền đứng ở một bên quan sát. Thấy động tác của cô xử lý thành thạo những thứ nguyên liệu kia, mặc dù mệt, nhưng ánh mắt của cô lại sáng như vậy, nụ cười cũng thiết tha như vậy, anh biết rõ, cô rất vui vẻ. Cô đã vì cuộc đời của ba người quan trọng bên cạnh cô mà nấu ăn, bữa cơm này là để cho mọi người sum họp một nhà với nhau, chỉ cần như vậy đã khiến cô cảm thấy hạnh phúc rồi.

Bữa cơm này tốn nhiều thời giờ, nhưng hiển nhiên thành phẩm cũng vô cùng tốt, vừa đem ra khỏi nồi mùi thơm liền tỏa ra khắp phòng, chọc cho Tiểu Gia phải chạy vào phòng bếp tới hai lần, hỏi lúc nào thì có thể ăn cơm.

Sắc trời bắt đầu tối thì tất cả món ăn cũng đã làm xong, Trình Vũ Phi để cho bọn họ đều ngồi ở bên bàn cơm, còn cô lần lượt đem từng món ăn bưng ra, chỉ chốc lát sau, trên bàn ăn cũng bày đầy món ăn.

Món ăn tỏa mùi thơm lên bên trên, lượn lờ không dứt, nhưng không cách nào che giấu được nụ cười đang hiện dần lên trên mặt họ.

Trình Vũ Phi cũng sau khi ngồi xuống, liền động đũa khai món.

An Diệc Thành mở rượu ra, rót cho mỗi người một ly, Tiểu Gia có chút tò mò đối với rượu, thấy mình cũng có phần, càng thêm mừng rỡ không thôi. Vừa ăn cơm vừa uống rượu, vừa nói cười, trên bàn ăn tràn ngập vị yêu thương.

Tiểu Gia thấy chán ghét cuộc thi cuối kỳ vì quá đơn giản, điểm số của bé cao vẫn là chuyện bình thường, nhưng bé không thể giải thích vì sao, đề đơn giản như vậy, tại sao lại có người không làm được. Nét mặt nhướng mày kiểu không thể lý giải của Tiểu Gia, chọc cho người lớn một phen cười vui vẻ.

Đây là bữa cơm cuối cùng của năm cũ, tất cả mọi người đều cảm thấy mỹ mãn.

Ăn cơm xong, Trình Vũ Phi dọn dẹp phòng bếp, Tiểu Gia thì chạy vào trong sân, bầu trời đêm của cả thành phố đều bị đủ loại pháo hoa xé tung ra, trời đêm sáng lạ, lửa khói tràn ngập.

An Diệc Thành đứng sóng vai bên cạnh Trình Gia Đống cùng nhau nhìn về phía Tiểu Gia. Trình Gia Đống ở chung một chỗ với An Diệc Thành thì vẫn là có mấy phần gò bó.

"Thực tập ra sao rồi? Ở bên đó có thích ứng được không?"

"Rất tốt, môi trường bên đó không tệ." Trình Gia Đống cẩn thận trả lời.

"Với kiểu thực tập này đối với cậu mà nói là chuyện có ích, cũng học được ít nhiều thì đối với bản thân cậu cũng không phải xấu gì."

"Em hiểu, bây giờ là thời điểm để em tích lũy kinh nghiệm"

An Diệc Thành nhìn Trình Gia Đống một cái, anh hiển nhiên đã nói chuyện qua điện thoại với những người bên công ty kia, bọn họ cũng hài lòng đối với những biểu hiện của Trình Gia Đống, nếu như vậy, người phụ nữ kia cũng sẽ không tổn hao quá nhiều tâm tư đối với em trai mình, ít nhất không phải là người bắt tài vô dụng.

An Diệc Thành gật đầu một cái, "Cậu biết vậy là tốt rồi."

Sau khi Trình Vũ Phi dọn dẹp xong phòng bếp, liền bị Tiểu Gia kéo ra ngoài. An Diệc Thành đem pháo hoa mua được đem vào trong sân, từ xế chiều Tiểu Gia bắt đầu mong đợi đến giờ khắc này rồi, cầm cái bật lửa đồng thời đốt lên, từng viên pháo hoa bay vút lên trời, trên không trung nhanh chóng nổ tung thành nhiều viên pháo nhỏ màu sắc sặc sỡ, những viên pháo này lại bị nổ tung thành hàng trăm viên nhỏ nhỏ, nhiều viên pháo hoa nổ tung cùng lúc, làm sáng một góc của bầu trời đêm, đêm tối lại như ban ngày, từng đóa hoa nở rộ, những bông hoa đó chợt lóe sáng một lúc lại biến mất.

Tiểu Gia ngẩng đầu nhỏ, không ngừng nhìn bầu trời đêm, trên mặt cười sáng rực cũng giống như những bông hoa lóe sáng trong nháy mắt kia.

Sau khi bắn pháo hoa xong, Tiểu Gia liền lấy ra thứ mà mình đã cất riêng, một xấp dây nho nhỏ pháo hoa loại cây cầm tay, bé phát cho mỗi người một ít, khiến mọi người cùng nhau tham dự. An Diệc Thành nhìn con trai đưa cây pháo hoa tới tay, lại cùng Trình Vũ Phi liếc mắt nhìn nhau, Trình Vũ Phi không để ý tới anh, mà chăm chú phối hợp với con mình, cầm cái bật lửa đốt lên, gây pháo hoa bắt đầu cháy, sáng loang loáng những tia lửa nhỏ không ngừng chớp động, vô số gây pháo hoa được đốt lên, cầm trong tay vẫy qua vẫy lại, ánh lửa chiếu lên từng khuôn mặt tươi cười. . . . .

An Diệc Thành cũng đành phải phối hợp cách làm của con trai.

Trình Gia Đồng rất nhanh cùng Tiểu Gia phối hợp ăn ý, cùng nhau chơi đùa náo nhiệt, Tiểu Gia khiến tính tình trẻ con của Trình Gia Đồng bộc phát, ở cùng một chỗ với Tiểu Gia thì tự nhiên hơn hẳn lúc ở cùng với An Diệc Thành.

Ở trong sân chơi thật lâu, Tiểu Gia cùng Trình Gia Đồng nghiêm nhiên trở thành bạn tốt hết sức thân thuộc, Tiểu Gia quán Trình Gia Đồng kể cho Trình Gia Đồng biết chuyện khi còn bé, Tiểu Gia chẳng những có thể nghe được chuyện của cậu, mà còn có thể biết khi mẹ mình con nhỏ.

Tại lầu cuối của biệt thự, An Diệc Thành ngồi ở trên ghế dài, anh ôm Trình Vũ Phi, trong ngực cùng nhau nhìn lên bầu trời đêm vẫn còn thoáng qua những ngọn lửa xinh đẹp, chợt lóe lên, cũng là một vẻ đẹp vĩnh viễn.

Trình Vũ Phi nhắm lại mắt, sau đó dùng tay đi sờ tay An Diệc Thành, tiếp đó là sờ ngực của anh, anh vốn muốn cử động, lại bị Trình Vũ Phi ngăn lại, "Em quá hạnh phúc, cũng rất còn hoài nghi, anh để cho em cảm nhận một chút, để cho em cảm nhận hết giờ phút chân thật này."

(Lời người edit: ta thích chữ "sờ tay", và "sờ ngực", ta cực thích!!!!, có nhiều chữ lịch sự hơn, mềm mượt hơn để thay thế, nhưng ta k làm, nhất định là phải chữ "sờ", hé hé)

Trình Vũ Phi tay đặt trên người của anh không ngừng chạy loạn, cách y phục, chẳng phải vẫn mê người sao, lại đủ làm cho người ta ảo tưởng.

"Cái này là em kiếm có chiếm tiện nghi của anh đó chứ?" Anh cười thật dịu dàng, phát ra hơi thở ấm áp quanh quần ở trên mặt cô.

Cô không để ý tới anh, sờ tới mặt của anh, nếu anh nói cô đang chiếm tiện nghi của anh, vậy thì đúng như anh mong muốn, sờ nhiều thêm một chút.

Thời gian từng phút, từng phút trôi qua, lúc không giờ tiếng chuông gõ vang lên, tức là đã qua năm mới, cũng sẽ là đi trên một con đường mới.

Ngày thứ hai tất cả mọi người thức dậy tương đối trễ, đầu năm mừng một có rất nhiều cảm ky, tốt nhất không cần gọi đầu, không thể ném đồ bỏ đi. . . . . Dĩ nhiên truyền thống nhất định giữa trưa đầu năm bữa cơm đầu tiên là không thể dính gì đến cơm, cũng không ai biết tại sao lại như vậy, nhưng vẫn luôn tuần hoàn mà làm theo, vì vậy bữa tiệc này lựa chọn tốt nhất là bánh trôi, sủi cào hoặc là cái khác không phải là cơm.

Phòng bếp An gia rất náo nhiệt, cả nhà muốn cùng nhau làm, Trình Gia Đồng và An Diệc Thành náo loạn muốn tham gia giúp Trình Vũ Phi một chút, còn Tiểu Gia lại cảm thấy vô cùng phản kích. An Diệc Thành lau kỹ da sủi cào, Trình Vũ Phi và Trình Gia Đồng phụ trách làm hoành thánh, Trình Vũ Phi bao bọc đều đặn, Trình Gia Đồng thì bao bọc lớn nhỏ không cái nào giống cái nào, còn Tiểu Gia bao sủi cào hình thù kỳ quái. . . . . Nhưng giống nhau ở chỗ, trên mặt bọn họ ai cũng dính bột mì, mọi người nhìn thấy lẫn nhau thấy được đối phương có bộ dạng xấu hổ lại vui vẻ cười đùa không ngừng.

Trình gia nóc đưa tay vì Tiểu Gia lau mặt, kết quả càng lau càng bẩn, Tiểu Gia nguyên cái khuôn mặt nhỏ nhắn đều là màu trắng bột mì bụi.

Trình Vũ Phi cũng không thể nhìn được nữa, vuốt ve tay Trình Gia Đồng, "Em không bằng Tiểu Gia rồi."

Trình Gia Đồng bĩu môi, "Aizz, sau khi chị có con trai, địa vị của em liền tuột dốc không phanh."

"Đúng vậy đó, địa vị của em đã thực sự giảm xuống." Trình Vũ Phi vừa nói, còn vừa dùng tay lau bụi trên mặt Trình Gia Đồng, sau đó lấy lòng nhìn Tiểu Gia, "Mẹ báo thù cho con rồi."

Tiểu Gia nhìn dáng vẻ cậu, phá lên cười haha.

Vì đồng tâm hiệp lực, sủi cào rất nhanh đã được gói kỹ, sau đó một phần hấp, một phần nấu với nước súp.

Không bao lâu, sủi cào ra lò, mọi người người ngồi ở trên bàn ăn hưởng thụ chính bọn thành quả lao động của mình.

Tiểu Gia ăn được vô cùng thỏa mãn, đôi mắt to cười đến híp lại. Trình Gia Đồng quan sát chị mình một tý, anh rẻ mình một chút, ăn rất ngon miệng, trên mặt chị giống như là viết rõ chữ vui vẻ vậy, anh bắt đầu không suy nghĩ nhiều nữa. Trình Vũ Phi vô cùng thỏa mãn nhìn lên, trước mặt cô có ba người quan trọng nhất trong cuộc đời của cô, tự nhiên lạ này lên cảm giác hạnh phúc.

Lúc này An Diệc Thành đã ăn xong bát sủi cào, anh biết, giờ khắc này cảm giác này, thật ra thì anh đã đợi rất lâu.

*****

Có người mừng rỡ, cũng nhất định có người buồn buồn.

Đầu năm mừng một, rất nhiều cửa tiệm cũng đóng kín, người đi trên đường cũng ít. Cho dù là ban đêm, cũng lạnh lạnh vô cùng, cộng thêm ý lạnh mười phần, trên đường vẫn còn có cảm giác mấy phần thê lương.

Lúc này Hạ Tư Tư vào một quầy rượu.

Nhắc tới cũng thấy kỳ quái, bên ngoài bóng dáng cũng không có ai, trong quán rượu cũng không náo nhiệt nhiều. Có lẽ là mấy ngày này mục đích giải trí cũng không ai cần đến, vì vậy người nhàn chán cũng chẳng để ý nhiều, cộng thêm mở cửa buôn bán quầy rượu thật không được gì, sau khi đi vào lại cảm thấy cùng thường ngày không khác lắm. Hạ Tư Tư tìm chỗ ngồi, muốn rượu, chuẩn bị phải say một trận.

Cô ở nhà không dám để lộ đau đớn quá nhiều, chỉ có thể tìm một chỗ để giải tỏa tâm trạng đau thương của mình. Ngày hôm qua vốn là cô muốn đi với Tiểu Gia nói một vài lời, sau đó liền nhìn đến một nhà hạnh phúc như vậy, trên mặt mỗi người đều có nụ cười hạnh phúc, sẽ không ai nhớ đến cô, cũng

không có ai sẽ lo lắng cho cô, trong nháy mắt đó, cô đột nhiên cảm thấy khó chịu, hơn nữa loại khó chịu này làm thế nào cũng bùng nổ được.

Cô không nghĩ ra, cũng nghĩ không thông, tại sao phải biến thành như vậy, cô rõ ràng là thích người đàn ông An Diệc Thành đó thật lòng, ông trời có phải là không mở to mắt, cô nỗ lực nhiều năm như vậy, chẳng lẽ lại lấy được kết quả như thế?

Cô không cam lòng, cũng không chịu phục, vì sao là kết quả như thế? Mỗi một người bọn họ ai cũng hạnh phúc như vậy, chỉ có cô, cười cũng cười không nổi.

Nguyễn Ngô Minh vào quầy rượu, thấy nhiều người như vậy, trong nháy mắt hứng thú dồn lên cao. Đây là quầy rượu quen của anh, không chỉ buổi tối hôm nay anh phải buồn bán, ngày hôm qua cũng là buồn bán, anh mới thấy, cái gọi là giao thừa mùa xuân, nhằm chán đến muốn chết, loại thời điểm này tới quầy rượu mới là đi tới chỗ tốt nhất, lão Bát còn cố tình nói thời gian này chắc là sẽ không có ai buồn bán gì, ngấm một lát anh cũng có chút suy nghĩ, không nghe lão Bát lời nói. . . . . Hừ, nếu như là anh, khẳng định sẽ tới đây, tuyệt vời đến cỡ nào, chẳng lẽ ở nhà ôm TV coi?

Chỉ là Nguyễn Ngô Minh sau khi tới quầy ba lại phát hiện một người, lập tức cảm thấy trở nên hứng thú.

Anh đi tới, "Đã lâu không gặp."

Anh nhớ, lần trước giữa đường cô đã đá anh xuống xe, cái chuyện này anh nhớ không quên.

Hạ Tư Tư tay phải chống đầu, sau đó quan sát Nguyễn Ngô Minh, "Tôi không muốn gặp anh."

Hạ Tư Tư tiếp tục cầm rượu uống tiếp..., ở nhà không thể để cho cha mẹ nhận thấy được tâm tình của mình, còn phải giả bộ đặc biệt vui vẻ, bây giờ cô có che giấu cũng không muốn che giấu, vậy quá mệt mỏi.

Nguyễn Ngô Minh trề môi, ngồi vào bên cạnh Hạ Tư Tư, "Xem ra tâm trạng cô không được tốt lắm, đây là thất tình?"

Thằng ngốc này ngay lập tức lại có thể nhìn ra cô thất tình, Hạ Tư Tư cầm một ly rượu, thái độ là tựa như khóc nhưng không phải là khóc. . . . .

"Nguyễn Ngô Minh, anh nói đi tôi không tốt chỗ nào, anh nói đi. An Diệc Thành là một người mù, làm sao anh ấy lại không thấy được tôi tốt nhỉ, anh ấy làm sao lại có thể hoàn toàn không nhìn đến tôi như vậy. . . . ."

Éc. . . . . Là bởi vì chuyện của anh Tư sao?

"Thật ra thì, Anh Tư không phải đã sớm biểu hiện rất rõ ràng, anh ấy đối với cô không có ý gì. . . . ."

Hạ Tư Tư một tay nắm lấy tay Nguyễn Ngô Minh, "Anh khôn kiếp, anh chém gió cái quái gì vậy. . . . ."

"Được rồi tôi nói vậy, là do tôi nói vậy, cô xinh đẹp lại thông minh, ai gặp cũng sẽ thích. . . . . Nhưng cô có thể buông tay trước hay không?"

Hạ Tư Tư quả nhiên buông tay, tiếp theo sau đó uống rượu, cô uống một lát lại cảm thấy không đúng, "Nếu ai gặp tôi cũng thích, anh thấy tôi đang uống rượu một mình, sao không uống cùng tôi?"

Nguyễn Ngô Minh im lặng, nhưng nhìn vẻ mặt đáng thương của cô, đột nhiên liền mềm lòng, hoàn toàn quên mất người phụ nữ này làm quá nhiều chuyện ác độc với mình, vì vậy uống rượu cùng với cô.

Hạ Tư Tư không ngừng oán giận, cái gì cô thích An Diệc Thành thật lâu thật lâu, cô lại vì An Diệc Thành làm cái gì cái gì, cô đã yêu An Diệc Thành nhiều. . . . . nhiều năm như vậy cũng ở bên cạnh An Diệc Thành, ngay cả bạn trai cũng chưa từng có, vậy mà người đàn bà kia tại sao hưởng thụ tất cả, tại sao vậy.

Nguyễn Ngô Minh chỉ muốn trốn tránh, người ta đâu có kêu cô làm vậy, chính cô chủ động làm lại uất ức tình cảm cái gì.

Nhưng Nguyễn Ngô Minh lại nói với Hạ Tư Tư, "Ừ, cô rất tốt, cô đặc biệt tốt. . . . . Anh Tư ghét bỏ cô, là mắt anh ấy có vấn đề."

"Đúng, mắt anh ta có vấn đề."

Vì vậy cạn chén, uống rượu.

Hạ Tư Tư tiếp tục châm chọc An Diệc Thành, Nguyễn Ngô Minh không có nguyên tắc phụ họa, vì vậy cạn ly nữa, lại uống rượu. . . . .

Hai người uống rượu, uống xong nhất định lại sinh ra cảm tình, diu nhau ra khỏi quầy rượu, say lảo đảo đi tìm khách sạn. . . . . Hơn nữa bọn họ đều có thể nhớ cảm thê căn cước ghi danh. . . . .

Nếu nói say rượu loạn nhân tính xảy ra ở trên thân hai người này, thật sự là chuyện quá đơn giản, chủ động với nhau. . . . . Sau khi uống say, trở về phòng còn muốn tiếp tục uống rượu, gian phòng không có rượu, liền chơi trò chơi, thua liền cởi quần áo, Hạ Tư Tư thua hoàn toàn, thua liền say khướt, lại kéo quần áo của Nguyễn Ngô Minh, xé ra, lập tức kéo lên trên giường. . . . .

Ngày thứ hai Hạ Tư Tư thức dậy, thấy cả người không mảnh vải lại nhìn thấy Nguyễn Ngô Minh nằm ở bên cạnh mình, cả người cảm thấy không tốt đẹp, một cước đá Nguyễn Ngô Minh xuống giường, "Nguyễn Ngô Minh, tôi muốn giết chết anh."

Trình Vũ Phi lắc đầu một cái, hình như hoàn toàn không nghe thấy lời của anh.

An Diệc Thành lại đưa tay đẩy tay cô ra, hơn nữa cũng không nhìn lấy cô một cái, xoay người rời đi, hoàn toàn không hề phản ứng lại với Trình Vũ Phi. Cô hình như hoàn toàn không biết đã xảy ra chuyện gì, một lúc lâu mới đuổi theo anh, cô gọi tên anh, anh cũng không đáp lại cô bất kỳ câu nào, cô tiếp tục đuổi theo anh thì anh đã từ trong nhà để xe lái xe ra ngoài, dứt khoát lái xe rời đi.

Cô nhìn chằm chằm chiếc xe kia cách mình càng ngày càng xa, là xảy ra chuyện gì sao? Có phải đã xảy ra chuyện vô cùng khó giải quyết hay không?

Cô suy đoán, nhưng lại không dám phát ra âm thanh nào sợ đánh thức Tiểu Gia và Trình Gia Đồng, chỉ có thể trở về phòng. Cô cũng không ngủ được nữa, nghĩ tới bộ dạng buổi chiều khi An Diệc Thành nghe điện thoại, trong lúc nhất thời càng thêm hoảng loạn không thôi. . . . .

Đến ngày thứ hai, An Diệc Thành vẫn không trở về.

Tiểu Gia cũng lập tức tò mò ba đi nơi nào, Trình Vũ Phi không thể làm gì khác hơn là nói An Diệc Thành đi công tác rồi, Tiểu Gia biết ba thường thường đi công tác, bé cũng không nghi ngờ điều gì. Chỉ có Trình Gia Đồng thì không tin như vậy, anh biết rõ lúc nói dối bộ dạng của chị mình ra sao.

Sau khi Tiểu Gia đi làm bài tập, Trình Gia Đồng đến ngồi bên cạnh chị, "Chị, anh về. . . . . rốt cuộc là đi đâu vậy?"

Trình Vũ Phi xoa huyết thái dương, nghe em trai hỏi câu này liền cau mày, sau đó lại lắc đầu, "Chị cũng không biết."

"Chẳng lẽ đã xảy ra chuyện?"

Trình Vũ Phi lại lắc đầu, cô không biết, nhưng cũng hi vọng không xảy ra chuyện gì, cả nhà bọn họ thật vất vả mới đoàn tụ, cô không hy vọng xuất hiện bất kỳ gợn sóng nào, cô cũng không chịu nổi bất kỳ đợt sóng nào nữa.

Đến ngày thứ ba An Diệc Thành trở về, sau khi nhìn thấy anh trở về, Trình Vũ Phi rốt cuộc cũng cảm thấy đã thở ra một hơi dài. Nhưng An Diệc Thành lại không nhìn đến cô một lần nào, mà lập tức đi lên lầu, trên mặt An Diệc Thành cũng không biểu hiện vẻ mặt gì, quả nhiên khiến Trình Vũ Phi cảm thấy thấp thòm, loại nét mặt kia giống như khoảng thời gian sau khi bọn họ gặp lại nhau, anh khiến cô phải đánh đổi khá nhiều thứ, sau đó anh giúp cô cứu Trình Gia Đồng.

Cô không rõ lắm tại sao lại lần này lại có loại cảm giác đó.

Trình Vũ Phi đuổi theo An Diệc Thành, An Diệc Thành đã trở lại gian phòng, sau khi Trình Vũ Phi đi vào, An Diệc Thành mới xoay người nhìn cô một cái, nhưng vẻ mặt lại lạnh lùng, "Đóng cửa lại."

Trình Vũ Phi nghe lời khóa cửa lại, chỉ là trên mặt tất cả đều là nghi ngờ và không hiểu chuyện gì xảy ra, "Có phải đã xảy ra chuyện gì hay không? Anh còn phải ra khỏi. . . . ."

An Diệc Thành nhăn đầu lông mày, anh nhìn về phía Trình Vũ Phi, thành công khiến cô phải ngậm miệng. Cô không nói rõ được loại cảm giác này, giống như anh từ đầu không muốn nhìn cô, nghe được lời của cô đều cảm thấy chán ghét, cô quả thật cảm thấy không thể tin được cảm giác của chính mình, cô cảm giác đã có chuyện không hay, cô hy vọng là mình nhìn lầm rồi. . . . .

Cô đến gần anh, ngồi ở trên giường, cô bây giờ rất hồi hộp, không thể diễn tả được cô căng thẳng đến mức nào.

An Diệc Thành thoải mái ngồi trên ghế đối diện cô, khoảng cách chỉ cách cô hơn một thước, cô nhìn mặt của anh, lại cảm thấy xa lạ, không nên là như thế này, không nên như thế.

Cô muốn nói chuyện, lại bị An Diệc Thành lập tức cắt đứt, "Trình Vũ Phi, mấy ngày trước em cảm thấy mình hạnh phúc không?"

Hạnh phúc không? Người thân nhất đều ở đây bên cạnh cô, chồng, con trai, em trai, cô rất hạnh phúc, nhất là lúc nhìn thấy bọn họ cùng sống chung vui vẻ, cô cảm thấy đời mình chưa bao giờ hạnh phúc và vui vẻ như thế, dĩ nhiên cô hạnh phúc, cô đã từng nghĩ tới cuộc sống đang xảy ra ở trước mắt mình.

Cô gật đầu một cái, cô rất hạnh phúc, người khiến cô hạnh phúc nhất là người đàn ông ở trước mặt cô.

An Diệc Thành thấy cô gật đầu, khóe miệng nâng lên một nụ cười rất quái dị, một lần nữa nụ cười này khiến Trình Vũ Phi cảm thấy có chút hoảng hốt.

An Diệc Thành đứng lên, anh chỉ cần tiến một bước đã đi tới đứng trước mặt cô, anh mặc áo khoác màu đen, nhìn qua trông rất anh tuấn tài giỏi, chỉ là giờ phút này lại có thêm sự lạnh lùng. Anh đưa ra ngón tay thon dài, nhẹ nhàng lấy cầm một cái, "Em cảm thấy hận một người thì phải làm thế nào đối phó với cô ấy?"

Cô nhìn anh, trông mắt chợt mở to lên, còn thân thể thì cứng ngắc.

"Em đoán ra, có đúng không?" An Diệc Thành nói tiếp, ngay cả khóe mắt đều có sự vui vẻ, chẳng qua bên trong nụ cười này lại không có chút ấm áp nào, "Đó chính là cho cô ấy thứ mà cô ấy muốn có nhất, sau đó chờ thời điểm mà cô ấy vui vẻ nhất, hạnh phúc nhất, ở trước mặt cô ấy tự tay phá hủy hết tất cả."

Cô đang phát run, toàn thân cũng run rẩy, anh nói ra lời này, đối với cô mà nói, không thể nghi ngờ đây chính là con ác mộng. Không, cô thà rằng mình là

đang gặp con ác mộng, hoặc là chỉ là trò đùa dai dẳng mà thôi.

Cô thực sự run rất, anh cũng cảm thấy được, anh thu tay lại, thậm chí dùng khăn giấy xoa xoa ngón tay đã đụng cầm cô, hình như sau khi anh vừa mới chạm vào cô, cảm thấy rất bản.

"Anh. . . . . Đang nói đùa. . . . . phải không?" Cô run rẩy đưa tay ra, hình như muốn nắm chắc chéo áo của anh, "Anh đừng đùa như vậy, em sẽ bị dọa đấy."

An Diệc Thành nghiêng người, không để cho cô đụng vào anh.

Khỏe miệng anh khẽ nhếch lên, nụ cười mang theo ý giễu cợt khi thấy người khác luôn ngu ngốc, khờ khạo, "Nói giỡn, em cảm thấy tôi sẽ lãng phí thời gian nói đùa với em sao? Được rồi, em nên nghe để hiểu cho đúng ý của tôi. Thật ra thì tôi rất ngạc nhiên, tại sao em nghĩ tôi lập tức sẽ tiếp nhận em...em xem đi, bây giờ thân phận của em là gì?, vị trí của em là gì, còn tôi bây giờ có thân phận là gì? Tôi là ‘ Hoàng Thành ’ một trong những người nắm quyền, tôi muốn kiểu phụ nữ gì mà không có, tại sao lại phải lòng một người như em, tôi từ đầu đã có tính toán, làm hại mẹ tôi chết đi, lại vì một người phụ nữ khiến tôi phải bắt đầu đi nghỉ học? Tôi rất bình thường, hiểu biết rõ ràng mọi khổ ải tôi phải trải qua đều do phúc của em ban tặng, cho nên tôi liền nói với chính mình, tôi phải gặp lại em, nhất định phải làm cho em nếm thử một chút đau đớn biết đến mùi vị không muốn sống. . . . . Vốn là tôi chỉ là muốn hành hạ em một chút, dạy dỗ em một chút, nhưng em đã phát hiện Tiểu Gia là con trai của tôi, tôi liền dựa vào đó mà tính toán kế hoạch tiếp theo. Vừa bắt đầu mất đi Tiểu Gia, có lẽ sẽ không có cảm giác mất mát quá lớn, nhưng bây giờ thì thế nào, em và Tiểu Gia chung sống lâu như vậy, hôm nay nếu tôi khiến cho em không cách nào thấy Tiểu Gia ở trước mặt, có phải sẽ có cảm giác sống không bằng chết hay không?"

Trình Vũ Phi không ngừng lắc đầu, không thể tin được tất cả những lời anh nói, nhưng anh lại cười đến tàn nhẫn như vậy.

An Diệc Thành nhìn nét mặt của cô, giống như xem thái độ của cô là một chuyện đáng cười.

Trình Vũ Phi run rẩy dữ dội hơn, đây mới thật sự là con ác mộng. . . . .

"Em không tin, em không tin, rõ ràng anh đối xử với em tốt như vậy, chúng ta một nhà ba người rõ ràng sống vui vẻ như vậy. . . . ."

"Cho nên em mới khó có thể tiếp nhận, mới có thể đau đến không muốn sống đấy."

Câu nói đầu tiên của anh hoàn toàn cắt đứt mọi hy vọng của cô, "Được rồi, không muốn tiếp nhận thực tế sao, như vậy chỉ có thể nói kế hoạch của tôi rất thành công, lúc này mới coi là đạt tới hiệu quả mà tôi muốn. Tận mắt thấy một mộng đẹp ngay trước mắt bề tan tành, có phải cảm giác rất kích thích hay không?"

Nước mắt của cô, lần nữa chảy xuống, cô lấy tay hung hăng ngắt mình, đau, là rất đau, thì ra là đây không phải là một giấc mộng, không phải như cô nghĩ nó là con ác mộng, đây đều là có thật đúng không?

Nhưng rõ ràng anh đối với mình tốt như vậy, cô đều còn nhớ rõ sự ấm áp trong lòng anh, còn nhớ rõ anh cười dịu dàng đối với mình, tại sao có thể đột nhiên nói cho cô biết, đây tất cả tất cả đều là những tính toán cẩn thận đối với cô. . . . .

"An Diệc Thành, anh không thể. . . . . Không thể đối xử với em như vậy."

"Không thể? Tại sao không thể?" An Diệc Thành cảm thấy logic của cô rất buồn cười, "Khi em ích kỷ quyết định sinh hạ Tiểu Gia, lại không nuôi dưỡng đứa nhỏ thì em có cảm thấy chính em rất tàn nhẫn hay không? Giải thích của em, chỉ là vì em không biết, em không biết toàn bộ sự việc. Cũng bởi vì em không phải biết, thì em liền trở thành người vô tội, tất cả mọi người cần phải hiểu cho em sao? Mẹ tôi oán hận tôi, nên coi ai đã làm nên như vậy? Trình Vũ Phi tôi nói cho em biết, từ lúc bắt đầu thứ tôi muốn đứng ra là trả thù cha mẹ em, trả thù em, nhưng cha mẹ em mệnh cũng không tệ lắm, họ đã chết trước rồi, nếu không thì để cho bọn họ xem một chút, ban đầu bọn họ không nhìn trúng thẳng đàn ông nghèo ngày xưa hôm nay phát đạt đến mức có thể đem bọn họ giẫm ở dưới chân, hình ảnh kia chỉ tưởng tượng thôi cũng hết sức thú vị, thật đáng tiếc, họ lại chết sớm như vậy. Nhưng vẫn không có vấn đề gì, không phải còn có hai chị em của em sao? Cho nên tôi có ý sắp đặt, khiến em trai em phạm tội, khiến cho cậu ta bị bắt, sau đó kiểm chế em. . . . . Tất cả đều theo ý sắp xếp của tôi cứ như vậy phát triển, em chỉ vì em trai em, tất nhiên sẽ lựa chọn bám vào trên người tôi, mà như vậy thì tôi có thể tận tình hành hạ em, nhưng thân thể của em thật không có ý nghĩa gì, tôi cảm thấy có thể buông tha cái ý nghĩ này muốn đổi sang một cách hành hạ khác thì em đã cung cấp cho tôi một ý tưởng rất thú vị. Em đã muốn cùng với Tiểu Gia hai mẹ con gặp mặt nhau, vậy thì gặp nhau cũng tốt thôi. . . . . mất đi thứ vừa mới có được, nhất định sẽ chưa có gì tàn nhẫn hơn, em nên cảm ơn chính mình, khiến tôi nghĩ đến nơi cái phương pháp này. Bây giờ không phải em đang rất khổ sở, có phải cảm thấy đau đến không muốn sống hay không? Lúc đầu mang theo Tiểu Gia thì tâm tình của tôi chính là như vậy, hôm nay em cảm nhận được nó rồi chứ?"

Nước mắt của cô biến thành chuỗi trượt xuống, nhưng vẫn là không thể tin được lời nói của anh, tại sao anh có thể như vậy. . . . . Không, đây tất cả đều không phải sự thật. Anh đối với mình cẩn thận, bởi vì tay cô bị dầu văng trúng anh liền tự mình nấu ăn, lúc Tiểu Gia cùng Hạ Tư Tư chơi đùa vui vẻ thì anh còn chủ động an ủi mình, cô bao lấy sự căm ghét thì ánh mắt anh nhìn mình lại dịu dàng như vậy. . . . .

Đây chính là tất cả cảnh tượng tốt đẹp, hình ảnh rõ ràng như thế, cô có thể lấy đúng từng thời điểm ở trong não ra mà ngắm nghía.

Thế nhưng anh lại nói cho cô biết, đây tất cả tất cả đều là giả. . . . .

Không phải là do anh biểu hiện nghiêm túc như vậy, cô không ngu ngốc nguyên sẽ tin tưởng anh, bây giờ có khổ sở như thế này không ?

Cô dùng sức lắc đầu, thậm chí hơi thở cũng trở nên dồn dập, "Không thể, không thể. . . . . Anh không thể đối xử với em như vậy, Tiểu Gia, Tiểu Gia của em. . . . ."

"Tiểu Gia cho tới bây giờ đều không phải là của em, quá khứ không phải, bây giờ không phải là, tương lai cũng không phải." An Diệc Thành lạnh lùng nhìn cô, "Được rồi, giả bộ đáng thương ở trước mặt tôi cũng vô dụng thôi, nếu tôi đã đạt tới mục đích của kế hoạch em cũng có thể đưa Trình Gia Đồng đi đi."

Cô nhìn anh, không nói nên lời, nhưng toàn thân cũng run rẩy, khiến người ta hoài nghi là cô còn đủ sức để đứng dậy hay không.

Anh châm chọc cười một tiếng, "Thế nào, không muốn đi, muốn từ chỗ này của tôi lấy sẽ có được chỗ tốt? Đừng có nằm mộng, một phần em cũng đừng nghĩ là ấy được."

Anh đi đến cửa phòng, mở cửa ra.

Trình Gia Đồng cùng Tiểu Gia đều đang đứng ở cửa phòng.

Trình Gia Đồng và Tiểu Gia đều nhìn An Diệc Thành một cái, ngay sau đó đều nhìn về Trình Vũ Phi. Tiểu Gia chạy đến bên Trình Vũ Phi, thấy nước mắt trên mặt, của mẹ lập tức đau lòng dùng tay nhỏ bé lau đi, "Mẹ, mẹ làm sao vậy? Làm sao mẹ lại khóc, mẹ ơi đừng khóc, mẹ đừng khóc mà. . . . ." Tiểu Gia nhìn về phía ba, "Ba, ba nói mẹ đừng khóc nữa, ba khiến mẹ đừng khóc."

Tiểu Gia đau lòng, hết lần này đến lần khác lau nước mắt cho Trình Vũ Phi.

An Diệc Thành chán ghét nhíu mày, "Được rồi, Trình Vũ Phi, cô đừng giả bộ ra đáng nữa, đưa em trai cô cắt đi cho tôi, tôi không muốn nói lần thứ hai. . . . ."

Tiểu Gia và Trình Gia Đồng hình như cũng không thể tin được lời nói của An Diệc Thành

Tiểu Gia mới vừa rồi còn đi theo cậu mình nghĩ sẽ đi đến phóng im lặng mà nghe lén, nhưng cửa khóa rồi, bọn họ từ đầu đến cuối không nghe được bên trong đang nói cái gì, không có quá lâu, cánh cửa trước mặt bọn họ dĩ nhiên cũng được mở ra. . . . .

Trình Gia Đồng mất một lúc lâu mới phản ứng được, "An Diệc Thành, anh nói như vậy là có ý gì?"

"Rất đơn giản thôi, cậu nghe không hiểu tiếng người sao?"

"Anh. . . . ." Trình Gia Đồng nhất thời tức giận, "Chị. . . . ."

Trình Gia Đồng chạy vào, kéo Trình Vũ Phi đi tới cửa.

Tiểu Gia đứng tại chỗ không ngừng dậm chân, "Mẹ, mẹ đừng đi, mẹ ơi đừng đi. . . . ."

Trình Vũ Phi không thể khống chế chảy nước mắt, làm thế nào cũng không dừng lại được, cô đẩy tay Trình Gia Đồng ra, xoay người nhìn Tiểu Gia, Tiểu Gia hướng về phía cô mà chạy tới.

"Mẹ, mẹ. . . . . Mẹ đừng đi, mẹ không cần đi."

Trình Vũ Phi ngồi chồm hổm xuống, đem Tiểu Gia ôm lấy, đứa bé của cô, đây là đứa bé của cô, cô làm sao có thể bỏ lại bé mà rời đi.

Trước mắt hình ảnh này hình như hoàn toàn không hề ảnh hưởng đến An Diệc Thành, sắc mặt của anh trầm thấp, "Được rồi, Trình Vũ Phi, nếu như cô vẫn không rời đi, tôi liền báo cảnh sát, vậy thì cô cảm thấy đứng ở trong ngục giam tương đối tốt hơn sao?"

Trình Gia Đồng vọt tới trước mặt An Diệc Thành, muốn cùng An Diệc Thành làm một trận, anh mới đưa ra quả đấm, liền bị An Diệc Thành nắm được, "Cậu có biết lúc tôi lớn cỡ như cậu vậy thì tôi đang làm gì không?"

An Diệc Thành châm chọc cười một tiếng, một Trình Gia Đồng như thế, anh hoàn toàn sẽ không để mắt tới.

Nước mắt của Trình Vũ Phi không ngừng rơi xuống, cô nhìn Tiểu Gia, cô không nỡ đi, cô không thể đi, cô mới tìm được con trai của mình, cô còn chưa làm thật tốt nhiều chuyện.

Cô đã đồng ý với Tiểu Gia, sau khi tựu trường, muốn đưa bé đi tới trường học, còn muốn đi rước bé về nhà, cô đều đồng ý, cô nhất định phải làm được. Cô muốn cho Tiểu Gia hưởng thụ tất cả tình thương của mẹ mà bé muốn, cô đều đã chuẩn bị tốt hết mọi thứ, để làm một người mẹ tốt, vì sao lại không cho cô cơ hội này?

An Diệc Thành tựa vào cạnh cửa, cười như không cười, "Không có ý định đi đúng không, vậy là muốn bị giam ở trong tù cùng với em trai cô. . . . ."

An Diệc Thành nói xong liền lấy điện thoại di động ra, chuẩn bị gọi điện thoại.

Trình Vũ Phi đứng lên, cô nhìn động tác của An Diệc Thành, giờ khắc này, cô mới dám tin, anh không phải đang nói đùa, anh là thật sự muốn cô biến mất. . . . .

"Anh không phải gọi điện thoại." Sắc mặt cô trắng bệch, còn có vệt nước mắt, lại lao đảo nghiêng ngã đi ra ngoài. . . . .

Trình Gia Đồng thấy cô đi ra ngoài, lập tức chạy đến đỡ cô, cô giống như lúc nào cũng có thể ngã xuống. . . . .

Tiểu Gia đứng tại chỗ, cũng lớn khóc lên, bé đứng ở trước mặt An Diệc Thành, tay nhỏ bé không ngừng vỗ vào người An Diệc Thành, "Tại sao ba muốn đuổi mẹ đi, tại sao ba muốn đuổi đi mẹ. . . . ."

"Con không thích ba, con tuyệt không thích ba nữa, ba là người xấu, con không muốn ba. . . . ."

An Diệc Thành chạy đến bắt được Tiểu Gia "Tiểu Gia, đừng đi."

Tiểu Gia không ngừng giùng giàng, "Con không thích ba...ba đuổi mẹ đi, ba đuổi mẹ đi. . . . ."

Tiểu Gia không thể giải thích vì sao, bé đều có mẹ, bé rất vất vả mới có mẹ, ba rõ ràng cũng nói với bé là yêu mẹ, ba nói yêu tất cả nói yêu bé yêu mẹ, tại sao lại đuổi mẹ đi. . . . .

Bé không thích ba, bé không bao giờ thích ba nữa, bé muốn đi với mẹ.

Tiểu Gia gắt gao gãy giữa, thoát ra khỏi vòng tay của An Diệc Thành, chạy đi tìm mẹ.

An Diệc Thành nhìn bóng lưng Tiểu Gia, vẫn không đuổi theo, anh đã sắp xếp người ở lầu dưới, là không thể nào vào lúc này để Tiểu Gia đi ra ngoài.

Bên trong nhà trống không, mới vừa rồi hình như không có gì cả xảy ra, nơi này trừ anh ra cũng không có người khác.

Một lát sau, truyền đến tiếng tranh chấp, là Tiểu Gia đang khóc, muốn đi nhưng lại bị người khác bắt được không để cho bé đi. . . . .

Tiểu Gia đang khóc, đang kêu mẹ, từng tiếng một vang lên. . . . .

"Mẹ, mẹ đừng đi, mẹ không cần đi. . . . ."

Âm thanh kia truyền vào lỗ tai An Diệc Thành, anh nhắm mắt lại một chút, tìm ra thuốc và cái bật lửa, anh lại đốt thêm một điếu.

Bạn đang đọc truyện *Đẹp Nhất Chính Là Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 48

Một ngày trước. . . . .

Luật sư Ngô bị An Diệc Thành trực tiếp kêu tới đây, còn tưởng rằng xảy ra chuyện lớn gì, vì vậy mặc dù trời mới rạng sáng, anh vẫn vội vã chạy tới, chỉ là sau khi đến, nghe An Diệc Thành muốn lập ra di chúc thì có mấy phần không thể tưởng tượng nổi, An Diệc Thành còn trẻ như vậy, hoàn toàn không hợp với suy tính này.

Ngồi ở phòng làm việc An Diệc Thành không để ý nét mặt của Ngô luật sư chút nào, từ đầu đến cuối phân phó chuyện anh muốn làm, Ngô luật sư cũng lập tức định thần trở lại, không thể tưởng tượng nổi cũng không thể lý giải được toàn bộ những yêu cầu bên An Diệc Thành, thân là luật sư, nên phải làm việc theo mọi yêu cầu từ thân chủ.

An Diệc Thành yêu cầu, đem tất cả bất động sản bao gồm những thứ không giới hạn và cổ phiếu tiền bạc tất cả đều để lại cho Tiểu Gia.

Ngô luật sư làm theo tất cả yêu cầu của An Diệc Thành, nhanh chóng ghi chép vào máy tính, cũng đem những điều đó lập ra thành điều khoản.

An Diệc Thành nhắm mắt, lại lấy ra cái bật lửa cùng thuốc hút, bật lửa đốt một điếu thuốc, sau đó đưa lên miệng hút.

Luật sư Ngô đem tất cả mọi thứ vừa mới soạn xong, in ra, đưa đến trước mặt An Diệc Thành, "An tổng, anh xem qua một chút, như vậy có được không?"

An Diệc Thành nhìn một lát, "Cộng thêm một cái, Tiểu Gia vẫn chưa đầy mười tám tuổi thì tất cả những thứ mà bé có người giám hộ sẽ có toàn quyền xử lý."

"Người giám hộ?" luật sư Ngô có chút không hiểu.

An Diệc Thành nhìn anh ta một cái, luật sư Ngô lập tức hiểu chuyện tự biết phải câm miệng, chỉ là qua một lúc lâu, lại không nhận được mới nhắc lại, "Toàn bộ?"

Đây chính là một khoản tài sản rất lớn, nếu như người giám hộ kia có tâm tư khác. . . . .

"Toàn bộ."

Lời nói của An Diệc Thành quá mức kiên định, khiến luật sư Ngô cảm giác điều mình lo lắng quả thật đã dư thừa.

. . . . .

Luật sư Ngô sửa đi sửa lại rất lâu, rốt cuộc mới khiến An Diệc Thành hài lòng, xuống tay ký tên, khi đó mới rời đi, ngoài trời cũng đã sáng.

An Diệc Thành ngồi vào trong xe, nhưng không chút cử động.

Chỉ có đem toàn bộ tất cả tài sản đều để lại cho Tiểu Gia, người phụ nữ kia mới có thể tin anh đuổi cô đi là thật, thậm chí sẽ nghĩ tới, cô sẽ sớm đề phòng anh. . . . .

Anh không mở đèn xe, bên trong xe mờ mờ, anh có thể nghe thấy được giữa tay mùi thuốc lá, hơn nữa càng ngày càng đậm.

Nơi xa đèn nê ông chột lóe chột lóe, anh híu mắt nhìn một lúc lâu, cô sinh ra cũng là người trong ánh sáng, khiến mặt nước hồ bình yên đột nhiên có hào quang bảy màu.

**

Lúc An Diệc Thành lái xe rời đi, liền nhận được điện thoại gọi tới, đã thành công "hộ tống" Tiểu Gia đến nơi ở của Trình Vũ Phi, anh cúp điện thoại, chuyên chú lái xe.

Tiểu Gia cho mình len lén chạy đi đến chỗ của Trình Vũ Phi, cho là thần không hay quỷ không biết, nhưng An Diệc Thành đã sớm cho người đi theo Tiểu Gia, con trai duy nhất của anh, dĩ nhiên anh sẽ không để cho Tiểu Gia dính vào nguy hiểm. Huống chi chỉ một mình Tiểu Gia lạng lẹ chạy tới nơi đó, tất cả mới có thể có vẻ hợp tình hợp lý, mà bé cũng không buồn phiền ở nhà nữa.

Ở chỗ của lão Ngũ và lão Lục cùng một lúc đã xảy ra chuyện, vốn từ đầu anh đã theo dõi, anh cho là Lục Trạm Giang và Hạng Thiên Dật vẫn sẽ xử lý tốt, không nghĩ tới hai người kia đều đang phạm phải sai lầm lớn như vậy, những người đang đối phó với bọn họ, mục đích cuối cùng của tất cả đều có ý đánh vào "Hoàng Thành", dù loại mục đích, chính là vì tìm ra chỗ sơ hở, nhược điểm của Cố Trường Dạ, bây giờ chính là thời kỳ đặc biệt, nếu quả thật có nhược điểm bị người khác nắm được, nhất định sẽ tra ra thật kĩ.

Xảy ra chuyện lớn như vậy, nếu như không phải là lão Bát gọi điện thoại cho anh, anh lại vẫn bị gạt.

Anh đã hỏi Cố Trường Dạ, vì sao không nói chuyện này cho anh biết.

Cố Trường Dạ trả lời rằng —— con trai của chú mới vừa có mẹ, còn chú lại mới vừa có vợ, anh đây hiểu loại cảm giác này.

Cố Trường Dạ không nói thêm gì, nhưng An Diệc Thành lại đột nhiên hiểu ra. Nếu như An Diệc Thành chỉ có một mình, Cố Trường Dạ có lẽ từ đầu sẽ không có chút ngại ngùng nào, giống như ngày trước sẽ sắp xếp anh đi xử lý những chuyện phức tạp, nhưng bây giờ không giống như vậy nữa, anh đã có vợ, có con trai, lúc bắt đầu làm việc gì cũng phải suy tính cho cuộc sống của mình an toàn hơn, dù sao anh cũng phải vì vợ mình, con mình mà có chút trách nhiệm.

An Diệc Thành nghe những lời của Cố Trường Dạ nói, nở nụ cười, mấy năm qua, Cố Trường Dạ thay đổi rất nhiều, nhất là sau khi chị dâu sinh em bé, Cố Trường Dạ hoàn toàn không giống như lúc mới bắt đầu tính tình hung dữ, ngược lại còn khuyên can mấy người bọn họ làm việc cũng chừa lại một con đường sống cho người ta, ngày sau sẽ phát hiện làm như vậy là chuyện tốt, giống như đã quên mất, nhiều năm trước Cố Trường Dạ luôn quyết tâm đuổi cùng giết tận, nếu không thì lo rằng chuyện vẫn còn xảy ra?

Cố Trường Dạ hỏi anh, "Chú cảm thấy lão Lục sẽ phản bội tôi sao?"

Hạng Thiên Dật vẫn chưa trở về tổng bộ, chính Cố Trường Dạ đã đưa Hạng Thiên Dật ở bên cạnh Lục Trạm Giang, mấy năm gần đây Lục Trạm Giang có chút không an phận, đối với Cố Trường Dạ cũng có định kiến, hình như là bởi vì mối quan hệ với một người phụ nữ, nhưng người phụ nữ đó lại cùng con trai thứ hai của Chu Thừa Nghiệp có mối quan hệ dây dưa không rõ ràng, Cố Trường Dạ vẫn không ra mặt giải thích qua chuyện bí ẩn đó, chỉ vì không muốn khiến Chu Thừa Nghiệp và Lục Trạm Giang âm ỉ với nhau, điều này lại khiến Lục Trạm Giang mâu thuẫn với Cố Trường Dạ. không thể để Lục Trạm Giang bị khống chế, không thể làm gì khác hơn là để một người bên cạnh Lục Trạm Giang coi chừng anh ấy, phòng chuyện bất trắc xảy ra.

Chỉ là sau đó, Hạng Thiên Dật và Lục Trạm Giang quan hệ lại tương đối thân thiết, dù sao Hạng Thiên Dật cũng không thích Cố Trường Dạ lại lấy danh nghĩa ở gần để theo dõi Lục Trạm Giang. . . . .Mà hai năm gần đây, Lục Trạm Giang cũng tỏ ra bất phóng túng.

An Diệc Thành do dự hai giây, đã đưa đáp án cho Cố Trường Dạ, "Sẽ không."

Cố Trường Dạ nhìn anh thật lâu, không hỏi tại sao, mà để cho anh rời đi.

Sẽ không, lúc anh nói hai chữ sẽ không kia anh có vẻ rất kiên định.

Lúc anh chuẩn bị đi Cố Trường Dạ cũng nói thêm một câu —— nếu như vì người phụ nữ đó?

An Diệc Thành không đáp lại, anh nghĩ thật ra thì Cố Trường Dạ cũng biết câu trả lời. Còn An Diệc Thành tin tưởng Hạng Thiên Dật, không phải bọn họ có mối quan hệ riêng tư tốt đẹp, mà là anh biết, Hạng Thiên Dật và mình là cùng một loại người, hơn nữa ngay cả cuộc đời của bọn họ cũng có điểm tương tự nhau, chính anh sẽ không phản bội Cố Trường Dạ, vì vậy Hạng Thiên Dật cũng sẽ không phản bội.

Hạng Thiên Dật mang theo người mẹ bị điên chạy nạn, trong một buổi chiều chạng vạng, so với tên ăn mày cũng không khác mấy, gặp được Cố Trường Dạ, mới đi được đến ngày hôm nay, đối với Hạng Thiên Dật mà nói, Cố Trường Dạ chính là ân nhân của anh ta.

Cho dù là bởi vì người phụ nữ kia, Hạng Thiên Dật cũng sẽ không phản bội Cố Trường Dạ.

An Diệc Thành nghĩ đến mình, lúc anh mang theo Tiểu Gia đi khắp các bệnh viện, tất cả bệnh viện không một nơi nào chịu cứu Tiểu Gia, anh cảm giác mình thật tuyệt vọng, nếu như có thể, anh đều nguyện ý quỳ xuống đi cầu xin những người đó, nhưng anh biết rõ, không có tác dụng, trên cái thế giới này có rất nhiều người tốt, cũng sẽ có người xấu, có ý tốt như vậy cũng không bằng có tiền thuốc thang.

Khi đó anh trắng tay, khi đó anh rất muốn, chỉ cần có thể cứu chữa cho đứa bé của anh, cái gì anh cũng có thể làm, dù là chuyện không có đạo đức, trái với lương tâm . . . . .

Khi đó anh rất tuyệt vọng, cho dù là nhiều năm sau lại nhớ lại, vẫn có thể nhớ khoảnh khắc tuyệt vọng đó, nếu như không có Tiểu Gia, nói cho cùng anh cũng không có mục tiêu cuộc sống, mẹ anh chết rồi, anh cũng nghỉ học quá sớm, anh đều không biết cái gì sẽ chống đỡ cho anh.

Khi đó, Cố Trường Dạ ở trước mặt hắn, hỏi anh, "Chú muốn cứu con mình?"

Chỉ là giọng nói đó nói ra một câu rất bình thường, nhưng lại cứu được cái mạng rác của An Diệc Thành.

Một khắc kia, anh đã tự nói với mình, anh sẽ vì những lời này, sẵn sàng trả một giá thật đắt.

Mà bây giờ, thời điểm trả ơn đã đến.

*****

Sau khi Trình Vũ Phi trở về, cô ngây ngốc ngồi đó, không nói lời nào, cũng không ăn bất kỳ cái gì. Cô vẫn là một người phụ nữ vô cùng mềm yếu, cho nên khi trở về nhà mình, cô đã hiện nguyên hình, cô vẫn không thể tin được những chuyện xảy ra trước mắt cô đều là thật, rõ ràng cô có thể cảm nhận được anh trong lúc cười chân thành, rõ ràng có thể chạm được thế giới nội tâm của anh, ấm áp như vậy, khiến người ta cảm thấy rất thoải mái yên lòng, nhưng vì cái gì, tất cả đều trở thành như vậy.

Trình Gia Đồng chưa từng hỏi Trình Vũ Phi điều gì, bằng những lời An Diệc Thành nói và bộ dạng của cô lúc này, Trình Gia Đồng dường như cũng hiểu được, khoảng thời gian trước An Diệc Thành cũng chỉ là diễn trò mà thôi, về phần muốn có được cái gì, bây giờ không phải đã đạt được mục đích rồi sao, bây giờ chỉ ấy cũng đã trở nên như vậy . . . . .

Một đêm này, đối với hai chị em họ, chính là cơn ác mộng, Trình Gia Đồng hận sự bất lực của mình, vẫn không có cách nào thay đổi tình trạng hiện tại.

Sáng ngày thứ hai, Trình Gia Đồng mở cửa, liền nhìn thấy Tiểu Gia đang đứng ở trước cửa, anh kinh ngạc nhìn Tiểu Gia, còn Tiểu Gia lại nhào vào trong ngực của anh, "Cậu ơi, cậu ơi. . . . ."

Trình Gia Đồng xoa xoa đầu Tiểu Gia, tiếng Tiểu Gia khóc nức nở khiến Trình Gia Đồng cũng thấy khó chịu, Anh nhìn ra bên ngoài thấy không có ai, lập tức đem Tiểu Gia kéo vào trong phòng.

"Mẹ con đâu?"

Tiểu Gia ân cần hết nhìn đông tới nhìn tây.

Nghe được tiếng Tiểu Gia, từ trong phòng của mình Trình Vũ Phi lập tức lao ra. Còn Tiểu Gia thấy mẹ đi tới trong nháy mắt, trong lòng tất cả uất ức tất cả đều phóng thích ra ngoài, khóc, bé mặc cho mẹ ôm mình, khóc một trận thật lớn.

Trình Vũ Phi mặc cho Tiểu Gia ở trong lòng mình khóc thút thít, Tiểu Gia đang khóc, trong lòng của cô cũng đang khóc.

Trình Gia Đồng nhìn hai mẹ con họ, quyết định làm chút gì đó.

Trình Vũ Phi ôm Tiểu Gia ngồi xuống, cô lau nước mắt của mình sắp rơi xuống, an ủi ngược lại Tiểu Gia, Tiểu Gia còn chưa hết khóc, vẫn còn khóc thút thít. Tiểu Gia vẫn không hiểu, bé mới mới vừa có mẹ, tại sao sẽ phải xa cách mẹ, bé không muốn tách ra khỏi mẹ, bé nghĩ cùng mẹ ở chung một chỗ, cũng muốn cùng ba ở chung một chỗ, bé muốn người một nhà ở chung một chỗ mà thôi, tại sao thì không thể có được, rõ ràng những người bạn nhỏ khác đều có được, tại sao bé cố gắng như vậy lại không thể có?

Tiểu Gia khóc một lúc lâu, rốt cuộc cũng rời khỏi ngực Trình Vũ Phi.

Cô có thể cảm thấy, khoảng vài trước ngực mình đều ướt sũng ướt hết cả, cô vuốt tóc Tiểu Gia, "Tiểu Gia này, con cũng không nên một mình chạy tới đây, gặp người xấu thì biết làm sao?"

Tiểu Gia quệt miệng, "Không, nếu như không lén lút chạy đến đây, con sẽ không thể nhìn thấy mẹ."

Lòng Trinh Vũ Phi càng đau thêm, cô khẽ cắn răng, nhịn lại cơn đau đến tận tận tủy xương.

"Nhưng con làm sao mà chạy tới đây được, nếu như con. . . . . Ba con biết, sẽ lo lắng."

"Ba không ở nhà." Tiểu Gia lờ đi lời nói đến mức lạnh ngắt, "Mẹ không thể đuổi con đi."

Trinh Vũ Phi không nhìn được, lần nữa ôm lấy Tiểu Gia, cảm giác lên đầu của Tiểu Gia. Cô làm sao có thể đuổi bé đi, làm sao có thể, đây chính là máu thịt trên người cô, cô ngừng nói, cô cảm giác so với những người khác cô là một người yếu đuối, luôn cảm thấy đau đớn, cô hận mình như vậy cô sợ đau như thế, làm sao có thể đuổi Tiểu Gia đi. . . . .

Tiểu Gia ở trong lòng mẹ, hẳn biết mẹ nhất định rất thích mình, nghĩ đến ba lúc trước lại dám gạt mẹ nói sai tuổi của mình, vì vậy chuyện này nhất định là ba là không đúng, nhất định là ba làm sai. . . . .

"Ba hư, ba là một người xấu. Mẹ, con nhất định đứng về phía mẹ, cùng mẹ chống đối lại ba." Tiểu Gia hạ quyết tâm, là ba có vấn đề, mẹ yêu mình như vậy, nhất định không làm sai chuyện gì, vấn đề này nằm ở chỗ ba. . . . .

Cảm xúc của Tiểu Gia rốt cuộc ổn định một chút, Trinh Vũ Phi an ủi Tiểu Gia, Tiểu Gia rốt cuộc được dỗ ngủ thiếp đi, Trinh Vũ Phi ôm Tiểu Gia lên giường ngủ. Tiểu Gia ngủ được rất an ổn, Trinh Vũ Phi ngồi ở bên giường, nhìn Tiểu Gia lúc ngủ khuôn mặt nhỏ nhắn, cô ngơ ngác nhìn, đây là đứa bé của cô, là tất cả tâm tư của cô. . . . .

Cô ngắm bé cực kỳ lâu.

Trinh Gia Đồng đứng ở cửa phòng, nhẹ nhàng gõ một cái lên cửa.

Trinh Vũ Phi quay đầu, nhìn về phía em trai đang đứng, Trinh Gia Đồng để cho cô đi ra ngoài.

Trinh Vũ Phi mặc dù cảm thấy hoài nghi, nhưng vẫn là đi ra ngoài.

"Sao thế?"

Trinh Gia Đồng đi trở về gian phòng của mình, giờ phút này sắc mặt cau anh rất kiên định nhìn chị mình, "Chị, chị không muốn Tiểu Gia tách ra khỏi chính mình, có đúng không?"

Trinh Vũ Phi gật đầu một cái.

"Vậy chúng ta chạy đi."

Trinh Vũ Phi mở to hai mắt nhìn em trai mình.

Trinh Gia Đồng cũng không để ý tới sẽ ánh mắt của cô, "Em đã nghĩ qua, An Diệc Thành bây giờ thế lực rất lớn, nếu như anh ấy không muốn chị nhìn thấy Tiểu Gia, chị nhất định sẽ không thấy được, huống chi ngay cả lên tòa án đều không chút tác dụng, chị không nuôi dưỡng Tiểu Gia, đều là An Diệc Thành một mình nuôi đứa nhỏ lớn lên, anh ấy lại có điều kiện cho có cuộc sống Tiểu Gia đầy đủ. . . . . Mà chúng ta cứ ở lại chỗ này, An Diệc Thành cũng có thể tìm được chúng ta. dễ như trở bàn tay. Mặc dù anh ấy có thế lực cố định, nhưng nếu như chúng ta tìm một chỗ thật xa, anh ấy cũng không có biện pháp tìm được. . . . . Chị, chị cũng đừng lo lắng tiền đồ của em làm gì, những thứ kia đều không quan trọng, chị sống cả đời, ở nơi nào không thể sống được, có thể ở những thị trấn nhỏ, ngược lại cuộc sống có lẽ thoải mái hơn. . . . ."

Trinh Vũ Phi nắm lấy vạt áo của mình, "Em muốn chị đem theo Tiểu Gia bỏ trốn?"

Trinh Gia Đồng kiên định gật đầu.

Trinh Vũ Phi lại nghe được toàn thân cứng ngắt, sau đó không ngừng lắc đầu, không thể, không thể làm như vậy. . . . . Về phần tại sao không thể, cô không rõ ràng lắm, nhưng chỉ là bản năng muốn xoa bỏ ý kiến của em trai mình.

Trinh Gia Đồng cau mày, "Chị, chẳng lẽ bây giờ đối với An Diệc Thành chị vẫn còn lưu luyến? Người đàn ông kia căn bản là đang gạt chị. . . . . Không cần mong đợi gì với anh ta, chúng ta mang theo Tiểu Gia đi, mang theo Tiểu Gia rời đi. . . . ."

Trinh Vũ Phi trầm mặc, cô là muốn cùng Tiểu Gia ở chung một chỗ, nhưng. . . . .

"Không, em để cho chị suy nghĩ một chút. . . . ."

So với cái này luôn có cách tốt hơn.

Liệu cách khác có xuất hiện không?

Sau khi Tiểu Gia thức dậy, Trinh Gia Đồng liền bắt đầu làm công tác tư tưởng cho Tiểu Gia, "Tiểu Gia, con có muốn cùng mẹ và cậu ở chung một chỗ hay không?"

Tiểu Gia không chút do dự gật đầu.

Bé nghĩ cùng mẹ ở chung một chỗ, còn có cậu nữa, cậu đối xử với bé cũng rất tốt.

Trình Gia Đồng rất cuộc yên tâm thở ra một hơi, "Tiểu Gia này, con đi theo mẹ và cậu rời khỏi nơi này, có được hay không?"

Rời đi?

Tiểu Gia nghi hoặc nhìn cậu, rời đi là có ý gì?

Trình Gia Đồng cũng rõ ràng, Tiểu Gia có thể không hiểu lắm như vậy là có ý gì, "Chính là muốn đi tới một nơi khác."

Một nơi khác?

Tiểu Gia không hiểu cho lắm vậy là có ý gì, nhưng bé có thể hiểu theo cách của chính mình, "Là muốn rời bỏ ba sao?"

Trình Gia Đồng sững sờ, nhưng vẫn là gật đầu một cái.

Tiểu Gia lập tức cúi đầu.

"Cùng mẹ và cậu ở chung một chỗ, sẽ phải rời khỏi ba sao?" Bé nhẹ nhàng hỏi.

"Ừ."

Tiểu Gia quyết miệng, mắt đỏ, nhưng không cho nước mắt chảy xuống.

Bé nghĩ bé muốn mẹ, rất muốn rất muốn mẹ, nhưng tại sao muốn có mẹ thì phải mất đi ba vậy? Bé hiện tại không thích ba, ba hung dữ với mẹ, ba đuổi mẹ đi. . . . . Nhưng bé vẫn chưa muốn rời khỏi ba, dù là ba dữ như vậy, dù là ba đuổi mẹ đi, nhưng dù gì cũng là ba của bé, ba đã chăm sóc bé lớn lên, ba đối xử với bé rất tốt.

Ai cũng nói ba cố gắng làm việc là vì muốn cho bé có cuộc sống tốt hơn, ba vì mình mà cố gắng, bé không thể bỏ ba mà đi. . . . .

Trình Gia Đồng còn muốn nói điều gì, lại thấy Tiểu Gia nước mắt từ khóe mắt chảy xuống.

Giờ khắc này, Trình Gia Đồng thật tin tưởng câu nói kia hai mẹ con thật giống nhau, ngay cả dáng dấp từ chối cũng y hệt nhau.

Trình Gia Đồng không ép Tiểu Gia và Trình Vũ Phi nữa, chỉ là phân tích cho Trình Vũ Phi thấy tình huống bây giờ, Tiểu Gia đợi ở chỗ này, An Diệc Thành nhất định sẽ đến đưa Tiểu Gia đi, phải mau sớm sắp xếp, muốn cùng Tiểu Gia ở chung một chỗ, đây là cơ hội duy nhất.

Trình Vũ Phi trầm mặc.

Sau đó Tiểu Gia không muốn gọi Trình Gia Đồng là cậu nữa, mặc dù không có nghịch ý gì, bé chỉ đi sau lưng Trình Vũ Phi.

Tiểu Gia nằm ở trong lòng Trình Vũ Phi.

Trình Vũ Phi vuốt đầu của con trai, "Tiểu Gia, lúc con bỏ đi, ba con có ở đó không?"

Tiểu Gia lắc đầu, "Không có ở đấy."

Nếu như ba ở đây, bé nhất định không dám len lén chạy đến.

Trình Vũ Phi tính toán thời gian, giờ này có lẽ An Diệc Thành cũng có thể tới đón Tiểu Gia rồi, với cách nói chuyện như vậy, nhất định không hy vọng Tiểu Gia tiếp xúc với cô, biết Tiểu Gia chạy tới nơi này, điều đầu tiên anh làm là sẽ đưa Tiểu Gia trở về.

Nhưng, An Diệc Thành không tới.

Ngày thứ nhất không tới.

Ngày thứ hai cũng không tới.

Ngày thứ ba vẫn không thấy.

Ngày thứ tư. . . . .

Trình Gia Đồng thấy chị mình không dứt khoát chuyện này thì tỏ vẻ ra có chút phiền não, anh tính nói chuyện với chị mình rõ ràng một chút.

"Chị, bây giờ là cơ hội duy nhất, chị còn do dự cái gì, chẳng lẽ chị muốn vĩnh viễn chia lìa với Tiểu Gia?"

Hiện tại Trình Gia Đồng đã tại thu dọn hết đồ đạc.

Từ lúc Trình Gia Đồng bắt đầu thu dọn đồ đạc, Tiểu Gia liền thay đổi thái độ ngày càng trầm mặc hơn.

Trình Vũ Phi chợt hiểu ra điều gì đó, "Chị lại cảm thấy có chút kỳ quái, theo tính cách của anh ấy. . . . . Nhất định sẽ tới đón Tiểu Gia, vì sao một chút động tĩnh cũng không có. . . . ."

"Có lẽ là có chuyện gì trì hoãn, khiến cho anh chậm trễ biết chuyện." Đối với chuyện lần này Trình Gia Đồng không có phản ứng gì.

Có chuyện gì trì hoãn?

Trình Vũ Phi lặp lại những lời này, có chuyện gì trì hoãn, khiến An Diệc Thành vẫn chưa về nhà, vẫn không biết Tiểu Gia đã lên lén rồi đi sao? Cũng không đúng, dù là An Diệc Thành chưa trở về đi nữa, cũng phải có người gọi điện thoại đi thông báo cho anh mới đúng, nếu An Diệc Thành coi trọng Tiểu Gia, nhất định không thể nào để Tiểu Gia đợi ở chỗ này. . . . .

Nhưng An Diệc Thành không hề có hành động gì.

Đó chính là An Diệc Thành biết Tiểu Gia ở chỗ này, biết nhưng vẫn không làm gì, là có cái gì trì hoãn anh lại, chẳng lẽ từ đầu anh đã tính toán như vậy. . . . .

Vào cái ngày anh nhận được cuộc điện thoại kia.

Trình Vũ Phi càng nghĩ càng thấy có chỗ không đúng, sắc mặt cô bây giờ cực kỳ khó nhìn, cô gần như run rẩy lấy điện thoại di động ra, muốn gọi điện thoại, nhưng điện thoại của An Diệc Thành không gọi được. . . . . Cô gọi lại lần nữa, rồi thêm vài lần nữa nhưng vẫn không gọi được.

Tại sao có thể như vậy?

Trình Gia Đồng bị bộ dạng này của cô hù dọa, "Chị, chị làm sao vậy?"

Sắc mặt của cô quả thật rất khó coi, đôi môi cũng trắng bệch, giống như lọt vào sự đả kích rất lớn nào đó, hơn nữa giống như là cô không thể nào tiếp nhận loại ý nghĩ kia....

Trình Vũ Phi lập tức đi về phía Tiểu Gia, ôm Tiểu Gia đi ra cửa.

Trình Gia Đồng hoàn toàn không biết chị mình đang làm cái gì.

Trình Vũ Phi ôm Tiểu Gia, ngồi vào taxi.

Tiểu Gia vẫn cúi đầu, hai tay nhỏ bé không ngừng động đậy, để lộ ra lo lắng của bé, "Mẹ, chúng ta đi đâu vậy?"

Trình Vũ Phi cắn môi.

Cô nên tin tưởng An Diệc Thành mới phải, từ lúc đầu nên tin tưởng anh, anh tuyệt đối không phải là loại người như vậy. . . . . Nhất định là anh gặp đang gặp chuyện, nhất định là như vậy.

Tiểu Gia đưa ra tay nhỏ bé, kéo kéo ống tay áo của mẹ, "Mẹ, chúng ta không cần bỏ ba lại, có được hay không?"

Bé không muốn bỏ ba đi, bé không muốn.

Ba đối với bé cực kỳ tốt.

Ba cũng rất yêu thương bé.

Trình Vũ Phi gật đầu một cái, "Ừ, chúng ta không bỏ ba con ở lại, cũng không để cho ba con đuổi chúng ta ra khỏi nhà, có được hay không?"

Tiểu Gia nặng nề gật đầu, thậm chí liên tiếp mấy ngày khuôn mặt nhỏ nhắn luôn âm trầm rồi cuộc lộ ra khuôn mặt tươi cười, thật tốt quá, thật sự là quá tốt.

Trở lại biệt thự An gia, các người hầu đã rời đi, canh giữ ở biệt thự là một ít người khác, sau khi bọn họ nhìn thấy Trình Vũ Phi, đều lộ ra khỏi vẻ mặt nghi hoặc, nhưng không nói thêm cái gì, từ đầu tới cuối vẫn để cho bọn họ đi vào.

Bên trong biệt thự cũng rộng rãi.

Trong lòng của Trình Vũ Phi, cứ như vậy mà trầm lắng lại.

Cô dắt Tiểu Gia tay, tiếng cô vang lên mang theo cảm giác an ủi không lẫn vào đâu như muốn trấn an con trai, "Tiểu Gia, chúng ta đang ở nhà chờ ba của con trở về, có được không?"

Tiểu Gia gật đầu một cái.

Cô cười cười, "Tiểu Gia thật biết nghe lời."

Nụ cười của Tiểu Gia đã rạng rỡ hơn một chút.

Chỉ là lòng của cô, lại càng thêm nặng nề. Cô không biết anh muốn làm cái gì, cũng không cách nào hiểu được, nhưng nếu anh lựa chọn bỏ lại bọn họ để đi làm chuyện kia, như vậy đối với anh mà nói, nhất định là nó rất quan trọng, tốt nhất là cô nên chờ đợi.

Chỉ cần có thể đợi đến anh trở về, cho dù là bao lâu, cô đều nguyện ý chờ, huống chi cô còn có đứa con của bọn họ làm bạn.

Buổi tối, sau khi Trình Vũ Phi dỗ Tiểu Gia ngủ, cô đi đến phòng của An Diệc Thành

Mặc dù cô đã ở trong căn phòng này mấy ngày rồi, nhưng lại thấy nơi này không chút quen thuộc. Cô tới chỗ này, chính là muốn ở bên Tiểu Gia thật lâu, nhưng sau đó chỉ ở được mấy ngày thì bị An Diệc Thành đuổi đi.

Cô đi vào phòng, bên trong cách bài trí đồ dùng cách cục cùng gia cụ cô vẫn chưa quen mắt, có thể có một vài thứ cô có cảm giác quen thuộc, chỉ cần nghĩ tới đây là phòng của anh, lách chổ ở của anh nhiều năm qua, cô sẽ cảm thấy thoải mái.

Gian phòng này vừa vặn, đồ cũng không nhiều.

Cô đưa tay, cô lần tay sờ từ mặt tường qua bàn đọc sách, cái ghế, sofa nhỏ, giường. . . . .tất cả những thứ này, toàn bộ đều là những đồ vật anh đã từng dùng qua, đều phảng phất mùi của anh.

Những vật dụng này Kiều lại một chính là gia cụ, tất cả đều là những thứ anh thích.

Cuối cùng là tủ treo quần áo.

Cô mở ra, bên trong là tất cả quần áo của An Diệc Thành, cũng không có quá nhiều, nhưng là để thừa ra chiếm hết tủ, trong ngăn kéo có rất nhiều ngăn kéo nhỏ, có để vớ, có để cà vạt. . . . .

Cô vuốt những thứ đó, giống như làm như vậy có thể gần anh thêm một chút.

Ở tầng dưới còn có một ngăn kéo nhỏ, cô đưa tay, đem kéo đi ra.

Mở ngăn kéo ra, bên trong hình như cũng để đồ.

Cô lấy ra, nhìn một chút.

Cô nhìn nhìn, dường như ngay lập tức nghĩ đến khoảng thời gian nhiều năm trước, thân thể lần nữa không nhịn được run rẩy.

Đồ rơi xuống đất, còn cô thì dựa vào học tủ khóc thút thít, ban đầu cô chỉ nhỏ giọng khóc thút thít, sau đó chính là không nhịn được, thân thể tuột xuống, ngồi chồm hồm trên mặt đất bật khóc lớn lên. . . . .

Cô khóc suốt, không ngừng khóc, cuối cùng rút cuộc lau sạch nước mắt, sau đó vừa cười vừa nói, "An Diệc Thành, anh là tên khốn kiếp."

*****

Chờ đợi là một việc chuyện rất đáng sợ, bởi vì không biết phải đợi bao lâu, không biết mình phải đợi người đó, có thể trở về hay không.

Chờ đợi vừa một chuyện rất hạnh phúc, bởi vì tìm được một có thể để cho chính mình là một thắng các loại, sẽ không cảm thấy không đáng giá, sẽ không cảm thấy không cam lòng, mà là cam tâm tình nguyện, chỉ chờ anh trở về.

Trong biệt thự vốn là sau khi những người canh chừng biệt thự đến rồi cũng rời đi, phòng ốc to như vậy, chỉ còn lại Trình Vũ Phi và Tiểu Gia.

Một người chờ ba, một người chờ chồng.

Hai người họ đều tin tưởng rằng, người kia nhất định sẽ trở lại.

An Diệc Thành là trực tiếp lái xe trở về, trên người anh có thương tích. Chuyện Hạng Thiên Dật, không phải quá đơn giản, những người đó không thể lợi dụng Hạng Thiên Dật, về phần Hạng Thiên Dật vẫn vô như không biết, Cố Trường Dạ cũng thần nhiên xử lý được. Nhưng chuyện lão Ngủ lại tương đối phức tạp, có xảy ra một cuộc đánh nhau không nhỏ, nhiều người bị thương, ngay cả anh Ba Lạc Minh Khái cũng phải chạy về giải quyết.

Nhưng vẫn còn may, mọi chuyện không đi theo hướng xấu thêm, hơn nữa có thể dựa vào sự việc lần này, khiến người ta ít có chủ ý đánh vào "Hoàng Thành, những người mang ý đó cũng nên an phận là vừa.

An Diệc Thành nghĩ lời nói của Cố Trường Dạ.

Cố Trường Dạ nói, "Đối với đàn ông phụ nữ có sức ảnh hưởng thật là không thể đoán chừng được."

Đúng là như vậy sao, Hạng Thiên Dật có thể vì Tô Bắc Tương làm ra chuyện như vậy hy sinh, không thể mang ý phản bội Cố Trường Dạ, cũng không muốn làm người phụ nữ kia thất vọng, vì vậy làm giả sổ sách giao cho người phụ nữ đó, cô ta vì không phải muốn làm nằm vùng ư, vậy liền đem hắc vỏ vào đi. . . . . Anh ấy vẫn đáp ứng cô ta.

Còn Lục Trạ Giang trong truyền thuyết kia biết người phụ nữ đó không phải chỉ vì một mình anh, rõ ràng cũng biết nữ nhân kia đến gần mình là có mưu đồ khác, nhưng vẫn là vì người phụ nữ khá nghi ấy, làm ra liên tiếp nhiều chuyện. . . . .

Nếu như xử lý không tốt, chọc vỡ vỏ bọc này, Cố Trường Dạ cũng sẽ bị dính líu.

Nhưng An Diệc Thành, chắc chắn sẽ không để chuyện như vậy xảy ra, nếu như chuyện đó có xảy ra đi nữa, anh cũng sẽ thay thế Cố Trường Dạ. . . . .

Cố Trường Dạ cuối cùng nhìn anh, "Thật ra, chú không cần thiết phải chạy tới đây."

"Tôi hiểu rõ, nhưng đây là lần cuối cùng."

Nhiều năm trước đây anh cho rằng mình phải chịu ơn của Cố Trường Dạ quá nhiều, đây là lần cuối cùng, về sau anh phải đem mạng của mình khi mệnh, bởi vì tự nhiên anh thấy cần phải bảo vệ vợ con của mình, đó mới là những người quan trọng nhất.

Cố Trường Dạ nghe qua cũng hiểu ám hiệu của anh, cười gật đầu một cái.

Về sau, cũng sẽ không xảy ra chuyện như vậy nữa, sẽ không bao giờ có nữa.

Anh không chỉ có một thân thể mệt mỏi, quần áo trên người còn có mùi máu tanh nồng đậm cùng mùi mồ hôi, tập trung vào một chỗ khó ngửi cực kì ghê tởm tới thời điểm muốn buồn nôn. Anh dừng xe, thấy biệt thự đen ngòm, thấy trong lòng có một chỗ nào đó trống rỗng.

Người là do tự anh đuổi đi, khó chịu cũng chính là anh.

Anh nghĩ qua, nếu như anh không thể trở về, như vậy thì cứ để cô mang theo Tiểu Gia rời đi, sau đó để cho cô hận anh, tìm người đàn ông khác tốt hơn, sống hết cuộc đời.

Nếu như anh có thể trở lại, anh lập tức chủ động nhận lỗi với cô, thỉnh cầu sự tha thứ của cô, từ nay về sau, anh cũng không để cho cô lo lắng khó chịu chuyện gì, nếu như cô không chịu tha thứ, anh có thể dùng cả đời đi thỉnh cầu sự tha thứ của cô dành cho anh.

Anh mệt chết đi được, nhưng nghĩ tới tương lai, lại cảm thấy vô cùng hạnh phúc.

Mấy ngày ngắn ngủi mà thôi, thế nhưng anh lại thấy đây là mấy ngày đau khổ gian nan nhất cuộc đời mình.

Anh kéo thân thể mệt mỏi, vào nhà, từ từ đi lên lầu, bây giờ anh chỉ muốn ngủ một giấc thật ngon, sau đó, ngày mai đối với anh mà nói, mới là một ngày hoàn toàn mới, anh sẽ phải có được sự tận hưởng cuộc sống của chính mình, vợ anh, con trai của anh, thậm chí anh còn có thể đáp ứng ý muốn của Tiểu Gia, sinh thêm một đứa em gái cho Tiểu Gia.

Hình ảnh tường tượng đó thật đẹp, anh đang trong bóng tối khẽ nhếch khóe miệng.

Anh đi tới phòng của mình cửa, đẩy cửa ra.

Vừa đi vào, chưa kịp mở đèn, đã nghe thấy tiếng nói phát ra.

"Anh về rồi?"

Tiếng của cô thật bình tĩnh, giống như người vợ vẫn ở nhà chờ chồng mình về, giống như chuyện người chồng về tới cửa, cô đã từng trải qua rất nhiều lần, vì vậy mới trở nên bình thản như thế.

An Diệc Thành cả người đứng hắc lại, vốn là mệt mỏi nhưng hình như toàn bộ lại biến mất, anh không dám tin vào âm thanh mình vừa nghe, cảm thấy là mình đang nghe nhầm, nhưng trước mắt anh một bóng đen từ từ nhích lại gần mình, chẳng lẽ là mình bị ảo giác?

Anh vội vàng mở đèn.

Sau đó lập tức nhìn thấy Trình Vũ Phi đi về phía mình, là cô, cô vừa đi về phía anh vừa cười với anh.

Chỉ là khi cô nhìn thấy trên quần áo anh có chút vết máu thì khẽ nhíu mày.

Cô đứng ở trước mặt anh, "Cuối cùng anh đã trở lại."

Cô cũng biết anh sẽ trở về, cô biết.

Cho nên, cô vẫn luôn trong tư thế chờ đợi, cho dù là nghe tiếng xe hay nghe được tiếng bước chân, thì ngồi ở bên giường chờ, cho đến khi anh mở cửa mà vào, thì có thể thấy được anh, có như vậy cô mới có thể xác định đó là anh, và như vậy cô mới để bản thân mình không thất vọng.

Trên mặt cô đang hiện lên nụ cười.

Anh không nhận được đưa tay ra sờ mặt cô, ừ, là cô, chính là cô.

Anh ôm cô vào lòng.

Cô cũng ôm anh thật chặt, "Anh là tên khốn kiếp."

Anh cười cười, vốn là muốn giải thích thêm vài điều, nghe được lời của cô..., nhưng cũng không biết phải nói từ đâu, "Anh khốn kiếp, em còn không mau buông anh ra?"

"Em không buông ra."

"Không ngại hôn sao?"

"Đáng ghét, anh mau đi tắm đi."

Anh đưa tay chuẩn bị đẩy ra cô ra, anh biết trên người mình bây giờ có nhiều mùi khó chịu.

Cô lại không để anh buông ra, cô cất tiếng nói giống như mang theo một chút thỉnh cầu, "Để em ôm anh thêm một chút nữa."

Anh ôm chặt lấy cô, một lúc lâu mới mở miệng, "Tại sao em không hỏi gì?"

"Không hỏi." Cô từ trong ngực anh nói vọng ra, "Chỉ cần anh trở lại, như vậy là món quà ý nghĩa nhất rồi, những thứ khác không quan trọng."

Anh run rẩy đưa tay, lau nước mắt của cô đang chảy xuống, trong lòng anh ở một chỗ nào đó cũng đau vô cùng.

Từ nay về sau, anh không muốn khiến cô chảy nước mắt, anh cũng sẽ không khiến người phụ nữ của anh khóc thêm lần nào nữa.

Bọn họ đều không thể hiểu Hạng Thiên Dật tại sao lại quyết định như vậy muốn giành quyền xử tử của Cố Trường Dạ về tay mình, hơn nữa lại muốn giết Tô Bắc Tương chết với tư thế đứng trước mặt của Cố Trường Dạ, bọn họ đều cảm thấy đây là mưu kế của Hạng Thiên Dật, nhưng mà anh biết được, đó chính là Hạng Thiên Dật có suy nghĩ chân thành nhất, nếu như một người phụ nữ có nuôi ý đồ bên trong, đụng vào sẽ không rút ra được, chạm vào sẽ rất đau, rút ra mọi bí mật sẽ đổ máu mà chết, vậy cũng chỉ có thể để cho cô ấy vẫn sống trong lòng, cùng chết sống với nhau, cô sống, anh sống, cô chết, anh chết.

Anh có thể hiểu.

Giống như bây giờ, nước mắt của cô, là có thể khiến anh đau lòng như thế.

Trình Vũ Phi lại cười, dù là khóe mắt vẫn đầy nước mắt, lúc này nhìn cô có chút buồn cười

"Đi tắm." Cô thúc giục anh, "Em thật sự rất ghét anh."

An Diệc Thành nhìn lại bản thân, "Ừ, tranh thủ về sau không khiến em ghét bỏ anh nữa."

Cô nhìn anh đi vào phòng tắm, nước mắt vừa tròn rơi xuống, chỉ là lần này, là vui vẻ, là hạnh phúc, là đã được như ý muốn, cô cũng biết, cô nhất định sẽ đợi được anh, giống như những gì cô hy vọng.

Trong ngăn kéo phía dưới cùng, là một tấm ga giường đơn lớn, ga giường đã cũ, hơn nữa hình dạng đã rất xấu xí, thậm chí bởi vì thời gian quá lâu, màu trắng ga giường đã trở thành xám trắng, có vài chỗ nhìn qua cảm thấy chúng đã quá cũ kĩ.

Nhưng lúc cô bắt đầu mở ga giường ra thì thấy được ở phía trên còn lưu lại vết máu. . . . .

Những kí ức ngày xưa lại quay trở lại trong đầu cô, khiến cô thật lâu vẫn không thể bình tâm lại. Nhiều năm trước khi thi tốt nghiệp trung học xong, lúc ăn tiệc chia tay, cô đem thứ mà cô cho là quý giá nhất, thứ mà cô luôn trân trọng đem đến một nhà trọ không tên, một nam một nữ còn trẻ đã có một đêm bên nhau, sau đó người con gái đó vội vàng rời đi. . . . .

Cô không biết, vật cô trân quý nhất, cô đã đem cho người kia, thì cũng là vật quý giá nhất mà người đó luôn luôn gìn giữ.

Tấm lòng chân tình, hao phí cả đời, đối với rất nhiều người mà nói, có lẽ quá ngu ngốc, có lẽ quá mức ngu xuẩn, nếu như tấm tình thật lòng này có người báo đáp lại người đó một cách chân thành nhất, đó chính là hạnh phúc.

Trình Vũ Phi không biết năm đó thiếu niên kia lại có ý định trộm mất ga giường của khách sạn, cũng như việc nhiều năm qua vẫn cất giữ, nhưng cô lại biết, khi cô thấy điều này trên tấm ga giường, bất kể trong quá khứ đã trải qua những gì, bất kể cô từng phải khổ sở, khó chịu, đau đớn như thế nào, khi thấy sự hồi đáp này toàn bộ đều đáng giá.

Cô nguyện ý dùng tất cả đau khổ, để đổi lấy một sự hồi đáp thật lòng từ người đàn ông kia..

Thậm chí, cô nghĩ cô đã may mắn đường nào, mới có thể gặp được một người xuất chúng như vậy..

Tình yêu, phải gặp đúng người, mới có thể hái được bông hoa hạnh phúc.

Cô chỉ vì muốn nghe hương thơm của đóa hoa này, mà đổ vào đó tất cả mọi thứ, cô có thể xem nhẹ mọi thứ, bởi vì cô chỉ muốn mình được hạnh phúc.

Trong phòng tắm truyền đến tiếng nước chảy ào ào, người phụ nữ bên trong nhà khoé miệng nâng lên thành một nụ cười cực kì ngọt ngào.

Tương lai sẽ đẹp hơn, mà bọn họ sẽ có vô số ngày mai.

(Hết chính truyện)

Tác giả có lời muốn nói: truyện kết thúc, mỗi một lần kết thúc một truyện, tôi cũng muốn viết chút gì đó. Nói thật, tôi thật sự không nghĩ tới tôi sẽ viết xong truyện này, viết truyện này cảm giác không được tốt lắm, cảm thấy xử lý không tốt giữa kiểu nhân vật nam nữ đó ... Cảm giác, cho nên tóm lại vẫn không muốn viết, nhưng phát hiện rất nhiều rất nhiều thứ đều là khi viết mới có cảm giác, vì vậy mà viết từng chút, từng chút một, kịch tính cũng từ từ xuất hiện. . . . . Cái kết cục này, là đã nghĩ ra từ lúc bắt đầu viết, vì vậy viết thế này, chẳng qua là lúc đó vẫn còn rất khó khăn, không biết nên xử lý như thế nào sự việc cuối cùng mà An Diệc Thành phải làm, cho nên chính tôi lại hóa mơ hồ đoạn này, nếu có người muốn biết, có thể thấy bản gốc có đến hai đoạn ngắn, về Hạng Thiên Dật và Lục Trạm Giang, còn trong truyện chỉ là sự kiện nhỏ thôi. . . . .

Viết xong truyện này, tôi nghĩ tôi muốn cảm ơn rất nhiều người. Những người kia đã nhắc nhở tôi để truyện này có thể tồn tại, hỏi tại sao lại ngưng, hỏi tôi khi nào thì bắt đầu tải truyện lên. Thậm chí đến giờ tôi vẫn còn nhớ, có một độc giả dùng giọng điệu trách cứ tôi chỉ trích tôi không tải truyện lên, hơn nữa nói hay lắm nhưng giống như gần nửa năm sau vẫn chưa tải truyện lên. Tôi thấy được cái tin nhắn kia, lại cảm thấy rất xấu hổ. . . . . Bây giờ mặc dù đã tải lên kết thúc truyện không tính là giữ lời nói, nhưng ta cuối cùng không có áy náy như vậy. Cảm ơn các bạn vẫn yêu thích trang truyện của tôi, cảm ơn các bạn đã luôn đợi truyện của tôi, cảm ơn các bạn, đó chính là động lực để tôi có dũng khí kiên trì đi được tới bây giờ.

Cũng cảm ơn đóng góp của các bạn độc giả, tôi thật sự vô cùng cảm ơn các bạn, truyện này đạt kết quả không được tốt lắm, nhưng tóm lại không tính là kém đến mức khiến tôi buồn, vì vậy lúc viết truyện này tôi cảm thấy rất xứng đáng, các bạn chính là lý do để tôi tiếp tục kiên trì tới cùng.

Thật ra thì trong lòng tôi sợ nhất là chuyện, tôi viết xong thì không có ai xem, những thứ tôi viết tất cả đều là tâm huyết, không có bất kì lời hân nào gửi lại hoặc không ai chú ý. Trong lòng tôi sợ tôi phải một mình viết ra truyện này, sau đó đã từng người xem rồi bỏ đi, rồi sau đó cuối cùng không ai đọc truyện này.

Cảm ơn các bạn, khiến tôi cảm thấy tôi có chút giá trị, khiến cho tôi cảm thấy mình không đến nỗi thê thảm, rất cảm ơn.

Nếu các bạn vẫn còn yêu thích tôi, nếu như có thể, hi vọng hành trình tiếp theo, chúng ta vẫn làm bạn như cũ.

Tôi thích học văn, đôi khi có cái tôi rất riêng, nên cũng có xảy ra những tình huống khó xử trong lúc viết.

Đối với những độc giả không thể tiếp tục làm bạn thì cũng cảm ơn các bạn đã đi cùng một đường, bất kể có gì xấu vẫn là chúng ta đã cùng vượt qua hành trình này.

Cuối cùng, tặng kèm ngoại truyện ngắn thứ nhất, tạm biệt..

Lúc An Diệc Thành cùng Trình Vũ Phi cử hành hôn lễ.

Ngày đó tới khách quý đếm không xuể. . . . . (chỗ này tính lược 1 vạn chữ)

Hôn lễ hào nhoáng . . . . . (nơi này tính lược hai vạn chữ)

Sau đó, cô dâu chú rể xuất hiện, Tiểu Gia là hôm ấy hoa đồng.

Hạ Tư Tư đứng ở bên cạnh Nguyễn Ngô Minh, cũng mới nhìn về phía cô dâu .

Hạ Tư Tư bĩu môi, "Hừ, em mặc áo cưới vào, còn đẹp hơn cô ta."

Hạ Tư Tư đối với vóc dáng của mình thì cực kỳ vô cùng tự tin .

Nguyễn Ngô Minh không ngừng gật đầu, tỏ vẻ ra đã hiểu, hơn nữa còn nhân tiện đi an ủi vợ mình, "Cô ấy có vận khí tốt mà thôi, một lần liền mang thai, anh Tư của anh để cô ấy sinh con xong mới cưới, nếu không thì đến chừng nào mới tới lượt cô ấy. . . . ."

Hạ Tư Tư đôi tay ôm ngực, sau đó héch lên Nguyễn Ngô Minh, "Anh còn biết anh Tư là chỉ một lần đã khiến chị dâu mang thai sao."

"Ừ, anh Tư tương đối lợi hại."

Hạ Tư Tư ánh mắt rơi vào vị trí phần eo trở xuống của Nguyễn Ngô Minh, "Anh còn biết anh Tư của anh rất lợi hại sao."

"Dĩ nhiên biết anh Tư rất lợi hại."

Mẹ nó, so với anh là đương nhiên rồi

Hạ Tư Tư liếc mắt nhìn mình bụng vẫn còn rất đều, vươn tay liền hung hăng nắm Nguyễn Ngô Minh nhéo một cái, thấy Nguyễn Ngô Minh sắc mặt trắng bệch, mới thả tay.

Ngu ngốc!

Nguyễn Ngô Minh đáng thương, cảm giác rất đau đớn, không phải anh thấy vợ mình mê mẩn anh Tư mới khen anh ấy nha, tại sao lại phản ứng như vậy, anh đều khéo hiểu lòng người như thế lòng dạ mở rộng, người đàn ông nào có thể giống anh chịu đựng bộ dạng vợ mình khen người đàn ông mà cô ấy thâm mến nhiều năm? Anh vĩ đại như vậy rồi, vậy sao người bị thương luôn là anh!

Bạn đang đọc truyện *Đẹp Nhất Chính Là Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49: Ngoại truyện: Tiết Giai Nhu

Đẹp Nhất Chính Là Yêu Em

Tác giả: Lục Xu

Chương 49: Ngoại truyện: Tiết Giai Nhu

Sau khi Tiết Giai Nhu về đến nhà, lại bắt giác tự vấn lương tâm, cô đối xử với Nhân Nhân như vậy, ở trong mắt một số người mẹ có phải đã phạm vào tội lớn không thể tha thứ hay không, bị người khác biết nói không chừng sau này sẽ bị nguyên rủa xuống Địa ngục, giống như rất nhiều người phụ nữ mà cô biết vậy, phụ nữ nên kết hôn sớm một chút, kết hôn rồi nên sớm sinh con, sau đó coi chồng con là quan trọng nhất, hy sinh bản thân vì gia đình là đương nhiên, giặt quần áo nấu cơm là việc phải làm, làm cho chồng và con hạnh phúc là điều tất yếu. . . . . Sau đó sống trong rất nhiều điều nên làm, cô thờ dài, cũng không phải cảm thấy cái suy nghĩ này là như thế nào, mà cô phát hiện, cho dù cô rất muốn làm những điều này, nhưng tay chân và miệng lại căn bản không nghe theo sai bảo, cô thật không có biện pháp làm một người vợ hiền mẹ tốt theo kiểu này, đây cũng không phải lỗi của cô, chỉ là cô không làm được mà thôi.

Cô nghĩ đến Nhân Nhân đá mình mấy đá, hận nghiêng răng nghiêng lợi, ngã nằm xuống giường không còn muốn bắt kỳ điều gì nữa, mà ngủ một giấc dài.

Tiết Giai Nhu sống cuộc sống giống hệt heo, ăn, xem phim, xem chương trình giải trí, sau đó liền nằm ngủ trên giường, có rất nhiều người không chịu nổi cuộc sống như thế, ghét bỏ nó quá nhàm chán, nhưng trời mới biết, một trăm năm nữa cô cũng sẽ không ghét bỏ nó, đây chính là cuộc sống tốt đẹp nhất trong giấc mộng của cô, không có áp lực cuộc sống, không cần lấy lòng bất kỳ ai.

Vì thế cuộc sống như vậy cứ trôi qua từng ngày, cuối cùng cô cũng cảm thấy không thích hợp, cô đã bắt đầu chẳng phân biệt được ngày đêm nữa rồi. Quan trọng hơn là, cô rất bị kích phát hiện, cô giống như bị mọi người vứt bỏ, điện thoại di động của cô không tắt máy cũng không hết pin, nhưng trong thời gian dài như vậy, lại không nhận được một cuộc điện thoại nào, chỉ có tổng đài 10086 hỏi thăm.

Từ Triệu Luân vậy mà cũng không gọi điện thoại cho cô, cô nhìn chăm chăm điện thoại của mình, vẫn không chịu thừa nhận bản thân đang tức giận, anh ấy không gọi điện thoại đến, càng tốt, càng tốt.

Nhân Nhân cũng không gọi điện thoại đến, được rồi, bây giờ con bé đang ở chỗ của ba nó mà, đâu có nhớ người mẹ đã sinh ra bé nuôi nấng bé, làm sao biết lúc mang thai Tiết Giai Nhu cô khổ cực thế nào, làm sao biết một người mẹ sinh con đau đớn nhiều thế nào.

Cô liền có suy nghĩ xấu, nhất định là tên gian thương Từ Triệu Luân kia nhồi nhét cho Nhân Nhân rất nhiều điều xấu về cô, nếu không làm sao Nhân Nhân lại có thể để lâu như vậy cũng không gọi điện thoại tới cho cô.

Tiết Giai Nhu quá nhàm chán, cuối cùng quyết định đi thăm mẹ cô.

Khi Tiết Giai Nhu tìm được Lâm Nghê thì Lâm Nghê đang hăng say đánh mạt chược, Lâm Nghê yêu thích nhất chính là chơi mạt chược, hơn nữa có thể đánh mấy ngày mấy đêm không nghỉ. Tiết Giai Nhu nghĩ đến khi mình còn bé, thấy Lâm Nghê chơi mạt chược thì trong lòng từng có một ý niệm rất ác độc là, cô hy vọng có thể xuyên qua đến thật lâu trước kia, giết chết cái người phát minh ra trò mạt chược này, vậy thì mẹ sẽ không thích chơi mạt chược như vậy, cho nên có thể có càng nhiều thời gian cho cô hơn.

Đã nhiều năm như vậy, lại nhớ tới ý niệm ngốc nghếch trước kia của mình, ánh mắt của cô thậm chí hơi cay cay.

Tuy Lâm Nghề chỉ đang đánh mặt chược, nhưng động tác của bà vô cùng lưu loát, và vẫn là người phụ nữ xinh đẹp như trước kia, có ngũ quan xinh xắn và nụ cười tự tin, cho dù là tư thế đánh mặt chược cũng vẫn ưu nhã, nguyên nhân đại khái là do Tiết Gia và nhiều năm sủng ái đây? Lâm Nghề nhìn thấy Tiết Giai Nhu, vẻ mặt cũng không có gì đặc biệt, cho dù đã rất lâu họ chưa gặp nhau, vẫn cứ chơi mặt chược như cũ, giống như đó chính là công việc kiếp này của Lâm Nghề vậy.

Tiết Giai Nhu lấy một cái ghế, ngồi bên cạnh Lâm Nghề, nhìn Lâm Nghề ra bài.

Trong quán mặt chược không yên tĩnh được, tiếng va chạm của những quân bài mặt chược, có tiếng kêu không cam lòng của người thua, còn có tiếng cười không nhị được của người thắng, đủ loại âm thanh hỗn tạp cùng một chỗ, lộ ra một cảm giác huyền ảo không nói nên lời. Bắt đầu từ lúc nào, đã hiểu được hành động này của Lâm Nghề đây, là sau khi một người phụ nữ nào đó trong biệt thự cô phải gọi là bác gái làm rất nhiều việc vì con cái, lo nghĩ khiến già trước tuổi, lại chỉ nhận được sự ghét bỏ của Tiết gia và hai người con gái, hay là khi thấy một người thím ngày thường vĩnh viễn nghiêm mặt, chỉ lộ ra nụ cười lấy lòng trước mặt Tiết gia, hay là khi thấy một người thím khác coi con trai như tính mạng của mình mà đôi đũa, kết quả đứa con trai kia cũng thật không chịu thua kém, phải ngồi tù, Tiết gia ngay cả đứa hời lợt cũng không đồng ý, cuối cùng người thím đó cũng phát điên rồi. . . . .

Dần dần, cô sống trong ngôi biệt thự kia, không bao giờ có mong muốn xa xỉ đến cuộc sống hạnh phúc tốt đẹp của một nhà ba người nữa, nhà bọn họ vĩnh viễn đều không chỉ có ba người, mà ba của cô cũng không phải là người đàn ông có trách nhiệm.

Đúng vậy, lâu như vậy rồi cũng vẫn không hiểu được, tại sao người này có thể xấu xa đến như vậy, tại sao người này lại có thể làm ra được chuyện như vậy, nhưng lại thực sự có người như vậy, làm cho mọi kỳ vọng tốt đẹp trong tim vĩnh viễn đều không thể nào xảy ra, ngoại trừ tiếp nhận vẫn chỉ có thể tiếp nhận. Mà cô cũng không rõ ràng lắm, từ lúc nào thì cô bắt đầu tiếp nhận, cũng nỗ lực hơn với mọi chuyện, sau khi nỗ lực không có kết quả sẽ dứt khoát buông tay, giống như trên thế gian này vốn không có chuyện gì khiến cô phải cố chấp đi làm.

Cho nên, cô không thể hiểu nổi tình yêu chung thủy của Trình Vũ Phi, thậm chí cô còn có suy nghĩ xấu, cái mà Trình Vũ Phi gọi là kiên trì, đến tột cùng là tình yêu, hay là một mình buồn chán, chỉ có thể nhớ đến một người đó, vì vậy nghĩ nhiều sẽ thành thói quen, lại không thể bỏ được thói quen này, vì vậy liền trở thành cái gọi là tình yêu.

Tiết Giai Nhu ngồi thật lâu, cuối cùng Lâm Nghề cũng thu bài lại.

Lái xe đã sớm chờ ở bên ngoài, đón Lâm Nghề trở về.

Tiết Giai Nhu và Lâm Nghề cùng nhau ngồi ở ghế sau, có lẽ Lâm Nghề là người phụ nữ duy nhất trong số rất nhiều người phụ nữ của Tiết Gia sẽ không so đo việc Tiết Gia quan hệ với những người phụ nữ khác, cũng sẽ không cãi nhau với Tiết Gia, toàn bộ bên trong biệt thự, phòng mà Lâm Nghề ở là căn phòng tốt nhất, tiền tiêu vật hàng ngày cũng là nhiều nhất, Lâm Nghề cũng là người chịu tiêu tiền vì bản thân, từ trong ra ngoài, tất cả đều là hàng hiệu.

Tiết Giai Nhu thường nghe người ta nói, cha mẹ yêu thương con cái, con cái vĩnh viễn đều không có cách nào trả lại, sau đó sẽ dùng cách thức giống vậy đối với đời sau của mình. Có phải vì thái độ của Lâm Nghề đối với cô, cô không nghĩ đến báo đáp, vì vậy cũng đối đãi với Nhân Nhân với một thái độ như vậy hay không?

Về đến nhà, Tiết Giai Nhu và Lâm Nghề cùng ăn cơm tối, liền trở lại phòng của Lâm Nghề.

Trên đường Lâm Nghề cũng không hề nói chuyện, Tiết Giai Nhu lại có thể cảm thấy tâm trạng Lâm Nghề không tốt, chẳng lẽ lý do là vì hôm nay thua sao?

Tiết Giai Nhu ngồi xuống, Lâm Nghề đi một vòng nhìn quanh Tiết Giai Nhu, ánh mắt đó, khiến Tiết Giai Nhu có cảm giác cô giống như một đồng hồ bỏ đi bị mẹ của mình nhìn vậy, không đứng, đứng ra là bị ghét bỏ giống như đồ bỏ đi, trọng điểm chính là bị ghét bỏ.

Hai tay Lâm Nghề khoanh trước ngực, khóe miệng khẽ gợn lên, "Tiết Giai Nhu, con lại biến bản thân thành cái bộ dáng này?"

Tiết Giai Nhu phải thừa nhận, ở trước mắt mọi người cô có thể không biểu lộ gì cả, nhưng khi đối mặt với mẹ cô thì vĩnh viễn đều không làm được như vậy, làm một Tiết Giai Nhu không sợ trời không sợ đất không quan tâm bất kỳ điều gì, thật sự kỳ quái, tình cảm của mẹ con cô cũng không quá tốt, tại sao cô lại có cảm giác như vậy?

Nhưng Lâm Nghề còn chưa có nói hết lời, "Ly hôn, không có chồng, sau đó con gái cũng không có. . . . . Con nói xem, bây giờ con còn cái gì?"

Đúng vậy, bây giờ cô còn có cái gì đâu?

Ánh mắt Tiết Giai Nhu tràn đầy mờ mịt, Lâm Nghề lại cười lạnh một tiếng, "Nếu như cho là tất cả quyết định trong quá khứ đều chính xác, đồng thời cũng không có điều gì cần thiết phải vấn hỏi, vậy thì con cũng không nên có bộ dạng như này."

Nếu như không tính thay đổi lại cuộc hôn nhân cùng con gái, điều cô nên làm là ăn mặc cho bản thân thật xinh đẹp, khiến cho mỗi một người muốn nhìn cô mà chê cười nhìn một chút, cuộc sống của cô so với ai khác đều tốt, mà không phải đáng về tùy ý được ngày nào hay ngày ấy như này. Dĩ nhiên con người có thể sống mà không quan tâm cách nghĩ của quần chúng, nhưng nếu đã nghĩ như vậy, thì cũng nên có những hành động phù hợp mới được.

Tiết Giai Nhu đứng lên, đi tới bên cạnh Lâm Nghề, nhẹ nhàng ôm lấy mẹ mình.

Về nghiêm khắc cứng rắn trên mặt Lâm Nghề từ từ tiêu tán, nhìn con gái đang ôm mình, nhẹ thở dài. Nhiều năm như vậy, Lâm Nghề cũng đã từng hoài nghi cuộc sống của mình, nhưng cuộc đời của bà sinh ra đã là như vậy rồi, không có biện pháp vượt qua khát vọng lúc còn bé về cái cuộc sống này. Thậm chí bà rất hối hận, vì sao năm đó lại phí hoài cuộc đời mình vì một người đàn ông cận kề, cho dù rất chán ghét người đàn ông đó, bà cũng không nên thật sự cam chịu số phận, đi theo Tiết gia, sau đó không hề theo đuổi bất kỳ điều gì trong cuộc sống, cũng sẽ không có mục tiêu gì nữa.

Lâm Nghề biết, chính bà đã không có cách nào lựa chọn, nhưng con gái bà có thể. Giai Nhu còn có thể lựa chọn cuộc sống của con bé, sống một cuộc sống vô cùng hạnh phúc, bà hi vọng con gái của mình hiểu rõ ràng, rốt cục bản thân con bé nghĩ muốn cái gì, rất nhiều người rất nhiều việc, không phải con bé muốn nghĩ thế nào liền thế đó, bởi vì không phải mỗi người đều có thể yêu một người đến mức mê muội, vĩnh viễn đứng tại chỗ chờ người đó.

*****

Từ Triệu Luân và Từ Nhân nhân đều không gọi điện thoại tới, vài ngày nữa chính là ngày sinh nhật của Nhân Nhân, Tiết Giai Nhu chủ động gọi điện thoại cho Nhân Nhân, hỏi Nhân Nhân muốn món quà như thế nào, giọng Nhân Nhân ở trong điện thoại thật xa cách, khiến Tiết Giai Nhu vừa tức lại vừa thông suốt.

Tiết Giai Nhu nhớ lại lời Lâm Nghề đã nói, Lâm Nghề muốn cô suy nghĩ thật kỹ về mối quan hệ với Từ Triệu Luân, để cô đừng quyết định một cách kích động như vậy nữa, hơn nữa giữa cô và Từ Triệu Luân còn có một đứa con gái.

Tiết Giai Nhu làm cho mình đừng tức giận, cô tìm được Trình Vũ Phi, để cho Trình Vũ Phi đi đón Nhân Nhân tan giờ học, sau đó cùng đi ăn cơm. Lần này Nhân Nhân không từ chối, nhưng vẫn còn đang giận dỗi, không nói chuyện với Tiết Giai Nhu, cũng không ngồi cùng một chỗ với Tiết Giai Nhu.

Ăn cơm xong, Tiết Giai Nhu và Trình Vũ Phi lái xe đưa Từ Nhân nhân đi thẳng đến Từ gia.

Sắc mặt của Tiết Giai Nhu không được tốt lắm, Trình Vũ Phi nhìn bạn tốt, cũng chỉ có thể cảm thán, "Nhân Nhân còn nhỏ, cậu nên trò chuyện nhiều với cô bé, dỗ dành cô bé, rồi cô bé sẽ tiếp nhận cậu thôi."

"Vì sao tớ phải dỗ dành con bé?" Tiết Giai Nhu không thể hiểu nổi nhủ mày lại, hiện tại cô lại cảm thấy mình không nên rầy rà, xem ra Nhân Nhân không thích người mẹ là cô, lại lựa chọn đi theo từ Triệu Luân, vậy cô sẽ tôn trọng ý nguyện của Nhân Nhân, mà Từ Triệu Luân, có lẽ từ lúc bắt đầu quyết định đính hôn cùng người khác, cũng đã bỏ qua cô rồi. . . . . Trong lòng có chút cảm giác không đúng, nhưng như vậy thì sao, học chấp nhận là được, cũng không có cái gì ghê gớm, không phải chỉ là mất đi một cuộc hôn nhân mất đi con gái mà thôi.

Trình Vũ Phi nhẹ nhàng than thở, "Cậu không thể như vậy. . . . . Làm mẹ, dù sao cũng nên có dáng vẻ của người làm mẹ."

"Tớ chính là không muốn có dáng vẻ của người làm mẹ, không thể?" Tiết Giai Nhu nháy mắt mấy cái, "Là tớ không thích trách nhiệm đó, cũng không muốn quanh xung quanh một đứa bé. Được rồi, tớ hiểu rõ đạo lý, nhưng tớ không muốn."

Trình Vũ Phi nhún nhún vai, không khuyên nữa.

Mỗi người có cách nghĩ khác nhau, cũng có cuộc sống không giống nhau, không có gì là đúng hay sai, chỉ nói đến tôn trọng hay không tôn trọng .

Tiết Giai Nhu lại sống cuộc sống giống heo một lần nữa, dĩ nhiên, cô cũng sẽ tìm thời gian đi ra ngoài mua đồ, mua quần áo, ăn mặc cho bản thân thật xinh đẹp .

Mà lần này cô ra cửa, gặp được người quen.

Không biết vì sao, cô cũng không có gọi Mạnh Thành và Tiết Tĩnh Nhu lại. Kể từ sau khi cô kết hôn, cô cũng không còn muốn gặp Mạnh Thành, cho dù khi đó, cô thực yêu chàng trai này, có lòng cầu tiến, nhìn anh ta chỉ biết anh ta chính là một ngọn núi lớn sẽ không đổ, sẽ dành cho bạn một cuộc sống êm ái tốt đẹp, sức hấp dẫn của Mạnh Thành chính là ở đó. Mà Mạnh Thành cũng thể hiện ý chí kiên định của anh ta khi đã yêu Tiết Tĩnh Nhu, thì cả đời này cũng chỉ có thể là Tiết Tĩnh Nhu. Tiết Giai Nhu vẫn nhớ rõ những lời năm đó cô đã nói với Mạnh Thành, cô nói Mạnh Thành bỏ qua cô, nhất định là tổn thất của anh ta. Bây giờ nhớ đến lời này, cô cảm giác thật nực cười.

Nhất là lúc này Tiết Giai Nhu nhìn thấy một đôi ngọt ngào kia, thế nhưng không muốn chào hỏi, không muốn để cho bọn họ thấy tình trạng hiện nay của cô.

Tiết Giai Nhu cũng không biết trong lòng mình có cảm giác gì, cô lại một mạch đi theo Tiết Tĩnh Nhu và Mạnh Thành, trong cửa hàng bọn họ không mua một cái quần áo nào, lại ngọt ngọt ngào ngào đi dạo một ngày, sau đó đi siêu thị mua thức ăn.

Tiết Giai Nhu có thể đoán được, hiện tại cuộc sống của Mạnh Thành và Tiết Tĩnh Nhu cũng không quá tốt, gia cảnh của Mạnh Thành rất nghèo, mà Tiết Tĩnh Nhu, năm đó khi lựa chọn ở chung một chỗ cùng Mạnh Thành cũng đồng nghĩa với việc Tiết gia không quan tâm đến cô ấy nữa rồi, về phần mẹ của Tiết Tĩnh Nhu, năm đó cảm thấy hành động của Tiết Tĩnh Nhu thật ngu xuẩn, thậm chí còn cho rằng tiền đồ của em trai Tiết Tĩnh Nhu chính là bị Tiết Tĩnh Nhu làm ảnh hưởng, đối với đứa con gái này đã căm thù đến tận xương tủy, như vậy căn bản cũng sẽ không giúp đỡ bất cứ cái gì.

Bây giờ Tiết Tĩnh Nhu và Mạnh Thành, có lẽ cũng giống như vô số người sống ở tầng lớp thấp nhất của xã hội vậy, thuê một căn phòng nhỏ, mỗi ngày tính toán dùng tiền lương một cách tỉ mỉ, lại nghĩ xem để khi nào thì có thể tích trữ được một khoản tiền đặt cọc (*trong mua trả góp). . . . .

Tiết Giai Nhu cũng không có mua gì cả, mà về nhà.

Hiện tại, Tiết Tĩnh Nhu và Mạnh Thành, theo lý thuyết sống không được tốt lắm, vì sao trong cái cuộc sống không được tốt lắm này, cô lại ngay cả chào

hỏi cũng không muốn, chẳng lẽ ngay cả chính cô, đều cảm thấy bây giờ cuộc sống của mình rất buồn cười, rất bi kịch, quả thật là cái cuộc sống đáng thương lại thật đáng buồn?

Cô ngã xuống giường, ha ha cười hai tiếng, lại đứng dậy, ném lung tung đồ vật trong phòng, lúc này rốt cuộc cô cũng phát tiết xong.

Ngày hôm sau, Tiết Giai Nhu ngủ dậy, trang điểm cho mình, thu thập hành lý, cô quyết định đi du lịch, để giải tỏa tâm trạng hiện tại của mình, nói không chừng còn có thể có một màn gặp gỡ bất ngờ tuyệt vời, sau đó sẽ là một cuộc tình nhỏ, tiếp tục cuộc sống tốt đẹp của cô.

Nhưng cô vừa chuẩn bị ra khỏi cửa, thì có điện thoại của Từ Triệu Luân gọi tới.

Cô cau mày, nhưng vẫn nhận điện thoại, "Có chuyện gì sao?"

"Tiết Giai Nhu, buổi tối cùng nhau ăn cơm đi!"

"Không rảnh."

"Mang theo cả Nhân Nhân nữa, chúng ta cùng nhau ăn cơm."

"sơ?"

Lần này hình như Từ Triệu Luân thật sự tức giận, "Tiết Giai Nhu, có phải em quên mất em là mẹ của Nhân Nhân hay không? Em cứ chẳng hề quan tâm đến con bé như vậy nữa, sau này con bé sẽ oán hận em."

Tay Tiết Giai Nhu đang cầm điện thoại di động cứng đờ, không muốn thừa nhận, những lời này quả thật đâm trúng lòng của cô, "Ăn cơm ở đâu?"

Từ Triệu Luân nói địa điểm.

Kế hoạch du lịch của Tiết Giai Nhu trực tiếp bị nhờ.

Địa điểm ăn cơm rất bình thường, nhưng nhiều người, là buffet lẩu, bởi vì giá rất rẻ, chỗ ngồi đều đã kín hết, vẫn còn có không ít người một mực chờ ở bên ngoài.

Tiết Giai Nhu ăn cơm vẫn theo thói quen, chỉ lấy món mình thích, cô cảm thấy nên như vậy, mình thích thì mình tự chọn, người khác thích gì sẽ lấy, cô ghét nhất cái kiểu hỏi người khác thích gì thì lấy món đó. . . . .

Tiết Giai Nhu lấy đồ ăn về .

Từ Triệu Luân nhìn cô một cái, "Nhân Nhân thích đồ ăn giống của em."

Tiết Giai Nhu ngẩng đầu lên, nhìn thẳng vào mắt Từ Triệu Luân, ý anh là để cô lấy đồ ăn cho Nhân Nhân?

Nhân Nhân vẫn ngồi tại chỗ không nhúc nhích, sau khi thấy mẹ đứng dậy, mới mở miệng, "Lấy cả đồ uống cho con nữa, con muốn sữa chua."

Tiết Giai Nhu nhếch khóe miệng, khi đi ngang qua chỗ Nhân Nhân ngồi thì đưa tay gõ đầu Nhân Nhân một cái. Cô lấy các loại nấm, nấm Hương nấm Kim Châm . . . . . Còn có một vài loại nấm cô không biết tên, nhưng mỗi loại đều lấy rất ít, đùa chứ, ăn không hết sẽ bị phạt tiền.

Nhưng ngay sau đó cô lại cảm thấy, phạt thì phạt, cũng không có gì cùng lắm thì, nhưng vì sao cô không muốn bị phạt một chút nào? Loại cảm giác này có lẽ là vốn phải trả 10 đồng tiền, nhưng lại có thể bị bắt đến 20 đồng tiền, đương nhiên có thể lấy ra được 10 đồng tiền, nhưng chính là không muốn phải trả nhiều hơn.

Tiểu Nhân Nhân cực kỳ vui vẻ bỏ đồ ăn mà mẹ lấy vào trong nôi.

Từ Triệu Luân không muốn ăn gì, do Nhân Nhân nhất định muốn đến đây ăn, anh mới không có cách nào mang bé đi, anh cảm thấy những đồ ăn này, ăn nhiều chắc chắn không tốt, nhưng hai mẹ con đối với loại phương pháp thưởng thức này hình như cũng hết sức tiếp nhận, hơn nữa còn rất thỏa mãn.

Nhân Nhân ăn một lát, mới nhìn Tiết Giai Nhu, "Không phải muốn tặng con quà sao? Quà tặng đâu?"

Quà tặng. . . . . Rất khó có được thời điểm Tiết Giai Nhu lúng túng như vậy.

Từ Triệu Luân nhìn con gái một chút, "Đợi lát nữa mẹ đi mua cùng với con."

Tiết Giai Nhu bĩu môi, cô nói muốn đi mua lúc nào? Nhưng cũng không có nói ra lời phản đối.

Nhân Nhân cũng biết, mẹ sẽ không mua quà cho bé, Từ Triệu Luân sờ sờ đầu Nhân Nhân, lúc này Nhân Nhân mới thở ra một hơi, "Được rồi, con người lớn rộng lượng, cho mẹ một cơ hội lấy lòng con."

Tiết Giai Nhu còn kém chút liền ói ra một búng máu.

Ăn cơm xong, một nhà ba người vẫn đi chọn quà.

Tiểu Nhân Nhân cái này không thích, cái kia cũng không thích. Tiết Giai Nhu nghi ngờ con gái đang nói dối, lúc Tiểu Nhân Nhân ôm những con gấu bông kia rõ ràng cười rất vui vẻ, lấy các đồ chơi khác cũng là một bộ đáng rất hứng thú.

Nhưng Tiểu Nhân Nhân vẫn không thích.

Tiết Giai Nhu nhìn đôi giày cao gót dưới chân, hôm nay thật là sai lầm, không nên đi đôi giày này.

Từ Triệu Luân nhìn thấy động tác của Tiết Giai Nhu, đi đến bên cạnh Nhân Nhân, nói với Nhân Nhân một câu, Nhân Nhân lập tức liền bĩu môi, chọn một chú cừu lông xù rất đáng yêu, "Lấy cái này đi, con thích cái này."

Tiết Giai Nhu cảm ơn trời đất, để Tiểu Nhân Nhân ôm món đồ chơi cùng đi trả tiền.

Mua quà xong rồi, thì nên chia tay thôi.

Tiết Giai Nhu nhìn Nhân Nhân ngồi vào trong xe của Từ Triệu Luân, phát tay với Nhân Nhân một cái. Nhân Nhân thấy ba nhìn mình một cái, cũng phát tay với mẹ, "Tạm biệt mẹ."

Từ trong kính chiếu hậu, Nhân Nhân thấy được bóng dáng của mẹ, thật lâu thật lâu sau mới hoàn toàn không nhìn thấy nữa.

"Nhân Nhân rất thích cái xe Tiểu Phong đó, phải không?" Từ Triệu Luân nhìn con gái mình.

Nhân Nhân gật đầu một cái, "Nhưng cái xe Tiểu Phong đó ở ngay dưới lầu, chỗ đó chúng ta vừa vào cửa đi được vài bước đã tới rồi."

Từ Triệu Luân khe khẽ thờ dài, anh hình như có thể hiểu ý của con gái, nếu như con bé chọn cái xe Tiểu Phong đó, nhanh như vậy đã mua quà xong, sẽ phải chia tay mẹ ngay.

Tiểu Nhân Nhân cũng không có nhiều thương cảm, mà cúi đầu chơi với chú cừu nhỏ trong ngực một lát, lại ngẩng đầu nhìn Từ Triệu Luân, "Ba, ba rất yêu mẹ đúng không?"

Từ Triệu Luân liếc mắt nhìn con gái, không nói gì.

Tiểu Nhân Nhân lại cười, "Con nghe trộm được ba và bà nội nói chuyện, bà nội hỏi ba —— người phụ nữ đó tốt ở chỗ nào, cũng không biết con thích gì ở cô ta, rõ ràng có nhiều cô gái tốt cho con lựa chọn như vậy." Tiểu Nhân Nhân bắt chước cách bà nội nói chuyện, cười ngây ngô, "Ba, cái gì gọi là có nhiều cô gái tốt cho ba lựa chọn như vậy?"

"Con nói xem?"

"Cho dù có rất nhiều cô gái tốt, và các cô ấy tốt hơn so với mẹ, nhưng ba cũng chỉ muốn mẹ thôi, phải hay không?" Tiểu Nhân Nhân cau mày nhỏ, "Mẹ quả thật không tốt, cũng không làm bữa sáng cho con ăn, còn tranh xem tivi với con, lần đó con mặc quần áo trái còn mắng con, tính cách cũng không tốt. . . . . Ba, vậy vì sao ba lại chỉ muốn mẹ thôi?"

"Vậy vì sao Nhân Nhân lại làm hồng lễ phục của dì Bạch?"

"Con không muốn ba cưới dì ấy."

"Tại sao không muốn ba cưới cô ấy?"

"Bởi vì. . . ." Tiểu Nhân Nhân suy nghĩ trong chốc lát, "Bởi vì con có mẹ, thật ra thì mẹ cũng không phải không tốt như vậy, sẽ mua cho con rất nhiều quần áo đẹp, cũng sẽ đưa con đi chơi, còn có thể đọc chuyện cười cho con nghe. . . . ."

Từ Triệu Luân nghe cười cười, Đúng vậy, người phụ nữ kia có nhiều khuyết điểm như vậy, thậm chí không thể coi là một người vợ tốt. Anh biết rõ, người phụ nữ như thế nào thì thích hợp với anh, có thể đưa đi tham dự các loại dạ hội tiệc rượu, có thể làm một vị phu nhân tốt khi ở nhà, có thể hiểu anh cho anh khoảng không mỗi lúc anh mệt nhọc, sau đó sinh con dưỡng cái cho anh, trải qua một cuộc sống không mặn không nhạt, nguyên lai anh cũng nghĩ chấp nhận một cuộc sống như vậy, lúc gặp Tiết Tĩnh Nhu, anh biết, người phụ nữ đó thuộc kiểu người vợ khuôn mẫu điển hình.

Nhưng anh gặp Tiết Giai Nhu.

Anh thích cô buổi sáng thì cười nghịch ngợm với anh, sau đó quần quít lấy anh để anh hôn cô một cái, còn uy hiếp - không hôn không cho đi.

Anh cũng thích dáng vẻ của cô lúc cô muốn anh đưa đi xã giao, cô luôn sợ anh không muốn đưa cô đi cùng, vì vậy hết lời ngon ngọt, đến khi anh gật đầu thì cô sẽ cười đến đặc biệt rực rỡ, lôi kéo tay của anh cùng nhau ra ngoài, hơn nữa mua quần áo nhất định để anh đi cá thể. Khi nhân viên nói lời khen tặng, nói chồng của chị thật yêu chị thì cô sẽ ngược đầu tỏ vẻ hết sức tự tin - đó là đương nhiên.

Nhiều chi tiết nhỏ như vậy, không thể nói tốt hay không tốt, nhưng anh lại nguyện ý cung chiều. Cái này và tính cách của cô tốt hay không có quan hệ sao? Một người phụ nữ tính cách tốt hơn đi nữa, mà anh không thích thì cũng phí công, mà để cho anh cảm thấy vui vẻ, nguyện ý làm vô số chuyện cho cô, ở trong mắt người khác cho dù tính tình người phụ nữ này có kém đi chăng nữa thì như thế nào?

Luật pháp quy định người phụ nữ có tính tình tốt nhất định phải đạt được hạnh phúc, người phụ nữ tính tình không tốt nên xuống Địa ngục sao?

Mà anh, cũng không cảm thấy cô có chỗ nào không tốt, cũng không phải, điểm không tốt duy nhất, có lẽ chính là cô không yêu anh.

Tiết Giai Nhu rõ ràng cảm thấy, số lần Từ Triệu Luân hẹn cô ra ngoài nhiều hơn, dĩ nhiên mỗi lần đều mang theo Nhân Nhân, luôn lấy cớ để cô gặp con gái.

Tiết Giai Nhu hơi hơi buồn bực, chẳng lẽ cái anh chàng Từ Triệu Luân này lại muốn kết hôn lại với cô?

Cô muốn nói chuyện này với người khác, phân tích phân tích, nếu là yêu bản thân quá mức thì thật thảm. Nhưng cô nhìn số điện thoại của Trình Vũ Phi, vẫn không thể nào bấm xuống được, mấu chốt là biểu hiện của cô —— tôi tuyệt đối không quan tâm đến chồng tôi —— loại hình tượng này khiến cô cũng thấy ngưng ngưng khi nói đến chuyện của cô và Từ Triệu Luân.

Vì vậy cô liền dứt khoát không nghĩ nữa, mà tiếp tục ngủ.

Cùng lúc đó, Từ Triệu Luân mất ngủ. Anh chân chính cảm thấy thất vọng đối với Tiết Giai Nhu, không phải biết tình cảm của cô đối với Mạnh Thành, đều đã là quá khứ rồi, cho tới bây giờ anh cũng không phải là người vướng mắc bởi quá khứ, huống chi Mạnh Thành đã sống cùng Tiết Tĩnh Nhu, mặc dù anh nghĩ tới vợ mình vì một người đàn ông khác làm ra chuyện như vậy, xác thực sẽ có chút khó tiếp nhận, nhưng anh có thời gian cả đời sống cùng cô. Anh chân chính thất vọng, là biết Tiết Giai Nhu có thai, mà còn giấu diếm anh phá thai.

Sự thật kia khiến anh phải suy nghĩ rất nhiều, đối với Nhân Nhân, có lẽ cô coi đó là nhiệm vụ sinh con thôi, vì vậy nhiệm vụ này hoàn thành, cũng sẽ không nguyện ý sinh con cho anh nữa?

Anh rơi vào trong suy nghĩ như vậy, còn tự nói với mình, chỉ là một người phụ nữ mà thôi, chỉ là một người phụ nữ thôi, còn là một người phụ nữ không quan tâm đến anh, như vậy buông tha cũng là một loại lựa chọn.

Nếu như không có cuộc nói chuyện với Trình Vũ Phi, anh nghĩ, có lẽ đến bây giờ nút thắt trong lòng anh, cũng không cách nào mở ra được.

Cô là do cơ thể không thích hợp sinh con, mới phải bỏ đi đứa con của bọn họ, mà không phải bởi vì cô không muốn. Lúc này anh mới nhận ra, cho tới bây giờ cô vẫn đều một mình như vậy, nếu như không phải xảy ra điều gì ngoài ý muốn, nhất định cô sẽ nói cho anh biết —— Từ Triệu Luân, em có thai, anh nói sinh hay không sinh?

Vào thời điểm đó, cô ấy sẽ cảm thấy, nếu đứa bé có phần của anh, đương nhiên anh có quyền quyết định muốn hay là không muốn.

Tiết Giai Nhu lại tiếp tục ở nhà nhiều ngày nữa, mà những ngày này, Từ Triệu Luân lại không hề gọi điện thoại cho cô, khiến cô cũng phải hoài nghi điện thoại di động của mình có vấn đề, nạp 100 tiền phí cho điện thoại di động, nhưng vẫn không có điện thoại gọi tới, cô cũng cảm thấy buồn bực.

Cô đang mơ mơ màng màng ngủ, thì rốt cuộc điện thoại di động cũng vang lên, nhưng lại không phải Từ Triệu Luân gọi tới, mà là con gái yêu quý của cô.

"Mẹ, mấy hôm nay mẹ có xem báo không?"

"Báo nào?"

"Mẹ cũng không quan tâm tin tức gần đây sao?"

"Được rồi, con nói thẳng đi, con muốn mẹ chú ý cái gì."

Nhân Nhân bĩu môi, không biết tự mình tìm xem sao?

Thôi, Nhân Nhân một bộ dáng người lớn rộng lượng, phát huy tinh thần bát quái của mình, "Con có thể có mẹ mới."

Tiết Giai Nhu ngồi bật dậy, "Cái gì gọi là con có mẹ mới?"

"Chính là người phụ nữa ba sẽ lấy, ba kết hôn với người phụ nữ đó, cô ấy sẽ biến thành mẹ mới của con. . . . ."

Tiết Giai Nhu khẽ cắn răng, à, khó trách mấy ngày này không thấy xuất hiện nữa, thì ra là đi lấy lòng người phụ nữa khác.

"À, vậy chúc mừng con, nhiều mẹ." Mắt cô còn kém chút tròn trĩnh.

"Bà nội rất thích đi đó, nói đi ấy vừa hiểu chuyện vừa đẹp. . . . ." Nhân Nhân mở mắt nói mò, bà nội ngay trước mặt ba còn mắng cái cô ngôi sao nữ đó, là dùng thủ đoạn để đạt được thành công, còn cố ý hãm hại Từ Triệu Luân.

Sau khi cúp điện thoại, Tiết Giai Nhu cũng không ngủ được nữa.

Ngày hôm sau, Tiết Giai Nhu liền đi tìm tờ báo mà Nhân Nhân đề cập tới, quả nhiên có hình của Từ Triệu Luân, còn là hình ảnh ở cùng người mới, Từ Triệu Luân còn ôm eo đối phương, cử chỉ hết sức thân mật.

A, quả nhiên là chuẩn bị tìm mẹ mới cho Nhân Nhân.

Máu chốt là tin tức này còn có một phần nội dung phía sau, khi các phóng viên phỏng vấn ngôi sao nữ kia thì cô ta thẹn thùng e lệ, cũng không có khẳng định đang yêu đương với Từ Triệu Luân, chỉ yêu cầu các phóng viên không nên hỏi đến vấn đề này, nhưng nét mặt của cô ta lại là vẻ mắc cỡ, dường như mơ hồ biểu hiện rằng quan hệ của cô ta với Từ Triệu Luân không bình thường, cộng thêm trước đó Từ Triệu Luân mới hủy bỏ đính hôn, vì vậy truyền thông đều suy đoán, là do ngôi sao nữ này chen chân vào, Từ Triệu Luân mới có thể hủy bỏ đính hôn. . . . .

Vì vậy hiện tại Tiết Giai Nhu giữ vững danh phận vợ trước, ngay cả báo cũng không được lên.

Tiết Giai Nhu để tờ báo xuống, nhìn hình của ngôi sao nữ đó, a một tiếng, "Từ Triệu Luân, ánh mắt của anh chỉ như vậy thôi sao?"

Tiết Giai Nhu cũng không hiểu, tại sao cô muốn tới đây? Cô suy nghĩ thật lâu, sau đó đưa ra kết luận cho bản thân, chỉ tới xem một chút rốt cục hình dáng ngôi sao nữ kia như thế nào, dù sao nhìn người trên ảnh cũng không chân thật, cũng vì Nhân Nhân nhìn trước một chút người mẹ tương lai của con bé là hạng người gì. . . . .

Được rồi, cô đứng ở cửa lớn của khách sạn, con chưa đến mức không biết xấu hổ mà xông vào, cô không có thiệp mời, cứ đứng ngốc ở nơi đó.

Cô đứng một lúc, cuối cùng quyết định, dứt khoát đi đến bãi đậu xe, Từ Triệu Luân sẽ phải đi lấy xe chứ? Xe của Từ Triệu Luân rất dễ nhận ra, anh rất ít đổi xe, trừ phi cần thiết, đương nhiên cô đã từng nhìn thấy xe của anh rồi.

Cô nhàm chán đứng bên cạnh xe của Từ Triệu Luân, nghĩ tới nếu như đến lúc đó cô thật sự thấy Từ Triệu Luân đi cùng với ngôi sao nữ kia, thì cô phải làm sao? Nhớ đến bức ảnh, cô vẫn có điểm khó tiếp thu như vậy.

Cô càng nghĩ lại càng thấy phiền, đầu óc lộn xộn hết cả lên.

Sau đó, có người đi về phía này, cô thoáng nhìn ra xa, hình như đúng là Từ Triệu Luân, cô mở to hai mắt, nhanh chóng chạy đến núp phía sau xe khác, cũng không thể để anh nhìn thấy mình.

Nhưng mà, hình như có gì đó không đúng, cô suy nghĩ một chút, đúng rồi, anh đi một mình.

Cô ngồi xồm một lúc lâu, cũng không có nghe thấy tiếng xe khởi động, cảm thấy thật là kỳ quái, vì vậy chuẩn bị vuron đầu lên xem một chút, kết quả cô vừa mới ngẩng đầu lên, liền nhìn thấy Từ Triệu Luân đang nhìn thẳng vào cô. Mặt của cô lập tức cứng ngắc, ngay cả cười cũng không cười nổi, anh mặc một bộ quần áo lịch sự, ung dung đứng đó, cười với cô, "Lần sau đừng trốn ngay ở nơi mà gương chiếu hậu của xe có thể nhìn đến."

Lần sau, còn có lần sau? ? ?

Tiết Giai Nhu cứng ngắc đứng lên, "Em chỉ là cảm thấy giày có chút không đúng, đang xem lại giày mà thôi, ai đang trốn chứ ?"

Từ Triệu Luân nhìn cô một lát, "Đúng, em không có trốn."

Anh nói xong thì ngồi vào trong xe của mình, Tiết Giai Nhu bĩu môi, vẫn đi ra ngoài, đứng trước xe của anh, gõ cửa kính xe, anh hạ cửa kính xe xuống.

"Thật có duyên, có thể gặp nhau ở đây."

Ánh mắt Từ Triệu Luân nhìn về phía cô có chút bồn chồn, "Đúng vậy, rất có duyên."

Cô cứ có cảm giác nụ cười của anh không đúng lắm, "VẬY. . . . . Đưa em về đi!"

Cô cũng mặc kệ anh có đồng ý hay không, chui ngay vào trong xe.

Cô ngồi vào chỗ ngồi bên cạnh tay lái, "Một mình anh?"

"Không phải còn em nữa sao?"

Tiết Giai Nhu lại bị chặn , bĩu môi, "Gần đây sắp có chuyện tốt?"

Từ Triệu Luân liếc cô một cái, không nói lời nào.

Anh yên lặng, Tiết Giai Nhu lại càng thấy có vấn đề , "Trên báo cũng đều đăng rồi, cũng không có cái gì không thể nói, đến lúc đó anh nghĩ muốn món quà như nào, có thể nói trước một tiếng, đến lúc đó em sẽ trực tiếp mang tới."

Từ Triệu Luân cũng không khởi động xe, mà hay tay đặt trên chỗ tựa lưng, đầu gối lên tay của mình, "Có quan hệ với em sao?"

"Chẳng lẽ lúc anh mở tiệc không có ý định mời em?"

"Vì sao anh muốn mời em?"

Cái vẻ mặt kia khiến cô cảm thấy có chút thương tâm, vì vậy cũng không giả bộ cười, "Đúng vậy, lấy một người phụ nữ không có bản lĩnh, dĩ nhiên

ngượng ngùng mời em rồi, rất khó có lúc anh lại tự biết như vậy."

Từ Triệu Luân giận quá hóa cười, "Quả thật so ra thì vẫn kém em, không giống em sẽ không làm vợ nên làm, không giống em sẽ không làm một người mẹ tốt, lại càng không giống em sẽ không làm một người con dâu có hiếu. . . . ."

A, xem ra người phụ nữ kia nhưng thật ra lại là người hiền lương thực đức rồi.

Cô tháo dây an toàn ra, khi Từ Triệu Luân cho là cô muốn xuống xe, thì cô lại cười rất tươi, sau đó tiến sát vào anh, "Cô ta tốt như vậy?"

Anh nhìn cô, cũng không nói chuyện.

Cô cũng không biết mình làm sao, cô càng tiến sát vào anh hơn, sau đó hôn lên môi của anh, đầu tiên cô liếm nhẹ nhàng giống như một con mèo nhỏ, liếm khiến người tâm hoảng ý loạn, sau đó lại môi lưỡi quấn quít với anh. Tay của cô, không ngừng di động trên người anh, không khí bên trong xe càng ngày càng mập mờ.

Thậm chí, tay của cô còn trượt đến nơi không nên đến, không ngừng di chuyển lên xuống.

Khi cô chạm đến chỗ nào đó, không khỏi nở nụ cười, giống như đạt được mục đích nhìn anh, "Người phụ nữ kia tốt như vậy, vì sao anh còn nổi lên phản ứng với em."

Từ Triệu Luân cắn răng nghiến lợi, "Em, cái người phụ nữ chết tiệt này."

Anh bắt lấy tay của cô, đôi từ bị động sang chủ động, trong không gian nhỏ hẹp đè cô xuống dưới thân mình, cô giả vờ vùng vẫy một cái, cũng lại thôi.

Nơi này bất cứ lúc nào cũng có thể có người đến, anh cũng chú ý tới điểm này, nên rất nhanh đã xong việc.

Tiết Giai Nhu vẫn đang không ngừng thờ dốc đột nhiên nghĩ đến điều gì đó, vỗ vỗ người đàn ông trên người mình, "Anh hôn đi."

"Làm sao có thể so được với em." Anh cười cười, "Tại sao em lại ở đây?"

"Đi ngang qua."

"A, đi ngang qua?"

"Chính là đi ngang qua."

"Tiết Giai Nhu, em thừa nhận là mình ghen, anh cũng sẽ không cười em."

"Nói không có là không có. . . . ." Cô cố giả vờ.

Mà anh tuyệt đối không để ý cô nghĩ một đằng nói một lẻo, lại đặt cô dưới thân lần nữa. . . . .

"Sẽ có người đến. . . . ."

Anh cũng không rảnh để ý, ai bảo cô không thành thực . . . . . Nếu không thành thực, vậy thì phải trừng phạt cô một chút mới được.

Bạn đang đọc truyện *Đẹp Nhất Chính Là Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.